

B000472314
National Library of Scotland

2000 8 2

IOMRADH

AIR

BEATHA AGUS MINISTREILEACHD

MH^R. M^CCHEYNE.

X

IOMRADH

AIR

BEATHA AGUS MINISTREILEACHD

AN

URRAMAICH R. M. M^cCHEYNE,

(MINISTEAR AN T-SOISGEIL ANN AN DUNDEE.)

MAILLE RI LITRICHEAN, SEARMOINEAN, AGUS LAOIDHEAN LEIS.

EAD : LE :

AILEAN SINCLAIR, A.M.,

Ministear na h-Eaglais' Saoire anns a Cheannmhor.

EDINBURGH:

RELIGIOUS TRACT AND BOOK SOCIETY OF SCOTLAND.

1879.

ROIMH-RADH.

“BITHIDH cuimhne ’n Fhìrean beannaichte.” Mar so tha cuimhne Mhr. McCheyne,—cùbhraidh air fad ’us leud eaglais fhaicsinnich Chrìosd air thalamh; oir ghiùlaineadh ainm fad ’us goirid, le iomradh a bheatha a bh’air a sgrìobhadh le ’charaid agus a dhlù-chompanach Mr. Andrea Bonar, Ministear an t-soisgeil ànn am Baile Ghlaschu. Cha mhòr leabhar do’n deach’ àireamh cho lionmhor a chuir a mach, no a bha cho saibhir air a bheannachadh a chùim maith do anamaibh. Thà na searmoinean a tha nis air an eadartheangachadh air an toirt le áonta ’pheathar o’n leabharud; mar an céudna iomradh a bheatha, a rinneadh an tomhas a lughdachadh—agus nach eil ach mar gu’m b’eadh, a’ toirt pladhaidh beag do eachdraidh áoin mu’m fáod e ’bhi air a ràdh le cinnteachd, “gu’n do ghluais e maille ri Dia.” Bha sinn o chionn iomadh bliadhna a’ miannachadh gu’m biodh an leabhar so air a chuir a mach, do bhrìgh gu’n robh sinn a meas gu’m biodh e ’chum ìompachaidh pheacach agus a mar an

céudna a chùm comhfhurtachd do shluagh an Tighearna. Gu sáor, agus le mòr ghairdeachas tha so a nis air a dheanamh leinn. Tre cháóimhneas dream àraidh do, shluagh an Tighearna, do bheil cuimhne Mhr. McCheyne milis tha sinn mar an céudna comasach air a reic, fo'n phrìs a chosd e. Is e ar n-ùrnuigh mata gu'n gabh an Tighearn an tàbhartas so uainn,—gu'm bi a bheannachadh air a thoirt gu saibhir an cois na h-oidhirp, agus gu'm bi ainm mòr air a ghlòrachadh trid iomadh a bhi air an tearnadh. Dhasan ànn an Criosd maille ris an Spiorad Náomh gu'n robh a ghlòir gu h-iomlan. Amen.

DONNCHA MATHESON.

AN CLAR INNSEADH.

I O M R A D H.

	Taobh Duilleig
EARRANN I. Làithean òige agus ullachaidh airson na ministreileachd	1
„ II. A sháothair àns an fhion-lios mu'n robh e air a shuidh- eachadh àns a sgìreachd aige féin, . . .	8
„ III. Ceud bliadhnaichean a sháothreach ann am Baile Dbundee, . . .	12
„ IV. A tburus do thìr Chanàin agus a dh'ionnsuidh nan Iùdhach, . . .	19
„ V. Amana dùsgaidh, . . .	23

L I T R I C H E A N.

A dh'ionnsuidh dréam a bha fo chùram anama.

LITIR I. Bi 'g iarraidh soluis air do tbruailleadh, . . .	31
„ II. Iarr a bhi air d'fhótainn am fireantachd Chrìosd, . . .	34
„ III. Gàirdeachas a chreidimh, . . .	36
„ IV. Blais gu bheil Chrìosd prìseil, . . .	38
„ V. Bi air d'fhótainn ann an Chrìosd, . . .	40
„ VI. Rach suas an taice ri Iosa, . . .	42
„ VII. Cuiridh sealladh do d' thruailleadh, a dh'ionnsuidh Chrìosd thu, . . .	45
„ VIII. Do ghiullan a bha fo chùram anama, . . .	48

S E A R M O I N E A N.

SEARMOIN I. Iosa an t-slighe an fhìrinn agus a bheatha. Eoin xiv. 6 . . .	53
„ II. Chrìosd Ard-Shagart agus Abstol ar n-aidmheil Eabh. iii. 1 . . .	64
„ III. Chrìosd agus an creideach. Dan. ii. 2, 3 . . .	76
„ IV. An claidheamh oscionn nan aindiadhach. Esec. xxi. 9, 10 . . .	87
„ V. Gairm an t-soisgeil. Gnath. viii. 4 . . .	102
„ VI. Eòin a searmonachadh Chrìosd. 1 Eoin i. 1-4 . . .	114

		Taobh Duilleig
SEARMOIN VII.	An eaglais 'na lios agus' na tobar. Dan. iv. 12	126
„ VIII.	An eaglais a teachd a nios o'n fhàsach. Dan. viii. 5-7	134
„ IX.	Shuagh mòr. Taisb. vii. 9-17	139
„ X.	An t-Ard-Shagart trècaireach. Eabh. ii. 16, 18	149
„ XI.	Gràdh dìongmhalta Dhé dhuinne. 1 Eoin iv. 18-21	161
„ XII.	Deanamh uaill a crann-céusaidh Chrìosd. Gal. vi. 14	171
„ XIII.	An t-slighe mhaith a dh'ionnsuidh Dhé. Mic. vi. 6-8	181
„ XIV.	Fein fhiosrachadh a chreidich a rèir an duine 'n táobh a stigh. Romh. vii. 22-25	190
„ XV.	An cridhe briste. Salm li. 17	200
„ XVI.	Truallidheachd an duine. Salm lviii. 3-5	206
„ XVII.	Diadhaidheachd an duine nadurra a' seargadh as Hos. vi. 4	214
„ XVIII.	Dean na dh'fhéudas tu. Marc xiv. 8	224
„ XIX.	A dhà leantuinn ri Crìosd. Dan. iii. 4	233
„ XX.	Crìosd annaibh-sa. Col. i. 27.	237
„ XXI.	Neach a chuireadh air cùl. 1 Cor. ix. 26, 27.	243
„ XXII.	Sabaid comanachaidh	
	1. An t-searmoin. Eoin xvii. 24	252
	2. Dion a bhuird. Gnìomh. v. 1-11	262
	3. Riarachadh a bhuird. Dan. ii. 16.	265
	4. Earail ag co-dhùnadh na seirbhis. Iud. 24	267
„ XXIII.	Guth mo ghràidh. Dan. ii. 8-17	271
„ XXIV.	Is beaunaichte na mairbh. Taisb. xiv. 13	286
„ XXV.	Aig co-dhùnadh sabaid comanachaidh. Hos. xiv. 8	296
„ XXVI.	An rìgh-chathair mhòr agus gheal. Taisb. xx. 11-15	304
„ XXVII.	Amhairc ri Crìosd air a chéusadh. Sech. xii. 10	307
„ XXVIII.	Bean Lot. Gen. xix. 26	319
„ XXIX.	Israel shonadh air an sàoradh leis an Tighearn. Deut. xxxiii. 29	332
„ XXX.	Cha 'n aill leibh teachd a 'm' ionnsuidh-sa. Eoin v. 40	346

LÀOIDHEAN SHIOIN.

An crànn-fige neo-thorrach. Luc. xiii. 6-9	- - - - -	359
Iehòbbah Tsidcénu. Ier. xxiii. 6	- - - - -	361
Tha mi fo fhéich. Salm. cxvi. 12	- - - - -	362
Lochan Shildaim. Isaia. viii. 6	- - - - -	364

I O M R A D H

AIR BEATHA AGUS MINISTREILEACHD

M H^R. M^CCHEYNE.

E A R R A N N I.

LAITHEAN ÒIGE, AGUS ULLACHAIDH AIRSON NA MINISTREILEACHD.

“Ni mòran gàirdeachas r’a bhreith, oir bithidh e mòr ann an làthair an Tighearna.”—*Luc. i. 14, 15.*

A LEUGHADAIR, am faca tu riamh Baile Dhunèdin le thogalaichean àrda, seomar ag éiridh os-ceann seomair—a shràidean agus a cháol-shràidean, a dhaighneach agus a luchairt rioghail? Ma chunnaic, chunnas leat sealladh a thaitinn ri iomadh neach a thainig cian astar, a dh’ fhaicinn sgeimh Priomh Baile rioghachd na h-Alba. Mar an céudna cha lugha ’s fhiach iomadh ni a thachair ann a bhi air an toirt fainear. Cia lion duine ainmeil a dh’ fhàg anns a Bhaile-so cuimhneachan a bhreith, a ghnìomharan, no a bhàis; agus cia lion a dh’ ionnsuidh an do dhealraich air tùs ann,—’na sgoiltibh, no ’na eaglaisibh, a cheud ré soluis o shuas, a fhuaire riamh àite ’nan inntinnibh: Am measg na dream so, bha ùghdair nan searmoinean a leanas—Mr. McCheyne. Rugadh, agus thogadh anns a bhaile so e,—agus far an d’fhuaire e mar an céudna air tùs, tiodhlac an Spioraid Naoimh, agus na beatha mairreannaich—air dha a bhi air a bhreith o Shuas.

Rugadh an duin' urramach so air a chéud Mhios do 'n t-sàmh-radh, anns a bhliadhna 1813. Air dha a bhi mn náoi bhliadhna dh' aois, chuireadh le phàrantaibh e, do àrd sgoil a Bhaile, far an do sháothraich e re shè bliadhna gn fòghlunm a chosnadh, ni mar an ceudna anns an deachaidh leis gu mòr.

Air a chéud mhios do'n ghèamhradh, anns a bhliadhna 1827, chaidh e do *Chollege* a Bhaile, far 'n do nochd e comasan mòra inntinn a bhi aige; agus mar ri gibhtean eile, fhuaradh e bhi 'n seilbh air gibhte na bàrdachd, agus sin ann an tomhas neo-ghnàichte. Oir air chul gu 'n d'fhuair e cliù airson a chomasaibh inntinn 'a thaobh fòghluim eile, fhuair e cliù sonruichte air son dàn a rinne air na h-aithrichibh, a sheas duineil air taobh Chrìosd, ag àm na géur-leanmhuinn.

Aig an àm so eadhon, bha e stuama na chaitheamh beatha; agus na eiseimpleir do mhuinntir eile, air doigh 's gu 'n robh e air a mheas le cuid a bha eòlach air, 'a bhi na fhior Chrìosduidh. Gidheadh cha b'aithne dha fathast cumhachd gràs an Tighearna, oir mar a thubhairt e féin, ged' a bha e stuama na chleachdadh o 'n táobh a mnigh, bha e na chridhe 'n taobh a stigh na Phair-iseach.

Is e á b' òige do theaghlach athar. Bha a bhrathair Daibhidh ochd, no náoi bliadhna na bn shine na e. Bha e so na ghille òg air an robh eagal an Tighearna gu mòr; agus mar an céudna an seilbh air comasan mòra inntinn; agus air dha bhi na bhrathair gràdhach, bha ro chùram aige, do'n chnid eil do 'n teaghlach; agus b' abhuist da a bhi gu tric a gleachd ris an Tighearn as an leth. A thàobh ceairde, b' fhear-lagha e; ach bha e o òige air a chnmail fodha le seòrsa mulaid a luidh air inntinn, agus a dh' fhàs fadhebidh gn bhi na thinneas ann. Shearg e as leis an trioblaid so, agus bhàsaich a anns an Tighearna le mòr ghàird-eachas, air an ochdamh là do mhios dheireannach an t-samhraidh anns a bhliadhna 1831.

Rinn bàs Dhaibhidh drughadh mòr air inntinn. Bha a chridhe, a bha làn gràidh d'a bhràthair, air a theann ghlnasad; agus gu

mòr air irioslachadh. A nis mhothaich e fhéum air trodeair. B'i so ars èsan a chéud bhuille shonraichte, a thugadh do spiorad na sáoghaltachd annam. Lean am mothachadh so ris re a bheatha air thalamh, agus bu tric a dh' ainmich se e fada an déigh sud. Aig àm àraidh sgriobh e mar so na leabhar chuimhne.

"Aon bhliadhna déug roimhe so chaill mi mo bhràthair gràdhach, agus thoisich mi air sireadh a bhrathair nach basaich am feasd."

Ghéill inntinn a chuid agus a chuid do na mothaichean so, gus fadhedidh an d' thainig e a dh' ionnsuidh "Caraid nam peacach." Mar a dhealraicheas a mhaduinn teichidh na sgàilean air falbh; mar sin, mar a dhealraich solus focal an Tighearn' air inntinn-sa, thainig e gu bhi faicinn ni's soilleire a staid. Chunnaic e truailidheachd iomlan a naduir; naimhdeas na h inntinn fheòlmhor an aghaidh Dhé, maille ri mòr olcas a pheacaidh. Gu so, rinn an saoghal, an Diabhol agus an fhòil greim daingean air; ach a nis mhothaich e cho diamhain 'sa bha uil' oidhirpean féin gu riarachadh a thoirt do cheartas Iehobhah. A chuid agus a chuid, thainig e gu bhi faicinn fhéum air cridhe nuadh, agus fadhedidh, fhuair e am fìor leigheas d'a choguis chiontaich, ann am fuil phrìseil an Tighearn' agus ar Slànuighear Iosa Chrìosd. Mar sin, gun a bhi áon chuid air a ghrad dhùsgadh o shuain a pheacaidh mar 'tha cuid, no air a gharg luasgadh le eagal ifrinn mar a tha cuid eile; bha e air a thoirt gu ciùin, gu bhi 'g earbs' ann-sa a bhàsaich gu ar sàoradh o'n "fheirg a ta ri teachd."

Bha e aig an àm so de bheatha, gu tric air a chronachadh le 'choguis, air-sou nithe a mheasas an sàoghal a bhi gun chron air bith; agus ann an sgrìobhaidhean a leabhar-cuimhne, tha e deanamh iomradh air a chòmhraig a bh'aige ris féin, mar a leanas.

"Tha mi 'n dùil nach cluich mi gu bràth tuilleadh air cairtibh.

"Cha deach' mi nochd a dh' ionnsuidh tigh an dànnsa; bithidh mo chompanaich a fáotainn coire dhomh; ach is eigin an crànn-ceusaidh a ghiùlan.

"Cha 'n eil mo chridhe aig fois. C'arson? Do bhrìgh, 'gu 'bheil peacadh na luidhè aig an dorus."

“Bha mi air mo bhrath a nochd le sàoghaltachd, ‘frèumh na seirbhe’ (Eabh. xii. 15). Chuirinn mi féin fo bhóidibh, ach is e ’s freagraiche do chnuimh anfhann mar a ta mise, a dhol a dh’ ionnsuidh cathair tròcair. O m’ anam suidh sìos iosal anns an duslach.”

Bha a chreideamh anns an t-Slánuighear, air tùs gle lag; ach bha e o fhior ghràs an Tighearna; agus mar sin, a chuid agus a chuid, bha anam air a sháoradh o eagal trailleil—air a thogail os-ceann an t-sáoghail—agus air a thoirt gu bhi a làn earbsa a’ fireantachd Dhé a ta air a meas do gach peacach a chreideas ann an Iosa Crìosd.

Bha bàs a bhràthar cha ’n e ’mhain na mheadhon dusgaidh gu cùram mu anam féin, ach mar an céudna gu a leithid do bheachd fhàotainn air sìorruidheachd, agus a rinn a ghluasad suas gu e féin ullachadh a chum slàinte an ’t-soisgeil a Shearmonachadh do mhuinntir eile. Bha e ’na bheachd dol a dh’ ionnsuidh nan cinneach anns na dùchanna fad air falbh; ach cha b’fhada gus an d’fhuair e ròn farsuing gu leòr aig a bhaile; agus le bhì léughadh eachdraidh beatha dhaoine diadhaidh mar bha Mr. Brainerd, Mr. Martyn, agus cuid eile do sheirbhisich an Tighearna, bha a dheagh rùintean a thaobh e féin a thoirt d’a obair gu mòr air an neartachadh.

Anns a bhliadhna 1831 thòisich e fo theagasg an Urramaich sin, an t-Olla Chalmers, air a bhi air oileanachadh airson dréuchd na ministreileachd; agus dh’fhan e chum so fo theagasg, rè cheithir bliadhna—agus sin le dìchioll agus mòr chliù. Mar a chinn e ann an eòlas, dh’ fhàs e mar an céudna ann an gràs; agus air dha a bhi mar so air a threòrachadh le comhairle GLIOCAIS, dh’ fhòghlum e, “a bhi gluasad gu faiceallach ag ath-cheannach na h-aimsir.”

Am measg a dhlù chompanaich, agus a cho-luchd fòghluim, bha Horatius Bonar, Aindrea Bonar, a sgrìobh cùnnas a bheatha agus a sháothair anns a bhéurla—agus Alastair Somerville, maille ri cuid eile a bha o’n am sin, iomraideach anns an eaglais. Bu ghnath le cuid dhiubh so coinneachadh, gu bhi rànsachadh nan

sgriobtuiribh, o an d'fhuair iad mar an céudna iomadh teagasg luachmhor agus stòras priseil do ghliocas spioradail.

Dh' fhàg e sgrìobhte cuid do na smuaintibh a bha na inntinn aig an àm so a thaobh na ministreileachd,—mar a leanas.

“Ma theid mi a dh' ionnsuidh nan Cinneach a labhairt riu mu shaoibhreas do-labhairt Chrisod, is eigin gu faigheam an da ni so; a bhi os-ceann buaidh m'fhéin spéis—agus mar an céudna os-ceann a bhi gu tur air mo thilgeadh sìos, a chionn a bhi air mo dhimeas. Oir ma's ànn fo smachd smuintean sàoghalta a bhitheas mi', cha bhi gu cinnteach aon anam air iompachadh leam—agus aig an àm cheudna caillidh mi m'anam féin. Cia cho buailteach 'sa ta sinn, cosmhuil ri muinntir an t-sàoghail, gu 'ar n-ùine chuir seachad 'an còmhraidh diomh-ain! Cionnus a tha e mar so maille riùsan, a th' air an taghadh air-son na dreuchd so mar cho luchd oibre Dhé!—teachdairean a Mhic Iosa gus an soisgeul a shearmonachadh! Air an taghadh as na dáoine taghte, roghadh na tréuda, a dhealraicheas mar na réulta gu sàoghal nan saoghal. O Thighearn cha 'n eil annam-sa ach leanabh beag; ach cuiridh tusa aingeal le éibhle bhed o t-altair, leis am bean e ri mo bhilean salach, agus leis an cuir e teangaidh 'na mo bhéul, 'ga mo dheanamh cosmhuil ri Isàiah a thubhairt 'féuch tha mise an so cuir fios leam-sa'” (Isa. vi. 8).

Mar a ghabh an ùine seachad, bha a ghàirdeachas spioradail a sior mhéudachadh. Cha robh toilinntinn na bu mhò aige, no bhi air là an Tighearna a dol a shealltuinn, agus a theagasg an t-sluaigh ann nan tighibh. An toiseach chaidh e maille ri Aindrea Bonar do'n earrann do'n bhaile anns an robh èsan a sàothrachadh; ach an déigh sin, ghabh e ráon dha féin, anns na sràidibh, agus anns na cèol shràdaibh bu mhò a bh'air an leagadh air dearmad. Nì mò a bha a sháothair ag an àm so gun toradh. An am an earraich, air a bhliadhna 1834, bha tuilleadh is àon anam air an tabhairt dha mar a dhuais—céud thoradh a mhinist-reileachd. Mar so bha e air a mhisneachadh ann an obair an Tighearna.

Tha an cunntas geàrr a leanas air a thoirt leis féin mu 'sháothair aig an àm so.

Februari 23.—Là 'n Tighearna. Dh'éirich mi moch a dh'iarraidh an Tighearn agus fhuair mi esan do 'bheil gràdh aig m'anam. Co nach éireadh moch, a shealbhachadh a leithid 'a chomunn? “Tha 'n t-uisge

thairis, dh'imich e roimhe" (Dan. ii. 11). "Iadsan a chuireas siol le déuraih buainidh iad le gairdeachas."

Februari 25.—An déigh na searmoin. Naigheachd phriseil, gn'n robh anam air iompachadh tre ghràs an Tighearna. Is iongantach am freagradh urnuigh e, ma tha e fìor? Cia mar a mholas mi an Tighearn, air-son so! O Thighearn coimhlion thusa sin a thòisich thu.

'Mhairt 3.—Chaidh mi maille ri A. B, agus chunnaic mi cuid do na tighean còmhnuidh is truaighe a chunncas leam riamh. Cha do shàoil leam gu'n rohh an leithid idir air thalamh. O cionnus a tha mi cho mòr a'm' choigrich do na bochdan anns a bhaile 'n d'rugadh mi? Chaidh mi tric seachad air na dorsan aca; c'arson nach deach mi a stigh. Dùisg o m'anam! agus na toir urrad a dh'uine an déigh so, do'n t-sàoghal-so, air dhuit a hhi faicinn cho lion neach a dol sìos air an t-slighe leathan aig do dhorus.

'Mhai 21.—Air an là-so, tha mi bliadhna thar fhichead a dh'aois. O cia cho heag toraidh is a ghiùlan mi, rè na h-uine-so; agad-sa tha fios O Thighearn!

August 14.—Thraigs mi cuid do'n là-so, agus dh'iarr mi Dia aig cathair trècair. O gu'n robh tuilleadh gràidh agam dha! An sin shealbhaichinn tuilleadh sìth na m'anam.

Air feasgar an là so sgrìobh e sìos fhaireachduinn, am bardachd, air a bònntachadh air cosamhlachd a chroinn fhige neo-thorach (Luc. xiii. 6—9), agus a gheibhear sgrìobhte aig deireadh na leabh-rach (Dan. 1).

Air a chéud mhios do'n ghèamhradh anns a bhliadhna so bha e air a leagadh sìos car tachdain le fiabhras, leis an robh e air a ghlacadh, agus do'n robh e ro bhuailteach. Aig an àm so rinn e iomradh air làn dòchas anama anns an Tighearn, ann am briathran làoidh a rinn e, do'n goirear Iehobhah Tsidkenu no, "ІЕХОВІАХЪ АРЪ FIREANTACHD-NE" (Jer. xxiii. 6).

Air an dara' mìos do'n earrach anns a bhliadhna 1835, chrìochnaich e a thìom ann an Ard-oil-thigh Dhuinedin. Tha laithean deireannach a ghuàth na'n laithean somruichte do neach a tha a smnaineachadh gu ceart. Bha na laithean so mar sin dha-san. Uime sin tha e a sgrìobhadh sìos, "Tha làithean mo bheatha' rnith gu dlù; deanam cabhaig airson slorruidheachd." Tha iomadh ceann-uidhe ann an turas beatha an duine, aig a bheil e a stad car tamuil, agus an sin a toiseachadh air dol air aghaidh as ùr.

Mar sin air dhàsan làithean ullachaidh a chrìochnachadh, air bàll thoisich e air a bhi gnìomhach ann an obair na ministreileachd. Air a cheud làtha do mhios dheireannach an t-sàmhraidh, anns a bhliadhna 1835, an déigh dèuchainn a bhi air a cuir air le Cléir Annain a thaobh fòghlum, agus eòlas na diadhachd; agus air dhoibh a bhi toilichte leis a thaobh na nithe so, thugadh dha air bàll, comas a bhi searmonachadh soisgeil glòrmhor an Tighearn' Iosa. Air feasgar an là so, tha e' sgrìobhadh sios mar leanas;—

“Beannaich an Tighearn o m'anam!” Sin a bha mi cho dùrachdach o choinn fhada ag iarraidh, dhènaich thu dhomh fadheoidh—dìomh-sa nach gabh orm féin na briathran so eadhon ainmeachadh. “Dhomh-sa a's lugha na'n ti a's lugha do na naomhaibh uile, thugadh an gràs so saoihbreas Chrìosd nach feudar a rannsachadh a shearmonachadh am measg nan Cinneach” (Eph. iii. 8).

EARRANN II.

A SHAOTHAIR ANNS AN FHION-LIOS, MU'N ROBH E AIR A SHUIDH-
EACHADH ANNS A SGIREACHD AIGE FEIN.

“Esan a theid a mach, agus a ghuileas, ag iomchar roghadh sìl, gu cinnteach thig e a ris le gairdeachas, ag iomchar a sguab.”—Salm cxxvi. 6.

THA Sgìreachd mu dheas, eadar Baile Ghlaschu agus Baile Dhunédin do'n goirear Sgìreachd Larbert. Anns an Sgìreachd so sháothraich, le mòr eud, Ministear do'm b'ainm Mr. Ian Bonar; agus fada fada roimhe sud, an duine ainmeil le Dia—Mr. Raibeart Bruce. Do bhrìgh gu'n robh an Sgìreachd farsuing; agus a chum cothrom a thoirt do'n t-sluagh gu léir, thog Mr. Bonar Eaglais eile ann an earrann di do'n goireir Dunipace; agus far an robh aige fear cobhrach gu bhi a'searmonachadh.

Air do Mhr. Bonar a bhi aig an àm so a' dh'easbhuidh a leithid ann an Dunipace, thug iad gairm do Mhr. McCheyne chum a bhi sáothrachadh; agus chunnaic èsan mar dhleasdanas air o'n Tighearn, dùnadh ris a ghairm so. Bha aige r'a bhi là mu seach a'searmonachadh ann an Larbert agus ann an Dunipace; agus rè na seachduinn a bhi dol a dh'fhaicinn an t-sluaigh, aig an tighean féin. Chaidh e le uile chridhe ris an obair so; agus mar ri Mr. Bonar, agus ann an uaigneas a sheòmaid, bha e gu tric air fhàotainn a moladh Dhé, airson a ghràis, agus ag ùrnuigh gu'm biodh an Spiorad air a dhortadh a nuas ni bu phailte. Ach mu'n do theirig a bhliadhna, bha e a ris fo smachdachadh Athar Nèamhaidh; agus tha e mar a leanas a sgriobhadh sìos a bheachd-an aig an àm so.

“Thubhairt Pòl” a Tighearn ciod is àill leat mise a dheanamh? (Gnìomh ix. 6). “Agus thubhairt an Tighearn nochdaidh mise dha

cia mòr na nithe a's eigin da fhulang air sgàth m'ainme-sa." Feudaidh gu'm bi e mar so do m'thaobh-sa. Bha mi tuilleadh a's mòr air mo thogail suas—bha peacadh féin-iarraidh "gu furas ag iadhadh mu m'fhìneachd," uime sin ciod a's freagraiche, no gu' fulainginn a'm' áonar, far nach eil suil ag amharc, no cluais a' cluinntinn."

Ann na litricheibh do Mhr. Bonar, tha e mar so a cáoidh a neo-chòmais gu a chòmhnadh, mar bu mhiann leis.

"Tha e na eallach tròm tròm air m'inntinn, gu bheil thu ag an àm so air d'fhagail 'na d'áonar fo chùram sè mìle anmana. Tha mi gu tric a smuaineachadh air A. D. agus C. H. Ach ciod a's urrainn mi a dheanamh, ach a bhi ag ùrnuigh air an son. Innis dhoibh, gu bheil mi 'deanamh so gun sgar."

A chuid agus a chuid tre mhaitheas an Tighearna dh'fhas e ni b'fhearr 'na shlainge, agus thòisich e air searmonachadh. Dh'fhàs a nise ro dhrùiteach 'na theagasg; oir dh'fhòghlum e am féum a bh'aige air ullachadh a chridhe; agus mar sin bha toradh a leantuinn a sháothair. Aig tùs na bliadhna so—1836, tha e sgriobhadh mar a leanas;—

Februari 21.—"Shearmonaich mi da shearmoin aig Larbert air freantachd Dhé (Rom. i. 16). Air maduinn an là, rinn mi tuilleadh sáothair, feudaidh e bhi, gus an ceann, no rinn mi gus an cridhe ullachadh. O 's tric, tha eagal orm, a thachair so."

Ceithir-la-deug an déigh an ama ud, tha e sgriobhadh mar so.

Mhàirt 5.—"Shearmonaich mi le mòr shaorsa, do bhrìgh gu'n do thréig mi a mhearachd a dh'ainmich mi roimhe so. Mar sin, bha an cridhe agus am béul le cheile làn. 'Cuir mo chridhe am farsuingeachd agus ruithidh mi arsa Daibhidh 'Cuir mo chridhe-sa am farsuingeachd, agus searmonaichidh mi, arsa mise."

Cosmhail ri lables bha e 'g ùrnuigh, agus dheònaich Dia dha sin a dh'iarr e. Chithear dearbhadh air so o na sgriobhaidhean a leanas.

Mhà 21 (1836).—"Co-latha mo bhreith; tha mi nis tri-bliadhna-fichead a dh' aois. Gu 'm a beannaichte mo Charraig! Ge d' nach eil mi ach am leanabh ann an eòlas air a Bhiobull agus orts, gidheadh, deanam air do shon sin is urrainn leanabh a dheanamh, no fhulang."

Iune 2.—"A réir eiseimpleir Mhr. Boston, mar a ta e sgriobhte ann

an eachdraidh a bheatha, rannsaich mi mar so mo chridhe le trasgadh agus ùrnuigh.

“(1) A bheil mi d’a rìreadh, a dùnadh ri tairgse na slàinte tre Iosa Criosd. Bheil mi deònach, a bhi air mo thearnadh anns an doigh a bheir a ghàir uile dhasan—agus gun dad dhomhsa? O Thighearn rannsaich mi, oir cha ’n urrainn mi ach a radh—tha, tha!

“(2) An e iartus mo chridhe a bhi gu h-iomlan náomh? A bheil peacadh sam bith, a dh’ iarrainn a chumail? O Thighearn tha fhios agad air gach ni, agus tha fhios agad, gu bheil mi fuathachadh gach peacadh, agus ag iarraidh a bhi gu h-iomlan cosmhuil riut féin. Cha ’n eil focal ’sa Bhlobull, is milse no, ‘cha bhi aig a pheacadh tighearnas oirbh.’ Uime sin luidheam iosal anns an duslach!”

Iuli 8.—“Tha mi tinn ’o Dhimairt. Chuir mi àm as ùr air leth, chum beachdachadh air mo chion toraidh, agus gu m’ uabhar a chuir uam. C’uin a sguireas mi d’ a bhi roghnachadh dhomh féin? A Thighearn arsa mise, ‘ni mi mar so agus ni mi mar sud,’ cha dean ars èsan, luidhidh tu an so air do leabaidh agus fulaingidh tu sin a chi mis’ iomchuidh.”

Iuli 31.—“Bha tuilleadh druighidh orm féin an diugh, no mhothaich mi riamh roimhe. O gu ’n robh comas agam air fanntuinn annsan (a nigh eadhon cosan Iudais, a thug rabhadh dha; agus air an robh doilgheas air a shon,) a chum gn ’m bi mi air mo lionadh le a ghràdh agus le a chaoimhneas a tha cho iongantach—cho mòr!”

Ann an Larbert bha Mr. McCheyne mar so air ullachadh, airson an ráoin eile anns an robh è gu bhi sáothrachadh beagan an déigh so. Chuireadh dèchainn air le buairidhean—bha e air a smachdachadh le trioblaidibh—air a thoirt gu e féin a rànnachadh ni bn mhionaidiche; agus mar so gu Criosd a leantuinn ni bu dlùithe. Dh’fhòghlum e mar an céudna gliocas ann a bhi breithneachadh a thaobh staid muinntir gu spioradail; agus mar sin gu bhi comhairleachadh gach áon a réir fhéuma.

Bha e fadheòidh air a ghairm gu Dundee, agus aig an àm so, tha e sgriobhadh a dh’ ionnsuidh a mhinistear a thàinig na dhéigh ann an Dnnpice.

“Feuch gu ’m bi tuilleadh curam agad do’n treud ’sa bha riamh agam-sa. Abair focal an deagh àm ri S. M. Gabhadh S. H. ris an fhirinn gu toileach; ach earallaich air a bhi iriosal. Fòghlumadh L. H. gu tosdach; no bi bruidhinn rithe idir mo dhiadhachd muinntir eile, ach mo a staid féin. Abair ri A. M. e ’bhi ’g amharc a mhàin ri Iosa-

Thoir teagasg agus rabhadh do I. E. Cuir an aghaidh sàoghaltachd B. Innis dhomh a' bheil M. C. d'a rìreadh na creideach, agus a' fàs. An d. thainig solus fathast a dh' ionnsuidh A. C. Tha mi an teagamh a thaobh M. T. Tha mo choguis 'ga mo dhiteadh a thaohh M. G., do bhrìgh nach eil mi 'n duil, gu 'n d'rinn mi dad a mhaith dhi; oir chuireadh i dheth mi le hruidhinn *mu thimchioll* na firinn, an àit a bhì bruidhinn mu 'n FHIRINN FEIN. Labhair gu dana. Ciod ge d' bhiodh tu rud-heag cearbach; ciod e sin an comeas ri hith-hhuantachd."

An déigh dha a bhì bliadhna agus ceithir mìosan, ann an Dunipace, 'us Larbert, thriall e a dh'ionnsuidh Dhundee. Air a shlighe a dh'ionnsuidh a bhaile so, agus e ann an tigh caraid, thainig tri earrainnean do'n sgriobtuir a dh'ionnsuidh inntinn, a rinn mòr dhrughadh air, agus a thug mòr chòmhfhurtachd dha. "Gleidhidh tu èsan ann an sìth iomlain, ag a bheil inntinn suidhichte ort, a chionn gu'n do chuir e a dhòchas annad" (Isa. xxvi. 3). "Smuainich air na nithe sin, thoir thn féin gu tur dhoibh" (1 Tim. iv. 15). "Agus thubhairt mi, féuch, tha mise an so; cuir fios leamsa" (Isa. vi. 8). Anns an áon mu dheireadh tha againn dian iarrtus neach a bha deònach e féin a thoirt do sheirbhis an Tighearna. Anns an dara áon seòladh, cionnus a bha e gu obair a choimhlionadh; agus anns a chend áon, dearbhadh nach h-eagal do aon air bith dhiubh-sa, a chuireas d'a rìreadh 'earbsa anns an Tighearn. Fáodaidh e bhì air a radh gu' bheil againn anns na h-earrainnibh so, a chairt iùil leis an robh e air a stiùradh, rè na h-uine gu léir a bha e'na mhinistear ann am baile Dhundee.

EARRANN III.

CEUD BHLIADHNAICHEAN A SHAOITHREACH ANN AM BAILE DHUNDEE.

“Tha fhios agaibh, cionnus a bha mi 'nar measg anns an uile aimsir, o 'n cheud là a thàinig mi do 'n Asia. A' deanamh seirbhis do 'n Tighearn leis gach uile irioslachd inntin, agus maille ri mòran dheur agus dheuchainnean” (Gnìomh. xx. 18, 19).

BHA Mr. McCheyne air a shuidheachadh mar Mhinistear am baile Dundee, agus anns an eaglais do'n goirear sa Bhéurla St. Peter's, air a cheathramh la fichead do cheud Mhios a ghéamhraidh, anns a bhliadhna 1836. Thòsich e air searmonachadh anns a cho-thional so, mar neach “a dh'ung an Tighearn a thoirt deadh sgéil do'n mhacanta, a cheangal suas luchd a chridhe bhriste, a dh'éigheach fuasglaidh do na braighdibh, agus fosgladh a phrìosain dhoibhsan a ta ceangailte” (Isa. lxi. 1)—na ceart bhriathran o 'n do shearmonaich e air a cheud sàbaid an deigh dha a bhi air a shuidheachadh. Mar an ceudna, bha e mar chleachdadh aige air co-latha na sàbaid ud, am feadh a bha e beò, labhairt o na briathraibh céudna, mar chuimhneachan air sin a bha air tùs air an là ud, air earbsa ris. Is ann mu'n earrann ud a thubhairt e, “gu'm b'ann a bhitheas i a roimh-nochdadh mo bheatha agus mo sháothair anns an àite so.” Dh'fhòghlum e beagan an déigh sud, gu'n robh an t-searmoin ud—a chéud searmoin a rinn e ann an Dundee—na meadhon air anmana a dhùsgadh, agus mar sin ann a 'bhi tional a stigh céud thoradh a shaoithreach; a bha mèudachadh agus a'cinneachadh ni' 's mò gach bliadhna d'a bheatha 'n déigh sud.

Bha e nis a sáothrachadh ann an ráon farsuing. Bu sgìreachd ùr i a thugadh dha—earrann do'n bhaile a bha roimh sud ceangailte ris an Eaglais do'n goirte St. John's—agus anns an robh

mòr shluagh am measg nach robh áon air bi a sáothrachadh anns an t-soisgeul. Bha cruas, agus màrbhalachd spioradail air mèud-achadh air gach táobh—agus uime sin cha robh ach a bheag 'a mhisneach aige o dhaoine, na obair. Mar a thubhairt e, “cha robh mar bu trice dad 'g m' choinneachadh ach iodhol áodhradh, agus cruas cridhe.” Bha briathran Ieremiah ro fhreagrach “tha na fàidhean ri fàisdneachd bhréige agus na sagairt a' riaghladh air an làimh-san, agus is ait le m' shluagh-sa e bhi mar sin” (Jer. v. 31).

Ach cha robh e fo dhiobhail misnich. Bha suil aige ri dèuch-ainnean, agus dh'ordhirpich e buaidh fhaotainn orra; agus ge d' bha an obair cosmhuil ri bhi toirt a stigh talamh ùr—mòran sáothair agus beagan toraidh—gidheadh, air d'a chridhe a bhi innte, cha b'fhada gus an do shoirbhich i gu mòr ann 'a làmhaidh. “Feudaidh” ars esan “gu'n dean an Tighearn an fhàsach so uaine, agus maiseach mar ghàradh an Tighearna—mar raon a bheannaich an Tighearn ar Dia.” Agus is ann mar so a thachair.

Cha b'fhada an déigh so gus an d'fhuair e cuireadh 'a dhol do sgìreachd eile—sgìreachd anns an biodh mòran na bu' lugha aige r'a dheanamh, agus móran tuilleadh pàighidh fa chionn. Ach air dha làn smuaineachadh air a ghnòthaich, fhuair se è mar dhleasdanas air, fantuinn far an robh e—ni mar an ceudna a rinn e. Ann an litir a sgrìobh e ag an àm so dh'ionnsuidh Athar, tha e ag radh.

“Tha mi an so am measg, fagus air ceithir mìle sluaigh. Tha áon-ceud-deug dhiùbh so, a tighinn do 'n eaglais agam; agus tha mi a toirt na teachdaireachd a chuireadh leam, fa chomhar na h-aireamh mhòr so gach la Sàbaid. Cha dàna leam uime sin trì, no ceithir mìle sluaigh fhagail airson trì cheud. Ach tha mi 'g aideachadh no 'n deach' 'n tairgse so a thoirt dhomh roimhe so, gu 'n gabhainn i. Seadh is ann a bhitheadh gàirdeachas orm, ann a bhi beathachadh tréud bheag—a deanamh faire os-ceann gach téaghlach, agus gach áon diubh air leth.

“‘Gan talaidh 'Neamh, 'sa nochadh an Roid.’

“Ach cha b'i so toil Dé. Shuidhich e mi am measg luchd-ceaird agus figheadairean an-diadhaidh a bhaile so, agus uime sin ullaichidh e máoin, urrad agus a dh' fhòghnas. Is comasach dhàsan a phaigh cìs le airgid a thugadh a béul eigs, m' uil' uireasbhuidh-sa a leasachadh.”

Mar an ceudna, dhùlt e tairgse do Eaglais, eile ag radh ;—

“Chuir mo Mhaighstir an so mi le làmh féin, agus uime sin cha 'n iarr mi am feasd dol as, gus an toirear as mi leis-san a chuir ann mi.”

Cha robh e laidir na phearsa ; ach bha comasan mòra searmonachaidh aige—mar a thubhairt e féin, “tréun mar ghaisgeach anns an eaglais, ach an déigh sgur, anfhann mar am féur.” Agus mar so, bha e d'a tháobh gus a chrìoch—air a luasgadh eadar mòr ghairdeachas, agus mòr theanndachdaibh. Ach b'e 'thlachd a bhi searmonachadh an t-soisgeil. Is ainmic a dhiult e cuireadh a chum so eadhon air là seachduinn ; ma bha e idir na chomas áontachadh. Bha a theagasg aig na h-amana so gu mòr air a beannachadh ; agus ro bhlasda do mhòran fada 'n deigh dha dol “air slighe na tàlmhuinn uile.”

Uime sin, thagair e gu dian, gu'm biodh eaglaisean air an cuir an lionmhorachd. Aig an àm so bha mòr chomh-stri an Eaglais na h-Alba a tháobh na pung so. Ach d'a tháobh-sa bha e a ghnàth air a stiùradh 'an gnothaichibh mar so le suil ri ouair Chrìosd, agus le gáol do anmanaibh neo-bhàsmhor. Is iomadh uair ars'esan ri caraid àraidh, air dhomh a bhi sáoilsinn gu'n robh 'm bàs dhù, a luidh curam na'm millte a tha dol a dhith ann mo sglreachd gu ro thróm air m'inntinn. Tha sinn aig an àm so a fáotainn nam briathran so na leabhar-cuimhne—

“Thoir dhomh duine le Dia a labhras an fhirinn, agus tigh áodhraidh fagus do 'n luchd-eisdeachd—ráon a's urrainn am ministear a sháothrachadh, agus maille riu so, drùchd a Spioraid, agus chi thu nach fhada gus an d'thig e gu maiseach a mach fo' bhlàth.”

A ris, ann an ceangal ri so, bha pung eile mu'n robh e a'smuanachadh gu tric, an t-àite a th'aig comas-smachdachaidh-eaglaiseil, mar mheadhon gràis, co-cheangailte ri áoradh an Tighearna. B'e bheachd mata gu'n robh smachdachadh-eaglaiseil, cho feumail 'na àite féin, agus a tha searmonachadh an t-soisgeil, gu bhi tional a stigh pheacach a dh'ionnsuidh Chrìosd. Uime sin, aig na h-amana so, agus anns a chomh-stri so, dhlù-lean e ris a bheachd so le uile chridhe. Roimhe so sháoil leis gur iàd ambàin na

dleasdanasan a bh'aige ri choimhlionadh, a bhi 'g urnuigh, agus an Soisgeul a shearmonachadh ; agus thubhart e gu follaiseach o n' chubaid :—

“Chunnaic mi gu'n robh bhur n'anama cho prìseil, agus an uine cho gearr, agus gu 'n do sháothraich mi le m' uile neart a' teagasg na firinn. Air do na h-Eildeirean a bhi tabhairt dream fa m' chomhar chum cronachaidh, 's ann a bha mi air mo lionadh le seorsa gràin ; agus bu dhleasdanas e, o 'n robh teicheadh agam. Ach b'i toil Dé a theagaisgeas mar nach h-urrainn duine, an cronachadh a bheannachadh do chuid, air doigh sonruichte, agus sin a chum iompachaidh. O'n uair ud bhris solus nùadh a steach air m' inntinn ; agus tha mi 'nis a meas d'a rìreadh, gu' bheil smachdachadh-eaglaiseil, cho maith ri searmonachadh an t-soisgeil o Dhia. Is iad tìodhlacan Chrìosd maráon iad, agus uime sin, cha 'n urrainn sinn áon diubh a dhearmad gun a bhi peacachadh.”

Ach air chùl a'bhi còmhraig air-son Chrìosd agus áobhair, dh' iarr e mar an céudna le deagh eiseimpleir, maille ri dichill náomh, a bhi sparradh na firinn a bha e teagasg. Tha Mr. Bonar a sgriobh eachdraidh a bheatha a labhairt mar so mu 'thimchioll.

“Bu mhiann leis a bhi a ghnàth a gluasad, mar 'am fianuis an Tighearna. Ma bha e air turus bha e smuanachadh air Dia agus a deanamh na dh' fháodadh e airson dháoine. Ghabhadh e gach cothrom le focal, no le bhi tabhairt seachad leabhra, 'chum teachdaireachd na reite dheanamh aithnichte ; agus àns gach litir a sgriobh e, chuir e ni-eigin sìos, mu thimchioll Chrìosd.”

Dh'iarr e mar an céudna a bhi taitneach ann a bhi tabhairt teagaisg no rabhadh. “Tha cuid a chreidich ars' esan” a tha cosmbuil ri gàradh, anns a bheil cráobhan meas, agus mar sin a tha féumail ; ach bu choir dhuinn mar an ceudna spìosraidh a bhi againn, agus mar sin a bhi a talaidh.”

Aig toiseach a mhinistireileachd, chuir e iongantas mòr air cuid, air dhoibh a chluinntinn a' tairgse air tùs maitheanas gu sáor do gach peacach a chreideadh ; agus an sin làn dearbhachd air slàinte, do gach áon diubh, a ghabhadh mar so ri Fear-sáoraidh. Uime sin, bha a bheachd gu tric air iarraidh, a thaobh pongan teagaisg, mar a ta iompachadh, creideamh, dearbhachd a chreidimh ; agus is fiù iomadh d'a fhreagairtibh a bhi air an cuimhneachadh,

do bhrìgh gu'm fáod iad a bhi féumail do mhuinntir eile, a bhar orra-sa do'n robh iad air tùs air an tabhairt.

“Cha 'n eil mi 'n duil, ‘ars’ esan,’ gu 'bheil ach ro bheag do shluagh Dbé, a tha re am beatha, gun tomhas eigin do mhothachadh sòlasach air maitheanas peacaidh.

“A ris ars esan, ‘cha 'n eil maitheanas peacaidh, a srutbadh idir o dheagh chomharaibh a tha thusa a fáotainn annad fein, ach o shealladh air an airidheachd, air a mhaise, agus air a ghràs, a ta anns an Tigbearn Iosa Crìosd. Tha sinn gu bhi 'g iarraidh sith, cha 'n ann *annainn féin* ach *annsan*—eadhon ann an Crìosd. Aig an àm chéudna, tha gun teagamh, dearbhachd ann a tha a' sruthadh o sin a tha 'n creideach a mothachadh—sin ri radb, o shéula an Spioraid, agus gràdh do na brathraibh.

“Is e so dearbhachd a chreidimh—mi bhi a làn gabhail ri Crìosd mar m' fhireantach, mo neart, agus m' uile. Tha mi a meas, iad a bbi ann am mearacbd, a their, nach comasach dearbbacbd shoilleir fháotainn gu bheil neach ann an Crìosd, gus a' bheil e ùine fbada air áonadh ris. Cha 'n e so brìgh nam briathran a th' againn (Dan. vi. 2, 3).

“Air bàll 's gu bheil Iosa a' teachd a dh' ionnsuidh a liois—air bàll, 's gu' bheil e 'ga fhoillseachadh féin do 'n anam, tha an t-anam ag radh, ‘is leamsa fear mo ghràidh.’ Mar so, tha mar an ceudna Tomas ag radh (Eoin xx. 27, 28). Air bàll 's gu bheil Crìosd, a nochdadh dha a lotan, ghláodh e a mach ‘mo Thighearn agus mo Dbia.’

“Cha mhòr nach eil è eucomasach le càinnt innseadh dhuibh, cìod e a bhi teachd a dh' ionnsuidh Iosa. Tha e na ni cò simplidh. Tha mise do 'n bheachd nach eil ann ach dìreach a bhi creidsinn gu bheil sin a tha Dia ag radh mo thimchioll a Mhic fìor. Ma nochdas Dia dhuibh glòir agus cumhachd Emanueil, a so tha mi dearbhte, nach b-urrainn sibh gun a bhi dùnadh ris. Mar a tháomas solus na gréine a steach do sbèdmar dorcha, air bàll 's gu bheil an uinneag air a fosgladh; mar sin air do shuil an anama a bhi air a fosgladh, gu bhi a faicinn agus a tuigsinn teistias Dhé mu thimchioll a Mhic, tha e air bàll a gabhail ris. Is e so a bhi creidsinn.”

Da bhliadhna 'n deigh d'a sháothair toiseachadh ann na Dundee, bhris a shlàint' air. Agus do bhrìgh nach deanadh ni goirid air e a sgur gu builleach car tamuil de a bhi searmonachadh, a neart aisig, chuireadh iompaidh air áontachadh ri so car tachdain. Uime sin fhàg e Dundee, agus chaidh rè uine gu tigh athar, am baile Dhunedin, far an d'fhuair e an t-socair a bha dh'fhéum air,

agus far an d'fhòghluim e as ùr foighidinn a chleachdadh, maille ri ùmhlachd do thoil Athar nèamhaidh.

Ach ge d' a bha e mar so air a dhealachadh riu, cha do lùghdaich idir a ghràdh do a thréud, no iarrtus agus ùrnuigh gu 'm biodh áobhar an Tighearna a cinneachadh na' measg. Ann an litir a sgriobh e air Mios dheireannach a ghèamhraidh, anns a bhliadhna 1838, tha e ag radh mar so :—

“Ag amana, tha mi a smáonachadh gu'm fáod gu 'n d'thig mòr bheannachadh a dh' ionnsuidh mo thréud ri linn mise a dh' fhalbh uatha. Tha e 'tachairt ag amana nach aidich 'Dia 'ar sáothair ag a cheart àm, air eagal gu 'n ahraimaid, 'rinn mi le mo chomasaihh no le mo ghilocas féin e.' Cuiridh e a tháobh sinn, agus an sin hheir e am beannachadh air sheòl 's gu 'n abair gach áon a chi, 'is e an Tighearn a th' ann.' O gu'n deònaich e so do m' phobull-sa.”

Agus mar so thachair e, fada os-ceann 'uile dhùil ; agus bha e mar an céudna tre fhreusdalaibh, anns an robh meur Dhé air a faicinn gu ro shoilleir, air a chumail uatha na b' fhaide gu mòr no bha fhios aige roimh làimh. Oir air dha bhi fathast ann an Dunédin, a fáotainn a shlàinte a chuid agus a chuid, bha a cheisd air a cuir ris le Dr. Candlish, “ciod e 'bheachd mu dhol, air iarrtus a chomuinn a tha cuir an t-soisgeul a dh' ionnsuidh nan Iudhach, do na talmhuinnean a mach, a dh' fhiosrachadh a tháobh an staid, agus a thoirt iomraidh air ais a ris a dh' ionnsuidh a Chomuinn.” Bha an tairgse a bha mar so air a tabhairt, anabarrach freagrach ann am beachd nan lighichean aig an robh cùram deth, mar ni a dh' fháodadh a bhi na mheadhon, a chum aisig gu slàinte ; agus uime sin bha e air faicinn leis mar dhleasdanas, áontachadh r'a dhol. Bha e mar an céudna a réir iarrtus òige—gu 'n searmoinicheadh e Criosd far nach deach iomradh a dheanamh air riamh roimhe. Mhothaich e mar an céudna, gu 'n robh coir shònruichte aig na h-Iùdhaich air sáothair na h-Eaglais, 'oir “is e an Soisgeul cumhachd Dhé chum slàinte do'n Iùdhach air tùs.” (Rom. i. 16.)

B'iad an dream a chaidh maille ris air an turus so, Dr. Black,

Dr. Keith, agus Mr. Aindrea Bonar ; agus air do'n ullachadh a bh'aca r'a dhèanamh, a bhi ann an uine gheàrr air a chrìochnachadh, agus air dhoibh a bhi air an cuir air an turus le ùrnuighean na h-Eaglais, sheòl iad o Shasunn, air an dara la déug do Mhios dheireannach an earraich, 'sa bhliadhna 1839, a dol air an aghaidh tre 'n Fhràing, an Eadailt, a Ghréig, agus an Eiphit gu tìr Chanaain, agus gu Baile Ierusalem.

EARRANN IV.

A THURUS DO THIR CHANAAIN, AGUS A DH IONNSUIDH NAN
IUDHACH.

“Féuch tha mise an so cuir fios leamsa.”—Isaiah vi. 8.

Is iomadh mìle gaisgeach le 'n armachd, a chaith a mach o àm gu àm, a chum Ierusalem a chosnadh o riaghladh nan Turcach, gu uachdranachd dream a 'bha 'g aideachadh ainm an Tighearna Iosa.

Agus gus an la 'n diugh, tha mìltean a dol do thir Chanaain—cuid fo'n bheachd gu'n coisinn iad mar so maitheanas peacaidh—agus cuid eile a chum a bhi air an àdhlacadh ann an duslach, a th' air a meas leò a bhi na duslach náomh.

A cheart cho éudmhor so, bha an deadh Bhuidheann so, a chaidh a nis a mach a dh'fhiosrachadh mu chor nan Iudhach—crioch a bha fada air thoiseach air a chrioch a' bh'aig a mhuinntir fhàoin-ud: oir chaidh iad a mach air sgàth an t-soisgeil fo armachd spioradail, agus ag iarraidh doruis a chum 's gu 'n searmonaicheadh iad do na h-Iùdhaich, mar a rinn Pòl do na Cinnich, sàoihbheas do-labhairt Chrìosd.

Tha iomadh nì taitneach a thàobh an turuis so air am fagail air chuimhne anns a chùinntas a chaidh sgriobhadh mu thim-chioll. Anns gach baile tre 'n deach' iad, dh' iarr iad a mach na h-Iùdhaich le mòr dhéidh—ag ùrnuigh air an son, agus a réusonaichadh riu. Ach ànn an cuid a dh'aitibh chuireadh gu ro-dhian na'n aghaidh. Ann an ionad àraidh—Baile Leghorn—thugadh an cuid leabhraichean uatha, agus dh' aithneadh dhoibh gun an gnùis fheuchainn am feasd anns an àite! Ach air so cha do chuir iad ach beag suim, bha iad suidhichte air dol air au aghaidh air an turus—ag ràdh mar a bha iad a dol, am briathran an t-

Salamadair “seasaidh ar cosan an táobh a stigh do d'gheataibh o Ierusalem.”

Ged'a b'e b'òige dhiubh, choimhlion Mr. McCheyne a chuid fèin a dh'obair an turuis so gu duineil treibhdhireach ; agus mar an céudna le mòr thaitneas do 'inntinn agus do a chridhe, mar a tha a litrichean a nochdadh. Tha iad mar an céudna a nochdadh, mar a bha anam a fàs ann an gràs agus ag abuchadh gu luath, a chum a bhi air a ghabhail a steach a dh' ionnsuidh tigh tasgaidh an Tighearna. 'O Bhaile Genoa, tha e a sgriobhadh mar so.

“Tha a bhi ann an tìr chéin, ga'r tabhairt ni 's dluithe do 'n Tighearn. An so cha 'n eòl duinn áon ach sinn féin a mhàin ; tha gach 'ni 's gach neach eile coimheach dhuinn. Tha gach céum, agus gach dùthaich 'tha mi 'faicinn, a toirt orm a bhi a tuigsinn ni 's soilleire, nach eil ni air bith ann a shàsaicheas, ach sin a tha maireannach. Tha an sáoghal gu léir na luidhe ann an aingidheachd ; tha a bhàin gu dlù a tarruing fagus ; ach esan a ni toil Dé fanaidh gu bràth.”

Air an t-slighe troimh 'n fhàsach a dh' ionnsuidh tìr Chanaain sgriobh e mar a leanas.

“Is iongantach an seòrsa beatha a th' againn anns an fhàsach. Timchioll air gach táobh, cha 'n fhaicear ach a ghaineamh ; os ar ceann tha an iarmailt lóm, ghorm, gun aon nèul air a h-uchd, agus a ghrian a dearsadh a mach na 'làn neart. Air tighinn do n' fheasgar, agus air di dol fodha, air bàll tha na reultan na'n uile ghlèir 'ga'n nochdadh féin, agus an sin tha sinn a' suidheachadh ar buthan, gun áon maille ruinn ach na h-Ismaelich a bha nochdadh dhuinn na slighe, ach os an ceann, tha ar Dia uile-ghlic, uile-ghràdhach. Air do'n mhaduinn teachd, gu h-obann thugadh na pàilliunnean a bhàn, agus sin mu 'n robh sinn gu tur nar n-uidheam. Cia cho choslach 'sa ta so ri sin a thachras, 'do thigh talmhaidh' pàilliunn'na coluinn !

“Cha 'n eil neòil no uisge an so ; agus tha na tobraichean cosmhuil ri uisgeachan Mharah, agus mar an céudna ro ghànn. Tha mi 'nis a' tuigsinn ni 's fèarr gearain Chloinn Israeil, oir tha mi fáotainn gu n do chuir an turus so dèuchainn agus dearbhadh air mo chridhe féin.”

Fadheòidh ranaig Mr. McCheyne agus a chompanaich an t-ionad sin bu mhiann leo—“Baile Dhaibhaidh”—eadhon Ierusalem, agus tha e sgriobhadh mar a leanas :

“Bha 'n là mu dheireadh do ar turus, mu 'n d' thainig sinn ug Ierusalem na là ro mhaiseach. Rè ceithir uairibh a thiom, chaidh sinn air a n-aghaidh suas, air slighe chreagach, a marcachd air na camhal. Bha 'n dùthaich gle chosmhuil ri earrainnibh de na Ghaidhealtachd; ach gu 'n robh na cráobhan agus na blathan, agus guth an turtuir ag innseadh dhuinn, gu 'n robh sinn an tir Emanueil.

“Fadhebidh, thainig sinn a dh' ionnshidh na h-earrainn do 'n t-slighe, far an do sheas Iosa, agus an do ghuil e os ceann a bhaile. Agus na 'm biodh tuilleadh againne do 'n inntinn a bha annsan, ghuileamaid mar an céudna.’

“Bha e deich laithean mar a ta e féin ag ràdh anns an áon ionad is iongantaiche th' air aghaidh an t-sáoghail uile—far an robh Iosa ag imeachd, agus ag ùrnuigh—far an do bhàsaich e, agus far am foillsichear e a rithist.” Bha iongantas air, a thaobh na fàsalachd a bha e a facinn timchioll air gach táobh. “Bha Sion mar mhachair air a treabhadh, Ierusalem na carnaibh” (Ier. xxvi.). Bhiodh iongantas ort ars èsan no 'm faiceadh tu na bha do thrusdaireachd, 's do dhuslach ànn—na dhùnaibh ann an cuid a dh' àitibh cho àid ri balla a bhaile. Agus a thuilleadh air , bha a phlaigh 'm measg an t-sluaigh.

Aig àm àraidh, choinnich la Rabbi Iudhach a chéile, agus air do áon diubh sionnach fhaicinn a ruith a mach as na ballachaibh-briste ghuil e; ach rinn am fear eil gàire. Air do ionadh a bhi orra ri chéile, dh'fhedraich am fear a rinn an gàire do 'n fhear eile, carson a ghuil e? Ghuil mi ars èsan mar a ghuil am Fàidh “air-son sliabh Shioin a ta fàs, tha na sionnaich a' coiseachd air” (Tuireadh v. 18). Agus a nis c'arson a rinn thusa gàire arsa 'm fear a ghuil Rinn ars' èsan, do bhrìgh gu' bheil fios agam, an ti a choimhlion a bhagraidhean mar tha sinn a faicinn, gu'n coimhlion e mar an céudna a gheallaidhean a thug e d'a ar n-aithrichibh agus d'a 'n sliochd!

Aig Baile Bheirout, air dha dol air bord gu thighinn dachaidh, bha Mr. McCheyne air a ghlacadh le fiabhras, leis an d'thugadh e gu dorsaibh bàis. Mhèudaich a thrioblaid gu mòr, am feadh a bha iad a seòladh gu baile Smirna—cho mòr. 's gur gann a b'urrainn e urrad agus a shùil a thogail, u eilean Phatmos

fhaicinn 'san dol seachad. Air dhoibh Baile Bhuia fagus do Smirna a ruigsinn, thainig e air tìr, agus bha mòr choimhneas air a nochdadh dha le Mr. Lewis agus a Mhnaoi—leithid a choimhneas 's gu'n abradh e 'n deigh sud, gu 'n d'rugadh a rìs e ann am Baile Bhuia.

Air dha a shlàint' fhàotainn, chaidh e maille ri' charaid Mr. Bonar, agus Mr. Calman—troimh Austria agus Prussia air a shlighe dhachaidh—ag iarraidh tuilleadh, cunntais mu staid na'n Iùdhach. Fadheòidh, air an t-seathamh là do chéud mhios a ghèamhraidh, àns a bhliadhna 1839, agus au déigh dhiobh a bhi seachd miosan air falbh, thainig iad a rìs air an ais a dh'Alba.

Cha robh an turus so thug iad gun toradh. Air tùs, choinnich iad ri iomadh do'n a h-Iùdhaich ris an do labhair iad focal an Tighearna, aráon ann an Tìr Chanaain, agus an tìribh eile. Mar an ceudna thionail iad mòran eòlais mu'n timchioll—mu'n cor sàoghalta, agus a thaobh am beachd mu bhi air an aisig a rìs, a dh'ionnsuidh an tìr féin. Anns an treas àit, chuir iad air chois sgoiltean air son au cloinne ann an ceangal ri searmonachadh an t-soisgeil am measg na'm parantan, trid an robh iomadh auam air iompachadh a dh'ionnsuidh Chrìosd am fìor Mhesiah. Air chùl so, ghluaiseadh suas mor ghràdh agus éud, am measg muinntir aig a bhaile, 'chum an soisgeul a chuir do'n ionnsuidh. Bha mar an ceudna tuilleadh do mháoin chuideachaidh, air a pairteachadh, agus iomadh as ùr do shìol Iacoib, air an toirt gu bhi "glusad an an solus an Tighearna."

E A R R A N N V.

AMANA DUSGAIDH.

“Agus fàsaidh iad suas mar ànns an fhéur; mar ghéugaibh seilich ri táobh nan sruth-chlaisean.”—Isa. xlv. 4.

“DUSGADH ann an Dundee!” Rainig an naigheachd so Mr. McCheyne, am Bailie Hamburg sa Ghearmailt, agus e air an t-slighe dhachaidh; agus air bàll, bha anam air a ghluasad suas gu tuilleadh fios fhaotainn mu’thimchioll. Am feadh a bha e fathast tinn am Baile Bhuia dlù do Smirna, thoisich obair an Tighearna air mhodh sònruichte ann an Cilsith agus Dundee. Bha mòran air an iompachadh—air an toirt gu sìth fhàotainn am fuil Iosa; agus gu iad féin a cheangal ri comunn sluagh an Tighearna.

Air do Mhr. McCheyne a dhol do thìr Chanaain, bha cùram a phobuill aige air a chuir air Mr. Uilleam Burns, mac Ministear Chilsith—ni leis an robh Mr. McCheyne ro thoilichte. Ann an litir a chuir e gu Mr. Burns aig an àm so, tha e ag ràdh:—

“Dheonaicheadh thu am freagradh ùrnuigh, agus tha na tiodhlacan a thig mar so, gu mòr air am beannachadh. Is e m’ùrnuigh gu’m bi thu mìle uair ni’s mò air do bheannachadh, no bha mise riamh. Feudaiddh gu bheil iomadh anam nach faigheadh maith air bith, tromhan-sa, a bhitheas air an dusgadh tromhad-sa. Uime sin ghabh Dia an doigh so, gu do thoirt do Dhundee. Is E an T-IONGANTACH E.”

Bha a bhliadhna so, na bliadhna shònruichte. Bha na cridheachan bu chruaidhe air an leaghadh mar chéir roimh ’n teine; bha ’n dréam bu cheannairciche fo bhàll-chrith; agus air an toir gu bhi lùbadh an glùn do Iosa. Ge b’e àit anns an robh an soisgeul air a shearmonachadh, bha drùdhadh a leantuinn, agus na céudan air an toirt a dh’ionnsuidh a mhinistear ag ràdh, “ciod a na sinn?” Bha coinneamhan lathail air an cumail rè uin’

fhada. Bha iomadh an teagamh ; bha an sàoghal air bhoile na aghaidh ; ach mheudaich focal Dé gu mòr.

A deanamh gàirdeachais ann an obair an Tighearna, thainig Mr. McCheyne a rithist a dh'ionnsuidh a phobuill féin ann an Dundee. Bha iad uime sin, air an lionadh le taingealachd agus moladh do Dhia, air-son gu'n phill e, agus mar an céudna air-son dortadh a Spiorad a fhuair iad a cheana fo shaothair Mhr. Burns —ni nach do dhuaisg farmad air bith ann an cridhe Mhr. McCheyne. Aig deireadh na bliadhna so, tha e sgriobhadh d'a ionnsuidh.

“Cha'n urrainn mi 'm feasda, gu leòr a bhuidheachas a thort dhuit, air-son do mhór shaothair am measg a phobuill ionmhuinn, a dh'earbadh leis an ard-Bhuachaille riumsa. Agus a thuilleadh air so, cha'n urrainn mi am feasd gu leòr a thaing a thoirt do Dhia, airson a choimhneis agus a ghràs, a tha gach là as ùr ni's iongantaiche nam shuilibh. Fhreagair e m'ùrnuighean, ann an doigh nach d'innis mi riamh do neach air bith.”

Do'n aireamh mhòr, a bha mar so air an dùsgadh, chaidh cuid air an ais, agus chinn cuid eile ni 'bu chruaidhe no bha iad riamh. Ach cha ruig so a leas iongantais a chuir air áon air bith ; oir ch'n eile staid na dream so na dhearbhadh air bith, nach eile cuid eile do rìreadh air an iompachadh. Tha chraobh air a bheil blàth, a toirt a mach toraidh ge d' a dh fhàodas e bhi, nach eil urrad a thoradh, agus a bha do bhlàth ànn. Mar sin tha e ann an eaglais an Tighearna. Tha cosamhalachd an t-sioladair a nochdadh, nach tig fàs air na h-uile grainne sìl a chuirear. Is cuidthromach an smuain so, ach feudaidh e bhi feumail, ma bheir an léughadair fainear e gu dùrachdach le uile chridhe.

Chaidh bliadhna an deigh bliadhna seachad, agus bha Mr. McCheyne fathast na àit, agus a deanamh gàirdeachais air do anmana 'bhi air an cosnadh do Chrisod ; agus mar an céudna a tabhairt rabhaidh dhoibh-san, nach robh umhail do'n t-soisgeul. Rainig e a nis a bhliadhna dheireannach, a bha e gu bhi air thalamh ; agus air dha mar gu'm b'eagh fios a bhi aig air so, dh'iarr e le tuilleadh agus tuilleadh dichill, a mhinistireileachd ann an Dundee a choimhlionadh. Bha 'n ùine 'dol seachad. Mar

sin, air dha bhi mothachadh ni's mo's ni's mo cho ghoirid sa ta i, rinn e 'n tuilleadh spairn, a chum a h-ath-cheannach. Mhothaich e gu 'n robh anmana a bàsachadh na'm peacanna, am feadh aig an am chéudna a bha fhios aige gu'n robh leighis ànn, agus fadal air a chum gu'm biodh e air a charamh rin. Tha e labhairt mar so ann an àon do litrichibh :—

“Mar a bha mi a coiseachd anns an ráon, thainig a smuain so le mòr ùghdarras a dh'ionnsuidh m'inntinn; an uine gheàrr, gu'm biodh gach neach 'sa cho-thional agam, an neamh no an ifrinn! O cia mar mhiannaich mi guth mar thairneanach, a chum 's gu'n daisginn iad uile—neart mar phrais gus an rachainn a dh'ionnsuidh gach aon diubh, ag radh, “teichihh o'n fheirg a ta ri teachd.”

Tha an sgriobhadh deireannach a tha na leabhar-cuimhne, air a chuir sìos, air an t-seathamh là do Mhios dheireannach a ghèamh-raidh, anns a bhliadhna 1843. Is e so e :—

“Chualadh mi gu'n d'fhuair anam a bh'air a dhùsgadh sìth; fìor shìth, tha dòchas agam. Bha dithis air an dusgadh as ùr—agus air am mòr ghluasad. Aig a cheart àm anns an robh mi fo dhiobhail misnich, dheònaich Dia dhomh, a bhi mar so a faicinn cumhachd a ghràis a pilltinn.”

Tha litrichean a sgriobh e aig an àm so, làn do dhian iarrtus an déigh nithe spioradail :—

“‘Tha mi gu tric ag ùrnuigh’—ars esan—‘gu'n deanadh an Tighearn cho náomh mi, agus is urrainn do pheacach air thalamh a hhi! Is tric a tha m'anam a' miannachadh a dhol, agus a hhi maille ri Crìosd—maille ris air Pìsgah—cead a ghahhail do'n eaglais air thalamh, agus don choluinn, agus a hhi làthair maille ris an Tighearn. O is e is ro fheàrr?’”

Air dha a bhi mar so ag amharc ri glòir shiorruidh, cha'n ann idir ni bn ùgha a bha e sáoithrachadh air thalamh. “Cha'n eil suil agam” ars' esan ri caraid, “a bhi beò fada, tha suil agam ri gairm obann la-eigin; fàodaidh e bhi ann an uine ghoirid: agus uime sin, tha mi labhairt na fìrinn, tha mi 'n duil, le dillseachd. Cho-dhuin e aon d'a shearmoinean le na briathraibh so. Tha atharrachadh dlè; bithidh gach sùil a ta nis fa m' chomhar, gu aithghear dùinnt am bàs. Bithidh ministear eile far am beil mis a nis,—neach eile a' seinn nan sàlm, agus tréud eile anns an

Tigh so." Shearmonaich e ag an àm so ann an Collace, o na briathraibh a th'againn ann an 1 Cor. ix. 27—"neach a chuireadh air chùl"—agus le a leithid do chumhachd, agus gu'n dubhairt neach a chual' e, gu'n robh e cosmhuil ri "fuaim na trompaid a dhùisgeas na mairbh." Mar a thubhairt e féin "bha 'n oladh a bha 'san lochran a caitheamh, agus mar a bha i losgadh as, a toirt soluis. Mar so bu choir dhuinne a bhi."

An deigh dha pilltinn o thalamh Chanaain bu ghnàth leis, mar a gheibheadh e cothrom, a bhi searmonachadh ann an ionadaibh eile a bhàr air eaglais féin. Bha mòr thoradh a leanntuinn nan turusan so. Thug e an turus searmonachaidh deireannach do Shiorrachd Abaireadhain, far an d'fhan e fichead-la, a labhairt no a searmonachadh ann an ceithir-aiteachaihh-fichead. Bha e na mheadhon aig an àm so air mòran a dhùsgadh gu deigh air firinn an Tighearna. Bha shlàinte air briseadh a nis gu mòr; agus b'eigin dha fear-cohbrach fhàotainn—Mr. Gatherear; a sháothraich gu dileas maille ris a dh'ionnsuidh na crìche.

Bha a chrìoch gu dlù a tarruing am fagus. Air a chéud la do Mhios mheadhonach an earraich ànns a bhliadhna 1843—phìll Mr. M'Cheyne o'n turus ma dheireadh a thug e—sgìth na phearsa, ach làn misnich agus sìth na Spiorad. Bha a làithean deireannach mar' thugadh fainear, leis gach àon a chunnaic no a chual e, làn do mhaise na nàomhachd.

Air an dara-la-deug, shearmonaich e da shearmoin 'na eaglais féin, agus air feasgar an là shearmonaich e aig Broughty-Ferry. B'iad so na searmoinean deireannach a thug e; agus bha iad air am beannachadh. Dà là 'n deigh so, chrìochnaich e a thurus. Air dha tinneas a bhàis a mhothachadh ann féin, air bàll chuir e gach cuis a réir a chomais, mar bu mhaith leis iad a bhi; agus an sin, luidh e sìos air an leabaidh o nach d' éirich e.

Bha e mu thimchioll ceithir-la-deug ann an tinneas a bhàis; agus fadheòidh air disathurna, an cùigeamh-la-fichead do Mhios mheadhonach an earraich, ànns a bhliadhna 1843, mu'n rohh e fathast deich bliadhna fichead a dh'aois, dheònaicheadh iartus

dha, “bhi air choigrich as a choluinn, agus a bhi lathair maille ris an Tighearn” (2 Cor. v. 8).

Bheir sinn a nis an t-ìomradh so gu co-dhunadh, le bhi 'g ainmeachadh cuid do na briathran deireannach a bh'air an labhairt leis. Ri sheirbhiseach thubhairt e, “chaidh m'anam as mar eun a ribe an eunadair; bhriseadh an ribe, agus chaidh sinn as.” Air dha biadh a gabhail, leis an robh e beagan air ùrachadh, thug e buidheachas do'u Tighearn,—air son neart a thugadh dha an am anmhuinneachd—solus an àm dorchadais—gàirdeachas an àm bròin; agus “airson còmhfhurtachd dhuinne 'nar u'ile àmhghar, chum sinne a bhi comasach air còmhfhurtachd a thoirt dhoibh-san a ta ann an àmhghar sam bith, tre a chòmhfhurtachd leis a'bheil sinn féin a fáotainn còmhfhurtachd o Dhia” (2 Cor. i. 4). Air là 'n Tighearna, air do neach àraidh a radh “b'fheàrr leam gu'n robh thu comasach air searmonachadh dhuinn an diugh”—fhreagair e, “tha mi' searmonachadh na searmoin a thug Dia dhomh rishearminoeachadh.”

Air dha bhi 'm breisleach a bhàis, thubhairt e “thugaibh fainear am bónn teagaisg”—mur a b'abhaist dha bhi 'g radh ris a phobull—agus a rithist, mar a ta e sgriobhte (1 Cor. xv. 58), “air dhiubh fios a bhi agaibh nach eil bhuir sàothair diomhaiu anns an Tighearn.” Ag àm eile, agus mar gu'm biodh e a labhairt ris an t-sluagh, glaoth e, “mar dùisgear sibh a nis, gu cinnteach dùisgear sibh ann an teine siorruidh.” An sin thoisich e air ùrnuigh airson a phobuill ag radh,—“An sgìre so O Thighearn,—am pobull so,—am Baile so, gu léir!” A rithist dean e o Thighearn, airson do sheirbhisich lag! Beagan an deigh sud, thubhairt 'e. “Athair nàimh, coimhid iadsan tre d'ainm, a thug thu dhomh-sa” (Eoin xvii. 11).

Is e ni deireannach a rinn e, a lámhan a thogail suas, mar gu'm biodh e toirt a bheannachaidh aig co-dhunadh na searmoin. An sin, gun osnadh, gun ghearan, chaidh anam a steach a dh'ionnsuidh fhois.

LITRICHEAN

A BH'AIR AN SGRIOBHADH LE

M^R. M^CCHEYNE.

A DH'IONNSUIDH DREAM A BHA FO' CHURAM ANAMA.

LITRICHEAN.

L I T I R I.

BI 'G IARRAIDH SOLUS AIR DO THRUAILLIDHEACHD.

DUNDEE, 1841.

A BHANA-CHARAID IONMHUINN,

A REIR mo gheallaidh, tha mi nis' air suidhe sios, gu beagan a radh riut mu nithe mòra an t-sáoghail a ta ri teachd; agus tha áobhar taingealachd againn do Dhia, a tha 'toirt a chomais dhuinn, 'ar beachd-an a chompàirteachadh, agus sinn cho fad o chéile. Tha mi sgrìobhadh na litreach so mata, a chum d'anam a sheòladh a dh'ionnsuidh Iosa caraide nam peacach. "Tha am fear so, a gabhail, pheacach d'a ionnsuidh" (Luke xv. 2). B'fheàrr leam gu'm b'urrainn mi a' radh, gu'm bheil thu d'a rìreadh air d'áonadh ris. Mar sin am bàs no am beatha bhiodh tu sona gu bràth. An e do bheachd gu'm bheil peacadh air a dhearbhadh ort? Is i so obair an Spioraid Naoimh; a chéud obair a ta e a dèanamh anns an anam. (Eoin xvi. 8; Gnìomh. ii. 37; xxi. 29, 30). Mur bi mothachadh agad air do choluinn a bhi tinn, cha chuir thu fios air an lighiche; agus mar sin, cha teid thu gu bràth a

dh'ionnsuidh Chrìosd, an Lìghiche nèamhaidh, mar eil mothachadh agad, d'anam a bhi tinn eadhon a dh'ionnsuidh a bhàis. O mata bi 'g ùrnuigh airson solus soilleir air do staid a thàobh naduir, agus a thàobh cleachdaidh. Their an sàoghal mu d'thìmhchioll, gu' bheil thu a'd' chaileag neo-chiontach, neo-lochdach, ach na toir thusa creideas doibh. Tha'n sàoghal na bhréugair. Bi 'g ùrnuigh gu'm faic thu thu féin, ann an solus an Tighearna—agus gu'n tuig thu prìsealachd d'anama. Am faca tu thu féin, mar a chunnaic Iob e féin, graineil (Iob xi. 3, 5; xiii. 5, 6), agus "Gu'n deach as duit," mar a thubhairt Isaiah. (Isa. vi. 1, 5). An do mhothaich thu sin a ta sgrìobhte (Salm li). Cha bu mhaith leam thu bhi gabhail ort a bhi iriosal, no bhi 'g aideachadh am briathraibh gu bheil thu peacach, mur eil thu mothachadh so, agus uime sin bi guidhe gu'n deònaich an Spiorad Naomh dhuit, fìor sholus agus fìor mhothachadh air do staid a thaobh naduir, am fianuis an Tighearna. Do m'thàobh féin, is ainmic a gheibh mi ach pladhadh do fhìor staid m'anama—cho tur lomnochd sa ta mi. Ach an uair a gheibh, tha mi 'faicinn gu bheil mi d'a rìreadh doruinneach, agus truagh, agus bochd, agus dall" (Taisb. iii. 17). Cha'n eil ball a bhuineas duit nach d'rinn seirbhis do'n pheacadh, an sgòrnan, an teangaidh, na bilean, am béul, na casan, na suilean (Romh. iii. 13, 18). Cha 'n eil buaidh do'n inntinn nach eil mar an céudna truailte (Gen. vi. 5). Air chul so, dhearmaid thu ré uine fhada, an tslàinte mhòr. Bha thu gu h-eas-umhail a'cuir na h-aghaidh. B'fhearr uime sin gu'm faiceadh tu so, agus gu'm biodh tu fo fhein-dhiteadh air a shon uile. Cluinn, cìod a tha creideach ionmhuinn ag ràdh mu thìmhchioll féin. "Tha

m'aingidheachd mar a ta mi annam féin, na mo shealladh, do-labhairt mòr osceann gach smuain, mar thuil no mar bheanntan àrda thar mo cheann—mar shlochd a ta neo-chrìochnach domhainn; agus gidheadh mo dhearbhadh air so beag agus fànn.”

Feudaidh gu' bheil thu feòrach, 'carson bu mhiann leat mise a dh'fhaotainn a leithid so 'a shealladh air mo pheacadh? Tha chum 's gu'n cuir thu cùl ris gach gnè fhéin-fhireantachd, chum 's nach seall thu am feasda ri d' chridhe ciontach féin, airson dad a ni do mholadh do Dhia—agus a chum gu'n gabh thu gu toileach ri Iosa Crìosd, a thug umhlachd agus a bhàsaich an àite nam peacach. O! dlu-lean le d'chridhe ri Crìosd. Tréig na h-uile ni, agus lean e. “Meas gach ni mar chall air son ro-òirdheirceis eòlais” (Phil. iii. 8). Cha 'n urrainn duit a bhi gu bràth, air d'fhìreanachadh annad féin fa chomhar Dhé; ach 'n diugh, tha làn chuireadh agad gu bhi air d'fhìreanachadh annsan. Leugh Philip. iii. 7, 9, agus bi 'g ùrnuigh. Bithidh mise mar an ceudna ag ùrnuigh air do shon. Gràs gu'n robh maille riut. 'S mi d'fhìor charaid, ann an Iosa.

R. M. McCHEYNE.

L I T I R I I.

IARR A BHI AIR D'FHAOTAINN ANN AM FIREANTACHD
CHRISD.

A BHANA-CHARAID IONMHUINN,

BHA gàrdeachas orm, air dhomh a cluinn-tinn gu'n d'thainig thu dhachaidh gu tearuinte, agus nach bu mhisde do shlàinte thu bhi air sàl. Tha dòchas agam gu 'bheil Dia a nochdadh caoimhneis do d' chluinn, a chum 's gu'm bi tuilleadh comais aig an inntinn a bhi smuaineachadh air Iosa Crisod, agus èsan air a chéusadh. Is i m' urnuigh, gu'm fosgail an Spiorad Naomh do chridhe le a ghaol, gu blas fhao-tainn air slighe na slàinte, tre umhlachd, agus tre bhàs Emanueil. "Tre 'n duine so a ta maitheanas pheacanna air a shearmonachadh, agus tridsan, tha gach neach a chreideas air a shaoradh o na h-uile nithibh" (Gnìomh, xiii. 38, 39). Bhiodh tu ro dhuilich, air dhuit a chluinn-tinn gu robh do bhana-charaid, a bha cho measail agad, air a gairm cho ghrad air falbh. Thigeadh do so, a bhi na rabhadh cuidthronach dhuit-sa. O gu'n robh thu a nis air d'fhaotainn air do sgéudachadh ann am fireantachd Chrisd!—agus mar sinn air dhuit an saoghal so fhagail, coinnichidh tu Dia ann an sìth, agus their Iosa riut "Imich a steach do aoibhneas do Thighearn." Mar a tha thu annad féin, cha bhi thu a chaoidh air d'fhir-eanachadh fa chomhar Iehobhah. Tha Salm cxliii. 2, a freagradh dhuit. O! abair, "na tig ann am breitheanas le d'òglach." 'Na do nàdur, 'na do ghiulan san uine 'chaidh seachad, 'na d'eas-umhlachd do'n lagh naomh

'na do tharchuis air Iosa, agus anns sa pheacadh a tha comhnachadh annad' cha 'n urrainn Dia dad fhaicinn, ach sin a dh'fhéumas e a dhìteadh. O gu'n robh thu a dh'aon intinn ri Dia a thaobh d'anama! Na biodh eagal ort amharc air do ghrainealachd, oir tha Dia a tairgse d'uidheamachadh ann am fireantachd Iosa Criosd, agus "tre ùmhlachd aon duine nithear mòran nam fireanaibh" (Romh. v. 19). Cha'n eil ach aon anns an t-saoghal gu léir, air an urrainn Dia amharc agus a radh, "tha e gu léir ionmhuinn." Tha Dia mata deònach, gu'm biodh tusa agus mise air ar faotainn ann an Criosd. Tha mise aig a cheart àm so mothachadh gur e m'fhireantachd-sa e. "Is e so an t-ainm a ghoir-eir ris IEHOBAH AR FIREANTACHD-NE" (Ier xxiii. 6). Tha mi mothachadh gràdh Dhè a dealradh air m'anam ciontach trid Iosa! Is e mo shìth e. Cha nigh do dheoir air falbh do pheacanna. Tha iad a gul gun sgur ann an ifrinn; ach cha dhean so am fireanachadh. Cha dhean eadhon beachdan fallain an t-soisgeil d'fhireanachadh; is éigin duit, a bhi air do chomhdach le fireantachd gun smal. Cha dhean cridhe nuadh no deadh-chaitheamh-beatha d'fhireanachadh—cha'n eil iad so fathast coimhlionta—'s uime sin cha 'n urrainn dhoibh folach a chuir air do pheacanna. Tha eadhon do dheadh-bhéus mi-choimhlionta am fianuis Dé; agus, cha dhean ni goirid air fireantachd choimhlionta an gnothach. Tha Iosa mata a tairgse na fireantachd choimhlionta so dhuit. Annsan their Dia riut "féuch tha thu àillidh a bhean mo ghaoil" (Dan. i. 15). A' bheil thu mar so aig amharc ri Iosa? A' bheil thu a creidsinn an teisteis a thug Dia dhuinn mu thimchioll? An gabh thu e air bàll 'an gairdeanan d'anama? 'Bheil thu 'g radh, "mo

Thighearn agus mo Dhia,”—m’urrais, m’uile? No dean moille. Tha an t-siorruidheachd fagus. Is e so an t-àm a’s fearr gu dùnadh ris. Cia lion saoghal a bheir-eadh anam càillte an ifrinn, airson a leithid do chothrom chum greim a dheanamh air Criosd agus a th’ agad-sa a nis. “An ti aig a’ bheil am Mac, tha beatha aige.” Is e so m’ urnuigh agus m’ iarrtas airson d’anama a ta priseil.

’S mi do charaid dileas anns an t-soisgeul.

R. M. McC.

L I T I R I I I .

GAIRDEACHAS A CHREIDIMH.

A BHANA-CHARAID IONMHUINN,

THA mi ’cuir na litreach so, mar an ceudna a’ d’ionnsuidh, a dh’innse dhuit, gur e Iosa an T-SLIGHE. Bu mhaith leam gu mòr a chluinntinn, cionnus a tha thu a thaobh do shlàinte chorpora; agus a bheil d’anam a’ foisneachadh fo’n “chraoibh-ubhail” (Dan. ii. 3). Ach gus am faigh mi cothrom gu d’fhaicinn bithidh mi a’ fagail d’anama agus do chorp, air cùram Iosa, do Chruithfhear dileas, 1 Phead. iv. 19.

Tha sinn a nis dlù do àm comanachaidh eile, agus tha mi a sior theagaisg muinntir òga, a tha rùnachadh a thighinn air an aghaidh a dh’ionnsuidh bord an Tigh-earna. Tha mi ’n duil gu’n dubhairt thu gu’n robh mòr dhrùdhadh air a dheanamh ort aig a chomanachadh mu dheireadh, agus gu’n robh mòr iarrtas agad, a bhi dhiubh-san a bh’aig a bhord. Ach ciod mar bi e air a cheadachadh dhuit suidhidh am feasd aig a bhord a tha bhos; agus mu’n d’tbig an ath chothrom, gu’m bi

thu anns an uaigh. Tha an earrann so a leanas a nochdadh m' uil' iartuis air do shon. "A nis gu'n lionadh Dia an dòchais sibhse do'n uile aoibhneas agus shìth ann an creidsinn, chum gu'm bi sibh pailt ann an dòchas, tre chumhachd an Spioraid Naoimh" (Romh. xv. 13). 'O so chi thu, co e ughdair iompachaidh—eadhon "Dia an dòchais." Is esan a dh'fhosglais do chridhe, gu' na nithe a bhitheas air an labhairt a thoirt faincar. Cha dhean an fhirinn dhi féin do chridhe iompachadh; féumaidh Dia an dòchais analachadh ort, agus d'uisgeachadh gu tric. Mar so bheir e araon sìth agus gairdeachas dhuit, "ann a bhi creidsinn." Air do Iosa e féin fhoillseachadh do Thómas, thubbairt Tómas le gairdeachas, "mo Thighearn agus mo Dhia" (Eoin xx. 28). Agus mu dh'fhoillsicheas Iosa e féin dhuit-sa ann an glòir a phearsa, ann an coimhliontachd obair, agus ann am mòr fhiadhhlaidheachd a ghaoil; bithidh tusa mar an ceudna, air do lìonadh le gairdeachas a chreidimh ag radh, "mo Thighearn agus mo Dhia." Tha e duilich a mhineachadh ma tha e idir comasach, ciod e sin a bhi creidsinn. Ach, an uair a nochdas Iosa e féin 'na mhaise ro-òirdheire, agus a bheir e dhuit sealladh air a ghnùis thaitnich, air 'n do thilgeadh an sìleadh bréun; an sin tha d'anam a dlú-leantuinn ris le gairdeachas. Is e so a bhi creidsinn ann, agus is e so, gairdeachas agus sìth ann a bhi creidsinn. Tha fìor ghairdeachas—an gairdeachas a ta fìor-ghlan a sruthadh o shealladh air Criosd. Is èsan an t-ionmhas foluichte, a tha toirt a leithid a dh'aoibhneas dhasan a tha' ga fhaotainn (Matt xiii. 34). An d'fhuair thu an t-ionmhas ud? Ceisd chuidthromaich, oir mur d'fhuair tha thu bochd d'a rìreadh. Ach o is mòr a tha do ghair-

deachas r'a fhaotainn ann an Criosd. Gu'n lionadh Dia an dochais thusa leis an uile ghàirdeachas. Agus na biodh eagal ort an t-ìomlan dheth a ghabhail a bheir èsan dhuit. Ma thig thu d'a rìreadh a dh'ionnsuidh Chriosd thig thu gu gaol Iehobhah—gaol a shàsaicheas tu. Cha lion gràdh a chréutair an cridhe; ach air do ghràdh Dhé a theachd a dh'ionnsuidh an anama, tha e a toirt lànachd d'a sholas (1 Eoin i. 4). Is gràdh naomh agus is gràdh ard-thighearnail e. Chuireadh bacadh orm gu minig o na thoisich mi air sgrìobhadh na litreach so. Cha'n fhada gus an sgrìobh mi a rithist. O na fan ni's faide eadar dha bharrail, a thaobh staid d'anama. Tha aon ni féumail, an do dhuin thu ri Iosa an t-Eadar-mheadhoinear mòr? A bheil eòlas slàinteil agad air Criosd. Ma tha, caillidh am bàs a chumhachd, agus an uaigh a buaidh.

“Tha tìr tha làn do shòlas ann
Far a' bheil naomh a seinn.”

Leag do thaic gu leir, an uine agus am bibhuantachd air Iosa. Is e a chluasag is socraiche th'air nèamh, no air talamh—uchd Emanueil ar Fear-gleidhidh.

'S mise do charaid dileas gu bràth,

R. M. McC.

L I T I R I V.

BLAIS GU 'BHEIL CRIOSD PRISEIL.

AN DARA MÌOS DO'N GHEAMHRADH, 1841.

A BHANA-CHARAID IONMHUINN,

THA e sgrìobhte—“dhuibhse uime sin a tha creidsinn tha e luachmhor” (1 Phead. ii. 7), agus mu's leanabh le Dia thusa, tuigidh tu brìgh nam

briathran so. Bha Crìosd roimhe sud, dhuit mar fhrèumh a talamh tioram. Cha'n fhaca tu "maise aige gu'n iarradh tu e" (Isa. liii. 2). Bha thu aig fois ann an Sion, gun churam do d'anam. Bheil cuimhne agad air so, agus a bheil beachdan nuadh agad a nis. Bheil thu air do bhioradh a'd' chridhe leis an Spiorad Naomh? Am faca tu cho eucomasach 'sa tha e dhuit thu féin fhireanachadh fa chomhar Dhé? An d'thug an Spiorad Naomh air falbh a ghnuis bhrat, agus an d'thug e sealladh dhuit air gnùis mhaiseach Emanueil; agus an d'fhosgail e unneag a dh'ionnsuidh do chridhe, agus an do nochd e dhuit àrd thobair a ghràidh sin a tha dol thar na h-uil' eòlas. Ma nochd, is urrainn dhuit a radh, "dhomhsa tha e priseil." Ma tha thu a faicinn gu soilleir gu bheil na tha a dhòchas agad a thaobh Dhé trid-san; gur e do bhunaid—do thobair—agus do chulaidh bhainns'e, an sin tuigidh tu gu cinnteach gu bheil e priseil. Tha a chuid a's mo a' diultadh a thighinn a dh'ionnsuidh Chrìosd. Léugh Luc. xiv. 16, 24, "Thòisich iad uile a dh'aon ghuth air an leithsgeul a gabhail." C'arson? Tha, do bhrìgh nach eil iad a tuigsinn gu bheil e priseil. Ach o ma tha thusa, a bhana-charaid ionmhuinn, a tuigsinn gur e d'fhireantachd amhain e, tobair nan uisgeachan beò—d'Ard-Shagart—do Bhuachaile—d'Fhear-tagraidh, an sin their thu "tha e luachmhor!" Agus cha'n abair thu "gabh mò leithsgeul." Tha mi mata a toirt dhuit a chuiridh phriseil, "thig oir tha na h-uile nithe a nis ullamh." Tha Iosa ullamh gu do chomhdach le fhireantachd. Tha an Spiorad Naomh ullamh gu teachd a dh'ionnsuidh do chridhe, agus 'a dheanamh na chridhe nuadh. Tha an t-Athair ullamh air a làmban a chuir mu d' mhuineal

agus do phògadh (Luc. xv. 20). Tha na h-aingle ullamh gu buidheachas a thoirt as do leth, agus gràdh a thabhairt duit mar phiuthar gu siorruidh. An d'thig thu mata, oir tha na h-uile ni a nis ullamh? Bheil thu ag radh 'le do chridhe, "cha'n urrainn mi gun a bhi a creidsinn gur peacach mòr mi, agus gu bheil Iosa a tairgse a bhi na fhasgaidh dhomh, na eadar-mheadh-oinear—na h-uile," agus uime sin tha e priseil dhomh? O tha mi 'n dòchas gur ann mar so a tha; is e so an aon ni, a ni sona thu rè do bheatha, agus beannaichte 'na do bhàs. Cha'n eil 'san t-saoghal so ach saoghal bochd truagh. "Tha an duine a rugadh o mhnaoi gearr-shaoghalach, agus làn amhghair" (Iob xiv. 1). Cha'n eil cuibhrionn air bith an so nach toir am bàs uainn. Ach ma tha Criosd agad tha oighreachd neo-thruaillidh agad! Gum b'ann a bheir an Spiorad Naomh dhuit greim daingeann air. Mar sin coinnichidh sinn àns an ionad shona sin, "auns nach bi bàs ni's mò, no bròn no eighich, agus cha bhi pian ann ni's mò" (Taisb. xxi. 4). Gu'n robh an Tighearn ro choimhneil riut—ri d'anam agus ri d'choluinn. Slàn leat.

'S mise do charaid dèileas,

R. M. McC.

L I T I R V.

BI AIR D'FHAOTAINN ANN AN CRIOSD.

AN DARA MÌOS DO'N GHEAMHRADH, 8mh là, 1841.

A BHANA-CHARAID IONMHUINN,

THA mi a nis a cuir litir eile a' d'ionnsuidh, a dh'innseadh mu thimchioll-sa a tha "gu léir ionmhuinn." Tha aig an àm so, giulan ro thaitneach anns a sgìreachd so dlù do'n bhàs. Thuirt e rium an

la-roimhe, “tha mi a beathachadh air na briathraibh so a thug thu dhomh,” tha a chosan mar phuist marmoir, air bonnaibh do’n òr is gloine.” (Dan. v. 15). “Agus uime,” sin ars’ èsan, “tha fios agam gu ’bheil e comasach air mo ghiùlan maille ri mo pheacanna gu léir.” Faodaidh tusa an mi ceudna a radh ma fhuair thu sealladh do ’mhaise—do lànachd—do shaor ghràs agus do thruacantachd an Tighearn’ Iosa Crìosd. Cha’n urrainn ach a mhain cumhachd Dhé, do shuilean fhosgladh gu do staid chàillte fhaicinn. Cha’n urrainn fuil agus feoil a nochdadh dhuit, ach Dia a mhain. O iarr air gu’n deanadh se è. Is fearr no mìle saoghail, dhuitsa agus dhomhsa, sealladh spioradail fhaotainn dhinn féin, agus do Iosa. Cuimhnich cha n-urraian dhuit a bhi annad féin coimhionta fa chomhar Dhé. Cuir suas an urnuigh a th’againn (Dan. i. 6). Aig na h-amana is coimhionta a tha thu, —thusa agus mise, mar chnuimh ghraineil ann an sealladh an Tighearna. Ach cuimhnich, faodaidh tu a bhi coimhionta ann an Crìosd. Thig uime sin a dh’ionnsuidh Chrìosd. O ciod a thachras dhuit mur bi thu air d’fhaotainn ann. Cait’an nochdair thu? Teichidh tu, agus gladhaidh tu ris na sléibhtibh, agus ris na cnuic, tuiteam ort agus d’fholach uaithe. Ach ma tha thu ann an Iosa—ma tha do shùil agus do chridhe suidhichte air a lotaibh a rinn do pheacanna air—ma tha thu deònach ’bhi air d’fhìreanachadh a mhàin annsan—agus luidhe sìos fo fhuil, agus a bhi air d’uidheamachadh ann an rusg sneachda-geal Uan Dé, an sin bheir Dia gaol mòr dhuit, agus le uile chridhe. Tha gaol Dé a dol trid fuil agus umhlachd Chrìosd, a dh’ionnsuidh gach neach a tha ànn, ge b’e air bith cho salach truagh is a tha iad annta féin. An

do bhlais thu air gaol naomh an Dé naoimh? Is fearr a ghràdh no fion. Is fearr e gu mòr na gaol creutair air bith agus na sòlas cruthaichte air bith. O! mata feuch nach bi thu beò, agus nach bàsaich thu gun an gaol milis so—gun an gaol maitheanais so—gun an gaol sòlasach so gaol Dhé ann an Criosd, fhaotainn. Cuimhnich, tha Iosa deònach do ghabhail a steach fo fhasgaidh (Matt. xxiii. 37). Na cuir teagamh ann. Cuimhnich mar an ceudna, is e an t-àm a tha a lathair do chothromsa gu bhi air do thearnadh (Ecl. ix. 10). Cha'n eil creideamh, no aithreachas, no iompachadh anns an uaigh; an sud cha'n abair ministear smid riut. Is e so an t-àm chum a bhi air t-iompachadh. Coisnidh sinn a nis thu, no caillidh sinn thu gu sìorruidh. O b'fheàrr gu'n gabhadh tu an cothrom so. Tha gach mionaiddhe cho luachmhor ri mìle saoghal. Tha gaol mòr agam do d'anam, ach tha gaol Iosa dhuit gu mòr ni's mo. Amhaire ris, agus saorair thu.

'S mise do charaid dileas,

R. M. McC.

L I T I R V I.

RACH SUAS AN TAICE RI IOSA.

A BHANA-CHARAID IONMHUINN,

CHUALADH mi mu d'thimechioll, agus bha mi 'g urnuigh air do shon, gu'n bi do shuil a mhain air Iosa, agus d' anam aig fois fo dhion fhola a "bh'air a dòrtadh airson mhòran, a chum maitheanas pheacanna" (Mat. xxvi. 28). Bha mi mar an ceudna a toirt buidheachais do m' Athair, a bhuin cho saoibhir riut. Is e Athair na tròcair e, agus Dia gach uile

chomhfhurtachd. Bheir mi rànn ro mhillis dhuit gu 'bhi smuaineachadh air. “Co ise a ta a teachd a nuas o’n fhàsach an taice ri fear a gràidh” (Dan. viii. 5). An e so do shuidheachadh-sa? Gu cinnteach is fàsach dhuit an saoghal ma fhuair thu sealladh ceart dhe—saoghal làn cionta agus aobhair-naire. Tha gach cridhe 'thaobh naduir na fhàsach—màrbh gun bhoinne do’n uisge bheò—agus mar sin tha an t-iomlan diubh, air an cuir cuideachd, a deanamh suas saoghal fàsail. Tha’n saoghal so gu léir, na luidhe anns an olc. Cha’n eil ach ro-bheagan a gràdhachadh Chrìosd, agus tha iad so a plogartaich airson tuilleadh do’n uisge bheò. Ma theich thusa d’a rìreadh a dh’ionnsuidh Iosa, tha thu a dol suas as an fhàsach so, agus tha do shlàinte nì’s faisge no ’n uair a chreid thu. “Tha a chuid mhòr do’n oidhich’ air dol seachad, tha’n la ’fagus.” An d’fhuair thu Iosa d’a rìreadh? Bheil thu deònach, a bhi air do mheas truailidh; toilltinneach air ifrinn, mar a ta thu, agus gu’m biodh Mac gràdhach Dhè na sgiath agus na fhireantachd dhuit? O bi cinnteach gu’m faigh thu Chrìosd, agus coma leat cìod a their daoine—no a shaoileas iad dhiot. Cha’n i barail dhaoine idir a chuireas folach air cionta aig cathair breitheanais. O cha’n i; féumaidh tu a bhi ann an Iosa, aig a chosan, a chum do chionta a ghlanadh air falbh, agus do chomhdach le FIREANTEACHD DHE. Na’m biodh tu na d’ luidhe aig iochdair a chuain, an sud, cha’n fhaiceadh suil do dhuaichnuidheachd; mar sin air do chuan neo-chrìoch-nach toilltinneas Chrìosd, a bhi timchioll ort, tha thu mar gu’m b’eadh air do shlugadh suas ann an Chrìosd. Tha folach air a chuir air do mhi-dhreach-sa le mhaise-sa, air doigh ’s gur urrainn Dia na fìrinn a radh, “tha

thu uile àillidh a bhean mo ghaol, agus smal cha'n eil annad" (Dan. iv. 7). Cum cuimhne air so ; agus air do chionta a bhi luidhe air do choguis, mar a thachras, luidh thusa sios fo'n fhireantachd so, fireantachd an Tighearn' Iosa. No caill sealladh air so—gu'm féum Iosa seasamh fa chomhar an Athar an àite d'anam ciontach-sa. Cha'n e atharrachadh a thig oirne, 'chuireas idir foluch oirn, oir feumaidh tu cùl a chuir riut féin, agus a bhi air d'fhaotainn gu h-iomlan anns a Bhrathair is sine. O foluich thu féin ann. Biodh suil an Athar airson, agus cha'n ann ortsa. Is e so a tha Iosa ag iarraidh. Bhàsaich e gu bhi na fhasgaidh airson do leithid. Is e so a tha an t-Athair ag iarraidh, oir cha'n eil tlachd aige ann am bàs aon air bith. Ma gheibh am bàs thu na do pheacach ciontach, lomnochd, gu cinnteach bàsaichidh tu gu siorruidh. Cha'n eil cabhair eile ann. Ach ma sheasas Iosa 'na d'aite agus ma dh'fholuicheas tu thu féin na lotan, mar an columan ann a sgoltadh na creige, bheir an t-Athair féin gràdh dhuit, agus mar sin "theid thu suas troimh 'n fhàsach," agus bheir gach uair a theid seachad ni's faisge air glòir thu. Nabiodh bròn ort a bhi dealachadh ris an t-saoghal, ma tha thu ann an Crìosd. Ni aon uair a thiom maille ris, suas airson d'amhghairibh gu léir, agus do bhròn. Seadh ni leith-uair do chomunn Dhé air nèimh, cruaidh-ghleachd ar beatha uile air thalamh a chuir as an t-sealladh. "An taice ri fear a gràidh." An e so suidheachadh d'anama-sa? A' bheil thu mothachadh thu bhi falamh—lag—gun chabhair, agus a bheil thu 'ga fhaicinn-sa cumhachdachd gu tearnadh "comasach air saoradh gus a chéum is faide." "Tha a chosan mar phuist marmoir." Is e glòir Chrìosd gu bheil e fireanachadh pheacach aig nach eil fireantachd

air bith dhiubh féin, agus a naomhachadh anamana aig nach eil náomhachd air bith annta féin. Leig do chuidthrom gu léir air. Is ionmhuinn leis e. Tha e na Shlanuighear éudmhor. Tha e 'g agar gu'n earbadh tu as na áonar, agus gu h-iomlan; agus cha'n eil ni a tha dh'fhéum ort, nach faigh thu gu léir ann. A' bheil thu dh'eusbhuidh fireanteachd? Tha so aige. Ni e thu mar leanabh a chuireadh o chich a mhathar (Salm cxxxi.). A' Bheil gràdh a dhi ort? Is esan tobair a ghràidh. Tha uile gheallanna Dhé annsan na'n seadh agus na'n àmen. Is cinnteach mi no'm faigheadh tu sealladh dhe, gu'n leagadh tu do cheann air uchd, agus gu'm bàsaicheadh tu an sin. Gu'n ungadh an Spiorad do shùilean, chum tuilleadh seallaidh air fhaotainn; agus gu'n taisicheadh e do chridhe gu bhi 'ga d' thaice féin ris. Iadsan a thaiceas iad féin ris anns an fhàsach, suidhidh iad maille ris air a Rìgh-chathair (Taisb. iii. 25). Slàn leat anam ghràdhaichte! Gu'n robh an Tighearn 'ga d' bheathachadh le mìlseachd, mar a tha e 'beathachadh luibheanan na machrach leis an druchd.

'S mise do charaid dileas.

R. M. McC.

L I T I R V I I.

CUIRIDH SEALLADH DO D'THRUAILLIDHEACHD A
DH'IONNSUIDH CHRÌOSD THU.

DUNDEE, 1842.

A CHARAID IONMHUINN,

THA mi a cuir na litreach so le cabhaig a d'ionnsuidh, ag ùrnuigh gu'm bi i air a cuid-eachadh le cumhachd a Spioraid air do chridhe! Is

maith a ni dhuit solus fhaotainn air mòr olcas agus mòr chealgaireachd do chridhe, ma chuireas so thu a dh'ionnsuidh Chrìosd gu maitheanas a thoirt duit, agus gu do chuir fo cheannsail dha. Tha mi-churam agus socair fheòlmhor, nan aobhar eagail gu mòr ni's mo, na sealladh fhaotainn air ar luibhre.

Tha osnaidhean agus òran buaidh a chreidich, gle dhlu air a chèile mar a chi thu o bhriathran Phòil Romh. vii. 24, 25, "Och is duine truagh mi!" agus a ris "tha mi toirt buidheachais do Dhia"—ar an labhairt aig an aon àm. Mhothaich Daibhidh an ni ceudna; faic Salm lxxiii. Ann an aon rànn tha e 'ga fhaicinn féin mar amadàn, agus mar ainmhidh ann an sealladh an Dé naoimh, agus anns a cheart rànn an deigh sud, tha e a dlù-leantuinn ri Crìosd, le briathraibh a tha nochdadh gairdeachais do-labhairt—rànn 22, 24. Tha diomhair-eachd ro mhilis ann a bhi 'g itheadh nan luibheanaibh searbha maille ris an Uan chaisge. Tha taitneas ann a bhi gar faicinn féin ro ghràineil, a chum agus gu'm faigh sinn gure Iehobhah 'ar fireantachd, an aon shlighe a dh'ionnsuidh an Athar.

Mhothaich Daibhidh so air a leabaidh bàis. "Ged nach eil mo thigh mar sin ag Dia, gidheadh rinn e coimhcheangal siorruidh riumsa, &c. (2 Sam. xxiii. 5). Rinneadh iomadh peacadh gràineil na thaigh. Agus a nis, air dha a bhi dol gu bàs tha e 'g aideachadh, nach robh e coimhionta fa chomhar Dhé. Cha robh là no uair dhe bheatha. Mar an céudna, faodaidh tusa an ni so a ràdh mu'n tigh anns a bheil thusa a chomhnuidh, agus mu thruaillidheachd do chridhe féin. "Ged nach eil mo thigh mar sin ag Dia"—ged nach eil mo chridhe, no mo bhéusan mar sin, gidheadh rinn e coimhcheangal

siorruidh riumsa, air a shuidheachadh anns gach nà agus a choimhdear.

Tha Dia a toirt beannachdan a chumhnaint so dhuit-sa, air dhuit a bhi air do thoirt gu gréim a dheanamh air Criosd mar d'urras. An sin tha thu air do thoirt gu bhi ann an ceangal cumhnaint ris, agus is leatsa a bheannachdan—fhireantachd, maitheanas, gàirdeachas, gràs airson gràs, beatha, gràdh—an Spiorad mar Spiorad urnuigh—is leatsa iad uile agus is le Criosd thusa, agus is le Dia Criosd.

Bi 'g urnuigh a bhi cosmbuil ra Caleb, “aig an robh spiorad eile maille ris, agus a lean an Tighearn gu h-iomlan.” Lean Criosd rè an là uile. Is e an iobairt-loisgte e anns a bheil, sìth agad. Is e a charraig e a leanas tù, agus anns a bheil agad a ghnàth lànachd neo-chrìochnach. Thoir thu féin gu h-iomlan da. Cha'n eil tearuinteachd ann an neach air bith eile, ach a mhain ann an Iehobhah Iosa.

Coinhead thu féin o pheacaidhean dhaoin' eile. Bi faicilleach. No rach cho fad sa dh'fhaodas tu, ach gun tuiteam ann am peacadh follaiseach. Cuimhnich gur e ar sonas a bhi fo' ghràs, agus nach eil fadheoidh ach searbhadas anns gach peacadh, agus gu'n lughdaich gach aon diubh ann an tomhas eigin, do chuid do ghlòir shiorruidh.

Gu'n robh gràs maille ri oglach an Tighearna, fo' eisdeachd 'm bheil thu. Agus mar an céudna maille rìusan vile, a ta gràdhachadh Chriosd ann an treibh-dhireas. Na sguir a dh'urnuigh airson do sgìre, agus airson sgìreachdaibh eile, gu'n doirteach Dia a mach a Spiorad orra, chum peacaich chaillt'iompachadh chum glòir ainme féin.

Bithidh mi a' cuimhneachadh ort air an dara-la-deug do Iune. Gu'n cuimhnicheadh Dia oirn uile.

'S mise do charaid' dileas,

R. M. McC.

L I T I R V I I I .

DO GHIULAN A BHA FO' CHURAM ANAMA.

Ianuari 27, 1842.

A GHULAIN GHRADHAICH,

BHA mi ro-thoilichte do litir fhótainn, agus tha mi nis air suidhidh sios gu focal a sgrìobhadh a'd' ionnsuidh, ged a tha m' uine gle ghoirid. Tha mòr ghràdh agam dhuit, oir tha d'anam priseil; agus ma thig thu m' feasd a dh'ionnsuidh Iosa gu bhi air do glanadh, agus air d'fhìreanachadh leis, bithidh d'oran molaidh ni's binne na oran aingil soluis. Bha mi an diugh air an t-sneachda, far nach robh céum coisiche; bha e geal geal—cho fìor-glan, agus gu'n d'thug e gu m' chuimhne an earrainn so "ionnail mi agus bithidh mi ni's gile na sneachda." O's milis an ùrnuigh i; cuir suas i. Rach gu tric a dh'ionnsuidh Iosa, a bhàsaich a chum gu'n glanadh e sinn o ar peacaidh, agus abair "ionnail mi." Bha Amelia Geddie air là àraidh na h-uidheam, agus gùn ùr geal oire, agus ribeanan dearga 'na boinneid, agus air do neach-eigin a radh rithe, "'s cinnteach mi gu bheil thu nis a smuaineachadh gur glan, maiseach, a chaileag thu." Cha'n eil mi ars' ise, cha'n abair mi sin, gus am bi mi air m'uidheamachadh ann an culaidh gheal fireantachd mo Shlànuighear. Tha gàirdeachas orm a ghiulain chaoimh, gu bheil thu creidsinn, gu bheil Dia 'ga d'smachdachadh,

a chum do thoirt ga ionnsuidh féin. Cha'n eil teagamh agam, nach ann mar so a tha, Tha gaol sgriobhte air a chridhe—air a lamh, agus air an t-slat-smachdachaidh. Ach o faic gu'n d'thig thu ga ionnsuidh. Na dean moille. Tha'n loch theine na' luidhe fo gach aon anam, a tha beò anns a pheacadh. Cha'n eil sìth tha Dia aig radh, do'n aingidh. Na'n nochdadh Iosa a ghnùis duit—a thaobh a bh'air a lot, agus mar a ta àite do 'n pheacach is ciontaiche ànn, bhitheadh tu air bàll air do tharruing ga ionnsuidh le cordaibh gaoil. Bha mi a searmonachadh ann am Baile Pheart air an t-Sabaid ma dheireadh, agus mar a bha mi' fagail na h-eaglais, thainig caileag bheag mu thimchioll trì no ceithir bliadhna dh'aois far an robh mi. Bu mhiann leatha fios fhaotainn air slighe na slàinte. Thuirt a mathair gu'n robh i a gul rè na h-oidhiche mu staid a h-anama, agus nach gabhadh i sìtheachadh gus am faigheadh i Iosa. O bi 'g urnuigh gu'n duisg an Spiorad céudna thusa. Tha cuimhne agad Iain, gu'n do ghuil thusa uair-eigin roimhe so air son d'anama, agus gu'n d'iarr thu Iosa. An d'fhuair thu e? No an dò sheall thu air d'ais, coltach ri bean Lot, a cinntinn na do charraig, chruidh, fhuar, mar bha thu roimhne? O duisg, agus gairm air ainm do Dhé. Faodaidh gu bheil d'uine goirid, aig Dia amhain a ta fios. Tha a bheatha is faide goirid gu leor. Agus cha bhi cothrom eile agad gu bhi air d'ionpachadh. Is iad is sona, a's luaithe a th'air an toirt gu Iosa.

Sgriobh a rithist a' m' ionnsuidh. Aig an àm so feumaidh mi co-dhunadh. Cuimhnich orm do d'mhathair, agus do d-athair air dhuit litir a chuir ga ionnsuidh. Abair ris sgriobhadh a'm' ionnsuidh-sa. O gum

b'ann a choinnicheas sibh fadheoidh aig a bhord a tha shuas, maille ri Iosa, agus gu'm b'ann a bhitheas mise mar an ceudna an sin—mar pheacach air a shaoradh tre ghràs.

'S mi do charaid dileas,

R. M. McC.

SEARMOINEAN.

SEARMOINEAN.

SEARMOIN I.

IOSA AN T-SLIGHE, AN FHIRINN AGUS A BHEATHA.

“Thubhairt Iosa ris, is mise an t-slighe an fhirinn agus a bheatha; cha tig aon neach chum an Athar, ach tromham-sa.”—EOIN xiv. 6.

BHA e air a radh le diadhair o shean, gu bheil e tric a tachairt, gur ann an uair is mo 'tha sinne peacachadh, a tha Dia aig ullachadh dhuinn nan trècairean is mò—ni a ta e deanamh gu a ghràdh a mhòr-mholadh dhuinn.

Tha solus againn air so, anns an earrann a léugh sinn. Cha robh cridhe Iosa aig àm air bith, ni bu mhò air a lionadh le gràdh d'a dheisciobluibh, no'n uair a thubhairt e, “no biodh bhur cridhe fo thrioblaid” (Eoin xix. 1). Bha iad fo thrioblaid trid iomadh ni. Dh'innis E dhoibh, gu'n robh e gu'm fagail—gu'm brathadh aon diubh e—gu'n àicheadhadh aon eile' dhiubh e; agus gum faigheadh iad uile oilbheum ànn air an oidhche sin féin—agus feudaidh e bhi, gu'n robh iad do'n bheachd, gu'n robh e gu'm fagail 'n corruich. Ach ge b'e aobhar an trioblaid-sa bha cridhe Iosa làn gaoil doibh, seadh, agus a' cuir thairis leis, mar ànn na

briathran so, “na biodh bhur cridhe fo thrioblaid, tha sibh a’ creidsinn ann an Dia, creidibh annam-sa mar an céudna” (Eoin xiv. 1). ’S cinnteach sinn, nach robh riamh roimhe, an leithid do dh’fhocail chaoimhneil air an labhairt anns an t-saoghal fhuar so. Agus O smùainich uime sin, cia cho dorch a dùr, ’sa ta cheisd sin, leis an do bhris Tomas air an teagasg nèamhaidh so, ’n uair a thubhairt è, “a Thighearn cha’n eil fhios againn c’ait a’ bheil thu dol, agus cionnus a dh’fhaodas eòlas na slighe bhi againn” (Eoin xiv. 5). Agus gidheadh cia cho iriosal ’s ta Iosa a’ giùlan leis an aineolas so! Cia cho gràdhach ’s tha é foillseachadh dhoibh, céud thoiseachadh theagasgan na slàinte—agus aig innseadh dhoibh tuilleadh ’s a dh’fheòraich Tomas deth—agus, ’nochdadh dha tuilleadh ’us a b’urrainn da iarraidh, no smuaineachadh. Dh’fheòraich e a thaobh na slighe agus an ionaid—fhreagair Iosa “is mise an t-slighe agus an fhìrinn agus a bheatha; cha tig aon neach a chum an Athar ach tromham-sa.” Air dhuinn uime sin, a bhi meas an roinn so mar fhoillseachadh soilleir air slàinte ’n t-soisgeil, rachamaid thairis air gach earrann di.

I. *Is e Crìosd an t-slighe.* “Is mise an t-slighe—cha tig aon neach a chum an Athar, ach tromham-sa” (Eoin xiv. 6). Tha am Biobull gu h-iomlan a nochdadh nach eil a thaobh naduir, slighe againn dh’ionnsuidh an Athar. Tha sinne a thaobh naduir, làn peacaidh agus Dia a thaobh a nàduir-sa neo-chrìochnach ’an naomhachd—sin ri ràdh, tha teicheadh iomlan aige ’o pheacadh. Mar an luibh sin a chrupas air a h-ais a thaobh a dearbh nàduir, ’n uair a bheanair ri leis an laimh, mar sin a thaobh a dhearbhadh naduir-sa, a ta fuath, agus teicheadh aige ’o pheacadh. Tha e gu sìorruidh dealaichte uaith

agus “ni’s gloine na rosgaibh na gur ’urrainn E amharc air peacadh.”

1. Bha so air a theagaisg gu soilleir do Abrahàm, agus do na h-athraichibh. Am feadh a ghlùais Adhamh gu naomh, ghabh Dia comhnuidh maille ris, ghluais e ànn, agus bha comunn aige ris; ach air do Adhamh tuiteam “dh’fhògair e ’mach an duine, agus shuidhich e san taobh an ear do ghàradh Edein Cheruban, agus claidheamh lasarach, a bha tionndadh air gach làimh a ghleidheadh slighe craoibhe na beatha” (Gen. iii. 24). Bha’n claidheamh lasarach so, na shamhla soilleir air Dia mar Dhia ceart, a ta fuathachadh peacaidh. Dh’fhoillsicheadh e do Mhaois anns a phreas mar theine dian loisgeach; dh’fhoillsicheadh e anns a ghlòir a dhealraich eadar na Cheruban anns an teampull; ach an so, tha è air fhoillseachadh eadar na Cheruban mar chloidheamh—a ciallachadh gur Dia ceart e, a ta fuathachadh peacaidh. Agus tha mi guidhe oirbh, sibh a thoirt falnear, gun robh an claidheamh lasrach so “a gleidheadh slighe craoibh na beatha, air gach làimh.” Mur gleidheadh e i air gach laimh—no’m fàgadh e fosgailte, urrad is céum coisiche, dh’fhaodadh Adhamh air a chéum sin, goid a steach, agus slighe fhaotainn dh’ionnsuidh craoibh na beatha. Ach cha d’fhàg. Ge b’e air bith slighe a dh’fheuch e—ciod air bith cho folaichte—cho chumhang—cho chas, no cho duilich ’s a bha i—ciod air bith cho tosdach ’s a dh’fhaodadh e dhol air aghaidh; gidheadh choinnicheadh an claidheamh lasarach so e, mar gu’m biodh e ag radh “cionnus is urrainn duine bhi ceart ri Dia?” “Cha bhi leòil air bith air a fireanachadh na fhiannis-san tre oibre an lagha” (Romh. iii. 20). Dh’fhaodadh Adhamh uime sin, suidhe sìos

sgìth le saothair dhìomhain ag iarraidh dh'ionnsuidh beatha; oir a thaobh nàduir cha'n eil aig 'n duine slighe dh'ionnsuidh an Athar.

Ach a ta Criòsd aig radh, "is mise an t-slighe" mar a ta e air a ràdh san t-salm "féuchaidh tu dhomh slighe na beatha" (Sail, xvi. 11). Cha b'urrainn duine dheth féin slighe na beatha so fhaotainn a mach; ach tha Iosa ag radh, "féuchaidh tu dhomh slighe na beatha, tha lànachd aoibhneis a d' làthair-sa, tha mòr shubhachas aig do dheas laimh gu sìorruidh" (Salm xvi. 11). Ghabh Iosa truas do shliochd cailte Adhaimh, agus iad gu dìomhain a strì, gu slighe fhaotainn chum pharas Dé; agus uime sin, dh'fhàg e uchd an Athar a chum gu'm fosgladh e slighe dhuinne dh'ionnsuidh uchd an Athar. Agus cionnus a rinn e so? An ànn le'dhol as o'n chlaidheamh lasarach? Cha'n ànn, oir "thionndaidh e air gach làimh." An ànn le bhi a cleachdadh ùghdarras mar Dhia agus ag àithne dha tionndaidh air falbh? Cha'n ànn, oir le so chuireadh e eas-urram air lagh Athar, an àit a bhi 'ga ardachadh, Uime sin rinneadh e na dhuine—seadh rinneadh e na iobhart pheacaidh. Mheas Dia peacanna a shluaigh dhà. Chaidh e air ar son an coinneamh a chlaidheamh; chaidh a throimh-lot leis a réir briathran an fhàidh—mar a ta e sgriobhte, "dùisg o chlaidheamh an aghaidh mo bhuachaill, agus an aghaidh an duine a ta na dhlù-chompanach na tha Tighearna dhomh-sa slùagh ag radh (Sech. xiii. 7), Agus a nis air do'n lànn lasrach a bhi air a tumadh am fuil an Fhir-shaoraidh, faodaidh am peacach is ciontaiche—ge 'bith ciod a ta thù, na co thù—dol a steach troimh fhuil, gu phàras Dé, agus itheadh do chraobh na beatha, agus a bhi béo gu bràth. Thig

air bàll, na bi mi-chreideach, oir a ta e ag ràdh, “is mise an t-slighe.”

2. A rìs bha an fhirinn so, “nach eil slighe aig an duine gu nàdurra dh'ionnsuidh an Athar,” air a teagasg gu ro shoilleir do Mhaois agus do Israel.

An uair a dh'irioslaich Dia e féin gu còmhnuidh a ghabhail am measg chloinn Israeil, chòmhnaich e gu sonruichte anns an ionad bu ro naoimhe—an seomar a b'fhaide stigh ànns an Teampull. An sin, bha comharradh faicsinneach a làthaireachd, a comhnachadh eadar na Cheruban—“an solus dealrach làn do ghlòir,”—an nèul a lion an Teampull mu'm beil iomradh againn an earrann eile. Bha an seomar so, no an t-ionad bu ro naoimhe—an t-ionad diomhair mar ghoirear deth anns na Saim—air a dhealachadh 'o 'n ionad naomh leis an roinn-bhrat, agus troimh 'n roinn-bhrat so, cha robh e ceadaichte do dhuine air bith ach do'n Ard-shagart a dhol—a chàidh a steach aon uair anns abhliadhna, “cha'n ànn as éugmhais fola.” Uime sin, cha b'urrainn do shamhla air bith, a nochdadh air doigh bu shoilleire, nach robh an t-slighe do'n ionad naomh fathast air a foillseachadh—sin ri ràdh nach eil dheth féin, slighe air bith aig duine peacach, trid an tig e am fianuis Dé.

Ach a ta Iosa ag ràdh “is mise an t-slighe.” Bha doilgheas air Iosa gu'n robh sinn air 'ar dùnadh a mach 'o 'n ionad bu ro naoimhe; oir bha fhios aige o fhaireachduinn féin, gur ann an sin a ta lanachd do shòlas. Ach cionnus a dh'fhosgail e 'n t-slighe? An do chuir e 'n roinn-bhrat gu taobh, a chum gu'n goideamaid a steach gu sàmhach furasda, dh'ionnsuidh an Athar? Cha do chuir, ach thug se e féin mar iobairt chum ceartas Dé a dhioladh, agus sinne dhcanamh réidh ri

Dia. “Agus ’n uair a dh’éigh Iosa a rìs, le glaoth mòr, thug e suas an spiorad, agus féuch réubadh brat-roinn an teampuill ’na dha chuid ’o mhullach gu ìochdar” (Matt. xxvii. 50, 51). “Tha e crìochnaichte;” tha ’m peanas a bhagair an lagh air a ghiùlan; tha ’n t-slighe air a fosgladh; tha am brat roinn air a réubadh ’o mhullach gu ìochdar! Cha’n eil mìr deth air fhàgail, gu bacadh a chuir oirn. Feudaidd am peacach is ciontaiche—is graineile teachd. Tha barantas aig’ a nis a dhol a steach trid an roinn-bhrat, chùm còmhnuidh a ghabhail ànn an ionad dìomhair a phailluin—“chùm a mhaise fhaicinn, agus fiosrachadh na theampull.”

Agus a nis a chairdean, an i so bhur doigh-sa chùm teachd a dh’ionnsuidh an Athar? Tha Crìosd ag ràdh “is mise an t-slighe, cha tig aon neach a chum an Athar ach tromham-sa” (Eoin xiv. 6). Uime sin, ma dh’fhanas tu an déigh so, air do shlighe féin, ciod air bith i, ma’s iad deoir i, no aithreachas, no rùintean ath-leasachaidh—no duil nach bi Dia cruaidh ort—tha sinne a toirt rabhaidh dhut, gu’n coinnich an claidheamh lasarach thu, a tionndaidh air gach làimh agus gu’m fagar thu na do chobhartaich, do’n teine nach h-urrainn a bhi air a mhùchadh.

O ma tha aon anam ’an so nach urrainn sìth fhaotainn an slighe na féin-fhìreantachd—ma tha aon dhibh a ta mothachadh gu’ bheil e caillte ann féin, feuch a ta Crìosd ag ràdh riut, “is mise an t-slighe,” ceart mar a ta e ag ràdh an ionad eile “is mise an dorus” (Eoin x. 9). Tha i na slighe shaor, fhosgailte, choimhionta, agus na slighe a ta air-son pheacach. C’arson uime sin, a dh’ fheitheas tu ni’s faide? Bha uaireigin balla meadhonach an eadar-dhealachaidh eadar thù agus Dia; ach thilg Crìosd

sios e. Bha Dia feargach, ach a nis a ta fhearg air a pilleadh air falbh uathasan a ta air an t-slighe so. Ann an Criosd tha e a ghnàth ro thoilichte.

II. *Is e Criosd an Fhìrinn.* Tha 'm Biobull gu léir maille ri ar faireachduinn féin, a nochdadh, gu 'bheil sinn a thaobh naduir aineolach air an fhirinn. Gun teagamh, tha iomadh ni a tha fìor, air a bheil aithne aig an duine neo-iompaichte. Is aithne dha aireamh chuspairean a chunntadh. Is aithne dha iomadh fìrinn choitchionn, ach gidheadh an déigh so uile, cha'n urrainn e bhi air a radh gur aithme dha "AN FHIRINN," oir is e Chrìosd an FHIRINN. Féudaidh e a bhi air a ràdh gur e Criosd clàch-ghlasaidh drochaid na fìrinn. Thoir a chlach-ghlasaidh as a bhogha, agus tuitidh an t-iomlan sios; agus ge do tha na clachan an sin a bha roimhe àns a bhogha tha iad a nis troimhe-cheile—gun riann gun chumadh. Mar sin, thoir Criosd air falbh, agus tuitidh bogha na fìrinn sios. Féudaidh gu bheil na h-aon fhirinnean 'n sin, ach as éugmhais-sa tha iad gun rian agus gun bhrìgh. Féudaidh e mar an ceudna bhi air a radh, gur e Criosd grian na fìrinn. Thoir a ghrian as an iarmailt agus théid na saoghail a ta tiomchioll oirre triomhe-cheile. Mar sin thoir Criosd as, agus bithidh am Biobull cho dorch' sa bhiodh an saoghal so na'n toireadh tu a ghrian as na spéuran os ar ceann. Uime sin "tha slighe nan aingidh mar dhòrchadas; cha'n aithne dhoibh ciod air a' bheil iad a' tuisleachadh" (Gnath. iv. 19). Ach air do Criosd a bhi air fhoillseachadh do'n anam neo-iompaichte—air do Spiorad Dé a bhi ga fhoillseachadh dha, an sin,—'san anam-sin, tha a nis air a foillseachadh, cha'n e amhain fìrinn, ach AN FHIRINN. Mar so tha a chlach ghlasaidh air a cuir an

drochaid na firinn, agus a ghrian air a toirt air a h-ais gu a h-àite na h-iarmailt. Mar sin ànn an inntinn an duine-ud, tha firinn an Tighearna, a cinntinn araon rianail agus buannachdail.

A nis a ta aithne aig air an fhìrinn mu thimchioll féin. An d'fhàg—ars esan—Mac Dhé uchd an Athar chum a chorruich a ghìulan ann ar n-àit-ne? Uime sin tha mise fo chorruich. An do ghabh an Tighearn Iosa cruth seirbhisich air, chuun gu'n toireadh e umhlachd do thoil Dé an aite nam peacach? Uime sin, tha mise as eugmhais fireanteachd air bith—agus buinidh mi do chloinn na h-easumhlachd.

A rìs, air da aithne 'bhi aig air Chrìosd, tha aithne aig mar an ceudna air Dia féin. An d'thug Dia thairis gu saor a Mhac eadhon a chum bàis air ar son! Uime sin ma chreideas mise ann an Iosa, cha'n eil dìteadh air bith dhomh; is e Dia m'Àthair agus is gràdh Dia. A chairdean am faca sibh Crìosd—an Fhìrinn? An robh e air fhoillseachadh dhuibh, cha'n ann le fuil agus feoil, ach le Spiorad ar Dé? Ma bha, tha fhios agad cho fìor 's a ta è, gur annsan, a ta uile ionmhasan a ghliocais agus an eòlais folaichte (Col. ii. 3)—gur èsan “alpha agus omega” (Taisb. i. 8), toiseach agus déireadh gach gnè eolais shlanteil. Ach mur fhaca tu Crìosd, cha'n aithne dhuit ni air bith fathast mar bu choir dhuit. Tha d-eolas gu léir mar bhogha drochaid, gun chlach-ghlasaidh—mar an iarmailt gun ghrian innte. Cìod am maith a ni e dhut ann an ifrinn, gur aithne dhuit gach colas saoghalta—gach seorsa eachdraidh—agus gach innleachd riaghlaidh a chaidh dhéilbh ann ar là? Nach eil fhios agad gu'm bi eadhon d'eolas na mheadhon craidh dhuit an ifrinn? O cia mar bu mhiann leat an

sud, gu'n do leugh thu ni bu lugha do'n phaiper-naigheachd, agns tuilleadh do'n Bhiobull—agus maille ris gach ni eile a thugadh dhuit gun d'fhuair thu tuigse spioradail—aithne air an t-Slanuighear bheannaichte—ni is e eolas na beatha maireannaich.

III. *Is e Crìosd a bheatha.* Tha am Biobull gu h-iomlan a toirt fianuis gu' bheil sinn a thaobh naduir “marbh an eucairtibh, agus am peacaibh” (Eph. ii. 1). Gu 'bheil againn cho bheag comais 'chum gluasad gu naomh, agus a tha duine màrbh gu éiridh agus gluasad.

Ach ge d'a tha am Biobull agus ar mothachadh, a nochdadh gu 'bheil sinn a thaobh naduir, màrbh an eucairtibh agus am peacaibh, gidheadh cha bhàs e anns a 'bheil sinn gu h-iomlan neo-ghnìomhach; oir a ta e sgrìobhte, gu 'bheil na màirbh-so “a' gluasad a réir gnàth an t-saoghail-so, a reir uachdarain cumhachd an athair” (Eph. ii. 2).

Tha'n fhirinn-so air a foillseachadh gu soilleir ànns an taisbean a fhuair am fàidh Eseciel, 'n uair a thugadh a mach e ann an Spiorad an Tighearna, agus a “chuir e sìos e ann am meadhon a ghlinne a bha làn do chnàmhan.” “Agus thug e orm gabhail seachad orra mu'n cuairt air gach taobh, agus feuch bha iad ro lionmhor anns a mhachair sgaoilte; agus feuch bha iad ro thioram” (Esec. xxxvii. 1, 2). Is e so a cheart sealladh a tha gach leanabh le Dia a faotainn do'n t-saoghal. Tha na cnàmhan tioram, ro-lionmhor, agus ro-thioram; agus mar sin feoraichidh e a cheart cheisd a chuirèadh le Dia ri Eseciel, “am faod na cnàmhan so teachd beo?” (Esec. xxxvii. 1, 2). Seadh mo chairdean, agus nach fhaod sibh féin an ni ceudna fhaicinn agus fhòghlum. Tha e fìor nach eil fhios aig na màirbh, gu' bheil iad

màrbh, ach gidheadh ma bheanas an Tighearn ri bhur cridheachaibh, gheibh sibh a mach e. Tha sinne a deanamh faisneachd do chnàmhan tioram; oir tha'n Tighearn ga aithne; agus 'm feadh a ta sinne a deanamh mar so, tha an anail a tighinn do'n ionnsuidh.

(a) Amhaire air d'ais, air an t-slighe air an d'imich thu. Féuch cionnus a ghluais thu a réir gnàth' an t-saoghail-so. Tha thu cosmhuil ri neach a sior dhol leis an t-sruth—gun choslas air bith ris an duine a ta sior shnamh na aghaidh.

(b) A ris amhaire a steach a dh'ionnsuidh do chridhe, agus faic cionnus a ta e air tionndaidh an aghaidh uile aitheantaibh an Tighearna. Tha n' t-sabaid na h-eallach dhuit, 'n àite i bhi na tlachd dhuit. Ma dh'fheuch thu riamh ri aitheantibh De a ghleidheach—ma dh'fheuch thu riamh ri do shuil a ghleidheadh 'o thograidhean neo cheadaichte, do theangaidh 'o bhriathraibh frionasach, a ghleidheadh 'o mhiruin,—'o fharmaid,—'o shànt,—ma dh'fheuch thu ri so,—agus tha mi creidsinn gun d'fheuch a chuid is mo eadhon do 'mhuinntir neo-iompaichte ris nach—do mhothaich thu cho eucomasach 's a ta thu! Bha t-oidhirpean mar oidhirpean neach a ta feuchainn ris na mairbh a dhùsgadh. O cia cho soilleir 'sa tá e gu' bheil thu marbh—neo-iompaichte. Na gabh iongantas mata, gu bheil sinn ag ràdh, is eigin dhuibh a bhi air bhur breith a ris. Feumaidh tu 'bhi air d'aonadh ri Crìosd, oir is e Crìosd a bheatha. Abair gu'm bu chomasach do bhàll màrbh—cois na lamh—a bhi a ris air a h-aonadh ris a bheo-choluinn agus gu'n siubhladh an fhuil as ùr tre 'cuislibh—agus a thuilleadh air so, abair gu'n rachadh cnàimh ri chnàimh—féith ri féith craicinn ri chraicinn; nach bi a nis a chois na

'n lamh-so, cia air bith cho màrbh 's a bha i roimhesud, na lamh bheo, no ca cois bheo. Roimhesud bha i fuar rag, màrbh, làn truailidheachd, ach a nis tha i blàth subailte, làn beatha agus gluasaid. Tha i na cois bheò do bhrìgh i bhi air a h-aonadh ri coluinn bheò. Abair, gu'm bu chomasach do ghéig sheargta, a bhi air a suidheachadh a ris anns a bheo fhionan, agus gu'n d'fhuair i a ris comhpairt do bhrìgh'us do bheatha 'n fhionain; nach biodh a géug-so, cia air bith cho màrbh 'us a bha i roimhe sud, a nis na géug bheo? Bha i roimhe tioram seargta gun a bhi giùlan toraidh; ach a nis, lan brìgh, beatha, agus neart. Is géug bheo i oir a ta i anns an fhionan bheò. Ceart mar so, is e Crìosd beatha gach anam a ta dlù-leantuinn ris. "An ti a tha ceangailte ris an Tighearn is aon Spiorad ris e" (Cor. vi. 17). "Bheil d'anam mar bhàll màrbh,—fuar, rag, gun ghluasad, agus làn truailidheachd? Dlu-lean thusa ri Crìosd—dlù-lean ris tre chreideamh, agus gheibh thu a Spiorad, agus mar sin bithidh tn blàth, neartmhor èudmhor ann an seirbhis an Tighearna.

'Bheil d'anam mar ghéug sheachdta thioram, gun toradh gun duilleach? Dlu-lean thusa ri Crìosd; dean greim air, agus gheibh thu a Spiorad. Gheibh thu mar so, gur e Crìosd a bheatha; 's bithidh do bheatha mar so "foluichte maille ri Crìosd an Dia." Their thu tha mi beò, "ach cha mhise ach Crìosd a ta beò annam, agus a bheatha a ta mi nis a caitheamh san fheòil, tha mi 'ga caitheamh tre chreideamh Mhic Dhé, a gràdhaich mi, agus a thug e féin air mo shon" (Gal. ii. 20).

Cuimhnichibh uime sin, sibhse a ta neo-iompaichte gur i an aon doigh gu bhi air bhur deanamh naomh, sibh a thighinn a dh'ionnsuidh Chrìosd. Agus cuimh-

nichibh-sa mo chairdean a ta creidsinn ànn, ma 's e 's gu bheil sibh a dol air ais ann an naomhachd gur e 's aobhar d'a so, nach eil gréim cho daingheann agaibh do Chrìosd. "Fanaibh annam-sa agus mis annaibh-sa, mar sin bithidh mór thoradh air a ghiùlan leibh," oir as m'èugmhais-sa cha'n urrainn sibh aon ni a dheanamh (Eoin. xvi. 5).

SEARMOIN II.

CRIOSD ARD-SHAGART AGUS ABSTOL AR N-AIDMHEIL.

"Thugaibh fairear Iosa Crìosd abstol agus ard-Shagart ar n-aidmheil."—FABH. iii. 1.

'N UAIR a ta fear-turuis a dol gu luath tre dhùthaich, cha'n eil ùin' aig an t-suil, beachdachadh air a caoch-laidh cuspairibh; agus uime sin, air dha tighinn gu ceànn a thuruis, cha'n eil aig air a chuimhne ach beachd-an troimhe-cheile do'n dùthaich trid an do ghluais e.

Tha so a nochdadh cionnas a ta bàs, breitheanas, agus siorruidheachd a' deanamh cho beag druidhidh air inntinnean na h-aireamh is lionmhora. Cha stad a chuid is mo—cha smuainich iad. Tha iad a dol tre 'n t-saoghal agus ga'm faotainn féin anns an t-siorruidheachd, mu'n 'do chuir iad riamh a cheisd riu féin, ciod is coir dhomh a dheanamh chum gu'n tearnar mi?" (Gnìomh. xvi. 30). Tha 'tuilleadh anamanan air an call o chion smuanachaidh, agus a tha air doigh sam bith eile. Cha'n eil daoine air an dùsgadh agus fo churam airson an

anamaibh, do bhrìgh nach eil an diabhol a' ceadachadh dhoibh a chuis a thoirt fainear. Uime sin tha Dia ag ràdh, stad a pheacaich bhochd; stad agus smuainich, agus thoir fainear do shlighe. "O gu'm biodh iad glie gu'n tuigeadh iad so gu'n tugadh iad fainear an crìoch dheireannach" (Deut. xxxii. 29). Agus a rìs "is aithne do'n damh a shealbhadair agus do'n asail prasach a maighstir, ach cha 'n aithne do Israel; cha 'n eil mo shluagh-sa a' toirt fainear" (Isa. i. 3).

Air a mhodh cheudna, tha 'n diabhol ag oidhirpeachadh eadhon sluagh Dhe a thoirt gu bhi cuir an teagamh 'm beil no nach eil a leithid idir ann. Cuiridh e cabhag orra do thigh-na-ceannachd, agus do'n mhargadh. Na caillibh ùine ars' èsan, ach deanaibh bhur 'n uile dhìchioll gu airgiod a dheanamh. Ach is è a ta Dia ag radh, stad a pheacaich bhochd, stad 'us thoir fainear; "fòghlum-aibh cionnus a ta na lilighean a fas 'sa mhachair, cha saothraich iad, agus cha sniomh iad" (Matt. vi. 28). Mar so bheir an diabhol ionnsuidh air sluagh Dhé, chùm an deanamh mi-naomh ann an 'caitheamh-beatha, agus mi-shuaimhneach na 'n-inntinnean. Mealaidh e iad o bhi 'g amharc air Iosa, agus cuiridh e cabhaig orra gu amharc air mìle ni eile, mar a thug e Peadar air an fhàirge, gu bhi 'g amharc air na tonnaibh a bha ma thimchioll. Ach a ta Dia ag radh, thoiribh fainear abstol agus àrd-shagart 'ar n-aidmheil. "Amhaireibh rium-sa, agus bithidh air bhur tearnadh." "Ruithibh ar réis ag àmharc ri Iosa." "Thugaibh fainear Iosa an t-aon ni an diugh an dé agus gu sìorruidh."

I. *Buinidh do chreidich a bhi beò gach là a toirt fainear mòrachd agus glòir Chrìosd.*

1. Bha àm, anns nach robh talamh, na grian, na

geallach, na reultan ann, àm anns 'm feudadh tu siubhal troimh 'n fhalaimheachd mhor, gun aon àit fhaotainn air an socraicheadh tu bónn do chois—àam anns nach faigheadh tu creutairean an àit air bith, ach Dia anns na h-uile àit; àm anns nach robh eadhon aingle gu bhi séinn molaidh le 'n cruitibh òir ach Dia amhain, na h-uile anns h-uile.

Ceisd.—Cait an robh Iosa ag an àm ud? Freag:—Bha e maille ri Dia. “Anns an toiseach bha am Focal, agus bha am Focal maille ri Dia, agus b’e am Focal Dia” (Eoin i. 1). Bha e fagus da Athair agus a’ sealbhachadh sonais foirfe maille ris. “Bha mise aig an Tighearn ann toiseach a shlighe roimh 'oibridh o shean.” An sin, bha mise aige mar neach a dh'altrumadh maille ris; agus bu mhi a thlachd gach là a’ deanamh gairdeachais 'na fhianuis an comhnuidh” (Gnath. viii. 22—30). Bha e an uchd an Athar. “An t-aon ghin Mic a ta ann an uchd an Athair” (Eoin i. 18). Bha e an sin na uile ghlòir. “Athair glòraich thusa mise maille riut féin, leis a ghlòir a bha agam maille riut, mu'n robh an sáoghal ànn” (Eoin xvii. 5).

Ceisd.—Ciod a bha E aig an am sin? Freag:—B’e Dia è “Bha am Focal maille ri Dia, agus b’è am focal Dia” (Eoin i. 1). B’e co-ionnan an Athar e. “Cha do mheas e 'na reubainn e féin 'bhi co-ionann ri 'Dia” (Philip. ii. 6). Bha e saibhir,—“'na dhealradh a ghlòire-san agus na fhior iomhaigh a phearsa” (Eabh. i. 3).

A chairdean na'm b'urrainn mise sibhse a ghiulan air bhur n-ais, a dh'ionnsuidh an ama, anns an robh Dia na áonar anns a bhìbhuantachd a chaidh seachad—na 'm b'urrainn mi a ghlòir a bha aig Iosa. aig an àm ud, a nochdadh dhuibh,—cionnus a bha e 'an uchd an Athar—

“a thlachd gach la”—agus an sin a radh ribh, “Sin an Ti ghlòrmhor a tha gu seasamh an àite pheacach chaillte—a tha gu sin fhulang—a thoill iadsan fhulang’—agus gu umhlachd—a thoirt nan àit,—thoiribh fainear Iosa,—amhaircibh gu durachdach air, agus thugaibh breith chothromach mu na chùis gu léir—mu ’inbhe—mu ’dhaimh do’n Athair—thugaibh fainear mar an ceudna a chumhachd, a ghlòir, a cho-ionannachd ris an Athair anns na h-uile ni, agus an sin abraibh an earbadh sibh ar cuis ris?—am beil sibh do n’ bheachd gur Slanuighear uil’ fhoghainteach e? O mhuinntir, nach abradh gach anam is leòr E—cha’n iarr mi Slanuighear ach E.

2. A rìs bha àm ann, anns an d’thainig an saoghal so air tùs a dh’ ionnsuidh bith—anns do ’thoisich a ghrian air tùs air dealrachadh—an talamh agus an cuan air iad féin uidheamachadh. Bha àm ann, anns d’thugadh bith air tùs do mhilte do dh’aingle sona—ànn an do sgaoileadh leo air tus an sgiathan chum a thoil a choimhlionadh—“’nuair a sheinn réulta na maidne cuideachd, agus a rinn uile mhic Dhé gairdeachas” (Iob xxxviii. 7).

Ceisd.—Ciod a bha Iosa a’ deanamh ag an àm sin? Freag: “as eugmhais cha d’rinneadh aon ni a rinneadh” (Eoin i. 3). “Is ann leis-san a chruthaich na h-uile nithe a ta air nèamh, agus a ta air thalamh, faicsinneach, agus neo-fhaicsinneach, ma ’s ard chaithrichean iad, no tighearnais no uachdaranachda no cumhachda; is ann leis-san agus air a shon-san a chruthaich na h-uile nithe” (Col. i. 16). O a bhraithre, na ’m bu chomasach dhomh-sa bhur giulan air bhur n-ais ’dh’ionnsuidh ’n là iongantaich ud, agus Iosa a nochdadh dhuibh a tabhairt bith do aingle, “a’ crochadh na talmhainn air neo-ni” (Iob xxvi. 7),—agus ar tabhairt gu a ghuth a chluinntin

ag radh, “biodh solus ann,”—agus na ’m b’urrainn mi an sin a’ ràdh ribh, “sin agaibh èsan a tha gu peacaich a thearnadh; thugaibh fainear e, agus abraidh ’m beil e ann bhur beachd-sa, na Shlanuighear uil’-fhoghainteach chum so a dheanamh; thugaibh fainear e gu dùrachdach. Nach e a theireadh tu, ’s deagh sgeul e gu cinnteach do pheacaich, ma ’s e so an Tì cumhachdach a tha gu ár cuis a ghabhail air; agus cha’n urrainn mi mo shlàinte ’chuir an-teagamh ni ’s mo, no gu’m bheil an talamh so daingean fo ’m bhónn.

3. Ach tha fad ’o na chrìochnaicheadh obair a chruthachaidh. Thainig Iosa dh’ ionnsuidh ’n t-saoghail so. Ach cha ’n eil e nis an so, tha e air éiridh; tha tuilleadh ’s mile agus ochd ceud bliadhna ’o na chaidh e suas.

Ceisd.—Cait am beil Crìosd a nis? Freag: “air deas laimh na mórachd anns na h-ardaibh” (Eabh. i. 3). Tha è na shuidhe air a rìgh-chathair maille ri Dia ann an glòir agus tha a rìgh-chathair ’o linn gu linn. Tha slat rioghail air a cuir na laimh—agus is slat fireantachd i. Tha oladh na h-aoibhneis air a dortadh air. Tha na h-uile cumhachd air nèamh, agus air talamh air a thoirt dha.

O bhraithean, na ’m b’urrainn dhuibh-sa agus dhomh-sa dol an diugh do na nèamhaibh, agus sin fhaicinn a tha dol air aghaidh ’san teampull shuas—na ’m b’urrainn dhuit sin fhaicinn, a tha air fhaicinn a nis le aon do shluagh an Tighearna a bhàsaich an raoir—na ’m b’urrainn dhuit an t-Uan fhaicinn le àile nan cuig lotan ud a rinneadh air, mar a ta e ’nis ’m meadhon na rìgh-chaitheach, air a chuairteachadh le ’mhuinntir shaorta, gach aon duibh le chruit, agus le shoitheach òir, lan do nithe cubhraidh. Na ’m b’urrainn dhuit na h-aingle fhaicinn a ta cuartachadh a rìgh-chaitheach—“be an

aireamh, deich mìle uair deich mìle, agus mìlte do mhiltibh" (Taisb. v. 11), ag ràdh le guth àrd, is airidh an t-ùan a chaidh mharbhadh air cumhachd, agus saoi-breas, agus gliocas, agus neart, agus urram, agus glòir, agus moladh fhaotainn" (v. 12). Agus na 'n innseadh aon do na n-aingle dhuit "is e so Esan a ghabh air cuis nam peacach chaillte—ghabh è air umhlachd a thoirt do'n lagh, agus dioladh a thoirt do cheartas as an leth. So an dara Adhamh; an duine 'sheas na 'n àit, agus féuch! a nis e air rìgh-chathair nèamh. Thoiribh faineas è, amhaireibh gu dùrachdach air; air a lotaibh, air a ghloir, agus an sin abraibh rium an è ar beachd gur fiu è earbs' as?—an e ar beachd gur leor umhlachd agus fhulangas. Seadh! Seadh! tha gach anam ag radh, a Thighearn is leor iad! Agus uime sin, cead-aich dhomh a bhi ag amharc air an t-Slanuighear bheannaichte so; uil'-airidh, uile-chumhachdach, gus mar so an òl m'anam a stigh làn dearbhachd, gu 'bheil an obair a choimhlion e an àite na 'm peacach da rìreadh na h-obair chrìochnaichte. Seadhged' bhiodh peacaidhean ant-saoghail uile na'n laidhe air mo cheann ciontach-sa tha obair-sa cho coimhlionta, agus nach eil teagamh agam gu' bheil mi 'n tearuinteachd, air dhomh a bhi ag earbs' ann.

Tagraidh mi nis ris na creidich. Tha cuid dhibh do rìreadh air bhur toirt le Dia gu bhi creidsinn ann an Iosa. Gidheadh tha sibh as eugmhais sìth bhunaiteach ann bhur n-inntiunear, agus air ro bheag do dh'fhàs na náomhachd. Cionnus a ta so? Do bhrìgh gu' bheil bhur sùil air gach cuspair, ach air Crìosd, Tha sibh ag amharc ri leabhraichean, ri daoine, na ris an t-saoghal gun a bhi a toirt 'ur n' ùine no 'ur n' crìdhe mar bu choir dhuibh chum a bhi 'g amharc ri Iosa.

Cha 'n iongantach ge d' nach eil agaibh ach ro bheag sìth agus gairdeachais. Cha 'n iongantach ge d' tha bhur caitheamh-beatha mi-fhreagrach mi-naomha. Atharraich uime sin do dhòigh. Thoir fainear mòrachd agus glòir Chrìosd—a sheas an àite nam peacach, agus mar sin cha bhi e comasach dhuit ni 's faide a 'bhi gluasad ann an dorchadas. O cia cho mi-fhiuthail neo-chubhaidh, is a ta na smuaintean a ta agad mu ghlòir Emanueil! Tog suas do shuilean o thusa a ta air do thilgeadh sìos, agus amhaire air Iosa. Is maith an ni a bhi a toirt fainear do shlighean féin, ach is ro fhearr an ni, a bhi a toirt fainear Chrìosd.

A nis bheir mi cuircadh a dh'anam a ta fo' churam.—Anam a ta fo churam! an do thuig thu fathast uile ghlòir Chrìosd? An do thuig thu fathast gu'n doghabh e air cùis nam peacach chàillte? A bheil thu cuir an teagamh e 'bhi na Shlànuighear uil-fhoghainteach? O cia cho neo-airidh is a tha do bheachdan mu Chrìosd mu'r urrainn thu fathast d'anam earbsa ris.

Ceisd. *Tha thu 'g radh*—cha 'n eil teagamh agam gu'n d'rinn 's gu'n d'fhuiling Crìosd gu leor, ach tha eagal orm gur ann airson muinntir eile, agus nach ann air mo shonsa. Freag:—cha'n eil e air a ràdh an earrann air bith do 'n Bhìobull, gun do bhàsaich Crìosd airson a pheacaich so, na airson a pheacaich-ud. Ma dh'fhanas tu gun tighinn gus am faigh thu d'ainm sa Bhìobull, fanaibh tu gu bràth. Ach tha e air a radh gu 'n “do bhlais E bàs airson gach uile dhuine” (Eabh. ii. 2), agus a rìs, gur e “an iobairt réitich e airson peacanna an t-saoghail uile;” (1 Eoin ii. 2), cha 'n è gu 'm bi na h-uile dhaoine air an saoradh leis, O, cha d'thig a chuid is mo d'a ionnsuidh, agus uime sin bithidh iad caillte; ach tha

na briathran a feuchainn gu 'm feud neach air bith teachd, eadhon ceann-feadhna nam peacach, agus Criosd a ghabhail mar a Shlànuighear. Thig thusa uime sin O anam a ta fo' chùram, agus abair trid a bhi gabhail ris, is tu m'fhasgadh agus mo dhaingneach agus annsan gheibh thu fois o d'uil' imcheist.

II. *Thoir faineas Criosd mar Abstol no mar Teachdaire Dhe.*

Tha 'm focal Abstol' a ciallachadh teachdaire—aon a ta air a chuir air leth airson teachdaireachd araidh a ghritlan. Uime sin is Abstol Criosd oir shonruich Dia e, chum gu'n d'thigeadh e le teachdaireachd a dh'ionnsuidh an t-saoghail.

Is e an t-ainm is trice 'ta air a thabhairt dha anns an t-seann-Tiomnadh, Aingil an Tighearna, no Teachdaire 'chùmhaint. Theirear ris mar an céudna "aon Taghta an Tighearna—air a thaghadh leis, a chum obair na slàinte a choimhlionadh. Theirear ris Seirbhiseach Dhé. Gairear mar an céudna dhe am Mesias, no an Criosd, no an t-Aon ungte, do bhrigh gu'n d'ung Dia e agus gu'n do chuir se e gu obair na slàinte a chiomhlionadh. Ains an Tiomnadh-nuadh, tha e ris agus a ris, a labhairt mu thimchioll féin, mar air a chuir leis an Athair. "Mar a chuir thusa mise chum an t-saoghail mar sin chuir mise iadsan a chnm an t-saoghail" (Eoin xvii. 18). "Agus thuig iad gu firinneach gür ann uatsa thainig mi" (Eoin xvii. 8). Tha so uile mata a nochdadh gu soilleir nach e am Mac amhain a ta ag iarraidh gu'm biodh peacaich air an tearnadh, ach an t-Athair mar an ceudna. "Chuir an t-Athair am Mac uaith, mar Shlanuighear an domhain" (1 Eoin iv. 14).

Ceis. Tha e fìor gu 'bheil Criosd na Shlànuighear

mòr, agus glormhor, agus comasach air na h-uile ni a dheanamh gu peacaich bhoichd a thearnadh; ach an aontaich Dia an t-Athair a chorruich a dhortadh a mach air a Mhac, no a ghabhail mar urras ann ar n-àit-ne? Freag: Thoir fainear is e Criosd Abstol Dé. Agus mar sin is i so obair an Athar, cho chinnteach agus is i obair Chrìosd i. Fhuair i urrad a dh'ait an cridhe an Athair, agus a fhuair i riamh an cridhe Chrìosd. Ghràdhaich Dia an saoghal cho mòr, agus cho fìor agus a ghràdh-aich Criosd e féin e air ar son. Agus mar sin tha mar an ceudna Dia an Spiorad Naomh, air a thogail cho mòr ris a chuis agus a ta an t-Athair no am Mac. Thug Dia a Mhac—dh'ungadh leis an Spiorad è agus chomh-naich è ann gun tomhas. Aig a bhaisdeadh dh'ailich Dia e mar aon ghin Mhic, anns an robh a mhòr thlachd, agus thuirling an Spiorad Naomh air an riochd columain.

O bhraithean no 'm b'urrainn mi bhur toirt air 'u n-ais do'n t-siorruidheachd a chaidh seachad,—no 'm b'urrainn mi 'ur toirt do chomhairle an Triuir Shorruidh; agus mar a thubhairt iad roimhe so, “Deanamuid duine,” an guth a chluinntin a rìs ag radh, “Sáoramaid” an duine—no 'm b'urrainn mi a nochdadh dhuibh cionnus a rùnaich Dia o 'n uile bhith-bhuantachd gu'n gabhail a Mhac cuis nam peacach air—cionnus a b'e doigh agus dian iartus an Athar gu'n d'thigeadh Iosa dh'ionnsuidh an t-sáoghail, gu ùmhlachd a thoirt, agus bàsachadh an àite nam peacach—cionnus a sheid an Spiorad naomh air, le thuis chùbhraidh, agus a shil e mar náomholadh air a cheann.—No 'm b'urrainn mi a nochdadh dhuibh cia cho dùrachdach is a lean suil Dhe e ann na uile bhròn, ann na fhulangas agus na bhàs; no na 'm

b'urrainn mi a nochdadh dhuibh, a chabhag leis an do charaich Dia a clach de'n uaigh am feadh 's a bha fathast an dorchadas ànn; oir cha'n fhagadh e anam san uaigh, 's cha leigeadh e do Aon náomh gu 'm faiceadh e truailidheachd;—no na 'm b'urrainn mi a nochdadh dhuibh am mòr ghaol; an gàrdeachas, a bha an chridhe an Dé shiorruidh, air do Iosa dol suas gu Athair fein agus ar n-Athair-ne, cionnus a dh'fhàiltich se è le 'leithid do choimhneas agus do ghràdh, agus a ta Dia amhain comasach air a nochdadh; agus a ta Dia amhain comasach air a ghabhail, ag radh “is tu mo Mhac an diugh ghin mi thu; tha thu do rìreadh airidh a bhi na do Mhac dhomh, agus cha robh thu riamh roimhe ni b'airidh no tha thu ag an am so “Tha do rìgh-chathair a Dhe gu sàoghal nan sàoghal.” “Suidh aig mo dheas-làmh gus an cuir mi do naimhde na 'n stol fo' d' chos-aibh” (Salm cx. 1). O pheacaich an cuir thu 'n teagamh ni's faide gu'm beil Dia an t-Athair deònach do thearnadh, agus gu 'bheil an t-Athair agus am Mac a thaobh so, a dh'aon inntinn? O chreidich thoir fainear an t-Abstol so. Smuainich air na nithe so. Amhairc, agus amhairc a rìs gus am faigh thu “gu'm bi do shith mar abhainn, agus d'fhireantachd mar thonna na fairge” (Isa. xlviii. 18)—gus an urrainn thu le d'uil' anam a ràdh “Abba Athair!” (Rom. viii. 15).

III. *Thoir fàinear Criosd mar Ard Shagart ar n-aidmheil.*

Bha dreuchd an ard-Shagairt da fhìllte.

1. 'Bhi deanamh réite.

2. 'Bhi deanamh eadar-ghuidhe.

'N uair a mharbh an t-àrd-Shagart a boi-garbhu air àltair na h-iobairt loisgte, rinn se è 'm fianuis an

t-sluaigh uile chum rèite 'dheanamh air an son. Sheas an sluagh uile mu 'n cuairt 'g amharc air an àrd-Shagart, agus air dha 'n fhuil a chuir ann an soitheach òir, agus eideadh geal a chuir uime; agus mar sin dol an táobh a stigh do 'n roinn-bhrat, lean iad e le 'n sùilibh gus an robh e fadheòidh air fholach uatha. Agus an déigh dha dol as an t-sealladh, leanadh e le cridhe an Iudhaich a bha creidsinn. A nis, ars' èsan, tha e tarruing dlù do Dhia as ar leth—'nis, tha e crathadh na fola seachd uairean fa chomhar cathair na tròcair, ag ràdh, biodh an fhuil so an àit' ar fuil-ne. A nis a ta é ag ùrnuigh air ar son.

A bhràithrean thugamaid fainear ur n' àrd-Shagart-ne.

1. Air tùs thoir fainear e 'deanamh réite. Cha 'n urrainn thu a nis fhaicinn mar a chunncas le dheiscioblaibh è, cha 'n fhaicear leat an fhuil a'sruthadh o lotaibh 'chum 's nach biodh fuill nam peacach air a dortadh. Gidheadh ma chaomhanas Dia sinn, chisinn *aran* air a bhriseadh agus *fion* air a dhòrtadh,—beò shàmhlaichan air bàs an Fhir-sháoraidh. Tha an réit' a cheana air a deanamh, bhàsaich Criosd, tha fhulangas uile air dol seachad. Cionnus uime sin nach eil thusa mealtuinn sìth? Do bhrigh nach eil thu toirt fainear. “Cha 'n aithne do Israel cha 'n eil mo shluagh-sa a toirt fainear” (Isa. i. 3). Thoir fainear mata, air dhàsan bàsachadh an àite pheacach chiontach, a'bheil thusa lan deònach air a ghabhail chum seasamh 'na d'aite-sa? Ma thà, cha ruig thu leas bàsachadh. O chreidich shona, dean gàirdeachas a cháoidh tuilleadh. Fan tre chreideamh fagus do Chalbhari, agus mar sin bithidh tu mu ruighe seallaidh do ghlòir; agus a deanamh gàird-

eachais ànnas an ordugh bheannaichte, trid a'bheil Slànuighear céusda air a chuir cho soilleir sáor fa do chomhar.

2. Thoir fainear Crìosd a'deanamh eadar-ghuidhe. Air do Chrìosd dol suas o shliabh nan crànn oladh, a ghiùlan a lotan fa chomhar Dé bha a dheisciobuil ag amharc na dhéidh, gus an do ghlac nèul as an t-sealladh e. Tha e air a ràdh, gu 'n do phill iad do Ierusalem le mòr ghàirdeachas. Ciod ? a'bheil iad a deanamh gàirdeachas 'chionn a bhi dealachadh ri am maighistir ? Air dha innseadh dhoibh roimhe sud gu 'n robh e gu 'm fagail, lion do-bhròn an cridhe, agus b'éigin dha còmhfhurtachd a thoirt dhoibh, ag ràdh, "na biodh bhrìdhe fo thrioblaid, is buannachd dhuibh mise dh'fhàlbh," Ach faic cionnus a ta iad a nis ! Tha Iosa air dol, agus gidheadh tha iad air an lionadh le mor-ghàirdeachas. Cionnus a tha so ? Tha, gu 'n robh fhios aca, gu 'n robh Iosa a nis a dol a dh' ionnsuidh an Athar air an son—sin ri radh, gu 'n robh an t-àrd-Shagart mòr air dol an táobh a steach do 'n bhrat-roinn gu eadar-ghuidhe 'dheanamh air an son.

O mata a chreidich 'm b'àill leat comhpairt a bhi agad an gàirdeachas nan deisciobuil ? Thoir fainear Abstol agus àrd-Shagart ar n-aidmheil Iosa Crìosd. Tha e gu h-àrd osceann nan nèul—osceann nan spéuran-sin. O gu 'm biodh tu ag amharc gu nèamh cha'n ànn leis an t-suil chorporra ach le sùil a chreideamh. Is iongantach an ni sùil a chreideamh ; chi i osceann nan réultan ; chi i dh' ionnsuidh rìgh-chathair Dé, agus an sin dearc-aidh i air gnais Chrìosd, a deanamh eadar-ghuidhe air ar son ; agus "d'am bheil sinn a'toirt gràidh ged nach faca sinn è, agus ged nach eil sinn a nis ga fhaicinn, air

dhuinn a bhi creidsinn ànn, tha sinn a deanamh mòr ghàirdeachais le h-àuibhneas air dol thar labhairt, agus làn do ghlòir" (1 Phead. i. 8). O na 'm b'e so do chaitheamh-beatha-sa, cia mar a bhiodh do chòm air a lionadh le sìth, agus cia lion boinne do'n Spiorad a thigeadh a nuas ort tre eadar-ghuidhe Chrìosd. Dheal-raicheadh do ghnùis cosmhuil ri gnùis Stephain, agus dh'fhòghlumadh sàoghal dall, gu' bheil gàirdeachas ànn nach urrainn e a thoirt no a thoirt air falbh.

SEARMOIN III.

CRÌOSD AGUS AN CREIDEACH.

"Mar lili am measg droighnich is amhuil mo ghràdh-sa am measg nan nighean.

"Mar chrànn-uhhall, am measg chrànn na coille, is amhuil mo rùn-sa a'measg nan òganach; fuidh a sgàile mhiannaich mi, agus shuidh mi sìos, agus bhà a thoradh milis do m' hhlas"—DAN. ii. 2, 3.

NA 'm biodh neach neo-iompaichte air a thoirt do nèamh, far a 'bheil Crìosd na shuidh 'an glòir, agus gu'n cluinneadh è briathran gràidh Chrìosd a thàobh a shluaigh, cha thuigeagh e iad—cha b'urrainn e a thuigsinn cionnus a ta Crìosd a faicinn maise na phobull,—bochd, diblidh mar a ta iad—agus air an cuir an neo-shuim leis an t-saoghal. No a rìs, ge do chluinneadh duine neo-iompaichte àon do shluagh an Tighearna ag ùrnuigh gu h-uaigneach, agus 'san dleasdanas sin a' dòrtadh a mach a chrìdhe am briathran gràidh, a thàobh Chrìosd, cha b'urrainn e air àon chor an tuigsinn. Cha

b'urrainn e a thuigsinn cionnus a ta 'n creideach mar so air a lionadh le leithid do theas ghràdh do neach neo-fhaicsinneach,—ànn nach eil e féin a' faicinn maise no sgèamh air bith. “Cha ghabh 'n duine nadurra ri nithibh Spioraid Dé is amaideachd leis iad” (1 Cor. ii. 14). Feudaidh cuid a bhi aig an àm ga m' eisdeachd ag a'bheil fuath do shluagh an Tighearna, do bhrigh mar a theirear, gu 'bheil iad cho dùr, eagnaigh, gruamach agus nach urrainnear cuir suas leò. O mata thig an so agus cluinn ciod è beachd Chrìosd mu 'n timchioll. “Mar an lili am measg droighnich is amhuil mo ghràdh-sa am measg nan nighean.” Faic mata am mugha a ta eadar do bheachd-sa agus beachd Chrìosd! Feudaidh gu' bheil cuid 'am eisdeachd, aig nach eil déidh 'sam bith air Iosa Crìosd—nach do smuainich riamh air le tlachd—nachd eil a faicinn sgèimh ànn—gu'n iarradh iad e. Cha 'n eil gràdh agaibh da ainm—is cha 'n eil sibh 'g ùrnuigh ris a ghnàth. O mata, thig an so, agus faic ciod i barail a chreidich dheth—agus an d'eadar-dhealachadh a ta eadar i, agus do bharail-sa. “Mar chrànn-ubhall am measg chrànn na coille, is amhuil mo rùn-sa am measg nan òganach, fuidh a sgàile mhian-naich mi, agus shuidh mi sìos, agus bha a thoradh milis do m' bhlas.” O gu 'n robh thu air do dhùsgadh leis a cheart ni so (gu' bheil a leithid do dhealachadh eadar do bheachdan-sa, agus beachdan Chrìosd), gu 'bhi mothachadh gu 'bheil thu an staid neo-lompaichte, agus uime sin fo chorruih.

Teagasg. Tha an Creideach do-labhairt priseil ànn an sùilibh Chrìosd; agus Crìosd do-labhairt prìseil an sùilibh a Chreidich.

I. *Thoir air tus fainear ciod e beachd Chrìosd mu na*

chreideach.—"Mar an lili am measg na droighnich, is amhuil mo ghràdh-sa, am measg nan nighean."

Cha 'n eil Chrìosd a faicinn áon ni eile anns an t-sáoghal, a ta cho maiseach na shealladh ris a chreideach. Tha a chuid eile cosmhuil ri droighneach, ach tha an creideach na shealladh cosmhuil ri lili mhaiseach. Air dhuit a bhi coiseachd fàsaich a tha fo' dhris agus fo' dhroigheann, agus a dearcadh air lus geal boidheach, a fàs suas fo' blàth am measg droighnich, nach seall e gu ro mhaiseach? Na 'm b'ànn an lios a bhiòdh e 'm measg lusan eile, fo bhlath, cha sháoileadh tu urrad deth. Ach air a chuartachadh le droighneach air gach táobh, tha e ro thaitneach ri fhaicinn. Is ann mar so a ta an creideach an sealladh Chrìosd. "Mar lili am measg droighnich, is amhuil mo ghràdh am measg nan nighean."

1. Faic cìod e beachd Chrìosd mu sháoghal neo-iompaichte. Tha e na shealladh mar raon làn drise agus droighionn. Air tùs, do bhrìgh gu' bheil e neo-thorrach. "An tionail dáoine dearcas fiona do dhrisibh, no figean do na foghannanaibh" (Matt. vii. 16). Mar so cha'n eil toradh do Chrìosd air a ghiùlan le sluagh neo-iompaichte. Is áon ráon farsuing neo-thorrach an t-iomlan diubh.

San dara àit—do bhrìgh air do'n fhocal a bhi air a shearmonachadh dhoibh gu bheil e mar shìol air a chur am measg dhroighinn. "Brisibh suas bhr fearann treabhaidh, agus na curaibh am measg dhroighinn" (Ierm. iv. 3). Air do 'n t-sìoladair cur, thuit cuid am measg dhroighinn, agus dh'fhas an droighionn suas agus thachd se è; is ànn mar so a tha searmonachadh an fhocail a tháobh muinntir neo-iompaichte.

San treas àit—do bhrìgh gu 'm bith an crìoch dheirionnach cosmhuil ris an droighionn, a ta tioram agus iomchuidh àirson a bhi air a losgadh. “Mar dhrioghionn air a ghearradh sìos loisgear iad ànns an teine” (Isa. xxxiii. 12). “An talamh sin a bheir uaith drioghionn agus drisean tha e air a chuir air cùl agus fagus do mhallachadh, da 'n deireadh a bhi air a losgadh” (Eabh vi. 8). A chairdean mu tha sibh gun Chrìosd, faicibh cìod i barail Chrìosd do 'ur táobh—na shealladh tha sibh mar dhris. Tha thusa do 'n bheachd gu 'bheil thu na do chréutair air a' bheil iomadh buaidh òirdheire, agus a ta deanamh mòran maith 'm measg dháoine, agus tha dòchas agad gu 'm bi thu sona anns an t-siorruidheachd. Cluinn cìod a ta Crìosd ag ràdh. Tha thu mar dhris agus mar dhrioghionn, gun mhaith san t-sàoghal so, agus iomchuidh a mhain airson an losgaidh.

2. Faic air an laimh eile, cìod i barail Chrìosd mu na chreideach. “Mar lili am measg droighnich, is amhuil mo ghràdh am measg nan nighean.” Tha an creideach an sealladh Chrìosd mar lus maiseach a ta fo bhlàth.

(a) Air tùs, do bhrìgh air dha a bhi air fhìreanachadh;—air a nighe na fhuil, gu bheil e glan geal mar lili. Cha 'n eil Crìosd a' faicinn smal air fhìreantachd féin, agus uime sin cha 'n eil e faicinn smal air a chreideach—da 'bheil i air a meas. “Féuch a ta thu àillidh a bhean mo gháoil” (Dan. i. 15).—“Mar lili am measg droighnich.”

(b) San dara àit tha nadur nuadh aig a chreideach. Bha e roimhe sud cosmhuil ris an dris, nach eil a' giùlan toraidh, agus iomchuidh amhàin airson an losgaidh. Ach a nis a ta Spiorad nuadh an táobh a stigh dheth,

thuirling an drùcdd air, agus tha e 'fàs suas mar an lili. Tha Criosd a gràdhachadh a "chruthachaidh nuaidh." "Tha a thlachd uile annta" (Salm xvi. 3). Mar an lili am measg droighnich is amhuil mo ghràdh am measg nan nighean." A' bheil thu na do Chriosduidh? bi coma ge d' a chuireadh an sáoghal cùl riut, ge d' bheireadh iad frith-ainmean ort. Cuimhnich tha Criosd ga do ghràdhachadh ag ràdh "a ghràidh," riut. Fan ànn, agus fanaibh tu na ghràdh. "Ma bhvanaicheas sibh ànn am fhocal-sa, bithidh sibh d'a rìreadh nar deisciobuil agam" (Eoin viii. 31).

(c) San treas àit do bhrìgh gu' bheil iad cho áonarach ànns an t-sáoghal so. Thoir faineas cha 'n eil ach an aon lili am measg mòran droighnich—fàsach mhòr làn droighnich agus gun ach aon lili innte gu léir. Mar sin, a ta an sáoghal na luidhe an aingidheachd, agus gun ach áon treud bheag a ta creidsinn an Iosa. Tha neach dhiubh air a thilgeadh sìos do bhrìgh gu bheil e ga mhothachadh féin ro-áonarach. "Na 'm bhithinn-sa san t-slighe cheart" ars' èsan gu cinnteach cha bithinn cho áonarach. Ach na bi-sa air do thilgeadh sìos mar so. Is e áon do chomharraidhean sluagh Chriosd, gu bheil iad na 'n áonar ànns an t-sáoghal, agus gidheadh cha 'n eil iad na 'n áonar. Is e cuid do'n mhaise a ta Criosd a faiciun na phobull, gu 'bheil iad na 'n áonar am fàsach làn droighnich. Mar lili am measg droighnich is amhuil mo gràdh am measg nan nighean. Na bi air do thilgeadh sìos; ciod eile a ta san t-sáoghal so ach áonarachd; ach air dhuit a bhi air do shuidheachadh, an gàradh an Tighearna, cha bhi thu aonarach ni's mò, an sin bithidh tu dealaichte 'o na h-uile dris agus droighnich. Mar a tha moran do lusan cùbhraidh, a ta le 'n

deagh-bholadh, a sgaoiladh boltrach mhillis thaitneach—mar sin bithidh tusa fathast am flaitheanas, a measg-achadh cubhraidheachd d'orain molaidh, maille ri cliu mhilltean do mhuinntir sháorta, a bhios mar chrùn mais-each mo chean an Fhir-shàoraidh.

II. *Thugamaid a nis fainear ciod e beachd a chreidich mo Chrìosd.* “Mar chrànn ubhal a'm measg chrànn na coille, is amhuil mo rùn a'm measg nan òganach, fo a sgàile mhiannaich mi, agus shuidh mi sìos, agus bha a thoradh milis do m' bhlas.”

1. Tha Crìosd nì's priseile na Slànùighear air bith eile, am beachd a chreidich. Mar a ròghnaicheas am fear-turuis a chràobh ubhal, roimh gach crànn eile, do bhrìgh gu'n d'thoir i aráon toradh a bheathaicheas è, agus sgàile gu fasgadh dha, mar sin a ta 'n creideach a ròghnachadh Chrìosd roimh' gach Slànùighear eile. Tha am fear-turuis ann an dùthchannan na h-airde 'n ear, gle thrìc ullamh gu tuiteam sìos, 'bhrìgh teas mòr na gréine. Tha e na ùrachadh dha, uime sin, tighinn dh'ionnsuidh coille. Am feadh a bha Cloinn Israeil air thurus san fhàsach, thainig iad gu Elim far an robh da thobair dheug uisge, agus deich agus trì fichead crànn-pailme, agus champaich iad an sin làmh ris na h-uisgeachaibh (Ecs. xv. 27). Rinn iad gàirdeachas an sgàile nan cràobhan. Mar sin a ta Micah ag radh, “gu' bheil oigreachd an Tighearna a gabhail comhnuidh gu h-uaigneach san fhrith” (Mic. vii. 14), agus Eseciel “gun coidil iad ànns na coilltibh” (Esec. xxxiv. 25). Ach ma bhios am fear turuis ocrach agus sgìth a chion lòn, cha leor leis cràobh air bith sa choille, ach cràobh air 'm bi meas a fàs, a chum agus air dha suidhe fo a sgàile, gu'n ith e a' toradh mar an céudna. Tha

crànn-ubhal air fhaicinn leis; tha e ga ròghnachadh thar gach cráoibh eile, do brìgh agus gu'n ith e a thoradh, air chùl suidhe sìos fo a sgaile. Mar so nithear leis an anam a ta air a dhùsgadh le Dia. Tha e mothachadh teas corruich an Tighearna; tha e ann an tìr airsneulaich; tha e air a thoirt do'n fhàsach; tha e dlù air a dhol an dèth; tha e nis air tighinn do choille; tha na cráobhan uile ga chuireadh gu suidhidh sìos fo'n sgaile; c'ait an suidh e? Fo'n chráoibh ghiubhais? Mo thruaighe! cìod an toradh a gheibh e 'n sin. Bàsaichidh e fo a' sgaile-sa. Fo'n t-seudar le a gheugan móra sinnte 'mach? Mo thruaighe! fáodaidh e bàsachadh an so mar an céudna; or tha an Séudar gun toradh a bheathaicheas e. Tha an t-anam a ta air a theagaisg le Dia ag iarraidh Slànuighear comhlionta. Tha a nis a chráobh-ubhal air a nochdadh dha. Tha an t-anam ocrach a ghnàth 'deanamh roghainn dhi. Tha féum aig air a bhi air a sháoradh o ifrinn—ach tha féum aig mar an céudna, a bhi air a bheathachadh, gu bhi air a dheanamh iomchaidh airson nèamh. Agus mar sin a ta e 'g ràdh “mar an crànn-ubhal 'm measg chrànn na coille is amhuil mo rùn-sa am measg nan òganach.”

Sibh-se a ta air bhur dùsgadh, cuimhnichibh nach fháod sibh suidhe sìos fo' na h-uile cráoibh a thachaireas oirbh. “Thugaibh an aire nach meall áon neach sibh, oir thig mòran a' m'ainm-sa ag ràdh is mise Crìosd agus meallaidh iad mòran” (Mat. xxiv. 4, 5). Tha iomadh doigh air a bhi 'g ràdh sìth sìth 'n uair nach eil sìth ànn. Fáodaidh gu'm bi thu air do bhuaireadh gu bhi bhi'g iarraidh sìth ànns an t-sáoghal, no am fein-ath-easachadh. Thoir thusa 'n aire gu'm faigh thu cráobh

'o 'm faigh thu toradh, cho maith ri sgaile. “Mar an crann ubhal am measg chrànn na coille is amhuil mo ghràdh-sa am measg nan òganach.” Bi 'g ùrnuigh air-son creideamh tuigseach. Bi 'g ùrnuigh air-son tuigse a bheir fainear an crànn-ubhal. O cha'n eil fois do'n anam ach a mhàin fo'n Mheanglan-sin a rinn Dia a sgeùdachadh leis na h-uile cumhachd. Is e durachd mo chridhe, agus m' ùrnuigh ri Dia gu'm faigh sibh uile fois ànn.

2. Carson a ta a leithid do bheachd àrd aig a chreideach do Chrìosd?

Freag. 1. Do bhrìgh gu' bheil aithne aig air Crìosd. “Fo a sgaile mhiannaich mi, agus shuidh mi sìos.” Shuidh gach fìor chreideach fo' sgaile Chrìosd. Tha cuid do'n bheachd gu'm bi iad air an tearnadh do bhrìgh gu' bheil eòlas cinn aca air Crìosd. Tha iad a léughadh mu Chrìosd ànns a Bhiobull—a' cluinntinn mo Chrìosd an tigh Dhé, agus tha iad am barail gur e so a bhi na'n crìosduidhean. Mo thruaighe! a chairdean, cìod a bhuannachd a gheibheadh sibh do chràioibh-ubhal o iomradh a mhain, o bhi cluinntinn cho maiseach 's a ta i, agus cia cho tròm 's a ta i air a luchdachadh le ùbhlàn. No, mar deanainn ach dealbh na cràioibhe a 'nochdadh dhuibh; cìod am fèum a dheanadh so dhuibh? Cha dheanadh so idir an gnothach an àit a deagh thoradh, agus a sgaile. Mar sin a bhraithrean ion-mhuinn, cìod a bhunnachd a gheibh sibh-sa do Chrìosd, mar fhaigh sibh dheth ach na chluinneas sibh ann an searmoinean—ach na chi sibh an sàmhlaich na sacra-maint—ach na gheibheadh sibh dheth eadhon ge d'a chitheadh sibh e le bhrù sùilean corporra? Cìod am maith a ni so uile dhuibh, mar suidh sibh sìos fo' sgaile?

O mo chàirdean, féumaidh sibh gu pearsonta suidhe sìos fo sgàile Chrìosd mu bhios sibh air bhur tearnadh. Is e Crìosd am preas a ta 'lasadh le teine, ach nach "eil air a losgadh" (Ecs. iii. 2). O is tearuinte an t-ionad e, do pheacach ifrinn-thoilltinneach gu fois a ghabhail ànn.

Freag. 2. Do bhrìgh a sgàile gu'n do mhiannaich e.

(1.) Tha cuid do'n bheachd, nach eil sòlas air bith ànn an diadhachd—ach a mhàin gruamachd. N' uair a dh'iompaichear neach og gu bhi na Chrìosduidh, is e their an sàoghal, "is eigin dha a nis cùl a chuir ri sonas—cùl a chuir ri sòlasaibh na h-òige—cùl a chuir ri subhachas cridhe." Féumaidh e ars' iadsan dealachadh riu so uile, a' bhi leughadh a Bhiobuill, agus leabhraichean eile, agus a bheatha chaitheamh gu stòlda—eagnaidh. Is e so a their an sàoghal. Ach ciod a ta 'm Biobull ag ràdh? "A sgàile mhiannaich mi." Seadh biodh Dia fìor agus gach duine na bhreugair. Ach gidheadh, cha chreid neach air bith so ach an neach a mhothaich e. O na bithibh air bhur mealladh a mhuinntir òga. Tha iomadh sòlas peacach, feòlmhor, aig an t-sàoghal ri thairgse dhuibh;—mar a ta itheadh, agus òl,—uidheam riomhach, ruidhtearachd 'us dannsa;—agus cha'n urrainn sinn aicheadh nach eil na nithe so taitneach do'n chridhe nadurra; ach O theid iad uile 'm mugha—criochnaichidh iad ann an truaighe shiorruidh. Ach a bhi suidheadh sìos fo' sgàile Chrìosd mar fhasgadh 'o dhian chorruich loisgeach Iehobhah; a bhi suidheadh sìos fò sgàile Chrìosd, sgìth dhe gach Slànuighear eile, chum fadheadh fois fhàotainn a mhàin fo sgàile-sa—gu cinnteach is mòr an sonas e. O Thighearn ceadaich dhomh fantuinn gu bràth fo' 'n sgàile-so. Bi ga mo shior lionadh leis a ghàirdeachas so.

Tha cuid ànn agus tha eagal aca roimh ni air bith cosmhuil ri gàirdeachas, ann a bhi ag aideachadh na diadhachd. Cha'n eil dad aca féin deth; 'us cha'n eil tlachd aca ànn a bhi ga fhacinn ann am muinntir eile. Tha'n diadhachd aca cosmhuil ris na réultan—gle àrd—gle shoilleir—ach gle fhuar. Air dhoibh deòir na h-imcheist, no deòir a ghàirdeachais fhaicinn, gláodhaidh iad a mach air bàll—*báoth-chreideamh! báoth-chreideamh!* Seadh mata, cluinn thusa ciod a their an lagh agus an fhianuis. “Fuidh a sgàile mhiannaich mi, agus shuidh mi sìos, agus bha a thoradh milis do m' bhlas.” An e báoth-chreidheamh a ta 'n so? O Thighearn gu brath thoir thusa dhuinn am bàoth-chreideamh so! “A nis gu'n lionadh Dia an dòchais sibhse do'n uil' àobhneas agus shìth ann an creidsinn” (Rom. xv. 13). Agus ma's ànn fo sgàile Chrìosd a ta sibh a deanamh gàrdeachais, O gu'n robh an Tighearna ga bhur lionadh thar tomhas leis. O mhuinntir ionmhuinn no'm fòsgladh Dia bhur suilean—na'm faigheadh sibh fìor chreideamh gu amharc ri Iosa—gu suidhe sìos fo sgàile, an sin bhiodh òran molaidh ag éiridh suas 'o ionad comhnuidh gach áon agaibh; agus thuigeadh gach neach agaibh da rìreadh, an aithne bheannaichte, “deanaibh gàirdeachas san Tighearn a ghnàth, a rìs a ta mi ag ràdh ribh, deanaibh gàirdeachas” (Philip. iv. 4).

(3.) Do bhrìgh gu 'bheil toradh Chrìosd milis do n' bhlas. Tha gach fìor chreideach, cha'n e mhàin a miannachadh a sgàile, ach ag itheadh mar an ceudna de dheagh thoradh. Ceart mar a ta toradh na cràobh-ubhal, 'n uair a shuidheas tu fo a sgàile ga d'chuireadh, gu do làmh a shineadh agus gabhail dheth; ceart mar sin, air dhuit strìochdadh do fhìreantachd Dhé,

agus suidhe sìos fo sgaile Chrìosd, cuirear gach nì eile ri sin.

Sa cheud àit, bithidh do thròcairean aimsireil milis do d' bhlas. Cha thuig ach an Crìosduidh so, do bhrìgh gur èsan a mhàin a ta ga'm fáotainn fo sgaile Chrìosd, agus mar thròcairean cumhnaint. "Bheirear aran dha, mairidh uisge gu cinnteach aige" (Isa. xxxiii. 16). So agad ùbhlán milis de 'n chraoibh Crìosd. O chreidich innis dhomh nach eil aran nì's milse, air dha a bhi air fháotainn air an doigh so? Nach fearr uisge no fion?—peasair Dhanieil, no cuibhrionn an Rìgh (Dan. i. 12, 13).

San dara àit, bithidh trioblaidean milis do'n bhlas. Tha beagan searbhadais, ànns an ubhal is feàrr a t'ann. Mar so tha mar an ceudna ùbhlán craoibh Chrìosd. Tha trioblaidean cho maith ri tròcairean a fàs oire; "tha deisinn air fìaclaibh na cloinne" (Ier. xxxi. 29). Gidheadh is beannachadh eadhon so—beannachadh cumhnaint. O is gruamach an nì trioblaid mar eil thu fo a sgaile. Ach ma thà thu a' creidsinn ànn, is iad do thrioblaidean eadhon, cuid do na h-ubhlán a ta fàs air a chraoibh bheannaichte so. Agus na'n tuigeadh sibh cho fallain 's a ta iad, cha'n iarradh sibh a bhi dh' easbhuidh orra, agus mar sin, mar a ta fhios aig cuid, is fìor e gu' bheil na h-ubhlán so a dh'aindeoin an searbhadais, gu cinnteach milis do 'ur blas.

San treas àit, tha mar an céudna tìodhlacan an Spioraid Naoimh milis do n' bhlas. Is e so an toradh is feàrr a ta cinntinn air a chràoibh. Is iad so na h-ubhlán is abuiche, agus a ta air a ghéug is àirde. Tha fhios agaibh-sa a ta ann 'n Crìosd, cia cho tric 'us a ta bhuir n-anama' a fannachadh. So dhuibh mata beathachadh do bhuir n-anamaibh laga. Tha gach nì a ta dh'fhéum oirbh an

Criosd. “Is leòr mo ghràs dhuibh” ars’ èsan (2 Cor. xii. 9). A chreidich ionmhuinn, suidh gu tric fo sgàile na cráoibh so. Beathaich gu tric air a toraidhean—chum gu’n abair thu “cumaidh suas mi le còrnaibh, sgapaidh ùbhlán mu’m thimchioll, oir a ta mi tinn le gràdh (Dan. ii. 5).

Sa cheathramh àit tha geallaidhean na glòire a’ cinntinn oire mar thoradh. Tha blas nèamhaidh air na h-ùbhlán so. Beathaichibh orra sibhse leis an ionmhuinn ainm; chum gu’m bi tuilleadh deigh agaibh air tìr Chanaain. O Thighearna gu bràth beathaich mi leis na h-ùbhlán so, oir tha iad ro mhillis do m’ bhlas!

SEARMOIN IV.

AN CLAUDHEAMH OS CEANN NAN AINDIADHACH.

“A mhic an duine dean fàistneachd, agus abair mar so tha ’n Tighearn ag ràdh. Abair tha clàidheamh tha claidheamh air a ghéurachadh, agus fòs air a liomhadh, tha e air a ghéurachadh a dheanamh àir ghoirt, tha e air a liomhadh a chum gu’n dealradh e (’m bi sin uime sin aighearach); a chum gun tilgeadh e sìos slat rioghail mo mhic gun chrànn air bith a chaomhnadh.”—ESEC. xxi. 9, 10.

THA SINN A’ FAICINN ’O ’N DARÀ RÀNN DE ’N CHAIBDEAL SO, gu’n robh an fhaistneachd so air a toirt an aghaidh Ierusalem. “A mhic an duine cuir d’aghaidh ri Ierusalem agus leig sìleadh do d’fhocal sìos ris na h-ionadaibh náomha, agus dean fàistneachd an aghaidh fearainn Israeil.”

Bha Eséciel, am feadh a bha e fàthast na òganach, air a ghiùlan am bruid le Nebuchadnessar, agus air a shuidheachadh maille ri iomadh eile do luchd-dùcha,

fagus air abhainn Chébair. 'San àite so rinn e faistneachd rè dha bhliadhna thar fhichead. Bha a chuid dhi a rinn mi' a léughadh, air a toirt ànns an t-seachdamh bliadhna d'a bhraighdeanas—agus tri bliadhna mu'n robh Ierusalem air a glacadh, agus an téampull air a losgadh, Tha sinn a' faicinn o'n dara rànn, gu'n robh na briathran so air an labhairt air tùs ri Ierusalem; oir ge d' thug Dia air falbh Eséciel gu bhi maille ris na braighde a bha aig abhainn Chébair, gidheadh, chuir e iomadh teachdaireachd agus bagradh leis a dh'ionnsuidh Ierusalem. “A mhic an duine cuir t-aghaidh ri Ierusalem, agus leig sìleadh le d'fhocal sìos ris na h-ionadaibh náomha, agus dean faistneachd an aghaidh fearainn Israeil.”

Chuir Dia a cheana 'n gnìomh, iomadh ni a labhair e le béul fhaidhean an aghaidh Ierusalem. Choimhlion e a cheana fhocal le Ieremiah an aghaidh áoin d'a rìgh-ribh,—Iehoiacim,—“le h-àdhlaiceadh asail àdhlaicear e, air a tharruing air falbh agus air a thilgeadh an táobh a mach do gheatachan Ierusalem” (Ier. xxii. 19). Choimhlion e briathran an fhàidh chéudua, air do áon eile d'a rìghribh—Iehoiacin—a bhi air ghiùlan agus maille ris, soithichean tigh an Tighearna do Bhabilon. Ach cha do ghlùais áon chuid faistneachd na breitheanasan, Ierusalem; oir mar a ta air innseadh dhùinn—(II. Eachd. xxxvi. 12, 14-16)—“rinn Sedeciah an ath rìgh” olc ànn an sùilibh an Tighearna a Dhe, agus cha d'irioslaich sè e féin am fianuis an fhaidh Ieremiah, a labhair o bhéul an Tighearna. Mar an céudna pheacaich iadsan uile a b'airde do na sagartan, agus do'n t-sluagh gu ro mhòr, a réir uile ghraineileachd nan cinneach, agus thruail iad tigh an Tighearna a náomhaich e ànn an

Ierusalem. Agus chuir an Tighearn Dia an aithriche fios do'n ionnsuidh le laimh a theachairean, ag éiridh gu moch, agus a' cuir uaith, a chionn gu'n robh truas aige do a shluagh agus d'a aite còmhnuidh." Ach rinn iadsan fanaid air teachdairibh Dhé, agus rinn iad dimeas air a bhriathraibh agus rinn iad tarcuis air 'fhàidhibh, gus an d'éirich fearg an Tighearna an aghaidh a shluaigh, air chor is nach robh leigheas ànn."

Is ànn aig àm ànns an robh mòr chruas chridhe ann an Ierusalem, a bha an fhàistneachd so air a tabhairt, tri bliadhna mu'n robh corruich an Tighearna air a dortadh a mach air a bhaile.

1. 'Sa cheud àit cha robh ag an àm ud ànn an Ierusalem ach cridhealas agus feòlmhorachd.

2. 'San dara àit, labhair na fàidhean bréige sìth ris an t-sluagh, ni a chreid agus a thaitinn riù.

3. 'San treas àit cha chluìnte 'sa bhaile ach fuaim na ruidhtearachd; ach os-ceann fuaim na cridhealais, agus na ruidhtearachd so chualadh 'm faidh a bha chomhnuidh aig abhainn Chéibair fuaim tàirneanaich, a bha dlù-theannadh orra. Chunnaic e Dia a cuir air armachd mar ghaisgeach, 'ga dheanamh féin deas airson a chogaidh —claidheamh liomhte an dioghaltais na làimh, agus ghláodh e uime sin le guth àrd ri luchd-ducha a bha ag fois. "Tha claidheamh, tha claidheamh air a ghéurachadh, agus fòs air a liomhadh. Tha e air a ghéurachadh a dheanamh àir ghoirt; tha e air a liomhadh, a chum gun dealradh e, 'm bi sinne uime sin aigh-earach?"

A chairdean tha chuid sin dhibh-sa a ta an staid neo-iompaichte ànns a cheart staid ànns an robh Ierusalem. Anns an ùine a tha 'nis air siubhal seachad mar cheò

na maidne, cia lion teachdaireachd a fhuair sibh o Dhia ? Cia cho tric 'us a chuir e a Theachdairean do'r n-ionnsuidh, "ag éiridh gu moch agus a' labhairt?" (Ier. vii. 13.) Nach eil a Bhiobull agaibh ann ar tighibh a ta gu soilleir a' tagradh a chuis Nach eil a Fhreasdalan ag oibreachadh ànn 'ar teaghlaichean,—le a bhi toirt pailteis,—ann am bochdainn,—ànn an trioblaidibh—am bàsaibh—agus iad uile le áon ghuth a' guidhe oirbh teicheadh o'n fheirge a ta ri teachd, agus dlu-leantuinn ris an Tighearn Iosa, an t-àon Slànuighear uil'-fhoghain-teach. Thainig gach áon diubh do bhur n-ionnsuidh, agus gidheadh tha sibh fathast neo-iompaichte—màrbh—'nar cnamhan tioram, gun Chrìosd, agus gun Dia ànns an t-sáoghal—ag ràdh, "anam gabh fois, ith òl agus bi subhach" (Luc. xii. 19). Ach O mo chairdean ionmhuinn, eisidibh-sa ri so—oir cha'n eil Dia ag iarraidh gu'n rachadh áon agaibh a dhìth; "tha claidheamh, tha claidheamh air a ghéurachadh, agus fòs air a liomhadh; tha e air a ghéurachadh a dheanamh air ghoirt tha e air a liomhadh a chum gu'n dealradh e, uime sin 'm bi sinn aighearach."

Teagasg—Tha e ro mhi-réusonta do mhuinntir neo-iompaichte a bhi ri aighear.

1. Tha e mi-réusonta *do bhrìgh gu' bheil iad fo' dhiteadh*. "Tha'n claidheamh air a ghéurachadh, agus fòs air a liomhadh. Tha e air a ghéurachadh a dheanamh air ghoirt. Tha e air a liomhadh a chum gun dealradh e—uime sin, am bi sinne aighearach? Tha e na ni coitchionn am measg cuid a bhi do'n bheachd, gu' bheil an duine 'nis an staid dearbhaidh mar a bha Adhamh am feadh a bha e an staid neo-chiontais; agus uime sin, nach bi muinntir gun Chrìosd air an dìteadh gus an

d'thig là a bhreitheanais. Ach cha'n ann mar so a ta a chùis. Tha 'm Biobull ag ràdh, "an ti nach creid tha e air a dhìteadh a cheana" (Eoin. iii. 18). An ti nach eil a creidsinn ànns a Mhac cha'n fhaic e beatha, ach tha fearg Dhé a' gabhail còmhnuidh air (Eoin iii. 36). "Is mallaichte gach neach, nach buanaich ànns na h-uile nithibh, a ta sgrìobhta ànn an leabhar an lagha chum an deanamh" (Gal. iii. 10). Tha anmana gun Chrìosd, uime, sin, ànn an slochd eagalach—gach béul dùinnte, agus gach áon air fháotainn ciontach fa chomhar Dhé. Tha iad ànn am prìosan, ullamh fa chomhar a bhi air an toirt a mach, a chum na casgraidh. Uime sin air do Dhia sinne chuir a shearmonachadh do mhuinntir gun Chrìosd, goirear deth, "a bhi searmonachadh do na spioradaibh ànn am prìosan" (1 Pead. iii. 19)—sin ri radh fo dhìteadh. Tha an claidheamh, cha'n e mhàin air a tharruing as a thruaill, ach air a ghèurachadh mar an cèudna—agus air a thogail suas os an ceann.

Uime sin, an ànn ri sùgradh a bhuineadh dhoibh a bhi? Tha e mi-réusanta do neach a ta air a dhìteadh gu bàs, a bhi aighearach—seadh nach bu mhuladach an sealladh e, buidheann 'dháoine a th'air an dìteadh gu bàs, fhaicinn a' mireadh, mar nach biodh an claidheamh idir air a thogail suas os an ceann. Is e so mata ar doigh-sa a ta gun Chrìosd, agus a ta aighearach, suig-eartach. Chuireadh 'sna meidhibh sibh, agus fhuaradh eusbhuidheach sibh. Tha sibh air bhur dìteadh a cheana leis an àrd-bhreitheamh. Tha 'ur bìnn a cheana air a toirt a mach. The sibh a cheana am prìosan, agus cha'n urrainn sibh fáotainn as; agus tha claidheamh ceartais air a ghèurachadh, agus air a thogail os 'ar ceann. O uime sin nach eil e ro mhi-réusonta dhuibh

a bhi ri mireadh? Nach eil e na ni ro mhi-rèusonta a bhi toilichte leibh féin, agus subhach maille ri bhur cairdean?—na ni cuthachail a bli gabhail orain a mhisgear—“ith òl agus bi subhach, oir am maireach gheibh thu bàs.”

2. Tha e ro-mhi-rèusonta, do bhrìgh gu’ bheil innealan a sgriosa ‘cheana air an ullachadh. Cha’n e mhàin gu bheil muinntir gun Chrìosd air an dìteadh a cheana, ach tha innealan an sgriosa a cheana ullamh. Tha claidheamh an dioghaltais air a ghéurachadh agus air a liomhadh. Tha na claidhean a th’air an gleidheadh an tigh na h-armachd, an am na sìth, air an gleitheadh maol san fhàobhar, a chum nach bi iad air a’ milleadh le meirg; ach an uair a ta obair gu ’bhi air a deanamh leò, agus, a ta iad air an toirt a mach a chum casgairt, an sin tha iad air a géurachadh agus air an liomhadh. Tha an ni céudna fìor a thàobh claidheamh an fhir-mhàrbhaidh. Am feadh nach eil féum air, tha fhàobhar air a chumail máol; ach an uair a ta obair ri bhi air a dèanamh, tha e air a ghéurachadh, agus air a liomhadh—air a ghéurachadh agus air a liomhadh mu’m beil a bhuille air a bualadh, a chum gu’n gearr e glan. Is ànn mar so a tha a chuis a thàobh claidheamh ceartas an Tighearna. Cha’n ànn máol a ta e, agus na thruaill, ach géur—liomhte—ullamh airson oibre,—làn ullamh airson àir ghoirt. Tha an tinneas leis a bheil gach neach neo-iompaichte an so gu bàsachadh, làn-ullamh—fàodaidh gu bheil e na d’fheithean aig a cheart uair so. Tha’n sgiorradh leis a’ bheil thu gu dhol do bhi-bhuantachd lan-deas, agus gach ni a bhuineas dha, a cheana, air a chuir an ordugh; tha mar so an t-saighead a bhuaileas gach duine, air an t-sreang—

fàodaidh e bhi eadhon a nis air a h-iteig a' d'ionnsuidh.

Tha'n t-ionad ànns am bi e 'n ifrinn a cheana air ullachadh fa chomhar an duine neo-iompaichte. Air do Iudas bàsachadh tha'n sgrìobtuir ag ràdh, "gu'n d'imich e dh'ionnsuidh àite féin." B'e nìme sin àit féin e, mu'n d'imich e idir d'a ionnsuidh, do bhrìgh gu'n robh e mar so air ullachadh roimh' làimh air a shon; oir mar a their sinn, mu neach a dol do 'sheòmar codail gu'n d'imich e do sheòmar féin; mar sin tha ionad an ifrinn air ullachadh air-son gach neach neo-iompaichte—agus is e àite féin e. Air do'n duine shaibhir bàsachadh, agus a bhi air adhlacadh, chaidh e air ball da ionad féin (Luc. xvi. 23). Bha na h-uile ni ullamh fa chomhar; an ifrinn thog e suas a shuilean, air dha a bhi ann am piantaibh. Mar so tha ifrinn deas fa chomhar gach neach neo-iompaichte, mar a bha i air a h-ullachadh roimhe-so fa chomhar an diabhoil agus a chuid aingle. Tha'n teine làn-ullamh—laiste fa do chomhar, dìreach a feitheamh ort.

O mata an ion do mhuinntir gun Chrìosd a bhi aighearach? Dh'fheudadh am fear-droch-bheart a radh, "bithith mi subhach am feadh 's nach eil an t-inneal air ullachadh leis 'm bàsaich mi." Ach na'n cluinneadh e gu'n robh e 'cheana air a chuir air seòl, agus ullamh—gu'n robh an claidheamh a cheana air a ghéurachadh, agus ann an làimh an fhir-mhàrbhaidh gus an ceann a chuir dhe,—o nach bu chuthachail an ni a bhi ri mìreadh? Mo thruaighe! is e so d'amaideachd-sa anam bhochd gun Chrìosd; tha thu cha'n e mhàin air do dhìtheadh, ach tha'n claidheamh air a ghéurachadh, leis a' bheil d'anam gu bhi air a bhualadh, agus gidheadh, tha

thu aighearach agus a' bruadar air d'aghaidh a là, agus a dh'oidhche, a leantunn shòlasan a theid am mugha. Tha an tinneas ullamh—no tha'n sgiorradh ullamh—no tha'n t-saighead air an t-sreang; tha an uaigh deas,—ifrinn féin deas,—d'ionad ann an ifrinn deas, agus gidheadh tha thu aighearach agus cluichidh tu, a' caitheamh do bheatha gu tòilichte o làtha gu làtha 'm measg do chompanach. Cia cho soilleir 's a ta e, gu' bheil do ghàire mar ghàire an amadain, “cosmhuil ri fuaim droighnich fo phoit”—(Ec. vii. 6), dearsa beag car tiota agus an deighe sin, duibhre an dorchadais gu sìorruidh.

3. A rìs féudaidh an claidheamh a thighinn a' nuas ort ag àm air bith. Cha'n e' mhàin gu' bheil iadsan a ta gun Chrìosd, air an dìteadh a cheana—cha'n e' mhàin gu bheil claidheamh an dioghaltais a cheana ullamh, ach féudaidh e do bhualadh aig àm air bith. Tha àm bàis luchd droch-bheart a th'air an dìteadh le dáoine, air a shuidheachadh, agus air ìnnseadh dhoibh; agus fhios aca air a cheart làtha. Agus mar sin, ma tha mòran laithean air thoiseach orra, tha e na' n comas là chaitheamh ri mire, agus tòiseachadh a' maireach air a bhi suidhichte. Ach cha'n ànn mar so a ta a chuis a tháobh muinntir gun Chrìosd; tha an là-sa air a shronruchadh, agus cha'n eil fhios aca co è. Feudaidh gur e an latha 'n diugh e. O uime sin an d'thig dhoibh a bhi aighearach.

Tha cuid do luchd-droch-bheart ro chruaidh-chridh-each a dh'ionnsuidh na criche. Dh'èisd cuid dhiubh ri'm bìnn gu dùr dàna, neo-ghluasadach. Chaidh cuid dhiubh a dh'ionnsuidh na croiche le dànachd,—cuid gu h-iullagach eadhon. Ach air do'n cheann a bhi air a

leagadh air a chnap,—na sùilean a bhi air an dùnadh, an amhach a bhi air a rùsgadh ; agus an claidheamh bhi air a thogail suas gu thighinn a nis a nuas gu grad—is àm eagalach an t-àm sud. Bu ghraineil an ni neach fhaicinn' ga ghiùlan féin gu h-aotraom iullagach, aig leithid a dh'àm. Seadh bu chuthach, a bhi aighearach aig leithid a dh'àm—ach gidheadh is e so do dhoigh-sa, o anam gun Chrìosd. Tha thu air do dhiteadh,—tha'n claidheamh ullamh gu tuiteam ort,—tha do cheann air a chnap,—d'amhach ruisgte fa chomhar Dhé ; an claidheamh géur air a thogail os do cheann ; agus gidheadh 's ànn ri mìre a ta thu. O cionnus is urrainn dhuit d'ùine a chaitheamh ri gnothaichean sàoghailta a' deanamh beartais, a togail thighean, agus gu'm fàod e 'bhi—air an oidhche so féin gu'n iarrar d'anam ort ? O cionnus is urrainn dhuit d'ùine 'chaitheamh ri fáoineas, fearas-chuideachd—a léughadh leabhraichean gun bhrìgh, no maille ri báoth-chompanaich ? Cionnus is urrainn dhuit, d'ùine, an dèighe dhuit d'obair latha a chrìoch-nachadh, a chuir seachad ànn an còmhraidh dlomhain,—no a labhairt cainnt dhrabasda, 'cuir peacaidh ri peacadh—a carnadh suas féirge fa chomhar la na féirge ; agus gun fhios agad, c'uin a dh' fhàodas corruich Dhé a thighinn a nuas ort gu sìorruidh ? An d'theid thu mata gu do leabaidh air an oidhche so, gun ùrnuigh ri Dia, le d'inntinn làn do smuaintean dorcha, graineil, nach h-urrainn a bhi air an ainmeachadh ; agu gu'm fàod thu a bhi an ifrinn mu'n dealraich a mhaduinn ort ? Gu cinnteach tha'n claidheamh cheana air a ghéurachadh !

4. A rìs cha d'thug Dia gealladh air bith dhoibh-sa a ta gun Chrìosd, gu'n caomhainn e tiota iad. “ Geallanna Dhé uile ànn-san, is seadh iad, agus ànn-san is amen

iad" (2 Cor. i. 20)—sin ri ràdh tha iad fìor. Ach thoir faineas is ànn mu Chrìosd a ta so air a ràdh. Tha na geallanna air tùs air an toirt do Chrìosd, agus ànn-san do pheacaich a dhuineas ris. Is e mo beachd nach eil e comasach gu'n deanadh Dia gealladh a thoirt do pheacach neo-iompaichte. Tha uile gheallanna Dhé air an toirt do Chrìosd, agus ann-san do gach peacach a dhuineas ris; uime sin, do bhrìgh nach d'thainig muinntir neo-iompaichte riamh d'a ionnsuidh, cha'n urrainn na geallanna a bhi aca-san. Cha do gheall Dia àon chuid, an dùsgadh—no'n toirt a dh'ionnsuidh Chrìosd—no an cumail àon uair a mach a ifrinn. "Uime sin, 'm bu choir dhoibh a bhi ri aighear?"

Ceadaichibh dhomh a nis labhairt ris a muinntir a ta aig fois gun Chrìosd. Tha fhios aig iomadh an so an diugh gu' bheil iad gun Chrìosd, agus gidheadh tha iad aig fois annta féin agus toilichte. Cionnus a ta a chuis mar so? Tha do bhrìgh gu' bheil dòchas agad, gu'm faigh thu Chrìosd mu'm bàsaich thu. "Ni àm eile arsa tusa, 'n gnothach cho maith ris an àm so, cluinnidh mi a rithist thu a thàobh an ni so," agus mar so tha thu ga d'fhulasgadh féin gu fois. Is mi-réusnach an nì so—agus mi-airidh air crèutair réusonta a leithid a ni a dheanamh. C'uin a gheall Dia thusa a thoirt a dh'ionnsuidh Chrìosd mu'm bàsaich thu? Cha do chuir Dia e féin, fo ghealladh air bith dhuit—is cha'n eil e air a ràdh leis ann an earrann air bith gu'm faic thu 'n là maireach no gu'n cluinn thu áon searmoin eile 'm feasd'. Tha gu cinnteach an là 'm fagus, 'n deighe nach fhaicear là eile leat—agus mar i so an t-searmoin dheireannach cha'n fhada gus an cluinnear leat an t-searmoin mu dheireadh, a chluinneas tu gu bràth air thalamh.

Ceadachibh dhomh mar an céudna beagan a labhairt ribh-sa ta gu'n Chrìosd ach gidheadh a tha fo thomhas do chùram-anama. Tha cuid a'm cìseachd aig a' bheil fios, gu bheil iad gun Chrìosd—agus a bha fo thomhas do chùram a bhrìgh so—ach a tha a nis air a chùram so a chàll, agus air dol air an ais a dh'ionnsuidh an t-sàoghail agus a shòlasan. C'arson mata a tha so mar so? Nach nì ro-mhi-réusonta è. Cuimhnich ma tha thu fathast gun Chrìosd, nach eil Dia fo ghealladh air bith dhuìt-sa gun saor e thù. Tha 'n claidheamh fathast os do cheann géuraichte liomhta; na cuir thusa suarach e, ach dean dìchioll air bàll gu “dhol a steach air a gheata chumhang!” glac rioghachd Dhé le lamh-achas làidir; dean cabhaig d'a h-ionnsuidh. Na gabh fois gus am faigh thu fois ann an ceanglaichibh a chumhaint, agus an sin bi cho sona sa tha 'n là fada.

5. *A rìs is àr goirt e, “claidheamh! claidheamh!”*

(1.) *Air tùs tha e goirt do brìgh gu' bheil e do na h-uile a tà gun Chrìosd.*—Bha an t-àr a rinneadh an Ierusalem mòr agus eagalach, do bhrìgh gu'n robh an t-iomlan dhiubh air am marbhadh; òg agus sean. Bi an aithne a chualadh am fàidh, rachaibhse na dheigh-san; na coigleadh 'ur suil, nì mo bhios truas agaibh. Marbhaibh gu tur an sean agus an t-òg, an òigh agus an leanabh; ach na beanaibh ri áon duine air a bheil an comhara. (Esec. ix. 5, 6.) So, mar a tà an t-àr goirt, a ta feitheamh air an t-sluagh neo-iompaichte; theid iad uile a ta gun Chrìosd a dhìth, òg agus sean. Cha cháomhainn Dia iad,—cha ghabh a shuil truas dhiubh. Smuainichibh air so a sheann mhuinntir, ag a bheil bhur ciabhan air glasadh—a bha thuige so beò anns a peacadh,—leis nach b'àill riamh a thighinn a dh'ionnsuidh Chrìosd; ma bhàsaich-

eas sibh mar so, gu cinnteach sgriosar sibh anns an àr ghoirt so. Smuainichibh-sa air so sibhse a luchd-a-mheadhon-la; a cheannaichean,—sibh-se a luchd-ceairde a tha deanamh airgid am pailteas ach nach reic na h-uile nithe air-son an neamhnaid do mhòr luach. Smuainichibh-sa mar an céudna, a ta cosmhuil ri Marta “làn curaim agus dragha mu thimchioll mòran do nithe,” ach a dearmad “an áoin ni fheumail” (Luc. x. 41, 42), tuitidh sibhse san àr ghoirt so. Agus sibhse a mhuinntir òga, a ta caitheamh ’ur là gun ùrnuigh, a mire agus a sugradh—a chruinnicheas maille ri cheile gu fearas-chuideachd air feasgar latha ’n Tighearna, agus a ta mar so “a siubhal ànn an slighibh bhur cridhe, agus ànn an sealladh bhur sùla” (Ecl. xi. 9), tuitidh sibhse mar an céudna san àr ghoirt so. Smuainichibh air so a chlann bheag; sibhse as a bheil bhur mathraichean a deanamh a leithid a dh’uail, ach a chàidh air seachran o na bhroinn a labhairt bhréug. Seadh a chlann bheag, a tha cho déigheil air ’ur cluiche, ach nach eil ag iarraidh Iosa Slanuighear na cloinne bige thig an claidheamh do bhur n-ionnsuidh-sa mar an céudna. O is àr goirt e nach caomhainn neach òg na sean—no maiseach—no coimhneil—nach caomhainn—a mhathair, no an leanabh gràdhach—a bhantrach no a h-àon mhac. Uime sin, am bu choir dhuibh-sa, a bhi aighearach? Sibhse a theaghlaichean a ta neo-iompaichte air dhuibh coinneachadh mu fheasgar gu fearas-chuideachd agus spòrs maille ri chéile. A bheil ’ur spòrs réusonta? Bheil e iomchuidh air muinntir réusonta? Agus mar an céudna sibhse a chompanaich neo-iompaichte a choinnicheas cho tric, chum àbhachdais agus aighir; am buin e dhuibh a bhi ri aighear maille

ri chéile, am feadh a ta chuis mar so? Ah! ciod am mùgha brònach a bhitheas ann, air an là anns an abair Dia ceanglaibh iad na'n ceanglaichibh a chum an losgaidh (Mat. xiii. 30).

2. A ris tha e na àr goirt, do bhrigh gur e an claidheamh so claidheamh Dhé.

Na'm bu claidheamh duine a biodh mar so air a ghéurachadh a chum casgraidh, cha bhiodh e na inneal cho eagalach. Ach do bhrigh gur e claidheamh an Uile-Chumhachdaich è, uime sin tha e ro uamhasach. No biodh eagál na muinntir sin oirbh a mharbhas an corp, ach aig nach 'eil comas an t-anam a mbàrbhadh; ach gu mu mo bhitheas eagál an Ti sin oirbh a's urrainn araon an corp agus an t-anam a mhilleadh an ifrinn" (Mat. x. 28). Na 'm bu' chladheamh duine è cha ruigeadh e ach air a choluinn, ach is e chladheamh Dhé e, agus ruigidh e a dh'ionnsuidh an anama. Is e so an claidheamh so a bh'air a nochdadh an gàradh Edein air tùs—"claidheamh lasarach a bha tionndadh air gach laimh a ghleidheadh slighe cráoibhe na bèatha" (Gen. iii. 14). Is e so an claidheamh a lot táobh an Fhir-shaoraidh air a chrànn—mu'n dubhairt an fáidh "duisg o chladheimh an aghaidh mo bhuachaill, agus an aghaidh an duine ta na dhlù-chompanach dhomh-sa tha Tighearn nan sluagh ag radh. Buailidh mise am huachaill, agus bithidh an tréud air a sgapadh, agus tionndaidhidh mi mo làmh air a mhuinntir bhig" (Sech. xiii. 7). Is e an claidheamh e mu'n dubhairt Crìosd féin,—“agus gearraidh e na bhloighdean e agus bheir e a chuibhrionn da maille ris na cealgairibh; an sin bithidh gul agus giasgan fhiacal" (Matt. xxiv. 51).

A bhraithre ionmhuinn cha'n i a choluinn a mhàin a

ni an claidheamh so a lot; a bhriseas na bloighdean; Tha ea lot an anama le lot basmhor,—bàs siorruidh. Bithidh an corp agus an t-anam le cheile a bàsachadh, 's gidheadh cha bhasàich iad tre uile linntibh na bith-bhuantachd. An co-dhunadh ceadaichibh dhomb,—

(1.) *Air tùs labhairt ris an áois.*—Feudaidd cuid a bhi san éisdeachd ànns a' bheil na tri nithibh so a coinn-eachadh,—sean-áois.—a bhi gun Chrìosd, agus a bhi lan aighir. O ma tha an leithid so ga m' eisdeachd thugaibh fainear bhur slighean—a' bheil 'ur mire iomchuidh air creutair réusonta 'san t-suidheachadh ànns a' bheil sibh. Nochd mi gu soilleir dhuibh as na Sgriobtuir-ean,—air tùs gu' bheil sibh air bhur dìteadh a cheana. 'San dara àit, gu' bheil claidheamh Iehòbhah ullamh. San treas àit gu' m' fàod e tuiteam oirbh aig àm air bith. Sa cheathramh àit nach d'thug Dia gealladh dhuibh gu'n cùm e air a h-ais a làmh. 'Sa chuigeadh àit, gu' m' bi an t-àr na àr goirt. Thoir fainear uime sin am beil e réusonta dhuit a bhi creidsinn na breige—a bhi mealladh d'anama féin ag ràdh, sìth, sìth, 'n uair nach eil sìth idir ànn. An uine gheàrr—téid thu air slighe na tulmhuinn uile—agus an sin gheibh na labhair mi làn cho-lionadh —agus uime sin am beil e réusonta dhut-sa a bhi ri mire? Tha thu na do sheasamh air bruaich ifrinn—'caitheamh do là gun Chrìosd, gun ghuth agad air—'ga do mhìreag féin ri faoineas—ag innseadh-sgéulachdan gun bhrìgh, no ri fala-dhà is aimeadas! Och! tha d'a rìreadh brìgh,—a tháobh do leithid-sa,—ànn am braith-ran Sholaim,—“mu ghairne thubhairt mi is cuthach e, agus mu shùgradh cìod a nì e” (Ecl. ii, 2). “Ann an gaire féin bithidh an cridhe brònach, agus is e deireadh an t-subhachais sin tuirse” (Gnath. xiv. 13).

(2.) *Labhran a nis ris an òige*.—Feudaidh gu bheil cuid 'm eisdeachd anns 'm beil na trì nithe so a leanas a coinneachadh a chéile—tha iad òg—tha iad gun Chrìosd—tha iad làn chridhealais. Guidheam oirbh mata sibh a thoirt fainear, a' bheil bhur chridhealas réusonta. Tha 'n claidheamh air a ghéurachadh air-son àir ghoirt, an ion dhuibh-sa uime sin a bhi aighearach?

Ceist I. Ach nach i 'n òige an t-àm gu cridhealais. Freag: Tha fhios agam air sin; oir chi mi an t-uan òg a leumnaich air na cluaintibh le subhachas na h-òige—chi mi am meànn a deanamh mar an céudna—agus an searrach,—togaidh ea chasan an cruinn-leum, làn do shòlas agus do spreadhadh na h-òige. Ach cha 'n eil peacadh aca-sa mar a ta agad-sa—cha 'n eil ifrinn rompa-sa mar a ta romhad-sa. Ma thig thusa 'dh'ionnsuidh Chrìosd gu sàorsa fhaotainn o chorruich Dhé, an sin chi thu d'a rìreadh gur i 'n òige àm a chridhealais a ta co-sheasamh ann an sonas na sìthe a ghabhas an lorg so sealbh air do chridhe,—sonas co-chomuinn ri Dia, agus sonas dòchais na glòire a ta gu bhi air a foillseachadh.

Ceist II.—Ach dheanadh tusa dubhach brònach sinn? Nach deanadh?—Nar leagadh Dia. Is e uile a ta mise ag ràdh, gus an d'thig thusa dh'ionnsuidh Chrìosd, gu' bheil do chridhealas mi-réusonta. Ach ma thig thu d'a ionnsuidh-sa, an sin bi cho subhach agus is àill leat, oir cha 'n eil lughdachadh air do shubhachas, ma tha thu deanamh gàirdeachais ann an Dia; agus air dhuit bàsachadh, gheibh thu lànachd do shòlas aig a dheas-laimh, agus subhachas an sin gu sìorruidh (Salm xvi. 11).

Ceist III.—Ma tha mise gun Chrìosd, cha dean a bhi dubhach mo thoirt d'a ionnsuidh, agus uime sin, nach eil e cho maith dhomh a bhi cho subhach agus is urrainn

dhomh mar a tha mi. Freag. Tha e fìor nach dean a bhi dubhach do thoirt a dh'ionnsuidh Chrìosd; ach gideadh na 'm biodh tusa da rìreadh air do dhùsgadh gu do ghlàodh a chuir suas ri Dia, dh'fhéudadh gu'n eisdeadh èsan riut. Na 'm bitheadh sibh a stro gu dhol a steach, theagamh gu 'm faigheadh sibh a steach. "Na 'm bitheadh rioghachd nèamh a' fulang ainneirt, ghlacadh 'luchd na h-ainneirt i le làmhachas-làidir" (Mat. xi. 12). O iarraibh macantas—iarraibh fireantachd, "féudaidd e bhith gu'n tearnair sibh-sa ann an là feirge an Tighearna" (Seph. ii. 3). Ma dh'fhanas sibh far 'm bheil sibh, gu cinnteach caillear sibh. Ma dh'fhanas sibh ann an socair fheòlmhor—'a leantuinn shòlasan agus aighir an t-sàoghal so—agus a cuir cùl ri Crìosd bithibh cinnteach gu 'm bàsaich sibh gu sìorruidh. "Dean gàirdeachas a dhuin' òig a' d'òige, agus deanadh do chridhe subhach thu ànn an laithibh d'òige, agus subhail ànn an slighibh do chridhe, agus ànn an sealladh do shula, ach biodh fhios agad air son so uile gu'n toir Dia a chum breitheanais thu" (Ecl. xi. 9, 10).

SEARMOIN V.

GAIRM AN T-SOISGEIL.

"Rìbhse o fheara tha mi ag éigheach, agus tha mo ghuth ri cloinn nan daoine."—GNATH. viii. 4.

1. *So agaibh briathran gliocais*; agus is e an e Gliocas mu 'm beil iomradh againn an leabhar na'n Gnàth-fhocal, eadhon 'ar Tighearna agus an Slànuighear Iosa Crìosd. Tha so soilleir 'o a bhriathraibh féin, mar a tha e'g radh,

“féuch! doirtidh mi mach mo Spiorad dhuibh” (i. 23). Oir is ànn aige-san a mhàin a ta tiodhlac an Spioraid Náويم. A ris tha e ag ràdh—“bha mis aig an Tighearn ànn an toiseach a shlighe” (viii. 22). Agus a ris “an sin bha mise aige mar neach a dh'altrumadh maille ris, agus bu mhi a thlachd gach là, a deanamh gàirdeachais na fhianuis an comhnuidh” (viii. 30). Cha 'n urrainn so a bhi air a ràdh mu neach eile ach e féin—eadhon am Focal a bha maille ri Dia, agus is e Dia, agus leis an robh na h-uile nithe air an deanamh (Eoin. i. 1, 2, 3).

2. Thoir fainear na h-ionadan dh'ionnsuidh 'm bheil e dol leis a chuireadh. Air tùs tha e dol do 'n duthaich leis; agus an sin tha e dol suas air gach àirde leis, agus ag éigheach, agus an sin tha e dol sìos làmh ris an t-slighe, ànn am meadhon nan rathad tha e na sheasamh.” San dara àit, tha e dol do'n bhaile, agus a dol a dh'ionnsuidh nan geatachan far a 'bheil an sluagh a' coinneachadh, gu an cuisean a rànsachadh, agus an gnothaichean a choimhlionadh. An sin tha e dol air aghaidh air na sraidibh mòra dh'ionnsuidh a bhaile, agus ag éigheach aig gach dorus mar a tha e dol seachad. Mar so, 'o na rathaidibh mòra, agus na gàrachaibh, tha e dol mar an céudna do shràidibh, agus do chaol shraidibh a' bhaile; a giùlan na teachdaireachd bheannuichte.

3. *Thoir fainear an doigh ànns a bheil e a' cuireadh.* Tha e ag eigheach gu h-àrd—a' cuir a mach a ghutha—a seasamh agus ag eigheach—a' gairm agus a' togail suas a ghutha—coslach ri ceannaiche a tairsge a cheannachd, air tùs air a mhargadh, agus an sin 'o dhorus gu dorus. 'Us feudaidh e 'bhi le firinn air a ràdh, nach robh áon riamh dhiubh a bha cho dùrachdach a tairsge, agus cho iartrasach gu'n gabhadh muinntir, agus a ta

Esan a tairsge, agus iarrtasch gu'n gabhadh muinntir ri beannachdan na slàinte. "Gabhaidh, ars Esan mo theagasg, agus ni h-è airgeod agus eòlas thar an òr thaghta" (viii. 10).

4. *A rìs faicibh an doigh anns a' bheil e ga'n cuireadh.*—"Ribhse o fheara tha mi ag eigheach agus tha mo ghuth ri cloinn nan dáoine." Cha thairg na ceannaichean an cuid bathair, ach do chuid a dháoine a tha iad a meas a cheannaicheas uath'; ach tha Iosa a tairsge do na h-uile dháoine. C'ait a' bheil àon do shliochd Adhaimh—neach a rugadh le mnáoi. Tha an tairgse air a tabhairt dhàsan—an áon fhocal, "an tì aig a' bheil cluasan a chum èisdeachd èisdeadh e."

Teagasg.—Tha Criosd 'ga thairgse féin mar Shlànuighear do 'n iomlan do n' chinneadh-daoine.

I. Cha 'n eil firinn-dhùsgaidh eile àns a Bhiobull cho druigheach ris an fhirinn so. Gu coitchionn, tha muinntir do'n bheachd gur àns an lagh is mo tha do bhuaidh dùsgaidh—do bhrìgh gu bheil gach béul air a dhùnadh leis, agus an sàoghal uile air fhàotainn ciontach fa chomhar Dhe; agus tha mi ag aideachadh gur e 'n lagh am meadhon a tha Dia, mar is trice a gnathachadh a chum so. Ach gidheadh ann am bheachd-sa, tha e ni's ro-dhruidhtiche a bhi faicinn Slanuighear co-ionann ri Dia, gu saor ga thairgse fein do gach áon do na chinneadh-dáoine. Tha ni-eigin cho ro dhruidhteach san eigh "ribhse o fheara tha mi ag éigheach, agus tha mo ghuth ri cloinn nan dáoine," agus gu 'm feudadh i cridhe 'thaiseachadh cho chrualdh eadhon ris a chloich féin.

1. Na 'm biodh sibh beò an laithibh Noah, 'n uair a bha e togail na h-àire, agus gu faiceadh sibh an lóng mhòr ud ullamh, agus le dorus fosgailte a' cuireadh an

t-sàoghail gu léir gu fasgadh a ghabhail na seòmraichean farsuing—nach bu shealladh druidhteach so thar gach sealladh? seadh am b'urrainn dhuit amharc oire gun a bhi aig an àm chéudna smuanachadh air an tuil a bha gu sàoghal aingidh a sguabadh air falbh?

2. Na 'm biodh tu beò 'n uair a bha Iosa air an talamh, agus gu'm faiceadh tu e a marcachd air slios sliabh nan crann-oladh agus a seasamh air dha thighin am fradharc Ierusalem, agus a gul os-ceann a bhaile ag ràdh, “nam b'aithne dhuit eadhon dhuitse, air bheag sam bith ànn ad là so féin na nithe a bhuineas do d'shith! ach a nis a ta iad folaichte 'o d'shuilibh” (Luc. xix. 42). Nach mothaicheadh tu gu'n robh breitheanas eagalach gle dhlù do n' bhail' ud. An sìleadh e na deoir-ud gun áobhar? Cha shileadh, mur biodh è gu cinnteach a' faicinn truaighe mhòr a tighinn, nach robh neach eile a' faicinn ach è féin.

3. Mar sin a chairdean ionmhuinn air do Iosa mar a ta e air a radh an so, a bhi ruith o àit gu àit—o àitibh àrda dh' ionnsuidh nan roidean mora,—o na roidibh—mòra gu geatachaibh a bhaile—o na geatachaibh gu na dorsaibh agus ag èigheach le mòr chùram “ribhse o fheara tha mi 'g eigheach”—nach eil so a nochdadh gu bheil an cinneadh-dáoine gu léir càillte—gu bheil truaighe eagalach a feitheamh orra—oir an éigheadh e cho àrd, agus cho leanmhuinneach, mur bitheadh a chùis mar so.

Co-chuireamaid so rìusan a ta na'n codal.

1. *Air tùs.*—*Thugabh fainear co tha' g éighcach rìbh—gur e Gliocas.*—Iosa Crìosd anns a' bheil uil 'ionmhasan a ghliocais agus an eòlais folaichte. “Ribhse O fheara tha mi 'g eigheach. Is minig, air do mhinisteirean

beantuinn ri bhur cridheachaibh le teagasg, a theid sibh dhachaidh ag ràdh O cha 'n eil ànn ach focal mìnistear—c'arson a chrìothnaichinn roimh fhocal duine.” Ach thoir thusa fainear, cha 'n e focal ministear ach focal Chrìosd a ta 'n so—focal Aoìn do'n aithne do staid—do 'n aithne do chridhe agus do shlighe—do pheacaidh a chuireadh leat an gnìomh am follais agus an uaigneas; seadh an diomhaireachd do chridhe—ag a bheil fios air an fheirg a ta ri teachd. “Ribhse O fheara ‘ars esan’ tha mi ag éigheach.”

2. *'San dara àit thoir fainear cia lion ionad ànns a' bheil e ag èigheach riut.*—Anns na h-aitibh àrda, agus ànns na roidibh mòra, ànns na geatachaibh—aig dol a stigh a bhaile—far an tigear a steach air na dorsaibh. Agus nach eil so fìor do 'ur táobh-sa? Nach eil sibh air bhur gairm leis a Bhìobull—ànns an teaghlach—an tigh na h-ùrnuigh? chaidh tu o àit gu àit ach lean e thu. Chaidh tu do ionadaibh cridhealais is fearas-chuideachd,—do àitibh san robh peacadh air a chuir an gnìomh, ach lean e thu. Lean e thu air leabaidh na trioblaid—agus nach eil a chàora gu cinnteach an cunnart air do 'n Bhuachaille 'dhol cho fada d'a h-iarraidh.

3. *San treas àit faic cia cho òrd is a ta a ghuth.* Tha e a togail suas a ghutha—tha e ag éigheach gu h-àrd, agus nach h-ànn mar so a tha e do d'tháobh féin—nach do bhuail e gu labhar ag do dhorus, le rabhaidhean le freasdalaibh—le bàsaibh? Nach do bhuail e gu labhar le searmonachadh an fhocail,—agus eadhon ànn a bhi léughadh a Bhìobull an uaigneas, nach robh guth Chrìosd aig amanna, a labhairt ni 's labhra no tàirneanach.

4. Anns a cheathramh àit—tha e 'g èigheach ris na h-uile. Na 'n glàodhadh e ris an áois amhàin, an sin

dh'fheudadh an òige a ràdh, “cha 'n eagal dhuinne cha 'n eil féum againne air Slànuighear. Agus na 'm b'ànn amhàin ris an òige a labhradh è, dh'fhàodadh an aois ànn 'ur measg a radh 'cha'n eil fèum againne air.” Na 'n glàodhadh e ri áon bhuidheann air bith air leth, an sin dh'fhàodadh buidheann eile a smuaineachadh, nach robh féum aca-san air. Ach tha e 'g éigheach ribh uile; cha 'n eil a h-aon a nis 'm eisdeachd, ris nach eil e ag éigheach. Uime sin tha na h-uile caillte—sean is òg, bochd is beartach. Ciod air bith 'ur beachd dhibh féin, tha fhios aig Iosa gu bheil sibh an staid chaillte, uime sin tha a ghlaodh ribh—“ribhse O fheara tha mi ag éigheach.”

II. Is i mar àn céudna an fhirinn i is solasaiche 'm focal an Tighearna. Air do mhuinntir a ta air an dùsgadh a bhi cluinntinn mo Criosd, tha e gu minig a mèudachadh am bròin. Tha iad a faicinn gu' bheil e na Shlànuighear, mòr agus glòrinnhor, ach tha fhios aca gu 'n do chuir iad cùl ris, agus eagal orra uime sin nach urrainn dhoibh a chaoidh fhaighinn gu bhi na Slànuighear dhoibh-san. Feudaiddh gu 'n suidh iad sìos, agus gu 'n cluinn iad mu thimchioll,—agus mu obair air-son pheacach, ach an deighe so uile is e their iad riu féin—“ach a bheil so idir air mo shonsa?” Uime sin, is e dìreach mo fhreagradh do 'n cheisd so, gu bheil Criosd air a thairgse mar Shlànuighear do na chinneadh dáoine uile oir tha E féin ag ràdh, “ribhse O fheara tha mi ag eigheach.” Ge d' nach biodh earrann eile anns a Bhiobull, gu peacaich a mhisneachadh gu thighinn gu sàor a dh'ionnsuidh Chriosd ach an earrann so bu leor i. Cha mhòr gu' bheil ni air bith eile a th' air a mhi-thuigsinn le muinntir neo-iompaichte, mar a tha saor

ghràs an t-soisgeil. Tha sinn cho falamh dhe ànns an staid ud, agus nach h-urrainn sinn a chreidsinn gu' bheil Dia a tairgse Slànuighear dhuinne a ta cho olc agus ifrinn thoillteanach. O is brònach an nì, mar a chuireas dáoine an aghaidh an sonais féin, agus a dhiùltas iad a bhi creidsinn focal an Tighearna.

Tha uile shàmhlachan an t-seann Tiomnaidh a nochdadh gu' bheil an Slànuighear air a thairgse gu saor do na h-uile.

(1.) Bha 'n nathar umha air a togail am fianuis Israeil gu leir, air chor 's gu 'm fáodadh neach air bith àmharc, agus a bhi air a leigheas. Agus tha Criosd féin ag innseadh dhuinn, gur ànn mar sin is éigin do mhac an duine bhi air a thogail suas, chum 'us ge be neach a chreideas ànn nach sgriosar e, ach gu 'm bi a bheatha mhaireannach aige" (Eoin iii. 15).

(2.) Bha am Baile-dion togte air sliabh, le 'gheat-achaibh fosgailte a là agus a dh'oidhche, a nochdadh an nì céudna. Ge b'e leis an àill, "teicheadh e a chum didein gu greim a dheanamh air an dòchas à chuireadh romhainn" (Eabh vi. 18).

(3.) Thubhairt an t-aingear an nì céudna aig Bethlehem. "Na biodh eagal oirbh oir féuch a ta mi ag innseadh dhuibh deagh sgéil mhòr-aoibhneis, a bhitheas do 'n uile shluagh" (Luc. ii. 10); agus cha 'n eil cuireadh am focal an Tighearna ni's sáoire no an cuireadh deireannach, "ge b'e neach leis an aill gabhadh e uisge na beatho gu sáor (Taisb. xxii. 17); agus a rìs a réir briathran 'ar bònn-teagaisg—"ribhse o fheara tha mi ag éigheach." Cha 'n ànn, thoir fainear, do dhiabhoil a tha e 'ga thairgse féin, ach do dháoine—do na h-uile dháoine—do gach neach do

shliochd Adhaimh tha an Slànuighear a nis ga thairgse féin gu sáor—gun airgeod 'us gun luach. Cha 'n ànn do bhrìgh maitheis air bith a ta comhnachadh ànnta-san, no air sgàth athleasachaidh air bith a ni iad, ach dìreach do bhrìgh gur créutairean caillte iad. Uire sin tha e ga thoirt féin gu sáor dhoibh—ach O tha iomadh inn-leachd aig an diabhol gu do chumail air d'ais o Criosd.

(1.) Their cuid, cha'n eil dòchas air bith air mo shonsa. “Thubhairt thu cha 'n eil leigheas air a chùis a nis, oir ghràdhaich mi coigrich, agus 'nan déigh theid mi” (Ier. ii. 25). Chuir mi 'n gnìomh a leithid do pheacanna mòra—tha mi air dol cho fada fodha an làthaich a' pheacaidh—agus rinn mi seirbheis uin' cho fada do m' anamiannaibh, agus nach eil maith air bith a bhi 'g iarraidh ormsa pilleadh, oir cha 'n eil dòchas air bith do m' tháobh-sa.” Is e mo fhreagradh gu' bheil dòchas eadhon dhuit-sa; agus gu fáod do pheacaidh-sa eadhon, a bhi air am maitheadh air sgàth Chrìosd; oir tha maitheanas tridsan. Carson uime sin a tha 'n Diabhol ga d' mhealladh? Fìor, da rìreadh, fáodaidh e bhi, gu'n deach' thu fada fodha ann, an lathaich a pheacaidh—gu'n do sgrios thu thu féin, ach gidheadh an Criosd tha cabhair. Thainig e do 'n t-sáoghal air son do leithid; riutsa tha e labhairt na'm briathran so oir is ànn do na chinneadh-dáoine thu, agus tha Criosd air a thairgse gu sáor do gach áon do na chinneadh-dáoine—“ribhse O fheara tha mi éigheach.”

(2.) Their neach eile, “cìod an umhail a ta agamsa do m' anam—ma tha e fìor gu bheil anam agam; gus an là 'n duigh cha chualadh mi searmoin 's cha d'thug mi fainear focal do 'n Bhiobull, agus 's cha mho a tha iarrtas air bith agam a' bhi cluinntinn mu Dhia—mu

Chriòsd, mu nithibh na siorruidheachd.” Is e mo fhreagradh, an deigh so uile, gu’ bheil Criosd air a thairgse gu sàor eadhon dhutsa. Ge d’ nach eil cùram agadsa mu d’anam, tha cùram aig Criosd dheth, agus tha e ’g iarraidh a shàoradh. Ge d’ nach eil toil agadsa do Chriòsd, tha èsan an geall air maith a dheanamh dhutsa, agus a shlàinte bhuileachadh ort. Ge d’ nach eil umhail agad-sa dhàsan, tha umhail aig-sa dhùtsa, ’us tha a làmh nis sìnte mach dhuit. Cha d’thainig Criosd do’n t-sàoghal a chionn gu’n robh cùram aig muinntir de ’n anamaibh, ach a chionn gu bheil sinn cáillte. Uime sin is e ’m mugha a ta eadar thusa agus càch, gu bheil thu ni’s fhaide air seachran, agus uime sin, tha Criosd ni’s dùrachdaiche ga d’ shireadh, air sheòl us, an diùgh gu’m fáod thu slàinte fhàotainn. “Ribhse O fheara tha mi ag éigheach.”

(3.) Ach tha thu ag ràdh na ’m biodh fhios agam gu bheil mi ’n aireamh nan dàoine taghta, thiginn, ach tha mi fo amharas nach eil.” Is e mo fhreagradh, nach d’thainig áon riàmh a dh’ionnsuidh Chriòsd, a chionn fhios a bhi aige roimh làimh, è a bhi ’m measg nan dáoine taghta. Tha e gu cinnteach fìor gu’n do thagh Dia dhe fhìor ghean maith féin, cuid a chum na beatha maireannaich, ach cha d’fhuair áon diubh a mach e gus an d’thainig iad d’a ionnsuidh. Cha ’n eil e an earrann air bith da fhocal ag gairm nan dáoine taghta d’a ionnsuidh; agus uime sin tha ’n i cheisd a’ bheil thusa do na dáoine taghta, ach a ’bheil thu do na chinneadh-dáoine?

(4.) Their neach eile, “na’m faicinn m’ainm ànns a Bhiobull, chreidinn gu’ bheil Criosd ag iarraidh mo shàoradh. ’N uair a ghairm Criosd Sachéus thuirt e

ris, “a Shachéuis thig a nùas ;” ghairm e air ainm e, agus thainig e a nùas air bàll ;—agus na ’n gairmeadh e air m’ainm mise, ruithinn air bàll d’a ionnsuidh. Tha e mata ga d’ghairm-sa eadhon air d’ainm oir tha e ag ràdh, “ribhse O fheara tha mi ag eigheach.” Gu so fhaicinn ni’s soilleire—na ’n sgriobhadh Criosd sios ainm gach bean, ’us duine a ta air an t-sáoghal gu cinnteach bhiodh d’ainmsa na ’m measg. Ach an àite dha gach ainm air leth a chuir sios, ciod a rinn e ?—chuir e sios comhla iad ann am briathraibh a ta filleadh annta gach bean gach duine, agus gach leanabh, cho chinnteach ’s ge d’ bhiodh gach áon air àinmeachadh air leth.” Ribhse “ars’ ésan” *O fheara*, tha mi ag éigheach, agus tha mo ghuth *ri cloinn nan dáoine*.” Tha uime sin d’ainmse ànns a Bhiobull, oir thubhairt e, “searmonaichibh an soisgeul do gach dùil” (Marc. xvi. 15).

(5.) O, tha thu ag ràdh, “na ’m b’urrainn mi’ aithreachas a dheanamh agus creidsinn, an sin bhiodh Criosd sáor dhomh, ach so cha ’n eil e ’m chomas, a dheanamh.” Feoraicheam, nach ànn do na chinneadh dáoine thu, eadhon mu ’m beil thu idir a creidsinn, agus m feadh a tha thu fathast an staid neo-iompaichte ? Mu ’s ànn, tha Criosd air a thairgse dhut-sa eadhon mu ’m beil thu deanamh aithreachais. Agus eadhon do’n chreideach, cha’n ann a chionn gu’n d’rinn e aithreachas, a tha Criosd air a thairgse dha, ach a chionn gu’ bheil e na pheacach càillte. “Ribhse o fheara tha mi ag eigheach.”

(6.) Ach tha eagal orm gu’ bheil an t-àm air dol seachad. Am maidne na h-oige, tha mi làn-chreidsinn gu’n robh Criosd air a thairgse dhomh, ach tha eagal orm

gu bheil an t-àm a nis air dol seachad. Ach nach h-ànn do 'n chinneadh-dáoine thu?—nach duine thu? O mata, ge d' tha e fìor gu'n do dhiult thu e iomadh là 's bliadhna, gidheadh tha e fathast ga thairgse féin dhuit. Cha do thairg se e féin riamh dhuit air-son maithéis air bith a tà, no bhà annadsa, ach a chionn gu'n robh thu càillte. Tha thu mar sin fathast; agus do bhrìgh gu bheil, uime sin tha èsan fathast ga thairgse féin dhuit. “Ribhse O fheara tha mi ag eigheach.”

A nis mata tha mi gabhail a chothrom so, agus a' tairgse Chrìosd le uile shochairibh do gach anam ànnas a choimh-thional so. Do gach fear, bean, 'us leanabh, tha mi nis an ainm mo Thighearna ga 'thairgse gu sàor, gu bhi dhuibh mar urras—mar fhìreantachd, mar fasgadh—mar 'ur neart. Tha mi leagadh còrd an t-soisgeil sìos cho ìosal, agus gu 'm fàod peacaich cosmhuil ri Sachéus, gréim a dheanamh air. O mata a' bheil áon air bith an so a ni' gréim air Chrìosd, agus a ghabhas ris, mar an t-áon Slánuighear.

III. *Is i an fhirinn so, an fhirinn dhìtidh a 's mo 'm focal an Tighearna.*

Ma tha Chrìosd air a thairgse gu sàor do na h-uile dháoine, tha e soilleir, gu'n cuirear gu cinnteach an gnìomh air gach áon a bhàsaicheas gun a bhi dùnadh ris, a bhìnn eagalach-sin a ta air a bagradh orra-san a dhiultas Mac Dhé. “Esan a pheacaicheas a 'm aghaidh-sa ni e cron d' a anam féin, iadsan uile a dh'fhuathaicheas mi, gràdhaichidh iad am bàs (Gnath. viii. 36). O is brònach an ni ri innseadh e, gu' bheil a cheart fhirinn a ta na beatha do gach anam a ta creidsinn, 'na bàs do gach anam mì chreideach. “Is e so an dìteadh” (2 Cor. ii. 15). An uair a sheasas na Geintilich as na h-Innsean—

a Africa — a China aig cathair-breitheanais Dhé — muinntir nach d'fhuair tairgse riamh do Chrìosd, cha bhi an dìteadh-san idir cosmhuil ri dìteadh na dréam a bhàsaich na'm peacannaibh, fo eisdeachd an t-soisgeil. Cha bhi dìteadh Thiruis agus Shidoin air an là mhòr idir cho tròm, ri dìteadh Choràsin—Bhethsaida—agus Chaparnaim.

O tha sibh gun leithsgeul air bith, fa chomhar Dhé ma théid sibh an diugh dhachaidh gun Chrìosd, agus gun slàinte. Tha còrd an t-soisgeil air an là so, air a leagadh sìos cho iosal do gach áon dhibh, agus ma dh'fhalbhas sibh gun ghréim a dheanamh air, bithidh bhur dìteadh ro-mhòr air an là-dheireannach. “Mar biodh Crìosd air tighinn agus air labhairt ribh, cha bhiodh peacadh agaibh, ach a nis cha 'n eil leithsgeul ar peacaidh agaibh” (Eoin xv. 22).

Ceisd.—Ciod a ni mi? Tha mo chridhe cho chruaidh 'us nach urrainn mi creidsinn. Tha mo chridhe cho chaengailte ris an t-saoghal 'us nach urrainn mi thighinn a dh'ionnsuidh Chrìosd. Rugadh mar so mi. Freag: Cha 'n eil so ach ag àntromachadh do chionta. Ro fhior tha e, gu'n d'rugadh mar so thù, agus gu' bheil do chridhe mar charraig ailbhinn, ach an àit a bhi na leithsgeul dhut, is e so a cheart bhónn air am bi thu air do dhìteadh le Dia—do bhrìgh gu'n robh thu mar so o d'òige, cruaidh-chridheach mi-chreideach. Na'n abradh gaduiche ri breitheamh talmhaidh—agus e a' tagradh a chùis—agus a gabhail a leithsgeul féin, gu'n robh e riamh ris a mheirle—gu 'n robh e mar chleachdadh aige o áois òige 'bhi goid,—nach h-ann a dh'antromaicheadh so a chiont'? Agus is ànn dìreach mar so, a tha a chùis a' d' tháobh-sa.

O Mhuinntir, na 'm bàsaicheadh sibh gun am Fear-sáoraidh a bhi riamh air a thairgse dhuibh, bhiodh ifrinn ni b'fhasa ghiùlain no bitheas i. O mata, fagaidh sibh 'n tigh so 'n diugh áon chuid a diùltadh, no dean-amh gàirdeachais ànn an Crìosd;—air bhur tearnadh, air neo ni's càillte no bha sibh riàmh. Cha 'n eil áon dhibh a ta 'ga dhiultadh air nach luidh ciont' na Sàbaid so—nach coinnich an t-searmoin so fhathast. “Thugaibh an aire nach diult sibh èsan a ta labhairt.” “Cionnus a théid sinne as, mu ni sinn dìmeas air slàinte cho mòr” (Eabh. ii. 3, xii. 25).

SEARMOIN VI.

EÒIN A' SEARMONACHADH CHRÌOSD.

“An ni a bha ann o thùs, an ni a chualadh sinne agus a chunnaic sinn, le ar sùilibh, air an d'amhairc sinn, agus a làimhsich ar làmha, a tháobh focail na beatha.

“Oir dh' fhoillicheadh a' bheatha, agus chunnaic sinne i agus tha sinn a deanamh fianuis agus a cuir an céill duibhse, na beatha maireannaich ud, a bha maille ris an athair, agus a dh' fhóillsicheadh dhuinne.

“An ni a chunnaic agus a chualadh sinn, tha sinn a cuir an céill duibhse, chùm gu'm bi agaibhsa mar an ceudna comunn ruinne, agus gu frinneach tha 'ar comunn-ne ris an Athair, agus ri Mhac Iosa Crìosd.

“Agus tha sinn a' sgrìobhadh na nithe so do 'ur n-ionnsuidh, chùm gu'm bi bhur gàirdeachas coimhlionta.”—I Eòin i. 1-4.

THA againn an so—

I. Air tùs, am bónn-teagaisg a bh'aig Eòin—Iosa Crìosd, agus esan air a chéusadh. “An ni a chunnaic agus a chualadh sinn, tha sinn a'cuir an céill duibhse.” Is ànn air a cheart doigh-so, a theagaisg Eoin Baiste; “Feuch Uan Dé a ta toirt air falbh peacaidh an t-sáo-

ghail!" (Eoin i. 29). Sheòl e iad a dh' ionnsuidh Iosa. Is ànn air a mhodh chéudna, a shearmonaich Philip; "chaidh Philip sìos do bhaile Shamaria agus shearmonaich e Criosd doibh" (Gnìomh. viii. 5). Agus air dha an Caillteanach a choinneachadh rinn e 'n ni céudna; "shearmonaich e Iosa dha." A rìs, is ann air a mhodh so, a shearmonaich Pòl; "chuir mi romham," ars èsan, "gun eòlas a ghabhail air ni sam bith' nur measg, ach air Iosa Criosd, agus esan air a chéusadh" (1 Cor. ii. 2). B'e so toiseach agus deireadh a theagaisg. B'e so mar an céudna toiseach agus deireadh teagaisg Eoin,—eadhon a bhi 'cuir an céill na chunnaic, na chualadh, na laimhsich a làmhan do Emanueleil—b'e so an ni mòr a bh'aige ànns an amharc—toiseach agus deireadh a theagaisg. Air da fios a bhi aige gu'n robh Iosa cosmhuil ris a bhocsa alabastair làn do oladh spicnaird ro-luachmhor," (Marc. xiv. 3), rinn e uile dhìchioll chum a bhriseadh, gus an táomadh an deagh spisreadh a mach, a chum 'us gu'm biodh peacaich a tha fannachadh air an tarruing dlù leis an fhàile chùbhraidh. Rinn e a dhìchioll chum "na ceanglaichean mirrh" fhuasgladh do pheacaich, chum 'us gu'm biodh iadair an tàlaidh le taitneas an deagh bholaidh. Ghiulain e leis e ge b'e ionad do'n deach' e; bha fhios aige gu'm b'e Criosd iocshlaint Ghilead agus uime sin dh'oidhirpich e air an iocshlaint so a chuir fa chomhar anamana a bha tinn a chum agus mar sin, gu'm biodh iad air an slànachadh.

1. *Tha e labhairt an toiseach mu a shiorruidheachd.* An ni a bha ann o thùs. "Ànns an toiseach bha 'm focal"—"Mu 'n robh Abrahàm ann A TA MISE" (Eoin viii. 58). Bha cuimhne aige mar an céudna cionnus a thubhairt Iosa ànns an ùrnuigh, "glòraich mi leis a

ghlòir a bha agam maille riut, mu'n robh an sáoghal ann." "Ghràdhaich thu mi mu'n do leagadh bunaite an domhainn" (Eoin xvii. 24). Mar so bha fhios aig Eoin, gum b'e an Aon Shiorruidh e,—a bha ròimh 'na h-uile nithibh, agus leis an robh na h-uile nithe air an deanamh. Leis-san chruthaich Dia an sáoghal, Ag a cheart uair a bha e na luidhe air uchd, bha fhios aig Eoin gu'm b'e an Ti neo-chruthaichte e. Bha fhios aig Eoin air so, agus bu toigh leis a bhi ghnàth a deanamh iomraidh air, agus a bhi 'ga dheanamh aithnichte. Agus uime sin, a mhuinntir ionmhuinn ma tha sibhse mar an céudna a luidhe air uchd Iosa, biodh fios agaibh, gu'n d'thainig sibh a dh'ionnsuidh Aon neo-chruthaichte—a dh'ionnsuidh aon Shiorruidh.

2. *A ris tha e 'g innseadh gu'n robh e maille ris an Athair.* Bha fhios aig Eòin (Gnath. viii. 30) gu'n robh Iosa maille ris an Athair. "An sin bha mise aige mar neach a dh'altrumadh maille ris, agus bu mhi a thlachd gach là, a deanamh gàirdeachais 'na fhianuis an còmhnuidh. Chual e Iosa ag innseadh iomadh do dhiomhaireachdan an Athar o 'n d'aithnich e gu'n robh e maille ris, "oir na h-uile nithe a chuala mi o m' Athair 'ars esan' thug mi fios duibhse orra" (Eoin xv. 15). Chual' e Iosa ag radh gu soilleir, "thainig mi a mach o'n Athair, agus tha mi air teachd a chùim an t-sáoghail, a ris tha mi fagail an t-sáoghail agus a dol a chùim an Athar" (Eoin xvi. 28). Mhothaich e eadhon 'n uair a bha e 'glanadh a chosan gun b'e dlù chompanach Iehòbhah e. Eadhon air a chrànn-chéusaidh, agus a chosan agus a làmhan a sileadh fola—eadhon mar so, air a chràdh mar bha e, "mar gu'm bu chnuimh, agus nach bu duin 'e" (Salm xxii. 6), mhothaich Eoin gum b'e dlù

chompanach Iehobhah e, agus shearmoinich e so. O 'bheil thusa mar an céudna ag amharc ris? “Am faca tu a ghlòir mar ghlòir aoin ghin Mhic an Athar, làn gràis agus firinn?” O anam a ta air do luasgadh a nùnn agus a nàll, is e so èsan a ta air teachd gu do thearnadh.

3. *San treas àit is esan a bheatha mhaireannach.* Bha fios aig Eoin, gum b'è Iosa cruithfhear gach nì ànns a' bheil beatha—nach eil duine no ainmhidh no eun air iteig, nach d'fhuair, a bheatha o Emanuel. Chunnaic e Iosa a' togail Lasaruis o na màirbh; agus bha fhios aige mar an céudna gur e ughdair beatha ànns an anam e; oir chual e Iosa ag ràdh “mar a ta 'n t-Athair a dùsgadh agus a' beothachadh nam màrbh, is amhuil sin a ta 'm Mac a' beothachadh an dream is àill leis” (Eion v. 21). “Is aithne do mo cháoraich mo ghuth”—“agus bheir mi a bheatha mhaireannach dhoibh” (Eoin x. 28). Mar an céudna chual se e ag ràdh “Is mise an t-slighe an fhirinn agus a bheatha,” seadh agus mhothaich e na anam, gu 'm b'è a Bheatha-mhaireannach è. Air a mhaduinn air an robh e maille ri mic Sebedee anns an luing agus iad a càramh an lìn, a mhaduinn san dubhairt Iosa, leanaibh mise chaidh a bheatha steach agus dh'fhan i annta na tobair beatha. B'è Chrìosd uime sin a bheatha, agus rinn e aithnichte e féin mar a bheatha. Eadhon 'n uair a chunnaic e a bàsachadh e,—aghaidh air glasadh, a làmhnan agus a chosan rag; a chorp priseil cho fuar ris an uaigh ànns an robh e air a leagadh, gidheadh mhothaich e gum b'è an TÌ SHIORRUIDH E,—a Bheatha Mhaireannach. O Mhuinntir ionmhuinn abheil sibhse creidsinn gur e beatha 'n t-sáoghail e? Nach eil cuid an so a tha a mothachadh an anamana 'bhi

màrbh—màrbh an ùrnuigh—màrbh a moladh. O amhaireibh airsan a ta Eoin a' moladh dhuibh. A dh'easbhuidh air, cha 'n eil ach bàs. O duinibh ris agus bithidh bhur n-anamana beò bithith sibh beò gu sìorruidh.

4. *Sa cheathramh dìt tha e a nochdadh gu' bheil e air fhoillseachadh.* O mhuinntir ionmhuinn, mar biodh Iosa air fhoillseachadh cha bhiodh sibh a chaoìdh air bhur tearnadh,—agus bhiodh e làn-cheart do Dhia a chumail na uchd, an neàmhnuid a ghleidheadh na ionad, air rìgh-chathair nèamh. Ge d' dheanadh e so, mhair-eadh èsan mar a tà e glòrmhor, ach luidheadh sinne sìos an ifrinn dhian loisgeach. Na 'm fanadh a Bheathamhaireannach ud a bha maille ris an Athair ànn an glòir, an sin ghiùlaineadh tusa, agus mise, am mallachd a thoill sinn. Ach dh'fhoillsicheadh e;—"dh'fhoillsicheadh Dia san fheòil, dh'fhireanaicheadh e san Spiorad, chunncas le ainglibh e, shearmonaicheadh e do na Cinnich chreideadh ànn air an t-sáoghal, ghabhadh suas e a chum gloire" (1 Tim. iii. 16). Chunnaic Eoin è; chunnaic e a ghnùis mhaiseach—chunnaic e a ghloir mar ghloir aon ghin Mhic an Athar, lan gràis agus firiun. Chunnaic e a Ghrian so air a sgéudachadh le feòil, ach gidheadh, trid an robh glòir na diadhachd a dealradh a mach. Chunnaic e air a bheinn e 'n uair a dhealraich a ghnùis mar a ghrian; chunnaic e 'sa ghàradh e, agus e na luidhe air an talamh; chunnaic e air a chrànn e, crochta eadar nèamh agus talamh,—dh'amhaire e air—air a ghnùis nèamhaidh—choinnich suil ri suil. *Chual e mar an céudna E.* Chual' e a cheart ghuth a thubhairt "biodh solus ànn, agus bha solus ànn!" Chual' e an guth "a bha cosmhuil ri fuaim mhòran uisgeachan"—a bhriathran gràs-

mhor—a bhriathran gràsmhor a tháobh Dhé agus slighe na sìthe. Chuala se e ag ràdh ri peacach bi do dheagh mhisneach tha do pheacaidh air am maitheadh dhuit.” *Laimhsich se e mar an ceudna.* Chuir e a ’lamh na laimh—a ghairdean na ghairdean—a cheann air uchd. Fàodaidh gu’n do laimhsich e a chorp an deigh a bhi air a thoirt a nuas de n chrànn,—eadhon corp fuar Emanu-eil. O mhuinntir ionmhuinn is e Criosd air fhoillseachadh a tha sinne searmonachadh dhuibh. Cha’n e am Mac an uchd an Athar—cha sháoradh so thù—ach Iosa air fhoillseachadh ànns an fheòil. Uime sin, is e Mac Dhé beo, agus a’ bàsachadh ann an nadur an duine air-son pheacach—is ésan a tha sinn a’ cuir an ceill duibh.

Fòghluim mata an fhior dhoigh air sìth fháotainn do t’anam. Is ànn le bhi ’g amharc ri Iosa mar a ta e air fhoillseachadh. Tha cuid a smuaineachadh gu’m faigh iad sìth le bhi ag amharc a steach a’ dh’ionnsuidh an cridheachan féin. Tha do shuil suidhichte an sud; tha thu rannsachadh gach faireachadh, agus bhiodh tu làn gairdeachais, na’m mothaichadh tu do chridhe cruaidh a’ taiseachadh—a tionndadh gu Dia, na’m faigheadh tu áon sealladh a dh’iomhaigh Iosa na do chridhe, ach cha’n fhaigh; cha’n eil thu fáotainn annad féin ach dorchadas. O mhuinntir ionmhuinn cha’n ànn mar so a gheibh sibh sìth. Féumaidh sibh bhuir suil a thionndadh uaibh féin gu h-iomlan, agus amharc ri Criosd mar a ta e air fhoillseachadh. O mata, thugibh fainear teistias Dé mu thimchioll a Mhic,—anns a bheil cridhe Iosa—obair Iosa—gràs Iosa air am foillseachadh. Thoir thusa fainear iad le suil d’inntinn gus an lionnar do shùil, agus an sin glaodh ri Dia air-son a Spioraid, a chum gu’m beannaich e am foillseachadh, agus an sin air bàll ’s gu

bheil thu deònach a bhi creidsinn, na th'air a labhairt mu thimchioll Iosa, aig a cheart àm sin, feudaidd tu do dheoir a shiabadh air falbh, agus an aite d'osnaidhean, a bhi seinn oran molaidh.

II. *Faic a nis a chrìoch a bh'aig Eoin ann 'a bhi searmonachadh Chrìosd.*

1. "A chum gu'm bi agaibhse mar an céudna comunn maille ruinne." Tha comunn a bhi againn ri neach—a ciallachadh nithe a bhi coitchionn dhuinn. Agus mar sin tha sinn a léughadh mu na céud Chrìosduidhean "gu'n robh aca áon chridhe agus áon anam, agus ni mò a thubhairt neach air bith dhiùbh gu'm bu leis féin aon ni a shealbhaich e; ach *bha na h-uile nithe coitchionn aca*" (Gnìomh. iv. 32). Bha 'm máoin coitchionn—phàirtich iad sin a bh' aca ri áon a chéile—agus is e so a bha Eoin ag iarraidh a tháobh nithe spioradail, gu'm biodh comhpairt againn de a nithe spìòradail—agus tomhas de so air a shealbhacadh leis gach áon.

(1). *Air tùs gum biodh agaibh maitheanas.*—Tha cuid do'n bheachd gur ni do-dhèanta gu'm faigheadh iadsan maitheanas mar a fhuair na h-abstòil—agus gu'm bu dàna 'n ni dhoibh smuanachadh air. Ach nach eil e ni's dána a ràdh gu bheil Eoin na bhréugair, agus gu bheil an Spiorad Náomh na bhréugair?—oir tha e ag ràdh gu soilleir, gu'm b'e mhiann agus crìoch a shearmonachaidh, gu'm biodh co-chomunn agaibh ris-san. Seadh a pheacaich tha maitheanas cho sàor dhùitsa, agus a bha e dhasan; ni an fhuil a rinn esan glan, thusa 'ghlanadh cho geal ri sneachda. Bha Eoin cho féumnach air Crìosd agus a tà an áon is truailidh an so. O mata amhaire air Iosa, mar a ta e air fhoillseachadh. Glan do shùil o mhi-chreideamh, agus amhaire ris mar

a ta e gu sáor air fhoillseachadh, agus gheibh thu gu bheil maitheanas cho sáor dhutsa agus a bha e do Eoin.

2. *'San dara àit gáol Iosa.* B'e Eoin an deisciobuill a b' ionmhuinn le Iosa,—mar a b'e Dàniel, am faidh “a ghràdhaich e cho mòr” (Daniel ix. 23). Aig an t-suipeir dheireannach aig an robh Iosa air thalamh, luidh Eoin air uchd—cha robh neach eile a bha cho dlù do a chridhe, 's a bha Eoin. Tha thusa a nis a smuaineachadh, gur ni eucomasach dhutsa, a leithid 'a ni mhealltuinn, agus uime sin tha cuid dhibh a seasamh fad air fálbh agus fo eagal. Ach sibhse mar an céudna, ma dh' amhairceas sibh ris-san a ta Eoin a nochdadh dhuibh,—agus ma chreideas sibh teistias Dé mu thim-chioll Iosa—meallaidh sibhse mar an céudna a ghrádh,—cosmhuil ri Eoin bithidh sibh gu mòr air bhur grádh-achadh. Gheibh iadsan a's mo chreideas tuilleadh de' gháol—tuilleadh fagusgachd dhà—a' cuir tre chreideamh mur gum b'eadh an ceann air uchd; mar a chuireas iad ann an tomhas ni's mò, 'n uair “a chi iad è mar a tá E.” Ach mar creid thu ach ro bheag, ni so do chumail fada air falbh uaith.

3. *'San treas àit a chùim gu'm buineadh Dia riu gu h-Athaireil mar a bhuin e ri Eoin féin.* Mhothaich Eoin gu'n robh Dia a buntuinn air iomadh doigh iongantach ris. Mhothaich e “gu'n robh an Treabhaiche air iomadh doigh a glanadh na géige” (Eoin xv. 2). Bha e na ghéug a bha giùlan toraidh, agus ghlan an Treabhaiche e chum gu'n giulaineadh e 'n tuilleadh toraidh. Chaidh a chuir do Phatmos 'n uair a bha e áosda, agus mar tha cuid ag rádh, bha e na thraill a' sáothrachadh ánnas na meinnean a bha san eilean. Mar so bha e “na chom-panach ann an ámhghar” (Taisb. i. 9). Ach gidheadh,

bha gu cinnteach gràdh Dhé air a shealbhachadh leis gu mòr na anam. Oir mar a ta sinn a fòghlum, bha iomadh foillseachadh milis aige air Criosd an ám a thrioblaid, agus fadheoidh bha e le gàirdeachas air a sháoradh uaipe gu léir. Mhothaich e mar so air doigh sònruichte, Dia a buntuinn ris mar Athair, seadh agus mothaichidh tusa an ni céudna, ma dh'amhairceas tù far an d'amhaire èsan, ma chreideas tu mar a chreid èsan. Mar sin gheibh thusa, mar a fhuair èsan—gu' bheil Athair agad air nèamh, ag a' bheil cùram dhiot,—a smachdaicheas tu an tomhas—"a choisgeas a gháoth gharbh, ànn an là na gáoithe 'n ear" (Isa. xxvii. 8), agus a ghleitheas tu fa chomhar a rìoghachd nèamhaidh.

4. 'S a cheathramh àit a chum gu'm biodh co-chomunn aca ris an Athair. O mhuinntir ionmhuinn tha so na ni cho iongantach us nach creidinn e, mar biodh e air a mhothachadh leam—sin ri radh gu'm faigheadh cnuimh ifrinn-thoillteannach comh-pairt do làthaireachd an Tighearna. "O àird' agus doimhne gràdh Dhé, tha e dol thar gach uil' eòlas!"

1. Air tús, tha comunn ag a phobull ris ann na náomh-açld. Cha'n eil srad do náomhachd Dhé aig an duine a tháobh naduir. The seòrsa do mhaitheas aige. Tha e, fáodaidh e bhi, coimhneil taitneach na dhoigh, agus foighidneach agus ciùin na nádur,—agus fáodaidh e mar an céudna 'bhi firinneach 'na ghnothaichean, gun a bhì na bhreugair no na mheirleach; ach an déigh so uile, am feagh agus a ta thu ann an staid nàduir, cha'n eil srad do fhior náomhachd a comhnachadh annad; cha'n eil ni annad de'n fhuath sin an aghaidh peacaidh, a tha ann an Dia, no dhe'n teas ghràdh-sin a ta ànnsan da sin a ta maiseach—fior-ghlan—náomh. Ach air bàll air dhut

a bhi creidsinn ànn an Criosd, tha thu fáotainn an Spioraid Náويمh—tha an Spiorad a tha'n uchd neo-chrìochnach an Athar, air bàll a comhnachadh annad-sa air sheòl agus gu' bheil comh-pairt agad do naomhachd Dhè—eadhon “do naduir na Diadhachd féin.” Cha'n e, thoir fainear, gu'm beil thusa cho náomh ri Dia, ach gu bheil an t-áon nadur náomh-sin, a tha ànn an crìdhe Dhé air a thoirt mar an céudna dhutsa. Nach eil do chridhe, uime sin a plosgartaich gu' bhi ni's náomha? Ma thà, amhairc ri Iosa, agus fan ànn, agus gheibh thu an Spiorad sin a ta comhnuchadh an Dia féin.

2. A ris tha comunn aca ris na gháirdeachas. Cha'n eil gáirdeachas ánn cosmhuil ri gáirdeachas Dhé. Tha e na gháirdeachas neo-chrìochnach—iomlan—siorruidh, agus fìorghlan. Is solus e gun dorchadas air bith; sìothchail gu'n ni air bith is urrainn bruaithlean a chuir air. Tha neòil agus dorchadas timchioll air féin, theid teine doinionn roimh a ghnùis, ach an táobh a stigh tha sìth do-labhairt, neo-chaochlaideach,—agus an tomhas, tha comh-pairt aig a chreideach do'n gháirdeachas so. Ainmichidh sinn cuid do na nithe a ta àir am filleadh ànn. Air tùs, tha na h-uile nithe a tachairt a réir deagh-ghean a thoile. Roimh-orduich e na h-uile nithe a thig gu crìch. Uime sin cha tig ni air bith gun fhios dha; tha e fìor gu' bheil iomadh ni a tachairt a tha graineil nashealladh; ach gidheadha tháobh nan crìochan, a th'aige 'san amharc, tha na h-uile nithe ag oibreachadh chum a bhi'gan coimhlìonadh—agus san iomlan diubh tha mòr thlachd aige. A nis ma thainig thu dh'ionnsuidh Chrìosd, blaisidh tu air boinnean do'n gháirdeachas so; amhaircidh tu air gach ni tha tachairt le ciuineachd, a mothachadh áoibhneis náomh, air dhut fhios a bhi

agad, gu'n seas rùintean t-Athar agus iadsan amháin. A ris, "tha gáirdcachas an lathair aingle Dhé airson áon pheacach a ní aithreachas" (Luc. xv. 10). Agus cha'n eil teagamh agam, nach eil gáirdeachas Dhé féin gu mòr a co-sheasamh an so,—eadhon a bhi faicinn anmana air an toirt da ionnsuidh. Tha e gabhail àrd thlachd ànn a bhi tearnadh—ànn a bhi nochdadh tròcair. Tha gáirdeachas air gu cinnteach do bhrìgh gur h-urrainn e tearnadh co-fhreagrach ri ghlòir, agus ma thainig thusa gu Criosd, ní thu gáirdeachas an so mar an céudna.

3. 'San treas àit tha comunn aca ri Mhac.

(1.) Tha comh-pairt againn d'a fhìreantachd. Bha peacadh air a mheas da,—air a chuir as a leth,—“peacanna mhòran;” agus is e so a dh'áobharaich a chruaidh-ghleac ànns a ghàradh, agus air a chrànn-chéusaidh. Ach bha a chomhfhurtachd so aige, “gu'n robh èsan am fagus a dh'fhìreanaicheas e” (Isa. 1. 8). Agus an ùine ghéarr, gu'm faigheadh so coimhlionadh. Ach air tùs dhoirteadh fearg Dhé air, agus ghabh ceartas Iehòbbah làn dioladh dheth,—chaidh am boinne deireannach do shoithichean a chorruich a dhortadh air. Mar sin dh'fhìreanaicheadh e o gach ní a bha air a mheas dà; dh'fhàg e as a dheigh iad maille ris an áodach mhairbh a bha uime. A' bheil thu creidsinn an teisteis so mu thimchioll a Mhic—agus a' bheil thu dlù-leantuinn ris mar do Shlànuighear? Ma tha, a ta co-chomunn agad ris; tha thu air d'fhìreanachadh ànn agus cionta do pheacaidh gu h-iomlan air a thogail air falbh. Cha'n eil boinne ann an soithichean corruich Iehobhah dhàsan, agus uime sin cha'n eil boinne annta dhuitse, tha thu air d'fhìreanachadh o na h-uile nithe.

(2) Tha comhpairt againn ann a uchdmhacachd mar an céudna. 'N uair a bha Iosa dol suas gu Nèamh thubhairt E “tha mi dol a dh'ionnsuidh m' Athar.” Air dha dol a steach do Nèamh thubhairt Dia “Is tu mo Mhac, suidh air mo dheas làimh, gus an cuir mi do naimhdean nan stòl fo d'chosaibh” (Salm cx. 1). O bu shòlasach an ni e, a bhi dealachadh ri gruaim, agus truaighean an t-sàoghail so chùin a bhi sealbhachadh co-chomunn Athar. An àit crùn sgithich fhuair e crùn glòire, agus an àit a bhi fulang corruich Dhé shealbhaich e a nis gràdh Athar. Gheibh sibhse mar an céudna a leithid, —sibhse a ta creidsinn ànn. Tha comunn agaibh ris a Mhac—tha comh-pairt agaibh na uchdmhacachd; tha e 'g radh, “tha mi dol a dh'ionnsuidh m' Athar féin agus 'ur n-Athar-sa” (Eoin xx. 17). Is e bhuir n-Athair-sa e mar is e Athair-sa e; bhuir Dia-sa mar is e a Dhia-sa e. O ciod am mugha a ta 'n so—neach a bha na oighre air ifrinn, a nis na oighre air Dia, agus na cho-oighre maille ri Criosd—gu Dia a mhealtuinn, agus còir mic a bhi aige ànn! Is i siorruidheachd amhàin a làn-nochdas dhuibh, ciod a ta air fhilleadh san fhocal so, “oighre air Dia” (Romh. viii. 17).

4. 'San treas àit làn áoibhneis. Cha lion sòlasan eile sinn. Cha dhean sòlasan na beatha so ach earrainn bheag do'n anam a lionadh. Airgiod, taighean, talamb, ceòl, cairdean—cha lion iad so, cha'n eil iad ach mar bhoinnean sòlais. Ach a bhi creidsinn ànn an Criosd, mar a ta e air fhoillseachadh, lionaidh so an cridhe le áoibhneas “Dh'ung thu le h-oladh mo cheànn, tha mo chúpan a' cuir thairis” (Salm xxiii. 5). “Tha lànachd áoibhneis a'd' lathair-sa” (Salm xvi. 11). Agus is e Criosd a tha toirt an anama na làthair; agus ni áon

tomhas do lathaireachd-sa, an cridhe ni's mo 'lionadh no 's urrainn sòlasan an t-sáoghail so gu léir a dheanamh.

Sibhse aig nach eil ach solasan aimsireil—mar gu 'm biodh neach a ruith an déigh fhaileas—no beathachadh air cairbhe “c'arson a ta sibh a caitheamh airgid air an ni nach aran?” (Isa. lv. 2). “O thusa a ta ainniseach, air do luasgadh leis an doinionn agus gun chomh-fhurtachd agad” (Isa. liv. 11); amhaire ri Criosd mar a ta E air fhoillseachadh, agus a réir do chreideamh bithidh e dhuit. Bi laidir sa chreideamh, agus bithidh mòran gàirdeachais agad. Bi air bheag creideamh, agus cha bhi ach a bheag do ghairdeachas agad. Ach mar creid thu idir, cha bhi e idir agad. Ach creid an t-iomlan le d'uile chridhe, agus bithidh tu làn sòlais—agus bithidh do ghairdeachas air a chòimhlionadh—“deadh thomhas air a dhinneadh, agus air a chrathadh ri chéile, agus a cuir thairis” (Luc. vi. 38). Amen.

SEARMOIN VII.

AN EAGLAIS NA LIOS AGUS NA TOBAR.

“Is lios glaiste thu a phiuthar a chéile, fuanan dùinte tobair air a shéulachadh.”—DAN. iv. 12.

TEAGASG.—Is e an Creideach lios Chrìosd.

I. Thoir fainear an t-ainm a tha an so air a thoirt do 'n chreideach—“mo phiuthar mo chéile.” Tha iomad ainm milis air an toirt le Criosd do na creidich. “O thusa a's àilidh 'm measg bhan” (i. 8). Mo ghràdh-sa (ii. 2). “M'áon sglamhach” (ii. 10). Mo choluman

(ii. 14). “Mo phiuthar, mo choluman, mo bhean choimhlionta” (v. 2). “A nighean rìoghail” vii. 1. Ach ànn ar bónn teagaisg, tha ainm nì's gràdhaiche no iad uile,—“mo phiuthar mo chéile” (iv. 9, 10, 12). Is suarach an nì barail mhath an t-sáoghail so; feudaiddh sinn a bhi coma dhi; ach a bhi 'cluinntinn Chriosd a' labhairt 'leithid so do bhriathran rinn, is leor e gu ar critheachan a lionadh le mòr ghàirdeachas. Gheibh thu mata brìgh nam briathran so, ànns an earrainn ànns a' bheil Pol ag ràdh, “nach 'eil againne comas piuthar, bean-phòsda, a thoirt leinn mu'n cuairt, amhuil mar na h-Abstoil eile” (1 Cor. ix. 5). Sin ri ràdh comas té a bha dh'áon inntinn ris féin a phòsadh, piuthar ànns an Tigh-earna—té a bhitheas ann an Criosd na bean 'us na piuthar—sin ri ràdh na bean tre cheangal pòsaidh, agus na piuthar air dhi a bhi air a ginnhuinn leis an áon athair nèamhaidh. Uime sin tha Criosd ag ràdh ris a chreideach “a phiuthar a chéile” do bhrìgh gu bheil e cha 'n e 'mhàin air áonadh ris mar an roghainn, ach mar an céudna a dh'áon inntinn ris.

II. 'San dara àit tha 'n da nì so do-dhealaichte.—Bu mhath le cuid a bhi na'n ceile aig Criosd, gun a bhi idir na'm piuthar. Sin ri ràdh, tha cuid leis 'm bu mhath a bhi air an teanadh leis, nach iarradh idir a bhi air an dean-amh cosmhuil ris. Air do Chriosd anam a ròghnachadh—a ghràdhachadh—a tharruing, agus a thalaidh gu bhi ànn an ceangal posaidh ris-féin, is ànn amhàin a chum agus gu'n dean e 'n t-anam sin na piuthar—sin ri ràdh cosmhuil ris ann an eridhe. Mar sin mhothaich mòran Criosd a bhi 'g an tàladh—'ga thairgse féin dhoibh gu sàor, agus ghabh iad ris—dh'áontaich iad a bhi air am pòsadh ris. Peacach, mi-fhiùthail, ifrinn-thoilltinneach

mar a tha iad, tha iad a tuigsinn gu bheil e 'ga'n iar-ruidh,—nach bi so na eas-urram dhà—ach a chùm a ghloire; agus tha mar so, an cridhe air a lionadh le gairdeachas, do bhrìgh iad a bhi air am pòsadh ri fear-nuadh-pòsda cho ghlòrmhor. Agus c'arson a rinn e so? Tha gus 'm faigheadh tu comh-pairt da 'náomhachd—gu do nadur a mhùgha—gu do dheanamh na do phiuthar dha, a dh' áon ìntinn, a dh'áon Spiorad ris. Chrath e uisge glan ort, a chum agus gu'n toireadh e mar an céudna cridhe nuadh dhuit—agus mar sin, tha thu air do thàladh leis, agus a fáotainn foise ànn a chum agus gu'n fòghlumadh tu uaith a mhacantachd, agus irioslachd cridhe.

1. Tha an da nì so do-dhealaichte. Cha 'n-ur-rainn thu bhi na do chéile do Chrìosd, gun a bhi mar an céudna na do phiuthar dha. Tha Crìosd deònach a bhi na fhear pòsda do pheacaich chiontach. Is ànn a chum so a thainig e o nèamh,—agus a ghabh e air fuil agus feòil. Uime sin tha e a sineadh a mach a làmhan ag iarraidh peacaich a tharruing d'a ionnsuidh, agus ag innseadh dhoibh mu a chumhachd, a ghlòir, a sháibh-reas agus gur leo-san iad uile, ma ghabhas iad E féin. Tha e fìor gu 'bheil a chulaidh, daite le fuil, ach is e so àrd mhaise,—agus mar sin tha 'n t-anam air dha bhi creidsinn, air a leaghadh fo' fhocal, a mothachadh a gháoil; agus mar so ag áontachadh e féin a thoirt dha. “Is leamsa mo ghràdh agus is leis-san mise” (Dan. ii. 16). An sin nighidh e an t-anam na fhuil féin—comhdaichidh e le fhireantachd e; agus bheir e steach maille ris féin e a dh'ionnsuidh Athar. O'n là sin tha ìomhaigh air an anam so; tha e beò 'san anam so; tha iad a dh'áon chridhe agus a dh'áon ìntinn. Tha an t-anam na

piuthar, agus 'na ceile dha,—cha 'n e mháin a chuidsa mar a roghainn, ach mar an céudna, a tháobh a bhi cosmhuil ris,—'giúlain iomhaigh. An do thagh Criosd cuid dhibh an so an diùgh? A 'bheil sibh air bhur fireanachadh leis? O mata na foisnichibh an so a mhàin; ach cuimhnichibh gur eigin dhuibh a bhi air bhur dèanamh cosmhuil ris mar an céudna—a bhi giúlain iomhaigh,—nithe nach h-urrainn a bhi air an dealachadh.

2. A ris thoir fainear an rian a réir a bheil iad air an ainmachadh. Is éigin dhuit air tùs a bhi na d' chéile dha, mu'n urrainn thu a bhi na d' phiuthar dha,—sin ri ràdh, leis-san 'an cumhnant, roimh dhuit a bhi leis-san tháobh coslais ris. Tha cuid ag oidhirpeachadh a bhi air tùs cosmhuil ris mu'm beil iad air an áonadh ris; agus a smuaineachadh mar so gu'm mol siad iad féin dha, Cha mhol; cha dean so an gnothach; iadsan a tha e roghnachadh, is muinntir iad aig nach eil maise air bith annta féin—ach a tha gu h-iomlan truailidh, a chum gu'm bi a ghlòir uile aige-san ànn a bhi 'g an glanadh." (Esec. xvi. 6.) A 'bheil áon air bith an so mata ag oidhirpeachadh e féin a mholadh do Chriosd, le bhi na neart féin ag oidhirpeachadh a bheatha athleasachadh? O is beag a tha thu tuigsinn de na gnothach? Is iadsan a ta dubh agus graineil annta féin, a thainig Easan a' dh'iarraidh. A bheil thu 'ga d'fhaicinn féin mar so? Is tusa mata a cheart neach a ta Criosd ag iarraidh. No 'm bheil thu "uaibhreach ardanach?" Gidheadh tha e ga thairgse féin eadhon dhuitse—'ga thairgse féin le uile lànachd dhuit; agus ma ghabhas tu é, an sin ni e cosmhuil ris féin thu.

III. *Thoir fainear a nis cìod ris 'bheil Criosd a*

coimeas nan creideach—Ri “lios glaiste”—no air a dhunadh a stigh le callaid. Tha liosan an airde ’n ear a ghnàth mar so air an dion,—cuid diubh le cáol ’us cleithean, agus cuid eile le dige de chlachan. A rìs tha cuid de na liosan so feudaidd e bhi, am meadhon fàsaich,—an tìr mu’n cuairt tioram fàsail—an t-ionad so amhàin torach uaine mar ghàradh an Tighearna. Is ànn mar so a tha ’n creideach.

1. Air tùs tha an lios so air a chuartachadh le taghadh Dhé. An sealladh Dhé tha ’n sàoghal cosmhuil ri fàsach mhòr, fhasail, mhàrbh, neo-thorach,—gun a bhi giùlain nì ach dris agus droighionn. “Bha e fagus do mhallachadh” (Eabh. vi. 8), agus gun earrann dheth a bhi nì’s fearr na earrann eile. Mar so tha cridheachan dháoine, cho chruaidh ris a charraig, agus cho tioram ri gaineamh an fhàsaich. Uime sin, de fhior ghean maith féin rùnaich e an lios so a dheanamh, a chum gu’n nochdadh e a chumhachd agus a ghràs, gu cliu a ghloire féin. O mata sibhse a fhuair aithne, le bhi giùlain toraidhean gràis, mar a ta creideamh gràdh, agus náomhachd,—gu’ bheil sibh an aireamh na muinntir thaghta so, bithibh air bhur n-irioslachadh le bhi sior bheachdachadh gur h-ànn a mhàin do bhrìgh ’s gun do thagh e sibh, agus sin ’o fhior ghean maith féin, a bhuineas sibh dhoibh; agus mar sin ag radh c’arson mise O Thighearn! C’arson mise!

2. A rìs tha e air a chuartachadh le obair a Spioraid.—Anns an taghadh, bh ’n lios so air a dheilbh; trid obair an Spioraid tha’n rùn air a coimhlionadh,—“callaid air a cuir m’a thimchioll” (Isa. v. 2.) Tha obair an Spioraid na h-obair dhealachaidh. Air do dhuine a bhi air a thoirt gu fìor mhothachadh air a

chiont', an sin tha e ga dhealachadh féin o sháoghal aindiadhaidh mi-chùramach. Tha e nis a fagail nan companach a bh'aige roimhe-sud agus a' dol na àonar; agus air dha dol céum air aghaidh agus dùnadh ris an Fhear-Sháoraidh, tha e an sin ni's mò agus ni's mò, air a dhealachadh. Tha e mar gu 'm b'eadh ànn an sáoghal ùr. A nis, cha 'n eil e ni's mò fo'n mhallachd,—fo fhearg Dhé—ach an seilbh air saorsa, agus fabhar Dhé. Cosmhuil ri rùsg Ghideoin tha 'n drùchd airsan 'm feadh 's tha chuid eile tioram.

3. *'San treas àit tha e air a chuartachadh le gairdeanna Iehobhak.*—Tha Dia na theine dian-loisgeach. Tha aingle timchioll air an anam. Bha a bheinn air an robh Elisha, làn do eachaibh teine. Tha Dia timchioll an anama, mar ata na beanntan timchioll Ierusalem. Tha e foluichte an ionad dìomhair an Tighearna. Cha tig mearleach 'm feasda thairis air a challaid. “Anns an là sin canaibhse do fhion-lios an fhìona dheirg. Tha mise an Tighearn ga choimhead, uisgicheam e gach tiota chum nach dochainn áon neach e, coimhididh mi e a là agus a dh'oidhche” (Isa. xxvii. 2, 3). Tha so mar an céudna fìor do d' thaobh-sa.

IV. *Tha 'n lios so mar an céudna air a dheagh uisgeachadh.* Air uisgeachadh air trì dòighean. 'Sa cheud àit, “le fuaran duinte.” Tha e na chleachdadh ànns an àirde 'n ear, a bhi cuir cloiche air béul tobrach gu gain-eamh a chumail aisde. 'Sa 'n dara àit le tobar do dh' uisge beò—a ghnath ag éiridh suas. 'San treas àit le sruthaibh o Lebanon.

(1.) “*Fuaran duinte.*” Tha so a' ciallachadh a Spioraid ànns o chridhe a thaobh diomhaireachd obair. Agus mar nach eil an cuid a liosan, ach àon tobar; agus

i duinte—clach air a bheul—agus a dh'fhéumas a bhi air a togail mu 'n urrainn thù an soitheach a leagadh sìos chum an lios uisgeachadh; is ànn mar so tha beatha Dhé ànns an anam. Tha cuid dhibh a' mothachadh gu' bheil clach air béul an tobair annaibh. Is i a chlach so bhur cridhe cruaidh féin; uime sin gluaisibh suas ni 's mò tiodhlac Dhé a tà annaibh.

2. *Tha e air wisgeachadh mar an céudna le tobar do dh' uisge bed.*—'Leithid a thobar, agus a tha air a h-ainmachadh—Eoin iv.—tobar a tha a ghnàth làn agus a' cuir thairis—gràs as ùr na h-uile là—gràs as ùr gach là 'o Dhia—oir as éugmhais so, cha 'n urrainn sibh dol air bhur n-aghaidh.

3. *Tha e air wisgeachadh mar an céudna le sruth-aibb 'o Lebanon.*—Tha iad so lionmhor. Air gach táobh tha iad a ruith sìos, agus a coinneachadh a chéile a deanamh áon sruth mòr a tha air a shlighe a ruith sìos, ag uisgeachadh iomadh lios tròm-bheartach.

Mar so tha na creidich air an uisgeachadh 'o Shuas—a fáotainn a lànachd Chrìosd—ag òl a ambainn a shòlasan. O gu 'm faigheamaid tuilleadh ri òl do na sruthanan so, a ta ruith sìos eadhon 'n uair is tiorama 'bhliadhna; agus mar is teodha an sàmhradh is ànn is mò sruth Lebanon,—do bhrìgh gu 'bheil an teas a leaghadh an t-sneachda air a bhéinn.

V. *Toradh.*—Tha lios air a shuidheachadh chum toradh a ghiulain. Chum so tha e air a chuartaichadh le callaid—tha cràobhan air an cuir ànn, agus tha e air uisgeachadh. Uime sin mar giulain e blàthan na toraidhean, tha càll dheth—tha e dlù do mhàllachadh; agus is ànn mar so a ta è a thàobh luchd aideachaidh gun ghràs. Tha trì nithe iongantach air an toirt fa bhur comhair an so.

1. Cha' n eil luibheanna salach air an ainmachadh. Tha ànn cráobhan a ta giulain meas agus deagh spìosradh, ach cha 'n eil luibheanna no salachair ann. Na 'm b'e duine a bhiodh a labhairt mu a lios thoisicheadh e le bhi 'g ainmachadh nan luibheanna salach—mar a ta mi-chreideamh, trualldheachd, droch nadur. Ach cha 'n ànn mar so a ta Criosd a deanamh. Tha èsan a cuir folach air na h-uile peacadh. Cha'n eil iòmradh air na luibheanna salach. “Cha d'thug e fainear éuceart ànn an Iacob, agus cha 'n fhac' e cealg ànn an' Israel” (Aireamh xxiii. 21). “Choimhid iad d'fhocal' (Eoin. viii. 6).

2. *Toraidhean.* Tha 'm pomegranate ànn; an toradh is fearr; na h-uile seòrsa toraidh taitneach—agus uaithe-san gu léir, “Uamsa tha do thoradh r'a fhaotainn” (Hosea xiv. 8). Tha na subhailcean-sin, a tha Criosd a cuir ànns a chridhe, agus a ta le a ghràs air an cleachdadh ànns a chaitheamh beatha—mar a ta gràdh dha féin—gràdh do na bràithrean—gràdh do 'n t-sàbaid—maitheanas do nàimhdean, ro mhaiseach, seadh dhiubhsan is oirdheirce is urrainn a bhi air an giulan le créutair air bith. O cia cho mi-réusonta 's a ta 'n sàoghal, ànn a bhi fáotainn coire do fhoir òmpachadh a tha giulain a leithid so do thoradh—toradh Pharais féin; agus gu cìnnteach taitneach do Dhia. Nach buineadh uime sin do 'n t-sàoghal smuaineachadh air a chuis?

3. *Tha spìosraidh ànn.*—Cha chinn iad so dhiubh féin ann an gàradh—eadhon ànns an àirde 'n Ear. Mar sin, cha chinn spìosraidh cùbhraidh an Spioraid ànns a chridhe nàdurra. Tha iad a tighinn o thir fad air falbh. Uime sin, féumaidh sinn deagh churam a ghabhail diubh,—an uisgeachadh, agus leagadh leis a

gháoth seideadh orra. O tha eagal orm gu'm fáod a chuid mhòr dhibh 'ur cinn a chromadh sìos, ma labhras Criosd mu Spìosraidh cubhraidh a chridhe. C'ait, tha sinn a' feòrach, a' bheil iad? Nach eil mòran do luchd aideachaidh briathrachail, an-dàna ànn 'ar measg,—muinntir, a th'air an lionadh le féin spéis,—le féin iarraidh, a tha 'g iarraidh bhi toileachadh dháoine? Nach eil iad ànn a tha 'g aideachadh, ach a th'air an lionadh le uabhar—a tha làn crosdachd,—an-dàna,—neo-chúramach? Nach eil mar an céudna luchd-aideachaidh ànn 'ar measg, a tha diamhain,—leisg,—agus nan droch luchd oibre? O Thighearn c'ait' a' bheil na spìosraidh? O gu'n robh sinn coltach ris-san a th'air a shamhlachadh “ri ceanglachaibh mirr” (Dan. i. 13). O gu'n robh tuilleadh cinneachaidh a tighinn o shuas. Tha iomadh ànn mu'm féumair a ràdh,—“feudaiddh gu'm beil iad na'n creidich, ach bu cho maith leam féin a bhi fagus air muinntir eile ann an nèamh.” O tagraibh airson an Spioraid; “eirich a gháoth á tuath, agus thig a gháoth á deas, seid air feadh mo liosa rachadh faile cubhraidh a spìosraidh a mach” (Dan. vi. 16).

SEARMOIN VIII.

AN EAGLAS A TEACHD A NIOS O'N FHASACH.

“Co ise a ta teachd an nìos o'n fhàsach an taice ri fear a gràidh? Fuidh 'n chràioibh-ubhall thog mu suas thu, an sin bha do mhathair ri sàothair oirt, an sin bha i ri sàothair, rug i thu.

“Cuir mise mar shéula air do chridhe, mar shéula air do ghairdean, oir làidir mar an bàs a ta 'n gràdh, an-ìochdmhor mar an uaigh an t-éud, is eibhle teine 'eibhle-san lasair ro gharg.

“Cha 'n urrainn uisgeachan lionmhor an gràdh a mhuchadh, agus cha bhàth na tuitlean e. Na 'n tugadh duine uile mháoin a thighe airson gràidh, dheauadh dáoine tair air gu tur.”—DAN. viii. 5-7.

ANNS an earrann so tha am Fear-sáoraidh Mòr, agus

áon da phobull a ta creidsinn ànn, air an toirt fa 'ar comhair, agus sinne air 'ar toirt gu bhi cluinntinn a chomhraidh a ta eatorra.

I. Thoir mata fainear an toiseach, sùidheachadh na h-eaglais.

1. *Tha i anns an fhàsach.*—Do leanabh Dhé, tha 'n sáoghal so na fhàsach. Tha e na fhàsach, air tùs do bhrìgh gu' bhéil na h-uile ni a ta 'n so a crìonadh. Anns an t-sáoghal so cha 'n eil ni a mhaireas. Ni saibhreas sgiathan dha féin, agus siubhlaidh e—cáochlaidh fa-dheòidh, ar cairdean is dilse. Tha an t'iomlan dhiùbh cosmhuil ris an fhéur—cuid feudaidh e bhi ni 's maisiche na cuid,—cuid ni 's taitniche na cuid,—ach cosmhuil ri blàth an fheòir, feudaidh gur iad is luaithe a chrìonas air falbh. Tha sòlasan an t-sáoghail so gle thrìe cosmhuil ri luibh-sgàile Ionah, “a bha mar sgàile thar a cheànn' ga sháoradh o dhoilghios.” Agus bha Ionah ro ait air son na luibh-sgàile. Ach dh'ulluich Dia cnuimh an uair a dh'éirich a mhaduinn, air an ath là agus bhuail i an luibh sgàile, agus shearg i (Ionah iv. 6, 7). Mar so tha sòlasan sáoghalta aig amana a cìinntinn suas mar dhubhar os ar ceann, agus “tha sinn ro ait airson na luibh-sgàile,” ach tha a chnuimh a teachd, agus an sin tha sinn a' fannachadh agus ullamh gu bàsachadh. An so cha 'n eil againn baile a mhaireas, ach a ta sinn ag iarraidh aon ri teachd” (Eabh. xiii. 14). Is fàsach an sàoghal so; “éiribh agus ìmichibh, oir cha 'n i so bhur còmhnuidh, a chionn gu' bheil e air a shalachadh” (Mic. ii. 10). Uime sin tha am fìor Chrìosduidh, ag amharc air na h-uile ni a tha 'n so mar nithe a shiùbhlas an uine gheàrr air falbh, oir tha na nithe a chithear aimsireil, ach tha na nithe nach faicear

sìorruidh (2 Cor. iv. 18). A rìs, tha an sàoghal na fhàsach do shluagh an Tighearna, do bhrìgh gu' bheil na h-uile ni a ta'n so air a thruailleadh le peacadh. Tha eadhon aghaidh na talmhuinn air a thruailleadh, oir tha 'n talamh a giùlain drise agus cluarain, toradh a mhallachaidh. Tha 'n talamh mar an céudna air a thruailleadh le tuiltibh do dháoine mi-dhiadhaidh. — “Tha fhios againn gur ànn o Dhia a tha sinne, agus tha 'n sàoghal uile na luidhe san olc” (2 Eoin v. 9). Cha 'n aithne do'n t-sàoghal an Crìosduidh, 's cha 'n eil e 'ga ghràdhachadh. Ge d' a ghràdhaicheadh tu iad air sheòl 's gu'n cuireadh tu thu féin fo 'n cosaibh, a chum agus gu'n rachadh iad mar so gu glòir, cha 'n eisd iad riut. Tha mar an céudna am peacadh a ta comhnachadh annainn féin, 'ga ar cromadh sìos 'san t-sàoghal so, mar ànn an gleann nan déur, ag ràdh, “Och is duine truagh mi!” O na'm bitheamaid sàor o chorp peacaidh agus bàis, cia cho maiseach agus a bhitheadh na h-uile ni ann ar sealladh,—dheanamaid ceilearadh, cosmhuil ris na h-eòin an tùs an t-sàmhraidh.

2. *A rìs tha i air a faicinn a tighinn a nios as an fhàsach.* Tha anama neo-iompaichte a dol sìos a dh'ionnsuidh an fàsaich gu bàsachadh an sin. Tha gach fìor Chrìosduidh a teachd a nios as; agus tha gach sàbaid mar ehlach mhìle, no mar thobar uisge aig a' bheil am fear turuis a leagadh anail mu fheasgar. Tha mata na h-uile fìor Chrìosduidh, a dol air aghaidh,—mar a tha a cháora a ta air guaillibh a bhuachille a sìor thighinn ni's faisge do'n chrò. Le cuid dhibh bhéir e céumanan fada. A mhuinntir ionmhuinn bithibh a dol air bhur n-aghaidh,—ag éiridh suas,—a tighinn ni's dluithe do nèamh,—ag abuchadh ni's mò airson glòir. An tàobh

deas Rusiadh tha ráointean mòra farsuing, a tha ag éiridh suas a chuid agus a chuid. A mhuinntir ionmhuinn bithibhsa mar an céudna ag éiridh suas—dol céum ni's àirde gach sàbaid. Co a smuainicheas air tigh a thogail am fàsach, ànns nach eil e ach air thurus; mar sin a chàirdean gràdhach, na gabhaibh fois an so, oir cha'n eil sibh ach air thurus san t-sàoghal so. Uime sin, deanaibh gach oidhirp churu a thighinn gu stuama dh'ionnsuidh ceann na slighe.

3. *'San treas àit, tha i dol suas an taice ri fear a gràidh.* Tha e na ni comharraichte, nach eil air am faicinn an so ach a bheau-nuadh-phosda, agus fear a gràidh amhàin. Cha'n eil i 'ga taiceadh ris-san le áon ghairdean, agus ri neach-eiginn eile le a gairdean eile, ach is ànn a tha i 'ga taiceadh féiu ris-san na áonar. Agus is ànn mar so a tha'n t-anam a th'air a theagaisg le Dia; tha e leis féin maille ri Criosd ànns an t-sàoghal; agus 'ga thaiceadh féin ris mar nach biodh neach, no ni eile air cruthachadh Dhé, ach E féin na áonar. Direach mar so, tha an eaglais uile a leagadh a cuidthrom air a fear-posda. 'N uair tha neach air a thearnadh bho bhàthadh, tha e 'taiceadh gu h-iomlan ris-san a sháor e. 'N uair a fhuair am buachaille a cháora chàillte chuir e air a ghuaillibh i; mar sin tha thusa gu bhi cuir d'eallach uile aisan,—eallach do chùraman sàoghalta,—agus mar an céudna eallach cùram d'anama. Ma tha Dia leinn, co dh'fháodas a bhiu ar n-aghaidh? Iadsan a dh'fheith-eas air an Tighearn, ath-nuadhaichidh iad an neart. Tha an iolaire aig éiridh cho dìreach suas 'sna neòil, 'us gu'n do sháoil le' na Bàird gu'n robh i dearcadh air a ghrain; agus is ànn mar so a tha 'n t-anam a tha creidsinn ànn an Criosd.

II. *Tha againn anns an dara àit briathran Chrìosd ris an anam a tha an taice ris.* “Fuidh ’n chráoibh-ubhall thog mi suas thu:—Tha e cuir a chreidich an cuimhne air a staid a tháobh nàduir. Cha’n eil áon anam ànn an Crìosd, nach robh roimhe-so cosmhuil ri leanabh “a bha air a thilgeadh a mach ànn a mhachair sgaoilte” (Esec. xvi. 5). “Féuch ann an euceart dhealbh-adh mi” (Salm li. 5). O na dìchuimhnich cìod a bha thu, ma dhi-chuimhnicheas, fáodaidh tu bhi cinnteach nach eil cùisean ceart eadar thu agus Dia.

2. *Tha E mar an céudna ga do chuir an cuimhne air a gháol.* “Fuidh ’n chráoibh-ubhall thog mi suas thu.” Is e féin a chráoibh-ubhall, fosgailte air gach táobh, ag iocadh sgàile agus toraidh. “Thog mi thu.” Tha Crìosd cha’n e mhàin a cuir sgàile, ach mar an céudna a taladh dh’ionnsuidh na sgàile—uime sin Dhàsan gu’n robh a ghlòir uile. Nach eil cuid agaibh ’ga bhur mothachadh féin mar náoidhean air a thilgeadh a mach? O mata tioundaidhibh bhur sùil ri Crìosd, is urrainn amhàin bhur togail suas fo’n chráoibh-ubhall.

III. *Anns an treas àit, thà’n t’anam a tha’ ga thaice féin ris, ag ùrnuigh airson tuillidh gràis.*

“Cuir mise mar shéula air do chridhe.” Is comharradh soilleir air gràs, a bhi ag iarraidh tuilleadh gràis. Bha air uchd an ard-Shagairt, uchd-éideadh maiseach, sgiamhach le clachaibh luachmhor—bitheam ars’ ise mar áon diu sin. Bha clach luachmhar air gach gualainn dheth,—bitheam ars ise, mar áon diu-san. Bha iad ceangailte le slabhraidhibh òir; ach tha an creideach ceangailte ri Crìosd le slabhraidhibh gáoil. Agus is fìor chomharradh so air gràs. Ma tha thu deònach fantuinn mar a ta thu, gun tuilleadh fagusachd

ri Dia,—gun tuilleadh náomhachd, is comharradh e nach d'fhuair thu dad, dhiu oir tha 'n creideach ag iarraidh gu'm biodh e ni b'fhaisge dha; agus ann an tomhas ni's mo, air a ghiùlain air uchd.

1. Tha gràdh Chrìosd laidir mar am bàs. Tha 'm bàs anabarrach laidir; bheir e 'bhain eadhon an duin' òg féin 'n uair a gleachdas e ris. Mar so tha gàol Chrìosd.

2. An-ìochdmhor mar an uaigh. Cha dhealaich an uaigh rìusan a ta innte; agus cha dhealaich Chrìosd rìusan a's leis-san. O bi ag ùrnuigh gu'n dean an gràdh so gréim ort,—an gràdh nach h-urrainn a bhi air a mhùchadh. Tha do dha roghainn agad—gràdh sìorruidh Chrìosd, no teine sìorruidh ifrinn. Agus ma gheibh thu 'n gràdh so, co a sgaras tu 'o ghràdh Chrìosd,—cha dean mòran uisgeachan, no mòran thrioblaidean a bhàthadh.

3. Cha ghabh e ceannach. “N'an tugadh duine uile mhaoin a thighe airson gràidh, dheanadh dàoine tair air gu tur.” Mu gheibh thu idir e is ann gu sàor.

SEARMOIN IX.

SLUAGH MOR.

“An déigh so dh'amhairc mi, agus féuch sluagh mòr nach robh neach sam bith comasach air àireamh, do na h-uile chinnich, agus thréubhaibh, agus shluaghaibh, agus theangaidhibh, 'nan seasamh an lathair na rìgh-chaithreach, agus an lathair an Uain, air an sgeudachadh le trusganaibh fada geala, agus pailn aca 'nan lamhaibh;

“Agus ghláodh iad le guth àrd ag ràdh sláinte do 'ar Dia-ne a ta na shuidhe air an rìgh-chathair, agus do'n Uan.

“Agus sheas na h-aingil uile timchioll na rìgh-chaithreach, agus

nan seanairean agus nan ceithir bheathaichean, agus thuit iad air an aghaidh an lathair na rìgh-chaithreach, agus rinn iad áoradh do Dhia,

“Ag ràdh Amen, moladh, agus glòir, agus gliocas, agus buidheachas, agus urram, agus cumhachd, agus neart, gu robh do ar Dia-ne gu sàoghal nan sàoghal. Amen.

“Agus fhreagair áon do na seanairean ag ràdh rium, co iad sin a ta air an sgeudachadh le trusganaibh fada geala? agus cia as a thainig iad?

“Agus thubhairt mi ris, a Thighearn tha fhios agadsa, agus thubhairt e rium is iad so iadsan a thainig a h-àmhghar mór agus nigh iad an trusgain, agus rinn iad geal iad ànn am fuil an Uain.

“Uime sin tha iad an lathair rìgh-chaithreach Dhé agus a deanamh áoraidh dha a là agus a dh’oidhche ’na theampull, agus gabhaidh an Tì a tha na shuidh air an rìgh-chathair, comhnuidh na’m measg.

“Cha bhi ocras orra tuilleadh, no tart ni’s mò, cha mho a bhuaileas a ghrian orra no teas air bith.

“Oir beathaichidh an t-Uan a ta ’m meadhon na rìgh-chaithreach iad, agus tredraichidh e iad gu beò thobraichibh uisge, agus tiorraichidh Dia gach déur o’n shìlibh.”—TAISB. vii. 9-17.

Is áon nì na briathran so a léughadh leis an t-suil nad-urra; is nì eile an léughadh le sùil a chreideamh. O guidheamaid a chairdean gu’n réub an Spiorad, a ghnùis-bhrat de nar cridheachaibh, agus gu’n nochd e dhuinn d’a rìreadh na nithe a ta an so air an foillseachadh,—oir tha iad ro thaitneach, agus féumail.

1. Air tùs féumail gu bhli dùsgadh muinntir neo-iompaichte, a chum gu faic iad cìod iad cleachdaidhean na dréum’ a tà air nèamh, agus cho mi-iomchuidh ’s ta iad féin air son an ionaid-sin. Tha fhios aig ionaidh dhibh ’an so, nach do nigh sibh ’ur trusgain, agus uime sin nach b’ urrainn sibh an t-òran aca ’sheinn. Tha sibhse uime sin air an t-slighe gu ifrinn.

2. Féumail mar theagasg do shluagh an Tighearna. Tha sibh a faicinn cìod a tha iad a deanamh ànns an ionad shona-sin ànns am bi sibh féin gu h-aithghear,—

eiod an t-òran molaidh a tha aca—agus mar sin gu'n d'thig dhuibh-sa mòran do 'ur n-uine a chaitheamh sa chleachdahh-sin, a bhitheas agaibh tre uile linntibh na bibhuantachd.

3. Féumail mar an céudna chum comhfhurtacd dhoibh-san a th'air an tilgeadh sìos,—do bhrìgh gu 'bheil sibh a faicinn gu'n teid bhrù deùchainnean seachad gu h-aithghear. Uime sin bithibh foighidneach, oir an uine gheàrr bithidh sinn maille ri Crìosd far an tiormaich Dia gach déur o ar suilibh.

1. *Tha againn an so air tùs sin a chunnaic agus a chual, Eoin.*

1. Sluagh mòr do na h-uile chinnich. 'N uair a bha Eòin air thalamh, cha'n fhaca e ach ro bheag do mhuinntir a bha creidsinn; “tha fhios againn ars esan gur ànn o Dhia a tha sinne, agus tha 'n sàoghal uile na luidhe san olc” (1 Eoin v. 19). Bha an eaglais aig an àm ud mar lili am measg droighinn, mar uain am measg mhadraidh,—ach a nis tha 'n droigheann air a thoirt air fàlbh, agus na liliean air fàs ro-lionmhor—“do na h-uile chinneach.” Féudaidh gu'm faca e'na 'measg a cho-abstoil,—a bhrathair féin Séumas,—'us Pol,—'us Stephan aig an robh a ghnùis mar ghnùis aingil,—an t-Ephideach,—an t-Ethiopianach,—dáoine dubha o Africa,—Cuid a China,—a Burmah,—a Innsean na h-àirde-n'ear, Gearmailtich, agus Eadailtich, maille ri cuideachd mhòr 'o áon do dh' Eileanan a Chuain,—uile cosmhuil ri Crìosd, agus gidheadh aithnichte, a thàobh na dacha, agus a chinnich as 'n do thaghadh iad. O so tha sinn a faicinn gu 'm bi crùn ro ghlòrmhor aig Crìosd. “Chi e do sháothair anama, agus bithidh e toilichte.” Is minig, n' uair a bheachdaicheas mi air Baile mòr mar a tha

Dunde, agus cho beag air an iompachadh ann, a tha e deanamh mo chridhe goirt; agus cha mhòr nach eil mi 'co-dhunadh, gu bheil ar sáothair diomhain,—oir ge d' a fhuair sinn tomhas do'n Spiorad, gidheadh cia lion anam is teaghlach a ta fathast gun Chrìosd! Ach O mhuinntir, gheibh Crìosd a chrùn,—seadh ge d' nach robh áon neach eile air a sháoradh 'sa bhaile so, gheibh Crìosd a lán duais; agus their eadhon a phobull féin is leòr e,—oir “ni e tròcair air an ti is àill leis.” Foghlaim mata eifeachd fhola, oir dubhaidh i as peacanna na h-aireamh mhòir a ta 'n so as na h-uile cinneach, agus tréubh. C'arson uime sin nach biodh do pheacanna-sa air an dubhadh as. C'arson a bhitheadh tusa caillte? Air do cho lion neach an so, a bhi air an tearnadh, c'arson nach biodh tusa air do thearnadh mar an céudna,

2. *A rìs an seasamh.*—Tha iad fa chomhar na rìgh-chaitheach,—seadh ni's faisge no na h-aingle; oir is iad a mhuinntir sháorta is faisge dhi, agus sin na h-aingle a tha na'n seasamh timchioll orra,—ni a tha nochdadh cho choimhlianta 'sa tha fireantachd nan náomh. Ach cha sheas na h-aingidh ànns a bhreith. Na 'n d'thugadh Dia duine aingidh na fhianuis, bhàsaicheadh e, agus cha ruigeadh e a leas cumhachd sonruichte air bhi a gnàthachadh 'chum cuir as da. Oir mar a leaghas neul roimh theas na gréine, no mar a loisgear leomainn ánn an solus coinnle, mar sin sgriosar an t-aingidh am fianuis an Tighearna. Ach tha 'n aireamh mhòr so fagus do'n rìgh-chathair, suil Dhé orra, iad ni's faisge no na h-aingle, aig nach eil ach fireantachd a chreutair, ach aca so tha fireantachd Dhé—“an fhireantachd a tha o Dhia tre chreideamh;” agus uime sin tha

iad n's faisge, seadh, "agus co a dhiteas iad?" O mata ma thig thusa 'm feasda fagus do Dhia, thig a nis, thig, gabh gu sàor, is e do bheatha.

3. *A rìs an t-uidhean; culaidheam fada geala, agus pailm aca na'n lamhan.*—Tha an áon uidheam orra, cha 'n eil eadar-dhealachadh ànn—tha iad uile ann am "fireantachd Chrìosd." Bha cuid, gun teagamh, aig an robh tuilleadh creideamh, agus a bha ni bu náomha na cuid eile 'n uair a bha iad air thalamh; ach gídheadh tha iad uile ànns an áon uidheam—agus mar a tha 'cheisd a chuir Eòin, rann 13—a nochdadh, bha 'n trusganan ni bu ghlòrmhora, no trusgana nan aingil féin. Cha 'n eil air na h-aingle ach am fireantachd féin, ach tha a mhuinntir sháorta, air an uidheamachadh ann am "fireantachd Chrìosd." So mata an ni priseil a tha nis air a thairgse dhuitsa O pheacaich. Bithidh an dream a th'air an dùsgadh, gu minic, ag ràdh, "O nach truagh gu'n do pheacaich mi riamh;" ach so dhuit ni-eigin is fearr eadhon na sin; agus a thogas suas thu gu staid ni's glòrmhoire, no 'n staid 'san robh Adhamh mu'n do thuit e. A rì; tha pailm na chomharradh air buaidh; bha e uime sin mar chleachdadh aig na h-Iùdhaich aig feill na 'm paillion, a bha na sàmhla air nèamh, a bhi giùlain phailm. Cha n eil na h-aingil mar a tha sibh 'faicinn ga'n giùlain,—oir cha do chòmhraig iad a chòmhraig so, 's cha do choisinn iad a bhuaidh. Ach iadsan uile aig a'bheil a chulaidh gheal, tha pailm aca,—bheir gach áon a ta 'n Crìosd a mach a bhuaidh,—uime sin, O anam bhochd, dhiblidh, fo eagal na biodh eagal ort, oir gheibh thu a bhuaidh thar do naimhdean gu léir.

4. *A rìs, an t-oran a tha iad a seinn.*—*Slàinte.*—

Tha iad a toirt na glòire uile do Dhia. Air thalamh tha cuid ànn nach urrainn creidsinn gu bheil Dia a' taghadh,—sin ri ràdh gu'n do thagh e a phobull, cha'n ànn air son ni maith air bith a ta annta-san. Ach ànn an nèamh tha iad a làn thuigsinn na cuise; agus mar sin a toirt dha na glòire gu h-iomlan, air thalamh bithidh iomadh ag ràdh, gu'n dean siad iad féin toileach, ach air nèamh is ànn do Dhia a tha iad a seinn molaidh. Air thalamh, tha iomadh ag earbsa a'm firean-tachd féin a mhàin; ach air nèamh, is ànn do 'n Uan amhàin a tha iad a toirt na glòire. Air thalamh tha iomadh a gabhail Chrìosd ann an cuid, mar am firean-tachd;—agus a deanamh suas a chuid eile dhi, le an dleasannasan; air nèamh tha a ghloir gu h-iomlan, air a toirt do 'n uan. Ciod mata a ta thu 'g ràdh ris an òran so; 'bheil taitneas cridhe agad ann? O cuimhnich, féumaidh tu toiseachadh air a sheinn, air an talamh so a bhos, ma sheinneas tu gu brath e air nèamh shuas. A ris tha thu faicinn gu bheil an t-òran so a beantuinn ri cridhe nan aingle-féin,—roinn 11, 12. Air thalamh 's minig a thachair e, air do áon chreideach a bhi moladh Dhé airson sin a rinn e dha, gu'n do dhùisg so suas cridheachan muinntir eile mar an céudna. Mar sin, air nèamh,—air do na h-aingle òran molaidh muinntir sháorta 'n Tighearna—"aithinean air an spionadh as an losgadh"—a chluinntinn, agus iad nan seasamh fa chomhair na righ-chaithreach, gheibh iad a leithid do sheallaidhean iongantach air gloir Dhé,—a thròcair agus a ghràs, agus gun tuit iad sìos aig a chosan a deanamh aoraidh dha. Cha'n e farmad a bhios orra; an àite sin, is ànn a bhios an cridheachan air an lionadh le mòr thaingeachd, air

dhoibh a bhi cluinntinn ciod a rinn Dia dhoibh. Ciod mata a tha thusa mothachadh air dhuit a bhi cluinntinn muinntir a bhi air an tearnadh, agus feudaidh e bhi, air an toirt ni 's faisge air Dia na thu féin? Bheil farmad agad riu; a' bheil thu 'ga 'm fuathachadh, no 'bheil thu tuiteam sios agus a toirt molaidh do Dhia as an leth.

II. *Anns an dara àit tha againn 'n so, eachdraidh na muinntir-so ànns an uine chaidh seachad, (13, 14.)*

Gun teagamh, bha a naigheachd féin aig gach áon diubh a tháobh an doigh ànns an do thearnadh iad,—ach tha da ni ànns a' bheil iad uile cosmhuil ri chéile.

1. “Nigh iad uile an trusgain”—a tha ciallachadh gu'n robh iad air an ìompachadh. Roimhe so bha trusgan gach áoin diubh salach. Bha iad cosmhuil ri Iosuah, bha 'n trusgain air an salachadh leis an fheòil (Sech. iii. 3)—no cosmhuil ri trusgan ànns an robh an luibhre. Bha trusgan cuid air a shalach le fuil,—trusgan cuid eile le adhaltrannas—trusgan cuid eile le easumhlachd do pharantaibh, trusgan cuid eile le uabhar, le breugaibh agus le ana-cainnt. Bha iad uile salach, agus bha iad uile 'mothachadh nach b'urrainn iad an trusgain áon chuid a nighe, no 'chuir dhiubh,—agus mar sin gu 'm bu chréutairean truagh caillte iad. Uime sin is ànn trid Chrìosd air fhoillseachadh,—trid fhola air a dortadh airson pheacaich,—trid, a chuiridh, eadhon do “cheann-feadhna nam peacach,”—“thigibh a m' ionnsuidh-sa sibhse uile a ta ri sáothair agus fo' thròm uallaich agus bheir mise suaimhneas dhuibh” (Matt. xi. 28),—a tha áon air bith do'n aireamh mhòr so na 'n seasamh 'san ionad ud. Tha 'n t-ìomlan air na nighe am fuil; cha 'n eil doigh seasamh air bith eile aca. O mata 'n deachaidh tusa' nighe

am fuil? cha teid áon a cháoidh do 'neamh air dòigh eile. Bheil thu 'n duil gu'n teid thu 'stigh air bónn do dheagh dheanadais, do stuamachd,—do choimhlionadh air dleasdanasuibh,—ma theid, cha bhi ach thu féin na t-áonar ànn air a bhónn so; oir an sud tha iad uile air an nighe am fuil. “Thigibh a nis agus tagramaid ri chéile deir an Tighearn, ged robh ur peacanna mar an scàrlaid, bithith iad geal mar an sneachdadh, ged robh iad dearg mar chorcur bithidh iad mar olainn” (Isa. i. 18.

2. *Thainig iad a h-àmhghar mòr.*—Cuiridh gach áon a gheibh a dh' ionnsuidh na rìgh-chaitheach air tùs a chas air an dris; tha 'n crànn-céusaidh air thoiseach air a chrùn,—òlaidh iad air tùs do'n fhion-ghéur, a bhitheas nan oighreachan air glòir. Iadsan a dh'fhireanoicheas E tre chreideamh, bheir e mar an céudna tre àmhghar. 'N uair thug Dia Israel troimh 'n Mhuir-Ruadh an sin thug e do'n fhàsach iad, agus air a mhodh chéudna air dha anam a sháoradh, cuiridh e deuchainn air. Cha toir e creideamh gu'n dèuchainn a chuir air. Tha 'n t-slighe gu Sion tre ghleann Baca. Tha mòr ionadh air cuid do luchd-aideachaidh, do bhrìgh gu 'm bheil iad a fulang; bha iad 'm beachd gu'n deanadh iad ni eigin mòr airson an Tighearna; ach is e na tha e ceadachadh dhoibh a dheanamh, a bhi *fulang*. Agus mar so ge d' rachadh tu timchioll air gach anam an glòir, ge b'e naigheachd a gheibheadh tu, gheabhadh tu an naigheachd-so gu'n robh iad uile an àmhghar. Bha áon air a ghéur-leanmhuinn na theaghlach,—neach eile le chompanaichibh,—bha áon eile air a chràdh le tinneas,—áon eile air a dhearmad, agus air a chuir air cùl leis an t-sáoghal. Bha a chlann air an toirt o áon eile,—agus

féudaiddh gu'n robh àon a dh'fhuiling an t-iomlan diubh so. Ach thoir fainear, *tha iad uile air an toirt a 'n àmhghairibh*. Bu dorcha an neul e, ach shiubhail e; bha 'n sruth domhain, ach chaidh-iad triomh gidheadh, agus rainig iad an taobh eile; agus cha'n eil a h-áon diubh a gearain air, a' choinn na slighe air an 'tug e iad, ach ag ràdh "Sláinte do ar Dia-ne." Bheil áon air bith an so a talach air a chrannchur? No peacaichibh a mhuinntir ionmhuinn, oir is ànn mar so a tha Dia a ghnàth a treòrachadh a mhuinntir-sháorta. Féumaidh pailm cho maith ri trusgan geal a bhi agad. Ach mar bi àmhghar agad, cha bhi Pailm agad; cha'n fhaigh thu 'n crùn gun an crànn-céusaidh,—an righ-chathair gun an dris, nó glòir shiorruiddh gun thu air tùs òl do 'n fhionghéur. Foghlum uime sin, "uail a dheanamh ann an trioblaidibh" (Romh. v. 3). "Tha mi a' measadh," ars èsan, "nach airidh fulangais na h-aimsir a ta làthair, bhi air an coimeas ris a ghlòir a dh' fhoillsichear annainn" (Romh. viii. 18).

III. Anns an treas àit, tha againn mar an céudna cùntas mu 'n timchioll, ànns an ùine ri teachd,—gu 'm bi iad a ghnàth air an cleachdadh an seirbhis an Tighearna. Anns an t-sàoghal-so, tha e ceadaichte dhuinn mòran do 'ar n-uine chaitheamh ànn ar gairmibh aimsir-eil. Tha e ceadaichte do dhuine àran a chosnadh,—a bhi treabhadh,—a cur—a buain—a sniomh agus a fidheadh. Ach an sud bithidh ar neart gu h-iomlan air a chleachdadh an seirbhis an Tighearna. Bithidh sinn a ghnàth na fhianuis-sa, agus comhnuichidh èsan nar-measg-ne, agus mar so bithidh siorruidheachd air a caitheamh a' gràdhachadh,—a moladh,—a tabhairt urrainn agus aoraidh do Dhia. Uime sin, caitheanaid mòran

do 'ur n-uine nis, air a mhodh-so. Tha cuid a smuaineachadh nach eil iad a deanamh seirbhis do Dhia, mar eil iad air an cleachdadh an obair-eigin o 'n táobh a muigh,—am feadh 's tha sinn a faicinn gur i an t-seirbhis is airde, a bhi moladh, agus a gràdhachadh an Tighearna. Feudaidh gu 'bheil tuilleadh glòire ag Dia do áon shealladh a bheir creideach bochd air o leabaidh a thinneis, na th' aige o neach eile, a tha rè an là gu h-iomlan a sáothrachadh.

2. *Cha-n eil iad ànns an fhàsach nis' mò.* A nis tha sinn cosmhuil ri tréud a tha ocrach, tartmhor, agus gu mòr air a dèuchainn. Tha sinn gu minig, mar nach b'urrainn sin dol ni b'fhaide; mar gun luidheamaid sìos, agus gu'm bàsaicheamaid. Tha am buaireadh tuilleadh is mòr, no a ghéur-leanmhuinn tuilleadh is cruaidh air ar son gu a giulain. Ach air dhuinn a bhi maille ri Criosd, cha bhi ocras no tart ni's mò oirn; theid ar'n àmhgharan uile air cùl. Foghlumaibh uime sin a ghlòrachadh eadhon ànns an teine,—a chliù a sheinn, eadhon ànns an fhàsach. Is ànn a mhàin san t-sáoghal-so, is urrainn thu a ghlòir-so a thoirt dha.

3. An sud beannaichidh Dia an t-Athair, Dia am Mac,—agus Dia an Spiorad sinn. Beathaichidh an t-Uain sinn—Esan a bhàsaich air ar son; agus annsan chi sinn ar n-urras, agus mar sin ar tearuinteachd air sheòl 's nach bi ball-chrith an eagail oirn a cháoidh tuilleadh. A thuilleadh air so, bithidh sinn cosmhuil ris, eadhon an áon is lugha dhinn, agus teagaisgidh e sinn. A ris bithidh an Spiorad an sud, cosmhuil ri tobar a dh'uisge beò. An so cha 'n fhaigh thu gu leòr, ach an sud bithidh tu air do lionadh gu sìorruidh. Bithidh mar an céudna an t-Athair na Athair dhuine;

tiormaichidh e gach déur o ar sùilibh,—na deoir a shil sinn san fhàsach— a shil sinn oscean chairdean a chaochail,—oscionn peacaich chàilte a dol a dh'ionnsuidh a bhàis. “Uime sin ciod a ghnè dháoine bu choir a bhi annaibh, ànn an caitheamh beatha náomh agus diadhaidh” 2 Pead. iii. 11).

SEARMOIN X.

AN T-ARD-SHAGART TROCAIREACH.

“Oir gu deimhin cha do ghabh e nadur nan aingle air, ach gabh e siol Abrahaim air.

“Uime sin b' fhéumail da ànns na h-uile nithibh, bhi air a deanamh cosmhuil ri bhraithribh, chum gu'm biodh e na árd Shagart tròcaireach agus dileas ànn an nithibh a tháobh Dhé, chum réite a dhéanamh airson peacanna an t-sluaigh.

“Oir a mheud gu'n d'fhuiling e féin, air dha bhi air a bhuaireadh, is comasach e air cabhair a dheanamh orra-san a ta air am buaireadh.”—EABH. ii. 16, 17, 18.

Teagasg—Tha Crìosd na Ard Shagart tròcaireach.—Tha againn an so air tùs àrd-thighearnas tròcair Chrìosd ànn a bhi gabhail air, nadur an duine. “Gu deimhin cha do ghabh e nadur nan aingle air, ach gabh e siol Abrahaim air.” Tha sinn a fòghluim mu dha cheannairc mhòir a thachair an eachdraidh a chruthachaidh,—ceannairc nan ainglean, agus ceannairc a chinneadh-dháoine. O chriochaibh glìce nach h-urrainn sinne thuigsinn, cheadaich Dia iad le chéile, a chum agus gu'n d'thugadh e maith as an olc. Thachair a chéud

cheannairc an nèamh féin. Tre ubhar, pheacaich, agus thuit na h-aingle, agus uime sin tha e sgriobhta, gur e so “diteadh an diabhoil.” “Cha do gleidh iad an cèud inbhe, ach dh’fhag iad an aite comhnuidh féin,”—“choimhid e iad uime sin ann an geimhlibh siorruidh fo dhorchadas, fa chomhair breitheannais an là mhòir” (‘Iudais 3). Thachair an dara ceannairc air thalamh. Bhuid an diabhol e, agus thuit an duine; chreid e an diabhol roimhe Dhia, agus mar sin thainig e fo ’n mhallachd, “gu cinnteach bàsaichidh tu.” Mar so thainig an da theaghlach-so fo ’n áon chorruich,—fo ’n áon diteadh oir bha iad maráon air an diteadh gu teine sìorruidh. Ach o shìorruidheachd rùnaich Mac Dhé bàsachadh airson pheacach,—agus co do’n dithis airson am bàsaich e? Féudaidh gu’m bu ròghnaiche le na h-ainglibh air nèamh, gu’m bàsaicheadh e air an son a bha uair-eigin maille riù féin,—sin ri radh, airson nan aingle a thuit. Bha nadur nan ainglean ni b’airde, no nadur an duine, agus bha ’n duine cho domhain am peacadh, ’s a bha na h-aingle. Uime sin nach bàsaich e airson nan aingle? So am freagradh, “gu deimhin cha do ghabh e nadur nan ainglean air ach ghabh e siol Abraham air.” An so tha àrd-thighearnas tròcair air a nochdadh, a gabhail seach air áon teaghlach, agus a deanamh gréim air teaghlach eile. Biodh faiteachas òirn, agus thoireamaid glòir do thròcair rioghail, an Tighearna Iosa.

1. Na biodh longantas ort ge d’ghabhadh Iosa seachad air iomadh. Tha e air a bhi marcachdh agus a dol troimh ar dùthaich air an each gheal, air doigh sonruichte” (Taisb. vi. 2). Thilg e iomadh saighead; leòn e iomadh cridhe ànns a bhaile-so; thug e iomadh gu a chosaibh, ach O nach deach e seachad air mòran? Nach

eil mòran air an toirt thairis do anamiannaibh an cridhe féin, agus a gluasad a réir an comhairle féin? No biodh iongantas ort air son so, oir is ann mar so a rinn e, 'n uair a thainig e do 'n t-sáoghal,—chaidh e seachad air géata ifrinn. Oir ge d' bha a chridhe làn gràidh agus grais, ge d' is gràdh Dia, cha 'n fhaca e mi-fhreagarrach e, a dhol seachad air na h-aingle a thuit, agus bàsachadh a chum tearnaidh a chinnè-dáoine. Agus mar sin, ge d' tha e fathast làn gràidh mar bha e riamh, gidheadh tha cuid a ni e fhagail, am feadh tha cuid a sháoras e. “Bha mòran bhàntarach ànn, an laithibh Eliais, an uair a dhruideadh nèamh re thri bliadhna agus shè miosan,—ach cha do chuireadh Elias a dh'ionnsuidh aóin diubh, ach gu Sarepta Shidoin, 'chum mna a bha na bàntarach. Bha mòran lobhar an Israel ri linn Eliseuis am faidh, agus cha do ghlanadh a h-áon aca, ach Naaman an Sirianach” (Luc. iv. 25-27.

2. Uime sin ma thainig Criosd a dh'ionnsuidh d'anama, thoir a ghlòir gu h-iomlan dha. “Tabhair glòir a Thighearn cha 'n ànn duinne; ach do d'áinm féin airson do thròcair agus airson d'fhèrrinn” (Salm cxv. 1). Is ànn a mhàin a bhrìgh truais àrd thighearnail Iosà, a tha thu air do thearnadh; cha 'n ànn a chionn gur fearr thu na cach,—cha 'n ann a chionn nach eile thu cho aingidh ri cuid,—ach do dheagh nadur, agus gu tric a leughadh a Bhiobuill,—cha 'n ann. Tha iomadh a th'air an cuir air chúl, a tha a tháobh naduir, gu mòr ni 's béusaiche na iomadh a th'air an tearnadh. Ni mò is ànn a chionn gu'n robh thu fo eisdeachd àraidh,—oir bha a cheart eisdeachd sin na meadhon cruadhachaidh do mhòran,—ach a chionn gu'n do thoilich Esan 'o fhìor ghean maith

féin do sháoradh. O Mol e, a chaidh seachadh air mòran, agus a thagh thusa,—mol e a chionn gu'n do bhàsaich E air do shon,—thoir glòir mar an céudna do 'n Spiorad Náomh, do brìgh de sháor ghean maith-sa, gu'n do dhùisg e thu. O bithidh e na áobhar molaidh dhuit fad uile linntibh na siorruidheachd.

3. A rìs, ma tha Crìosd a nis a strì ri d'anam no cuir an neo-shuime e. Tha cuid, air do Chrìosd a bhi bualadh aig dorus an anama, a chuireas dhiubh e 'o là gu là. Cuiridh iad a ghluasadan, agus a chuiridhean ann an neo-shuim. Their iad, tha mi tuilleadh 's 'og fathast; leig leam began fathast 'á shòlasan an t-sàoghail a mhealtuinn; is i 'n òige àm na sùbhachais, agus fosglaidh mi dha an dorus tràth gu leòr. Their cuid eile cha 'n eile ùine agam airson nithe mar so, tha teaghlach agam ri thogail, smuainichidh mi air a chuis an déigh so. Their cuid eile, tha 'n t-slàinte agus an òige agam; tha dòchas agam gu 'm bi mi beò iomadh bliadhna fathast, agus gur tiom gu leòr dhomh a dhol a stigh, 'n uair a thig tinneas na criche do m' ionnsuidh. Ach thoir thusa fainear, theagamh nach faigh thu cuir-eadh eile. Tha e nis a' bualadh; leig a stigh E; theagamh nach faigh thu 'n cothrom céudna 'm feasd tuilleadh. Cha 'n urrainn dhuit mothachadh peacaidh a ghintinn annad féin, 'n uair is àill leat; oir tha Crìosd àrd-thighearnail ann a bhi tearnadh anamanan. Chaidh am buille deireanach a thoirt aig dorus mòran an so,—tha iomadh a bha fo' chùram nach eil fo chùram air bith a nis,—agus cha 'n urrainn sibh bhur cùram anama a thoirt air ais. Tha àm beatha aig gach áon, agus ma dh'fhosgla e an dorus tearnair e, ach mar fosgail, call-lear e. Féudaidh gur e so an cothrom mu dheireadh a

gheibh mòran dhibh; féudaidh gu bheil Criosd a toirt na buille dheireannaich aig 'ur dorus an diugh.

II. *Anns an dara àit tha Criosd ànns na h-uile nithibh air a dheanamh cosmhuil ri bhraithribh.* Bha Criosd cha 'n e mhàin na dhuine ach cosmhuil ruinne ànns na h-uile nithibh. Dh'fhuiling e—bha e air a bhuaireadh. Mar a nochd mi uair-eigin roimhe so dhuibh, tha da ni ànns an robh e eadardhealaichte uainne--air tùs, do bhrìgh gu 'n robh e na Dhia agus na dhuine. Anns a phrasaich, am Bethlehem, bha fìor leanabh mic—ach an sud bha Iehobhah mar an céudna. Bha an Ti iongantach sin a mharcaich air loth asail agus a ghuil airson Ierusalem, na fhìor dhuine mar a ta thusa, agus na fhìor Dhia mar a ta 'n t-Athair. Bu deòir duine a ghuil e, ach b'e gràdh Dhé a bha 'g oibreachadh na chòm an táobh a stigh. Bu duine a chrochadh air a chrànn agus b'i fuil duine a shruth mach as a lotaibh; ach bha e cho chinnteach na Dhia. San dara àit, ann e bhi gun pheacadh—an àon duine mu 'm b'urraim e bhi air a ràdh gu 'n robh e “nàomh neo-lochdach, neo-thruaillidh air a dhealachadh o pheacachaibh”—Eabh. vii. 26—an àon neach air am b'urraim Dia amharc o nèamh agus a ràdh, “féuch mo Mhac gràdhach ànns o bheil mo mhòr thlachd.” Ghnàthaich e gach buaidh anama 's gach bàll corporra, an seirbhis an Tighearna. As a bhéul cha d'thainig riamh ach briathran gràs-mhor. Sud an t-sùil nach d'amhaire riamh gu uaibhreach, faramadach, sanntach. Sud an aon làmh, nach robh riamh sìnte mach, ach a dheanamh maith. Sud an cridhe amhàin, nach robh “cealgach thar na h-uile nithe” (Ier. xvii. 9). 'N uair a thainig an diabhol d'a ionnsuidh, cha d'fhuair e ni air bith ànn. A nis a thàobh na nithe so, b'éigin gu 'm

biodh e eadar-dhealaichte o bhraithribh—mur bitheadh cha b' urrainn e' bhi na Shlànuighear dhoibh. Ach ànns na h-uile ni eile, b'éigin dha bhi air a dheanamh cosmhuil ruinne, oir cha 'n eil earrann do 'ar staid, a dh' ionnsuidh nach d'irioslaich se è féin mar a chi sinn.

1. Air tus chaidh e troimh cheumanaihbh 'ar beatha, 'o leanabachd gu áois duine. Bha e na náoidhean buailteach do fhulangasaibh, agus chunnartaibh leanabachd "Gheibh sibh an náoidhean paisgte ànn am brat-spéilidh na luidhe am prasaich" (Luc. ii. 12). Mhothaich e mar an céudna deuchainnean ghiulanan; agus gun teagamh, bha an giulan náomh ud, a bha maille ri Ioseph an Sáor, am baile Nàsaret, na iongantas do iomadh. "Thainig Iosa air aghaidh ànn an gliocas agus am mèudachd, agus ànn an deagh ghean aig Dia agus aig dàoine" (Luc. ii. 52). Ghiùlain e mar an céudna doilgheasan, agus curaman, air dha teachd gu áois duine, "'n uair a thoisich e air a bhi mu thimchioll deich bliadhna fichead a dh' áois."

2. Anns an dara àit—mhothaich e gach cruaidh-chàs a bha ceangailte ris na cáochlaidh coraibh ànns an robh e rè a bheatha. Rè iomadh bliadhna, tha e coltach gu'n do sháothraich e maille ri Ioseph na dhreuchd, agus mar so mhothaich e deuchainn a bhi cosnadh arain lathail le fallus a ghnùis. An déigh sin, bha e air á chumail suas le coimhneas muinntir eile,— "mnai àraidh a bha frithealadh dha le am máoin" (Luc. viii. 3). Cha robh ionad aige ànns an cuireadh e a cheann. Is iomadh oidhche bha e an Sliabh-nan-crann-oladh, agus air cnuic Ghalile. A bharrachd air so, sháothraich e 'n dreuchd na ministreileachd. Shearmonaich e o mhoch gu dubh, agus gidheadh dh'fháodadh

e a ràdh “co chreid ar teachdaireachd” (Isa. liii. 1). O cia cho tric 's a bha doilgheas air airson am mi-chreideamh. “Bha iongantais air, airson am mi-chreideamh” (Marc v. 6). Agus fhreagair Iosa agus thubhairt e, a ghinealaich neo-chreideach agus choirbte cia fhad a bhitheas mi maille ribh; cia fhad a fhulaingeas mi sibh” (Mata. xvii. 17). Mar an céudna cia cho tric 's a ghabh iad oilbheum gun áobhar, “ag ràdh is cruaidh a chainnt so, co a dh'fhèudas éisdeachd rithe” (Eoin vi. 60). “Agus o'n àm sin, chaidh mòran d'a dheisciobluidh air an ais, agus cha d'imich iad ni's mo maille ris” (66). A ris cia cho tric 's a fhuathaich iad e, mar a ta e sgrìobhta,—“an éiric mo ghràidh tha iad naimhdeil domh” (Salm cix. 4). Chuir eadhon a dheisciobuil féin doilgheas air le mi-chreideamh, mar a ta mi-chreideamh Thomais,—an codal an gàradh Ghetsemane—aicheadh Pheadair,—ceilg Iudais!

3. 'San treas àit, bha deuchainnean aige 'o chairidibh féin? Cha do chreid eadhon a bhraithribh féin air,—dh'iarr muinntir a bhaile féin a thilgeadh sìos le creig. Ciod an t-àmhghar a mhothaich c 'n uair a chunnaic e bròn a mhathar, agus a thubhairt e ri Eoin “feuch do mhathair,” agus ri mhathair, “féuch do mhac”—eadhon air dha bhi air a chuartachadh le doilgheasaibh a bhàis.

4. A ris faic na deuchainnean a bh'aige o Shatan! Bithidh Sluagh Dhé a gearain air buairidhean Shatain, ach is beag a mhothaich iad dhiubh an coimeas ris-san. Ciod a chòmhraig eagalach a bh'aige ris rè an da-fhichead là ud, ànns an fhàsach? Cia cho dian 'us a bhrosnaich an diabhol na Phairisich,—maille ri Herod, agus Iudas na aghaidh! Cia cho uamhasach 's a bha an t-àm dubh mu'n dubhairt e “is i so bhùr n-uair-sa, agus cumhachd

an dorchadais" (Luc. xxii. 53)—agus a rìs, 'n uair a thubhairt e, "sáor mi o bheul an leomhain" (Salm xxii. 21), air dha bhi mothachadh an nàmhaid, a dlùthachadh gu ro ghéur ri anam.

7. 'San àit fa dheireadh air a chèann-so, faic ciod na fulangais a fhuiling e o Dhia féin. Bithidh a shluagh gu minic ag osnaich 'a bhrìgh è bhi folach a ghnùise uatha, ach O cia ainmic sa bhlaiseas iad air boinne dhe sin a dh'òl èsan. Nach b'eagalach da rìreadh an cruaidh spàirn anama a bh'aig ànns a ghàradh, mu'n do bhrùchd fhuil a mach mar sud tre choluinn bheannaichte! agus a rìs sin a thug e gu bhi gláodhaich, "Mo Dhia Mo Dhia." Mar so, rinneadh e da rìreadh cosmhuil ri bhraithribh; mar so sheas e na 'n àit—ni a bhios na chuis rànnsachaidh, agus na àobhar iongantais tre uile linntibh na bith-bhuantachd.

1. Faic an so mata gràdh ro òirdheirc Chrìosd—gu'n d'thainig e 'o ghlòir, chum na crìche-so.

2. Foghlum a bhi fulang gu foighidneach—cha d'fhuiling thu fathast mar à dh' fhuiling Esan.

III. *Bheir sinn a nise faineas a chrìoch a bh'aige 'san amharc*—"a chum gu 'm biodh e 'na àrd-Shagart tròcaireach agus dileas." Tha obair Chrìosd mar Ard-Shagart air a roinn na da earrann—'sa chéud àit E bhi deanamh réite air son peacaidh—san dara àit, E bhi deanamh cabhair orra-san a ta air am buaireadh."

1. Air tùs tha e deanamh réite airson peacaidh—obair mhòr Chrìosd mar Ard-Shagart—agus a dh'àobharaich e bhi na dhuine; agus mar an céudna a bhàs. Mar gabhadh e'ar nadur air dh'fhéudadh e truas a ghabhail dinn, ach cha b'urrainn e bàsachadh air ar son chum ar peacaidh a thoirt air falbh, gasu mar sin bhiomaid air

ar sgrios. A tháobh so, bha an t-Ard-Shagart fo 'n t-Seann-Tiomnadh na shàmhla comharraichte air Crìosd—agus mar an céudna gach uan a bha air ìobradh, airsan a thug e féin suas mar iobairt air son ar peacaidh. Uime sin suidhich do shùil air—amhaire ris, agus bi sona. Tha na fulangasan-ud a fhuiling E air Calbhari, 'n uair a bha e mar ar n-Ard-Shagart ga thoirt féin suas mar ìobairt, a toirt soluis agus slàinte shiorruidh do 'n anam a tha creidsinn. So a mhàin an àon ni a bheir comh-fhurtachd dhuit aig uair a bhàis—cha 'n iad do ghràsan—no do ghaol—no ni air bith a ta annad, ach so amhàin gu 'n do bhàsaich Crìosd—gu 'n do ghràdhaich, agus gu 'n d'thug se e féin air do shon. “Oir a nis dh' fhoillsicheadh e áon uair ánn an deireadh an t-sáoghail, chùm peacadh a chuir air cùl tre E féin ìobradh”—Eabh. xi., 26.

2 *Gu cabhair a dheanamh orra-san a ta air am buaireadh.* Tha sluaigh Dhé uile air am buaireadh. Tha deuchainnean aca gach là agus mar sin tha gach àm, na àm fèuma. Cha 'n eil ach a bheag dhe so aig muinntir neo-iompaichte. “Ann an docair mar dháon-aibh eile cha 'n 'eil iad, agus mar dhàoinibh eile, cha 'n 'eil iad air an sàruchadh” (Salm lxxiii. 5). Cha 'n eil mothachadh aca air olcas an cridhe, no air cumhachd Shatain,—oir roimhe dha 'bhi air ìompachadh tha 'n duine creidsinn cho beag mu bhith an Diabhoil, agus a tha e creidsinn mu Chrìosd. Ach air do neach a thigh-inn a dh'ionnsuidh Chrìosd an sin tha e air bàll air a dhearbhadh,—“am bochd agus an t-ainnis ag iarraidh uisge, agus nach bi e ànn” (Isa. xli. 17.)

Tha e air a dhearbhadh le Dia. Dhearbh Dia Abraham—cha'n ànn a chùm peacaidh,—“na abradh neach

sam bith 'n uair a bhuairear e, tha mi air mo bhuaireadh le Dia, oir cha chomasach Dia a bhuaireadh le h-olc, ni mo a bhuaireas e neach sam bith" (Seum i. 13), Gidheadh dearbhaidh Dia a phobull, oir cha d'thug e creideamh riamh gun deuchainn a chuir air. Aig àmana togaidh e suas iad a dh'fhéuchainn am fàs iad uaibhreach, 'us an dichuimhnich iad e; ag àm eile bheir e bhàn gle iosal iad a dh'fhéuchainn am bi iad a' gearain air; agus ag àmana eile, bheir e teanntachd orra 'o gach táolh, a chum dearbhaidh a chuir orra co dhiubh a chreideas iad ànnsan amlhàin, no 'dh'earbas iad am fuil 'sam feòil.

Tha muinntir an t-sáoghail a' buaireadh leanabh Dhe. Tha iad a faire dh'fheuch c'uin' thuislicheas e.

Is maith leò gu'n tuiteadh leanabh Dhe ànn am peacadh. Tha e toirt sìthe do'n coguisibh, gu bheil e cosmhuil riu féin. Mar sin, am feadh a gheibh iad coire dha an uaigneas, tha iad a deanamh gàirdeachais.

A ris tha an cridheachan féin làn buairidh. Aig amana their e riu, "ciod an dolaidh a th' ann?—nach beag e, ni mi e mata an àon uair so,—agus gabhaidh mi aithreachas, agus mar sin cha 'n eagal dhomh."

Tha mar an céudna an Diabhol a' tilgeadh a ghatthan teinnteach orra. Tha e 'ga 'm fuadach o Chrìosd,—cuir triomhe-cheile orra na 'n ùrnuighibh,—a, lionadh an inntinnean le smuaintibh toibheumach,—a cuir an t-sáoghail air an toir.

O! Shluagh an Tighearna, is créutairean sibh a th'air bhur buaireadh,—a ghnàth bochd agus anniseach,—agus is e suidheachadh Dhé e, 'a chum 'us gum biodh sibh a ghnàth air bhur cumail an eisimeil Iosa. No abair uime sin, gur cruaidh an nì a bhi mar so air do

dhèuchainn, air dhuit fios a bhi agad co dh' ionnsuidh dh'fháodas tu a dhol.

Tha againn àrd-Shagart tròcaireach agus dleas, a dh'fhuiling air dha bhi air a bhuaireadh, chùm cabhair a dheanamh orra-san a th'air am buaireadh. Cha 'n e mhàin gu'n d'thug an t-àrd Shagart 'o shean suas iobairt air an altair, ach rinn e tuilleadh is so,—bha e na Athair an Israel. Ghiulan e leis an ainmean air a chridhe an taobh a stigh do'n roinn bhrat, far an d'rinn e eadar-ghuidhe air an son; agus an sin thainig e a mach ag ràdh—"gu'm beannaicheadh an Tighearn thu, agus gu'n gleidheadh e thu, gu'n tugadh an Tighearn air aghaidh dealrachadh ort, agus biodh e gràsmhor dhuit" (Aireamh vi. 24, 25). Agus is ànn mar so a tha Iosa a deanamh. Cha do sguir e air Calbhari. Esan a bhàsaich air ar son, tha e beò chum ar cuis a thagradh, agus ar cobhair an àm an fhéuma. Tha e na Dhia agus na dhuine air deas laimh Dhé; agus uime sin do bhrìgh gur Dia E, tha e 'lathair an so an diugh, cho chinnteach 'sa tha áon againne. Tha fhios aig air gach imcheist,—air gach dèuchainn, air gach àmhghar. Tha e 'cluinn-tinn na h-osnadh is lugha, agus tha i 'beanntuinn ris mar dhuine, eadhon aig deas laimh Dhé. Agus mar a ta a ghràdh, a thruas, a cho-fhaireachduinn gun chaochladh, tha, E tagradh as do leth,—a sior smuaineachadh ort,—agus a deilbh mheadhoinean, a chùm do sháoradh.

Sibhse a blraithrean ionmhuinn a tha mar so air bhrù sàruchadh, o thigibh le dànachd gu rìgh-chathair nan gràs chum gu faigh sibh tròcair, agus gu'n amais sibh air gràs chum cabhair ànn an àm féuma (Eabh. iv. 16). An do bhuineadh uat áon a bha gu mòr air a ghràdhachadh leat? Thig agus innis e do Iosa,—sgàoil

a mach do thrioblaidean uile na làthair-sa. Is aithne dhà iad,—tha co-fhaireachduinn aige riut,—tha e na Ard-Shagart tròcaireach,—dileas, a ghnàth fagus aig àm an fhéuma,—agus comasach mar an céudna le fhocal, le a Spiorad, agus le fhreasdalaibh, air furtachd a dheanamh ort. Is èsan a thug dhuit a chomh-fhurtachd a bh' agad tre na cairdibh a thugadh uat; agus is urrainn e an toirt fathast as an easbhuidh. Thug e mar so air falbh na sruthanan; chum gu'n d'thugadh e do'n tobar thu. Bheil thu fulang a'd' choluinn? Rach a dh' ionnsuidh an Ard-Shagairt; tha mion-eòlas aige air do thrioblaidibh gu léir. Tha cuimhne agad, air dhoibh áon a bha bodhar, agus aig an robh stadachd na chainnt, a thoirt d'a ionnsuidh, mar a rinn e osnadh agus a dli' amhaire e suas gu nèamh ag ràdh Ephphata! Agus mar a bha cofhair-eachduinn aige ris an áon-so; mar sin tha cofhair-eachduinn aige riutsa ann do thrioblaid mar an céudna, agus tha e comasach air a toirt air falbh—no foighidinn a thoirt gu a giulain,—agus a beannachadh dhuit. 'Bheil thu air do ro-dheuchainn ad anam no ad chrànnchur, air sheòl, is nach eil fhios agad ciod a ni thu? Amhaire suas, tha e comasach air cabhair a dheanamh ort. Na 'm biodh E air thalamh, nach rachadh tu d'a ionnsuidh?—nach lùbadh tu do ghlùn ag ràdh, a Thighearn dean furtachd orm? Ciod ge d' tha e nis aig deas làimh Dhe,—nach e an Ti céudna an diugh an dè agus gu siorruidh e (Eabh. xiii. 8).

SEARMOIN XI.

GRADH DIONGMHALTA DHE DHUINNE.

“Cha’n eil eagal ànn an gràdh, ach tilgidh gràdh dìongmhalta an eagal a mach, do bhrìgh gu bheil pian san eagal; an ti a tha eagalach, cha d’rinneadh coimhlionta ànn ann gràdh e.

“Tha gràdh againne dhasan, do bhrìgh gu’n do ghràthaich esan sinne an toiseach.

“Ma their neach, tha gràdh agam do Dhia agus fuath aige d’a bhrathair, is bréugaire e, oir an ti nach gradhàich a bhrathair a chunnaic e, cionnus a dh’fheudas e Dia nach fac e, a ghràdhachadh?

“Agus an aithne so tha againn uaith-san, an ti a ghràdhaicheas Dia, gu’n gràdhaich e a bhrathair mar an céudna.”—1 Eoin iv. 18-21.

TEAGASG.—*Tilgidh gràdh dìongmhalta an t-eagal a mach.*

Tha againn an so—

I. Air tùs mothachadh neach a th’ air a thoirt fo chùram anama,—“*tha pian san eagal.*” Tha da sheòrsa eagail air an ainmeachadh ’sa Bhiobull a ta eadar-dhealichte o cheile,—áon diubh mar gu’m b’e àileadh nèamh e,—an t-áon eile mar gu’m b’e ceart àileadh ifrinn e.

1. Tha eagal ànn a th’ air a cho-chuideachadh le gràdh—“eagal an Tighearna is e tùs a ghliocais. B’e so an spiorad do’n robh Iòb—“air an robh eagal Dé agus a sheachainn olc” (Iob i. 1). Seadh is e spiorad Chrìosd féin e. Annsan bha “’n Spiorad a rinn e géurmhothachail ànn an eagal an Tighearna” (Isa xi. 3).

2. Tha mar an céudna eagal trilleil ànn, a tha lionadh an anama le uamhas,—agus leis a’ bheil na diabhlán air an lionadh. “Tha e sgriobhte gu bheil iad a’ creidsinn agus a criothnachadh. So an ni a mhothaich Adhamh

agus Eubh, 'n déigh dhoibh tuiteam, 'n uair “a dh'fhol-aich siad iad féin o ghnùis an Tighearna Dia am measg cráobhan a ghàraidh” (Gen. iii. 8). So an ni mar an céudna a mhothaich fear coimhead a phrìosain “air dha teachd air chrith, agus tuiteam sìos an làthair Phòil agus Shìlais ag ràdh, a mhaighstirean cìod is coir dhomh a dheanamh a chum gu'n tearnar mi” (Gnìomh. xvi. 30). So an t-eagal mu'm beil Eòin a' labhairt,—agus “anns a bheil pian.” Mhothaich cuid dhibh e; dh'fhàodadh tuilleadh a mhothachadh, tha sibh fagus dha,—nochdam dhuibh cionnus a ta e ag oibreachadh 'san anam.

1. Air tùs tha an duine nadurra a tilgeadh dheth eagail, mar a tha e dcarmad ùrnuigh. Bha suaimhneas aige o òige agus shocruich e air a dheasgainibh, agus cha do tharruingeadh a mach 'o shoitheach gu soitheach e, ni mo 'dh'imich e ann am braighdeanas air an áobhar sin mhair a bhlas ànn, agus cha d'atharraicheadh 'fhàile” (Ier xlvii. 11). Tha iad mar thalamh nach cìl air a threabhadh,—làn drise agus droighinn. O nach eil cuid an so nach do chrìothnaich riamh a thàobh staid an anmana? Tha sibh a smuaineachadh nach eil áobhar agaibh—gu'm beil sibh cho maith ris na coimhearsnaich. Ach teichidh am brùadar so air falbh, agus sin an uine aithghearr.

2. Anns an dara àit, 'n uair a fhosgla spiorad Dé sùilean an anama, bheir e air a pheacach is treise crìothnachadh. Nochdaidh e dha lionmhorachd a pheacaidh—nach urrainn iad a bhi air an aireamh. Roimhe so, dhi-chuimhnich e gu furasda iad. Mhionnadh e, agus cha d'thugadh e fainear e, bha e gach là a cuir ri air-eamh a pheacanna agus cha robh e 'ga thoirt fainear. Ach

a nis tha Spiorad Dhé a cuir a pheacanna fa chomhair—agus air dhoibh mar so a bhi air am foillseachadh dha. tha e nis a criothnachadh agus ag ràdh, “dh’iath uile gun aireamh mu ’n cuairt orm, ghlac m’ euccarta mi, agus cha ’n eil e’n comas dhomh sealltuinn suas” (Salm xl. 12).

3. A rìs bheir an Spiorad e gu bhi faicinn cho an-tromaichte sa tha a pheacadh. Roimhe so, cha do sháoil e dad dhiubh, ach a nis, tha iad mar thuil a’ dol thairis air anam. Tha e a nis a creidsinn gu’ bheil fearg Dhé a gabhail còmhnuidh air—tha fuaim eagalach a scirm na chluasibh—tha e ’faicinn a pheacaidh a bhi an aghaidh Dia náomh—Dia a tha làn maitheis agus gràidh—an aghaidh Iosa Criosd agus a ghraidh—mar sin tha eagal air, agus tha pian san cagal.

4. A rìs tha an truailidheachd a tha ’g oibreachadh anns a chridhe na pian do an anam. Gu tric tha buaireadh agus dearbhadh air peacadh, a coinneachadh a cheile ànns an áon anam—’ga bhriseadh mar gu’m b’cadh na bhloighdibh. Tha dearbhadh peacaidh, a lèt a chridhe, cuir cabhaig air an anam gu teicheadh ’o ’n fhearg a ta ri teachd; ach aig a cheart àm, tha anamian eigin—faramad no mi-run, ag oibreachadh na chridhe, agus ’ga iomain sios air an t-slighe leathain. Tha ifrinn mata air toiseachadh ànns an anam so, oir an ifrinn bithidh mothachadh air fearg Dhé agus oibreachadh truailidheachd a dh’iomaineas an t-anam ni’s mò agus ni’s mò sios do na lasraichibh. Tha so ànn an tomhas air a mhothachadh eadhon ànns a bheatha so féin; féudaidh gu bheil cuid ann an so, ’ga mhothachadh. So agad mata eagal, “agus tha pian ànns an cagal.”

5. Is e ni eile air a bheil an Spiorad a toirt dearbhaidh

nach urrainn neach cabhair a dheanamh air fein. Air tùs 'n uair tha neach air a dhùsgadh tha e smuaineachadh gu 'n toir se e fein gu h-aithghearr as 'n staid-ud. Oidhirpichidh e air e féin fhìreanachadh, air iomadh doigh. Ath-leasaichidh e a bheatha, bheir e oidhirp air aithreachas a dheanamh—agus a bhi 'g ùrnuigh. Ach a chuid 'us a chuid, nochdar dha gu bheil “fhìreantachd mar luideig shalaich” (Isa. lxiv. 6), agus nach eil e ach a còmhach luideagan le luideagaibh. Tha e mar so air a thoirt gu bhi mothachadh nach urrainn duin' air bith, ni glan a thoirt a ni neòghlan. Tha so mar an céudna a tilgeadh sìos an anama—agus “tha pian ànns an eagal.”

6. A rìs tha eagal air, nach faigh e Criosd am feasd—agus mar a ta fios aig cuid, tha pian ànns an eagal so mar an céudna. Tha e 'ga lot gus a chridhe, gu' bheil Criosd air a thairgse gu sàor—gu' bheil e gu léir ionmhuinn—gu 'bheil e cuireadh pheacach d'a ionnsuidh, nach tilg e uaith aon air bith a thig—ach gidheadh gu'n do pheacaich esan air 'leithid a dhoigh, agus re uine cho fada, agus gu' bheil e 'nis tuilleadh agus anamoch. O Tha pian anns an eagal so.

Uime sin their cuid—“is fearr dhuinn mata gun a bhi air ar dùsgadh idir.”

Freag I. Cha 'n eadh, oir is céum e chum na sìthesin a mhealtuinn, a tha dol thairis air na h-uile eòlas—oir is ànn mar so, a tha Dia a toirt muinntir gu mothachadh a bhi aca air am féum air Criosd. Fathast cha 'n eil thu ach a brúadar mu shìth, agus 'n uair a dhùisgeas tu, gheibh thu gur ànn mar so a tha a chuis. A rìs, feòraich do anmanaibh a th' air an dùsgadh, an rachadh iad air an ais do 'n staid ànns an robh iad. O cha rachadh. Ma bhàsaicheas mi bàsaicheam aig bun a

chroinn-chéusaidh, na bàsaicheadh an staid neò-iompaichte.

Freag II. Mar dùisgear thu a nis, dùisgear an ifrinn thu. Mar gabh thu eagal an so, gabhaidh tu eagal an sud. Tha iad uile na'n dùsgadh an sud,—agus a criothnachadh. Tha na diabhoil a' criothnachadh—tha 'mhuinntir chàillte a criothnachadh. Uime sin nach b'fheàrr dhuit a nis criothnachadh, agus teicheadh a dh'ionnsuidh Chriosd mar d'fhasgadh? A nis, tha e feitheamh gu bhli gràsmhor,—an sud ni e fanoid 'n uair a thig bhuir 'n eagal (Guàth. i. 26), agus bithidh tu mothachadh gu bràth, “gu' bheil pian ànns an eagal.”

II. *Anns an dara àit tha againn an so an t-atharrachadh a tha tighinn an lorg creideamh.* “Cha 'n eil eagal ànn an gràdh, ach tilgidh an gràdh dìongmhailta an t-eagal a mach.”

1. Cha 'n e ar gràdh-ne do Dhia, ach gràdh Dhe dhuinne a tha 'n so, do'n goirear gràdh dìongmhailta, no gràdh coimhlionta. Tha gach ni a th'againne mi-choimhlionta. “'Nuair a ni sibh na h-uile nithe a dh' aithneadh dhuibh, abraibh is seirbhisich neo-tharbhach sinn” (Luc. xvii. 10). Tha am peacadh a truailleadh na h-uile ni a ni sinn, agus mar sin, nach mòr a chomhfhurtachd dhuinn gu'n tilg an gràdh dìongmhailta, coimhlionta so, a mach an t-eagal, 'nuair nach urrainn sinn leithid a gràdh oibreachadh anainn féin. Thoir faineas mata is e ghràdh an Athar dhuinne, a ta tilgeadh a mach an eagal. Tha èsan coimhlionta, tha oibre coimhlionta,—cha dean e ni ach sin a tha coimhlionta. Tha eòlas coimhlionta,—tha a chorruidh coimhlionta,—tha a ghràdh coimhlionta. Ceart mar a sgapas gathan na greine, an dorchadas, ge b'e àit ànns an dealraich iad, mar sin tilgidh an gràdh so an t-eagal a mach.

2. Ach co air a tha e 'dealrachadh? Tha air Iosa Criosd. Dà uair labhair Di 'o nèamh ag ràdh, "is e so mo Mhac gràdhach-sa ànns a bheil mo mhòr-thlachd" (Matt. iii. 16, xvii. 5). Tha Dia a gràdhachadh a Mhic féin gu coimhlionta. Tha e 'ga fhaicinn féin air fhoillseachadh ànn. Tha e làn riarichte leis an obair a chrìochnaich e. Tha cridhe neo-chrìochnach an Dé neo-chrìochnaich a sruthadh a mach ànn an gràdh do Iosa Criosd. Agus a nis, cha 'n eil eagal an cridhe Chrìosd, tha eagalan-sa uile air dol seachad. Thubhairt E, "dh'fhuiling mi d'namhasan tha mi an imcheist" (Salm lxxxviii. 15), ach a nis tha e a làn-mhothachadh gràdh coimhlionta Athar, agus tilgidh gràdh coimhlionta a mach an t-eagal. Eisdibh mata o sibhse air a' bheil eagal! An so, ann-san gheibh sibh fois do bhur n-anamaibh; seadh cha ruig sibh a leas a bhi mionaid eile fo' bhur n-eagalaibh cràiteach. Ghiùlain èsan an fhearg roinnh 'm beil eagal oirbh; agus tha e nis air fhoillseachadh mar fhasgadh 'o àmhghar agus o chunnart. Amhaircibh ris mata agus gheibh sibh sàorsa; gairmibh air, agus gheibh sibh sàorsa. A' bheil thu 'g ràdh nach urrainn thu áon chuid a thighinn, no gairm air, no amharc ris, oir tha thu cho truagh. "*Eisd* mata agus mairidh d'anam beò" (Isa. lv. 3). Tha e na Shlànuighear airson nan truagh-an. Tha e cha 'n e 'mhàin na Shlànuighear air an son-sa a tha falamh, agus bochd; aig nach eil ni sam bith leis am mol siad iad féin; ach eadhon dhoibh-san nach urrainn iad féin a thoirt dha; agus mar sin air bith cìod do staid, tha e comasach air do sháoradh. Ach am feadh a dh'fhanas tu mar a ta thu,—mi-chrìcid-each,—tha thu fo làn-chorruich,—corruich neo-mheasgta an Tighearna, agus tha a chorruich cho mòr ri a

gràdh;—oir tha iad maráon a tighinn o Dhia. Ach air dhuit amharc air Crìosd, air bàll tha thu na d' chuspair 'a ghràidh dhiongmhalta neo-mheasgta so, agus fadheòidh a thilgeas a mach gach eagal.

III. *Ann's an treas àit, bheir a ghràdh, dànachd aig là bhreitheanais*, 17.—Tha là mòr a teachd, mu 'm beil sinn gu tric a' léughadh ànns a Bhiobull,—là a bhreitheanais, an là ànns an toir Dia breith air nithibh uaig-neach a chridhe tre Iosa Crìosd. Cha'n urrainn muinntir gun Chrìosd seasamh air an là ud. “Cha sheas na h-aingidh ànn am breitheanas” (Salm i. 5). A nis tha iad dàna,—tha an aghaidhean mar umha; cha ghabh iad naire eadhon an uair a ta iad air an glacadh a peacachadh. Faic eadhon ànn ar measg féin, cho follaiseach agus a dhearmadas iad orduighean an t-soisgeil. Faic cho dàna 'us a ni cuid eile mionnan,—agus cho dàna sa thig cuid eile dhiubh gu bord an Tighearna. Ach cha bhi so ach ré uine ghoirid. 'Nuair a thig Iosa na ghlòir—an sin bithidh naire orra,—agus iadsan nach d'rinn ùrnuigh roimhe, guilidh iad an sin. Chì na peacaich, a thug an cosan gu peacadh a ghnìomhachadh, agus gu suidhe an so ag bord an Tighearna air an t-sabaid mu dheireadh, gu'n criothnaich iad air an cosaibh air an là ud. “Co a dh'fhéudas là a theachd a ghiùlain” (Mal. iii. 2),—'nuair a fh'fhosglas e na leabhraichean,—am Biobull,—agus leabhar cuimhne Dhé,—agus a bheirear breith air na màirbh a réir nan nithe a ta sgriobhta ànns na leabhraichibh? 'N sin bàsaichidh cridheachan nan dáoine mi-dhiadhaidh na 'n cuim. 'N sin toisichidh “an naire agus am masladh sìorruidh” (Daniel xii. 2). Ach tha cuid 'ga misneachadh féin, le bhi smuaineachadh gu bheil 'm peacaidh

foluichte do bhrìgh gu 'n d'rinneadh an diomhaireachd iad; ach air an là ud, bithidh gach peacadh air a thoirt am follais." Tha mi ag ràdh ribh, gu 'n toir dáoine cùntas ànn an là a bhreitheanais airson gach focal diomhain a labhras iad" (Matt. xii. 36). O cia mar chrìothnaicheadh tu a dhroch dhuine, na 'n ainmichinn-sa an eisdeachd an t-sluaigh so, na peacanna uaigneach a chuir thu 'n gnìomh ré na seachduinn a chaidh seachad,—do cheilg,—do mhealltaireachd, do neò-ghloine, d'fharmad,—do mhi-run a ghnìomhaich thu,—cìod an naire 'bhiodh ort; bhiodh tu gu cinnteach fo mhòr amhladh! Cia mòr gu mòr air an là ud, 'nuair a bhios nithe uaigneach do bheatha gu léir air an deanamh follaiseach fa chomhair an t-sáoghail uile! Cìod an t-àmhladh eagalach fo 'n tuit d'anam sìos; cha bhi smid agad ri ràdh, tosdaidh gu h-ìomlan an t-uabhar, agus an fhéin-ghlòir.

Ach bithidh dànachd aca uile a ta ann an Crìosd.—1. *Air tùs do bhrìgh gu 'm bi Crìosd na bhreitheamh an sud.* O cìod an t-sìth leis an lion e thu a chreidich, 'nuair a chi thu air 'n là ud, gur e Crìosd am breitheamh! E san a dhoirt fhuil air do shon,—d'urras,—do bhuachaille, "na h-uile." Fuadaichidh e air falbh gach eagal, oir their thu, "co dhiteas, is e Crìosd a fhuair bàs" (Romh. viii. 34). Anns a cheart lamh a fhosgla an leabhar, chi thu làrach nan lotan a rinneadh le do pheacaibh-sa, agus bithidh e air do thàobh aig a bhreitheanas, ceart mar a ta e 'nis air do thàobh.

2. 'San dara àit, do bhrìgh gu 'bheil an t-Athair féin 'ga ghràdhachadh. Is áon Crìosd agus Athair; agus uime sin, cha 'n eil E faicinn peacaidh annaibh, do bhrìgh gu 'bheil sibh ànn an Crìosd. Uime sin tha sibh

am beachd Dhé a réir fireantachd ur n-urrais, air sheòl 's gu 'm bi gràdh Dhé leibh, agus agaibh air an là-ud. Chi thu fáoilte air an Athair, agus cluinidh tu guth Iosa ag radh, “thigibh, a dháoinc beannaichte m' Athar-sa.

Uime sin na biodh eagal oirbh, feithibh-sa air an Tighearna, agus biodh deagh mhisneach agaibh.

IV. *Tha againn anns a cheathramh àit, toradh gràidh Dhe dhuinne.* “Tha gràdh againne dhàsan do bhrìgh gu'n do ghràdhaich esan sinne an toiseach” (19). 'N uair tha peacach bochd a deanamh gréim air Iosa, agus mar so a mothachadh gràidh Dhé ànn am maitheanas peacaidh, cha'n urrainn e gun a bhi gràdhachadh Dhé. 'N uair a phill am mac struidheil air ais, agus a mhothaich e gairdeanna Athar mo mhuinneal, air bàll mhothaich e gràdh d'a Athair—direach mar a thairneas griann an t-shàmhràidh suas le blàths ceò na talmhuinn d'a h-ionnsuidh féin. Mar sin 'nuair a thuiteas gathan tlà Griann na fireantachd air an anam, tairnidh iad air bàll suas gràdh an anama sin, d'a ionnsuidh.

Tha fadal air cuid dhibh gu Dia a ghràdhachadh. Thigibh mata a dh'ionnsuidh a ghràidh; áontaichibh a bhi air bhur gràdhachadh leis, cia air bith cho mi-airidh 'sa tha sibh annaibh féin. Tha toiseach, aig sibh a bhi gràdhaichte leis-san, air a bhi 'ga ghràthachadh, agus is ànn mar so a thig a ghràdh a dh'ionnsuidh do chridhe agus a ghràdhaichcas tu E. Tha a ghealach, 'nuair a dh'éireas solus na gréine, duaichnidh,—ach gidheadh a dealradh. Mar sin 'nuair tha gradh Dhé air a dhortadh ànn a chridhe, gràdhaichibh an cridhe sin Dia. “Tha gràdh againne dhasan, do bhrìgh gu'n do ghràdhaich esan sinne 'n toiseach” (19). Cha'n

eil leighis air cridhe fuar, ach le bhi 'g amharc air cridhe Iosa. Tha cuid dhibh nach eil a toirt gràidh do Dhia, do bhrìgh gu'm beil sibh a gràdhachadh ìodhail. Ma tha, bithibh cinnteach nach do ghràdhaich sibh esan, agus gu bheil a mhallachadh na luidhe oirbh. "Ma tha neach sam bith nach gràdhaich an Tighearn Iosa Crìosd, biodh e *Anatema Maranata*" (1 Cor. xvi. 22).

2. *Tha sinn a gràdhachadh ar brathar mar an céudna.* Ma tha thu gràdhachadh neach a th'air falbh, uat, tha thu 'gràdhachadh a dhealbh. Cìod e sin a tha bean an t seòladair-ud, a gleidheadh cho cuiseil ànn an naipicin, agus a tha i toirt a mach gach maduinn, agusfeasgar, ag amharc air le déuraibh? Tha dealbh a fir, a th'air a chuan. Tha i 'ga ghràdhachadh do bhrìgh e bhi cosmhuil ris; cha'n eil an dealbh foirfe ach gidheadh tha e cosmhuil ris. Mar sin, tha na creidich cosmhuil ri Crìosd,—tha a Spiorad annta,—tha iad a 'gluasad mar a ghluais èsan,—tha iomadh easbhuidh arra, ach gidheadh, tha iad cosmhuil ris, agus uime sin ma ghràdhaicheas tu èsan, gràdhaichidh tu iadsan mar an céudna,—agus dluthaichidh tu riu mar do chàirdean is faisge.

A bheil cuid an so aig nach eil gràdh air bith do fhoir phobull an Tighearna? Is coma leat an gnùis, no an slighean,—an còmhradh,—no an ùrnuighean. Na cealg-airean arsa tusa, agus mar sin seachnaidh tu iad. A' bheil fhios agad c'arson? Tha fuath agad do'n ìomhaigh; agus do bhrìgh gur coma leat èsan ris a' bheil iad cosmhuil is coma leat do Chrìosd, agus uime sin cha bhuin thu dha.

SEARMOIN XII.

'DEANAMH UAILL A CRANN-CEUSAIDH CHRIOSD.

“Ach nar leigeadh Dia, gu’n deanainn-sa uail ach ànn crànn-céusaidh ar Tighearna Iosa Crìosd, tre ’m bheil an sàoghal air a chéusadh dhomh-sa, agus mise do’n t-sàoghal.”—GAL. vi. 14.

TEAGASG.—’Deanamh uail ànn an crànn-céusaidh Chrìosd. Tha againn an so.

I. Air tùs an teagasg mu’m beil Pòl a labhairt,—crann-ceusaidh Crìosd. Tha trì seadhan aig an fhocal so, ànns a Bhìobull,—thugamaid fainear iad.

1. Anns a chéud àit, tha e ciallachadh an fhiodha do’n robh an crànn-céusaidh air a dheanamh,—agus air an robh an Tighearn Iosa air a chuir gu bàs. Bha an doigh peanaidh-so, air a dheilbh air tùs leis na Romhan-aich,—agus ambàin airson thraillean, agus an luchd droch-bheirt bu mheasa. Bha e air a dheanamh do dha mhaide air an cuir,—fear tarsuing ar fear; an sin air a leagadh air an talamh, agus an neach ciontach air a chuir na luidhe air. An sin bha tarrang air a cuir troimh gach lamh, agus te eile troimh na cosaibh a bha air an cuir, tè air uachdar tè. Bha an crànn an sin air a thogail suas dìreach, agus air a chuir ànn an tóll—air fhagail an sin, agus an duine crochta air, gus an d’thugadh e ’chuid agus a chuid suas an deò. Is e so am bàs a dh’fhuiling Iosa. “Dh’fhuiling e ’n crànn-céusaidh a’ cuir na nàir an neò-shuim” (Eabhl. xii. 2). “Bha e umhal gu bàs, eadhon bàs a chroinn-chéusaidh” (Philip. ii. 8).

2. Tha e mar an céudna a ciallachadh slighe na

slàinte trid Iosa air a chéusadh. “Oir a ta sinne searmonachadh a chroinn-chéusaidh na aimeadachd dhoibhsan a chaillear, ach dhuinne a sháorar is e cumhachd Dhé e” (1 Cor. i. 18). Tha e soillcìr o so gu’ bheil a bhi searmonachadh a chroinn-chéusaidh, agus a bhi searmonachadh Chrìosd, ciallachadh an áon ni; agus gur e so a th’ air a chiallachadh le ar bònn teagaisg. Uime sin, tha ’n crànn-céusaidh a ciallachadh, innleachd na slàinte agus obair Chrìosd air son a phobuill. Tha e filleadh mar an céudna gràdh Dhé ànn a bhi toirt a Mhic, agus gràdh a Mhic ànn e bhi ’ga thabhairt féin (Eoin iii. 16). Ann an áon fhocal, tha obair Chrìosd gu h-iomlan air a filleadh ànn a chrànn-cheusaidh. B’e an céum a b’isle e d’a irioslachadh,—air a chrànn thubhairt e, “tha e crìochnaichte”—sin ri ràdh tha m’ umhlachd crìochnaichte,—tha m’fhulangasan crìochnaichte,—tha obair na sàorsa crìochnaichte,—tha stad air a chuir air an fhearg a thoill mo phobull. So uile rinneadh trid a chroinn-chéusaidh, agus uime sin tha e ciallachadh obair chrìochnaichte an Tighearna Iosa.

3. Tha e ciallachadh mar an céudna fulangais airson Chrìosd. “Thubhairt Iosa ri dhheisciobluibh ma’s àill le neach air bith teachd am dhéigh-sa, aicheadhadh se e féin, agus togadh e air a chrànn-céusaidh, agus leanadh e mise” (Matt. xvi. 24). Air do neach a theachd na dhéigh-sa, féumaidh è a shòlasan peacach agus a dhroch còmpanaich a chuir air cùl, agus a bhi deònach, air a sgàth, fanoid,—agus fuath an t-sàoghail a ghiùlain. “Fùilgidh iadsan uile leis am b’ àill an beatha a chaith-eadh gu diadhaidh ànn an Iosa Crìosd, géar-leanmh-uinn” (2 Tim. iii. 12). A bhi giùlain an leithidean so air a sgàth is e sin a bhi togail a chroinn-chéusaidh.

“Agus an ti nach glac a chrànn-céusaidh, agus nach lean mise, cha ’n airidh orm e” (Matt. x. 38).

Ann ar ceann-teagaisg, tha ’m focal a ciallachadh an dara ni a rinn sinn ainmachadh,—Slàinte tre Chrìosd, agus ésan air a chéusadh.

A chairdean ionmhuinn, is e so an ni a th’ air a chuir fa bhur comhair leis an aran agus leis an fhion. (1 Cor. xi. 24, 25), eadhon obair chriochnaichte Chrìosd airson na’m peacach. An so tha gràdh, agus gràs an Tighearna Iosa, gradh Dhé an t-Athair,—cumhnant nan gràs,—umhlachd Chrìosd a dh’ionnsuidh a bhàis, air an cuir fa bhur comhair gu soilleir leis an aran ’s leis an fhion. O’s milis brìghmhor an t-searmoin a th’ againn àns na sàmhalachin ud. Tha cuid do shearmoin-ean àns nach eil ach beag do Chrìosd ’o ’n toiseach gu ’n deireadh, ann an cuid eile, tha e air a nochdadh ann an doigh ro mhi-choimhlionta; ach an so cha ’n eil dad ach Crìosd agus esan air a chéusadh. O bithibh ag ùrnuigh gu’n druigh an sealladh air bhur cridheachaibh, agus gu’m bi iad air an tarruing a mach a dh’ionnsuidh Iosa,—agus gu’m beannaich Dia an sealladh so, gu bhi ’g ìompachachadh. A mhuinntir ionmhuinn,—seadh ’a chlann-bheag, amhaircibh gu dùrachdach air do’n aran a bhi air a bhriseadh, agus ’m fion air a thabhairt. O is sealladh druigheach d’a rìreadh è, agus gu’n robh é gu mòr air a bheannachadh dhuibh. Agus sibhse a ta creidsinn ànn an Crìosd amhaircibh-sa mar an céudna gu dùrachdach, chum beachdan ni’s doimhne,—ni’s àirde fhàotainn-do shlighe na slàinte. Tha cuimhne agaibh mar a leagh an sealladh ud a thug Crìosd air Peadar a chridhe; agus mar a chaidh e mach agus a ghuil e gu goirt. O bi guidhe gu ’n dean an sealladh so an duigh, thusa a

thaiseachadh air a mhodh chéudna. Air do'n Cheannard chéud fhaicinn, mar a sgoilteadh na creugan thubhairt e, "gu cinnteach b'e so Mac Dhé!" Amhaire thusa air an aran-so air a bhriseadh, agus mothaich an ni céudna, a chum 's gu'm bi do chridhe a dol a mach an deigh 'n Tighearna. Air do'n ghaduiche àmharc air gnùis an t-Slànuighear air a chrann; agus a mhòrachd sin a bha ànn, eadhon 'na bhàs, fhaicinn, thubhairt e, "a Thighearn cuimhnich òrmsa" (Luc. xxiii. 42). Air bhi do'n aran so mata a nochdadh a cheart ni dhuit-sa, O iarr, gu'm bi thusa air do dheanamh comasach le a ghràs, air a bhi mar an céudna ag ràdh, "cuimhnich òrmsa." O chreidich iarr seallaidhean do Chrìosd a dh'abuicheas tu. Mar a tha toradh na talmhuinn aig àmanaibh ag abuchadh tuilleadh an áon là, 's tha e aig àmanaibh eile ann an tri, iarr thusa gu'm bi 'n là so d'a rìreadh na là abuchaidh air mhodh sonruichte dhuitse.

II. Anns an dara àit tha againn an so iartus Phòil a tháobh a chroinn-chéusaidh,—“nar leagadh Dia gu'n deanainn-sa uaill, ach ann an crànn-céusaidh ar ar Tighearna Iosa Crìosd.”

1. Tha so a nochdadh gu soilleir gu'n do chuir e air chùl “fhìreantachd féin a ta o'n lagh.” Tha 'n duine nadurra ag iarraidh slàinte le bhi 'ga fhìreanachadh féin fa chomhair Dhé. Athleasaichidh e a chaitheamh-beatha,—cùiridh e srian ri theangaidh,—féuchaidh e ri a smuaintean a cheannsachadh chum mar so gu'm mol se e féin do Dhia. Théid e ni's faide. Oidhirpichidh e air folach a chuir air a pheacaibh le aideachadh, ùrnuighibh,—déuraibh,—le bhi gabhail na Sacramaint,—agus so uile tha e deanamh chum gu mol se e féin do Dhia; agus mar so gu'n cuir se fo' fhiachaibh e gu a pheacanna

a mhaitheadh, agus gràdh a thòirt da. Dh'fheach Pòl ri so a dheanamh. Bha e na Phàiriseach,—“a tháobh na firéantachd a ta 'o 'n lagh neo-choireach.” Chaith e a bheatha gu stuama, agus choisinn e cliù, mar dhuine bha ro-dhiadhaidh. “Ach ars èsan, na nithe a bha nam buannachd dhomh, mheas mi iad sin nan càll airson Chrìosd” (Philip. iii. 7). Air do Dhia a shùilean fhosgladh threig e slighe na féin-fhìreantachd,—cha robh tlachd aig ìnnte ni b'fhaide. Cha 'n eil e ni 's mò a cuir muinghin san fheòil (iii. 3). Chuir e cùl gu bràth ris an t-slighe-so, seadh chuir e fo' chosaibh i. “Tha mi ars èsan a meas gur áolach iad, a chum gu cosninn Chrìosd” (iii. 0). O 's briadha 'n ni è,—duine a bhi saltairt air fhìreantachd féin,—agus ni a ta ro dheacair ri dheanamh.

2. Thug se e féin suas gu h-ìomlan do Chrìosd. Fhuair e a leithid do shealladh d'a glòir,—d'a mhaise,—d'a òirdheirceis slighe na slàinte, agus a lion suas a chridhe,—agus a rinn nithe eile beag na shealladh. “Bha gach gleann air a lionadh, gach béinn agus cnoc air an ìsleachadh, na nithe càrn air an deanamh dìreach, na slighean garbha air an deanamh réith, agus slàinte Dhé air a foillseachadh” (Luc. iii. 5, 6). Mar a théid-na réulta as an t-sealladh ri éiridh na gréine; mar sin air do Ghrian na fireantachd éiridh air anam, théid gach ni eile a shealladh. Lion Iosa agus èsan air a chéusadh a shùil,—agus a chridhe. Chunnaic,—chried e agus bha e sona. Ann an Chrìosd bha leasachadh d'a easbhuidhibh uile. Ann an Chrìosd bha Dia air a ghlorachadh. agus èsan air a theàrnadh. Uime sin dhlù-lean e ris le rùn cridhe.

3. *Rinn e naill ànns a chrànn-cheusaidh.*—Dh'aidich

e Crìosd am fianuis dháoine, cha robh naire air às, am fianuis na ginealaich uile-ud; agus rinn e uaill ànn mar an t-slighe trid an d'fhuair e maitheanas, sith—agus náomhachadh. O ciod am mugha a ta 'n so! Roimhe-sud, thug e toibheum do ainm Iosa, agus ghéur-lean e dh'ionnsuidh a bhàis iadsan a ghairm air ainm. A nis tha e a deanamh uaill as. “Air bàll shearmonaich e Iosa ànns na sionagogaibh gur esan an Crìosd” (Gnìomh. ix. 20). Roimh-so, rinn e uaill na bheatha neo-lochdach féin, ach a nis, is i so uaill (ged' is e ceann-feadhna nam peacach e,) gu'n do bhàsaich Crìosd air a shon. Roimhe so, rinn e uaill a fhòghlum, mar áon a shuidh ag cosaibh Ghamàliel; ach a nis tha e dèanamh uaill ànn e bhi air a mheas mar amadan air sgàth Chrìosd,—agus ànn e bhi àir a stiuradh leis mar leanabh beag. Ag bord an Tighearna,—a'm measg a chairdean,—am bailte nan cinneach, am baile na h-Aithne, san Roimhe, 'm measg dháoine foghlumte, agus neo-fhoghlumte, fa chomhair rìghrean us phrionnsachan, tha e deanamh uaill a slighe na slàinte trid Iosa Crìosd, mar an t-áon ni is fiu' aithne bhi againn air. A chairdean gràdhach, ciod ànns a' bheil sibhse a' deanamh uaill,—an ànn an Crànn-céusaidh Chrìosd?

1. An do sguir sibh do bhi ag iarraidh slàinte trid oibribh an lagha. Tha 'u cridhe nàdurra suidhichte air sibh a bhi 'ga bhur sior athleasachadh féin, gu Dia a chuir fo chomain, maitheanas a thoirt dhuibh. A' bheil ribh ag amharc sibh féin airson fireantachd—ri bhur dearbhadh air peacadh,—bhur bròn airson peacaidh, bhur n-oidhirpibh, bhur déuraibh, bhur n-urnuighibh, bhur n-ath-leasachadh, bhur comas ànn an ùrnuigh, seadh no ri obair an Spioraid annaibh

Bheil sibh ag amharc ris so mar bhóinn fireanachaidh ? Mo thruaighe ! Mo thruaighe ! “Tha ’n leabaidh tuilleadh ’s goirid gu neach e féin a shineadh oirre, agus tha am brat tuilleadh us aimhleathan gu neach e féin a phasgadh ànn” (Isa. xxviii. 20). Na seall airson maitheanas air an doigh so, tha do chridhe anabarrach ain-diadhaidh, agus uime sin, fireantachd air bith a tha sruthadh uaith,—tha i salach gràineil, agus uime sin cha sheas i an sealladh an Tighearna. O Meas i mar chall, mar luideagan salach, mar áolach an coimeas ri Crìosd.

2. Rach a dh’ionnsuidh Chrìosd. Creid ànn an gáol an Tighearna Iosa Crìosd. Tha a thlachd ànn an tròcair,—tha e deònach maitheanas a thabhairt,—tha e fireanachadh nan dáoine mi-dhiadhaidh. Am faca tu mata glòir a chroinn-chéusaidh,—an do dhruidh e air do chridhe ; a’ bheil thu làn toilichte leis an doigh thear-naidh so ? A bheil thu faicinn gu’ bheil Dia air a ghlòrachadh ànn a bhi ’ga do sháoradh,—gu’ bheil e na Dhia ceart,—fìor, glòrmhor, náomh, agus gidheadh ’ga d’fhìreanachadh. ’Bheil crànn-céusaidh Crìosd, a’ lìonadh do chridhe,—ga d’ lìonadh le sìth,—bheil gràdh agad do’n fhocal-siu “fireantachd Dhé?”—“an fhireantachd a ta ’o chreideamh”—“fireantachd as eugmhais oibre?” A bheil thu suidhe sìos an sealladh a chroinn-chéusaidh, agus a’ bheil d’anam a foisneachadh ànn ?

3. Dean uaill ànn an crànn-céusaidh Chrìosd agus ànn amhain. Cha’n urrainn do fhìor Chrìosduidh a bhi folaichte. Tha gràs cosmhuil ri spìosraidh ànns an làmh ; ni se e féin aithnichte. Cha’n urrainn do Chrìosduidh fìor-bheò, a bhi na thosd ; agus mar sin ma tha thusa d’a rìreadh a mothachadh mìlseachd a chroinn-chéusaidh, aidichidh tu Crìosd am fianuis dháoine—

coslach “ris an fhion a’s feàrr a theid sios gu milis, a toirt cainnte do bhillibh an dréum a choidleas” (Dan. vii. 9). ‘Bheil thu ‘ga aideachadh na d’theaghlach,—agus ag ràdh an sin, gur le Crìosd thu. Bi dileas ànn do thigh féin. Is comharradh gur cealgair e, áon a bhi ag aideachadh Chrìosd anns gach àit, ach na thigh féin. Am measg do chompanach an abair thu gur e do charaid e; an tigh-na-ceannachd agus air a mhargadh a bheil thu deònach a bhi aithnichte mar neach a th’air a ghlanadh am fuil an Uain? A bheil fadal ort gus ‘m bi do cleachdadh làn chosmhuil ri riaghailtibh an t-soisgeil? Thig mata gu bord an Tighearna agus aidich èsan a shaor d’anam. Gu ‘n deònaich an Tighearn dhuit, so a dheanamh ànn am firinn, agus a bhi gabhail Chrìosd mar lòn d’anama, mar d’fhùreantachd,—do Thighearn, do Dhia—agus mar na h-uile dhuit. Na leagadh Dia, gu ‘n dcanadh tu uail ach ànn an crànn-ceusaidh Chrìosd.

III. *Anns an treas àit, thoir fainear an toradh.*—“tre ‘m bheil an sáoghal air a chéusadh dhomh-sa agus mise do’n t-sáoghal.” “Ma tha neach sam bith ànn an Crìosd, is creutair nuadh e” (2 Cor. v. 17). ‘N uair a dh’ fhosgail Iosa sùilean Bhartimeis, bha beachd eile aige do’n t-sáoghal. Is ànn mar so a bha Pòl, cho luath ‘s a dh’ éirich e dhe ghlùnaibh, le sìth Dhé na chridhe, dh’ atharraich an sáoghal na shealladh. Ma dh’ ìmich e air sràidibh Dhamascuis, no ma dh’ amhairc e ‘o mhullach a thighe air na ráontaibh maiseach a bha ri táobh Abàna, bha a nis an sáoghal le ghlòir ann ‘a shealladh mar ni bochd,—fáoin,—màrbh. Roimhe so, bha e taitneach dha,—roimhe so, bha a chridhe suidhichte air a shaibhreas,—a shòlàsaibh—a mhaise, ach air dha creid-

sinn ànn an Iosa air bàll bhàsaich e do na nithibh so. Cha robh 'bhuaidh aca nis air, a bh' aca uair-eigin, agus bha iad gach là a call an cumhachd. Mar a chailleas duine a ta bàsachadh air crann-céusaidh, a neart a chuid agus a chuid, a reir mar a ta an fhuil a ruith tre lotaibh a làmhan 'us a chosan; mar sin tha an saoghal ànns an robh a leithid do thlachd aige-sa, a chuid agus a chuid a càll a mhaise ann na shealladh. Fhuair e 'leithid 'a mhilseachd ann an Criosd,—am maitheanas peacaidh ann an co-chomunn Dhé, am fianuis an Spioraid, agus gu'n robh an sáoghal a fàs gach là ni bu lugha na shealladh.

A ris cha 'n e mhàin gu'n robh an sáoghal air a chéusadh dhàsan, ach mar an céudna "*èsan do'n t-sáoghal.*" Mhottaich e gu'n d'thainig atharrachadh air féin. Bha e uaireigin cosmhuil ris an each-reis nach gabh ceann-sachadh,—no ris a chù a th'air an lorg; mar sin bha a chridhe a plogartaich an déigh urrain, agus ainme, 'us cliu sáoghalta, ach a nis tha e briste bruite,—air a chéusadh do na nithibh so. Cha 'n e gu'n robh anamiannan gu h-ìomlan marbh ànn,—o cha robh idir, bha iad a nis agus a rithist a gluasad ànn, agus 'ga chuir gu ghlùnaibh a dh' iarraidh cabhair 'o shuas. Gidheadh, mar is mò a dh' amhairc e ris a chrann-chéusaidh is ànn as mo a bhàsaich an "seann duine." Mhottaich e gach là ni's lugha thogradh gu peacadh, agus an tuilleadh tograidh airson Chriosd—airson Dhé, agus airson náomhachd.

Le a bhi beachdachadh air na nithibh so feudaidd tu breithneachadh an d'thainig tu 'dh' ionnsuidh Chriosd. Roimhe so b'e 'n sáoghal do chuid uile,—a chliù, a shaibhreas, a shòlasan. Bheil thu a nis air do chéusadh dha? Cuir do làmh air do chridhe, agus abair an do

chaill thu do dhéigh eu-cuibheasach air! “Iadsan a’s le Criosd, chéus iad an fheadil maille ri h-an-tograibh agus a h-anamiannaibh” (Gal. v. 24). An do chuir Criosd na tarnainn annta? Am b’fhearr leat gu’n robh iad màrbh? Ciod am freagradh a bheir sibh,—sibhse tha gabhail tlachd amhàin ann an sòlasaibh na beatha so—danns,—oranan,—’ol, agus fala-dha. O tha ’ur doighean a nochdadh gu soilleir nach buin sibh do Chriosd. A rìs ciod a their sibhse anns a bheil gáol an airgid,—aig a’ bheil e mar ar crìoch àraidh a bhi deanamh airgid,—sibhse leis am b’ fhearr beagan tuilleadh òir a bhi ’nar sporainibh no gràs Dhé a bhi ’n ar cridheachaibh? Ciod a fhreagras sibhse ’luchd toilleachaidh na feòla—’luchd gràdhachaidh an dorchadais. Cha bhuin sibhse do Chriosd, cha d’ thainig sibh d’a ionnsuidh, tha ’n sàoghal beò dhuibhse, agus sibhse do ’n t-sàoghal. Cuimhnichibh cha’n urrainn sibh uail a dheanamh anns a chrann-chéusaidh agus an sàoghal a ghràdhachadh. Sibhse a ta smuaineachadh a chaochladh, cha ’n fhaca sibh fathast glòir slighe na sláinte trid Iosa Criosd. Rach-aibh roimhe mata: gràdhaichibh an sàoghal, sealbhaichibh gach sòlas a’s urrainn e a thoirt,—tionailibh airgiod sàsuichibh bhur n-anamiannan, ach ciod a bhuanachd a ni so dhuibh ma chailleas sibh bhur n-anamana!

Ach tha cuid ag ràdh “O gu’n robh an saoghal air a chéusadh dhomhsa, agus mise do’n t-sàoghal! O gu’n robh mo chridhe màrbh do’n t-sàoghal agus beò amhàin do Iosa. An e so d’a rìreadh d’iarrtas? Amhaire mata ris a chrann-chéusaidh,—ri tiodlac iongantach Dhé, oir tha sláinte air a gealltainn dhoibhsan a dh’amhairceas. Suidh sios mair a rinn Muire, amhaire air Iosa agus bithidh an sàoghal gle bheag ànn a’d shealladh. ’Nuair

a dh' amhairceas tu air a ghrian, cinnidh na h-uile ni eile dorchadh dhuith; an uair a bhlaiseas tu air mil bheir i bhlas, o na h-uile ni eile, mar sin 'n uair a bhlaiseas d'auam air Iosa, bheir so a bhlas a brosgul an t-sáoghail, a sòlasaibh an t-sáoghail, agus anamiannaibh na feòla. Uime sin bi a sior amharc air,—amhaire gus an lionar, d'inntinn agus do chridhe le beachd soilleir do shlighe na slàinte trid san,—a ta cho glòrmhoir,—cho làn sìthe do'n anam. Mar sin bithidh an saoghal air a chéusadh dhuitsa, agus thusa do'n t-saoghal.

SEARMOIN XIII.

AN T-SLIGHE MHAITH A DH'IONNSUIDH DHE.

“Ciod leis an tig mi ann am fianuis an Tighearna, leis an striochd mi mi féin an lathair an Dia a's àirde? An tig mi na fhianuis le iobairtibh-loisgte le láoigh a bhios bliadhna dh'aois.

“Am bi an Tighearn toilichte le miltibh do reitheachaibh, le deich miltibh do shruthaibh oladh, an toir mi mo chéudghin air son mo chionta,—toradh mo chuirp airson cionta m'anama.

“Dh'fhéuch e dhuit O dhuine ciod a tha maith; agus ciod a tha an Tighearn ag iarraidh ort, ach ceartas a dheanamh, tròcair a ghràdhachadh, agus gluasad gu h-àrìosal maille ri d' Dhia.”—MICAH, vi. 6, 7, 8.

TEAGASG.—An t-slighe mhaith air an tig sinn am fianuis an Tighearna.

Cluiun a cheisd a th' air an anam a th'air a dhùsgadh.—Ciod leis an tig mi ann am fianuis an Tighearna? Cha do chuir duine neo-iompaichte riamh a leithid a cheisd. Cha 'n eil iarrtas air bith aig an anam neo-iom-

paichte a thighinn am fianuis an Tighearna, na e féin a chromadh fa chomhair an Ti 's àirde; 's coma leis smuanachadh idir mu dhéighinn; b'fheàrr leis smuaineachadh mu ni air bith eile. Uime sin tha'n duine nadurra gu furasda a di-chuimhneachadh sin a chluinneas e mu Dhia, cha 'n eil cuimhne aige air nithibh Dhé do bhrìgh nach eil a chridhe air a thogail riu. Cha 'n eil iarrtus aige a thighinn am fianuis Dhé a dh'ùrnuigh. Cha 'n eil ni a tha 'n duine nadurra a fuathachadh ni's mo na ùrnuigh. B'fheàrr leis gu mòr leth-uair a chuir seachad gach maduinn ann an sáothair chorporra air bith, no am fianuis Dé. Ni mo is àill leis a thighinn am fianuis Dé aig uair a bhàis. Tha fhios aige gu'm féum e thighinn, ach an àite sòlas a thoirt dha, 's ànn a b'fheàrr leis pilleadh gu neo-ni, no gu'm faiceadh e a ghnùis. O chairdean an e so 'ur suidheachadh-sa! O ma's è cia cho chinnteach agus a tha e gu'm beil sibh fo bhuaidh na "h-inntinn fheòlmhoir a ta na namhdeas an aghaidh Dhé" (Rómh. viii. 7). Tha sibh cosmhuil ri Phàraoh a thubhairt, "co e an Tighearn gu'n eisdinnsa r'a ghuth" (Ecsod. v. 2). Tha sibh ag radh ri Dia, "imich uainn oir cha 'n àill leinn eolas do shlighean" (Iob xxi. 14). Is eagalach mata 'n ni è,—thu bhi mar so gun deigh airsan a's E tobar nan uisgeachan beò!

I. *An so tha air tùs againn, ceisd dhurachdach an anama a th' air a dhùsgadh.*—

1. Tha 'n t-anam beò a mothachadh gu' bheil a shonàs a co-sheasamh ann an comunn an Tighearna. Ann an so bha sonàs Adhaimh mu 'n do thuit e co-sheasamh,—bha e mar leanabh gràdhach aig a bheil taitneas, a bhi fo'shùil athar. B'e àrd shonàs 'a bhi maille ris—a bhi gràdhaichte leis,—a bhi mar chaimean

an solus na greine,—’dannsa mar gu ’m b’eadh an solus gràidh a ghnuisse gun ni a bhi tighinn eatorra. Is e gàirdeachas nan aingle a bhi tighinn am fianuis an Tighearna, ’ga ’n striocdhadh féin an lathair an Dé a’s àirde; oir na lathair tha lanachd do shòlas. Agus ge b’e teachdaireachd gràidh air an d’theid iad, tha iad a ghnàth ’mothachadh gu bheil suil a gháoil òrra,—ni is e am bith-ghàirdeachas gach là,—agus mar an céudna gàirdeachas a chreidich. Cluinn ciod a ta Daibhidh ag ràdh; “mar thogras am fiadh chum nan sruth uisge, mar sin tha m’anam a’ togairt a’ d’ionnsuidh-sa a Dhé. Tha tart air m’anam chum Dhé, chum an Dé bheò. C’uin a thig mi agus a nochdar mi am fianuis Dhé” (Salm xlii. 1, 2). Tha togairt aige, cha ’n ànn amhàin an deigh a thiodhlacan,—no a cho-fhurtachd ach na dhéigh féin. Tha fadal air a chreideach airson a lathaireachd,—agus airson a ghràidh a shealbhachadh,—airson tuillidh fagusgachd dha ànn an uaigneas, agus mar an céudna gu bhi ànns an fhollais ni’s dluithe dha, no do chréutair air bith. An do bhlais sibh air a bheannachadh so?—agus an do thuig sibh gu’ bheil tuilleadh foise ànn an áon uair do fhior chomunn an Tighearna, no ànn an siorruidheachd do chomunn a chréutair. A bhi mata, a sealbhachadh a làthaireachd, a ghràidh, is e so néamh ge b’e ionad ànns a bheil e, oir is urrainn Dia do dheanamh sona ann an àit air bith. Ach as éugmhais cha ’n eil e an comas duit a bhi sona.

2. A rìs tha an neach a th’air a dhùsgadh a mothachadh bacaidhean san rathaid. “Ciod,” ars esan, “leis an tig mi?” Tha dà bhacadh shonruichte a tha cuir trioblaid air (1) ànns a cheud àit, nadur a pheacaich

féin. 'N uair a tha Dia d'a rìreadh a' dùsgadh neach, tha e nochdadh dha cho truailidh,—cho fuath-thoilltinneach is a ta è—"gu' bheil uile bhreithneachadh smuaintean a chridhe a mhàin olc gach áon là" (Gen. vi. 5)—gu'm bheil an corp mar an céudna, agus sin gu h-iomlan air a ghnàthachadh ànn an seirbhis a pheacaidh,—gu'n d'thug e masladh do Chrìosd,—gu'n do pheacaich e an aghaidh lagh 'us soisgeil,—agus gu'n do chum e an doras dùinte air Crìosd gus an robh "a cheann comhdaichte le drùchd agus a chiabha le bráonaibh na h-oidhche" (Dan. v. 2). O bhraithrean mu thug Dia solus dhuibh oirbh féin, tha iongantas oirbh gu bheil sibh a mach a ifrinn,—gu'n do ghiùlain e leibh cho foighidneach thuige so. Uime sin is e a their sibh, "cìod leis an tig mi ànn am fianuis an Tighearna"—seach an sáoghal uile cionnus a thig mise fa chomhair?"

A rìs, anns an dara àit, air do Dhia anam a dhùsgadh, foillsichidh e dha ni-eigin do ghlòir a náomhachd agus a mhòrachd féin,—mar a dh'fhoillsich e do Isaiah. "Chunnaic mi an Tighearna" ars esan, "na shuidhe air caithir rìoghail àrd agus togta suas, agus lion iomall a thrusgain an teampull. Os a cheann sheas seraphim, aig gach áon bha sé sgiathan; le dithis chomhdaich e aghaidh, agus le dithis chomhdaich e a chosan, agus le dithis rinn e itealaich. Agus ghláodh iad gach áon ri-cheile agus thubhairt iad is náomh, is náomh, is náomh Tighearna nan sluagh tha an talamh uile làn d'a ghlòir." Agus thubhairt mi mo thruaighe mise, oir chaidh as domh!" (Isa. vi. 1, 2, 3, 5.) Air dha mòrachd agus náomhachd Dhé fhaicinn, "chaidh as dha," oir mhothaich e nach b'urrainn e seasamh fa chomhair a leithid do Dhia. O

mata innsibh-sa a nis, an d'fhuair sibh féin a leithid d'a shealladh air glòir, agus náomhachd Iehòbhah agus a leag sios mar so sibh aig a chosibh? O guidhibh air son so,—air son a leithid d'a shealladh 's a fhuair Iòb a thubhairt, “le éisdeachd na cluaise chualadh mi thu, ach a nis chunnaic mo shùil thu. Uime sin gabhaidh mi gràin diom féin agus ni mi aithreachas ann an duslach agus ànn an luath” (Iobh xlii. 5, 6). Tha eagal orm nach faigh a chuid inbhòr agaibh, aithne air, gus an seas sibh le beòil dhuinte fa chomhair a righ-chaithreach. O guidhibh gu'm faigh sibh aithne air a nis—a bheir sibh 'gu bhi ag ràdh, “ciod leis an tig mi am fianuis an Tighearna leis an strìochd mi mi féin an làthair an Dé a's àirde.”

3. Tha mòr dhurachd an anama a th' air a dhùsgadh ga thoirt gu bhi cuir na ceisde so,—ceisd neach a tha tuigsinn, “gu bheil áon ni féumail” (Luc. x. 42). Bheireadh e ni air bith gu sith a bhi aige ri Dia—“Miltibh do reitheachaibh, deich miltibh do shruthaibh oladh” (7)—an ni is priseile a th'aige air thalamh. Ge d' bhiodh mìle sàoghal aige, bheireadh e iad uile airson coir a bhi aige ànn an Criosd. An-aoibhinn dhuibh a th' aig fois ann an Sion—nach d'fhèdraich riamh, “ciod leis an tig mi am fianuis an Tighearna?” Amadana! nach 'eil a' toirt fainear gu' bheil siorruidheachd eagalach air thoiseach oirbh. “Ulluich thu féin gu codhail a chumail ri d' Dhia” (Am. iv. 12). Tha thu dol gu bàs 'us breitheanas, 's gidheadh cha 'n eile e mar cheisd ort cionnus a nochdar thu am fianuis na righ-chaithreach. Ge d' nach biodh tu ach a dol a choinneachadh righ talmhaidh; smuainicheadh tu cionnus a bhiodh tu air d' uidheamachadh; no cionnus a bhiodh tu air do thoirt

fa chomhair breitheamh talmhaidh; agus co am fear-tagraidh a rògnaicheadh tu. Cionnus ma ta, air dhuit a bhli dol gu dlù gu cathair breitheanais Dhé, nach eil thu ag ràdh, “cionnus a thig mi na fhianuis.” O ma’s ànn air éigin a thearnar am firean, c’ait ’n taisbean an duine mi-diadhaidh, agus am peacach e féin” (1 Phead. iv. 18).

II. Anns an dara àit tha an so freagradh na sìth do ’n cheisd ud—“Dh’ fheuch e dhuit O dhuine, ciod a tha maith.” Cha ’n urrainn ni air bith a ni an duine, fhìreanachadh. Gu nadurra, tha e stri chum so agus cha ’n eil ni nach toireadh e—nach fuilingeadh e, na ’m b’ urrainn e so a dheanamh. Ghuileadh e ghuidheadh e, dh’athleasaicheadh e a bheatha, ach tha an t-ìomlan mar luideagan salach fa chomhair an Tighearna.

1. Tha an cridhe làn truaillidheachd, agus uime sin tha gach ni a bhuineas dha truaillidh—air sheòl ’s gu ’m féum eadhon ùrnuighean, agus a dheoir a bhi air an glanadh.

2. Agus ge d’ a b’ urrainn thu ùmhlachd choimliona a thoirt o so suas, cha deanadh so réite airson nam peacaidhean a chaidh seachad — peacaidhean d’òige. O mhiunntir ionmhuinn ma bhios sibh àir bhur fireanachadh, theireàr ribh mar a bha air a radh ri Iosua “thugaibh dheth an t-eudach salach”—“eididh mi e le culaidh mhaisich” (Zec. iii., 4). Agus is e Iosa a mhàin a’s urrainn so a dheanamh.

“Dh’ fheuch e dhuit o dhuine ciod a tha maith.” Is e Criosd an t-slighe mhaith. “Faicibh agus feòraichibh airson nan seana chéumanna, c’ait a bheil an t-slighe mhaith, agus gluaisibh innte; mar sin gheibh sibh fois do ’ur n-anamaibh” (Ier. vi. 16). Is Esan an

t-slighe mhaith a dh' ionnsuidh an Athar—air tùs a chionn e bhi cho freagarrach. Tha leighis aige airson gach peacadh—lànachd airson gach falamhachd—eideadh air son gach lomnochd. Gabhaidh E ris gach peacach a thig, oir thainig e féin a chum so; agus gabhaidh an t-Athair ruinn air a sgàth, oir chuir e do'n t-sáoghal E —mheas e ar peacaidh dha—thog e na mairbh e, agus tha e féin ga d' chuireadh d'a ionnsuidh. A ris tha e cho sáor. “Mar tre chiont áoin duine, a thainig breitheanas air na h-uile dháonaibh chum ditidh, is amhuil sin mar an céudna, tre fhìreantachd áoin, thainig an sáor-thiodhlac air na h-uile dháoine chum fìreanachaidh na beatha” (Romh. v. 18.) Tha maitheanas air a thairgse tre Iosa do gach áon a pheacaich an Adhamh. So deagh sgéul do 'n pheacach is mò. Feudaidd tu bhi cho sáor ris an neach nach do pheacaich riamh “Uime sin tha e feuchainn dhuit o dhuine ciod a tha maith.” A ris is e Criosd an t-slighe mhaith, do bhrìgh gu bheil Dia air a ghlòrachadh ànn. Tha gach doigh eile a' glòrachadh a chréutair—ach an doigh so Dia a mhàin. Uime sin tha 'n t-slighe so na deagh shlighe, do brìgh gur ànn aig Iosa tha ghlòir. Na 'm b' urrainn neach e féin fhìreanachadh—creidsinn dhe féin, agus mar sin dhe féin greim a dheanamh air fireantachd Chrìosd, dheanadh e uaill. Ach air dha 'bhi màrbh aig cosaibh Iosa, agus Iosa dhe sháor ghràs 'ga chomhdach le fhìreantachd féin a mhàin, mar sin tha Iosa a fáotainn na glòire.

An do roghnaich thu an t-slighe mhaith so?—an t-slighe a tha Dia a foillseachadh 'o leagadh bunaite an domhain—a nochd e do Abel—a nochd e ànns na h-ìobairtibh—le na fàidhibh, agus le a Spiorad. An

faca tusa an t-slighe mhaith so? Ma chunnaic, measaidh tu na h-nìle nì mar chàll an coimeas ri eòlas a bhi agad oirre. O is milis, maiseach, an doigh so air peacach fhìreanachadh. B'fhearr gu'm b'aithne do'n t-sàoghal uile i; agus gu'n robh tuilleadh eòlais againn féin, agus an tuilleadh meas oirre. O ìnichibh innnte; an so gheibh sibh fois do bhur n'anamaibh.

III. *Anns an treas àit tha e air innseadh an so, "ciod a tha an Tighearn ag iarraidh" orra-sa a th'air am fireanachadh.* 'N uair a leighis Iosa an duine aig lochan Bhethesda, thubhairt e ris, "féuch rinneadh slàn thu na peacaich nì's mò, air eagal gu'n tachair nì's miosa dhùit" (Eoin v. 14). Agus a rìs 'n uair a mhaith e a peacadh do'n bhan-adhaltranach thubhairt e, "cha mho tha mise ga d' dhiteadh ìnich romhad agus na peacaich nì's mò." (Eoin viii. 11). Mar an céudna an so, air dha bhi nochdadh slighe mhaith na fireantachd, tha e ga d' chuir an cuimhne, "ciod a tha Dia 'n Tighearna ag iarraidh ort."

Agus ciod a tha e ag iarraidh air a mhuinntir sháorta? Tha gu'm biodh sibh—mar a bhraitlirean-san náomh agus ceart.

1. "Ciod a tha an Tighearn ag iarraidh ort, ach ceartas a dheanamh,"—ceartas eadar duine agus duine, mar a ta e féin, "an Dia ceart" a deanamh; an Dia "cothromach cha'n eil euccart ann." (Salm xcii. 15). An d'thainig tu d'a ionnsuidh trid Iosa? tha e ag iarraidh thu bhi giùlain ìomhaigh,—thu bhi cosmhuil ris. O bithibh ceart ri ur co-chréntair,—cosmhuil ri Dia,—onarach,—a seachnadh chuilbheartan, mar a ta a bhi moladh an nì sin tha sibh a reic, agus a diomaladh sin a ta sibh a' ceannach. "Is olc is olc e ars an' ceannaiche, ach an uair a

dh'imicheas e roimhe, an sin ni e uail," (Gnàth. xx. 14). Cha'n fhàod sibhse bhi mar so,—“ach ceartas a dheanamh.”

2. Tha e ag iarraidh oirbh mar an céudna, “tròcair a ghràdhachadh.” Is áon so do oirdheirceasan Chrìosd féin, agus ma tha thusa ànn an Crìosd, òl gu pailt d'a Spiorad, agus gràdhaich trocair. Tha an sáoghal an-ìochdmhor; tha mathair gun Chrìosd an-ìochdmhor do anam a leanaibh féin; leigidh i leis dol sìos a dh'ionnsuidh truaighe shiorruidh. So an-ìochdmhorachd muinntir gun Chrìosd, ach na bithidh-sa mar so,—ach tròcaireach mar a ta bhur n-Athair neamhaidh tròcaireach.

3. A rìs tha e ag iarraidh oirbh “glusad gu h-iriosal maille ri ur Dia.” Foghlumibh uamsa, arsa Crìosd, oir tha mise iriosal agus macanta ànn an cridhe” (Mat. xi. 29). Ma chuir e folach air do pheacaibh,—do cheannairc,—do chùl-sleamhnachadh bi iriosal gu bràth, na fosgal do bhéul ach gu a chliùthachadh. Tha e ag iarraidh so eadhon gu'n gluaiseadh thu maille ris gu h-iriosal.

Cuimhnich, is i so a chrìoch a bh' aige ànn a bhi ga d'fhìreanachadh—ghràdhaich e an caglais, agus thug se e féin air a son, a chum gu'n náomhaicheadh e i,—chum gu'n giùlanadh i ìomhaigh ànns an t-sáoghal, agus tre'n t-siorruidheachd. Chum so a choimhlionadh, dh'fhag e nèamh, dhoirt e fhuil, bhàsaich e, agus uime sin mur 'eil thusa náomh cha 'n eil buannachd shlàinteil agad fathast do Chrìosd.

A rìs cuimhnich bheir e gràs airson gach dleasdanas. Is e tobar nan uisgeachan bèò e; uime sin bi laidir ànns a ghràs a ta an Iosa Crìosd,—tha pailteas ànn fa chomh-

air gach uireasbhuidh. Tha sáoibhreas do-labhairt ànn.

Bithibh laidir anns a ghràs a ta ànn; beathaichibh air; abraibh ris, do bhrìgh gu bheil èsan ag iarraidh so oirbh, gu'm féum e gràs a thoirt dhuibh a réir ur feuma “Leasaichidh mo Dhia-sa bhur n-uireasbhuidh uile a reir a shaoibhreis ànn an glòir, tre Iosa Crìosd” (Philip. iv. 19) “Dh’fheuch E dhuit cìod a tha maith.” O ma ta, bi ’ga d’thaice ris—faigh beatha uaith-san nach bàsaich—uisge beò uaith-san nach tiormaich,—cumaidh a lann suas thu, giulainidh e air a ghuaillibh thu tre dhrisibh na fàsaich; agus amhaire ris cho mòr airson naomhachaidh agus a nì thu airson fireanachaidh.

SEARMOIN XIV.

FEIN FHIOSRACHADH A CHREIDICH, A REIR AN DUINE
'N TAOBH A STIGH.

“Oir a ta tlachd agam an lagh Dhé a reir an duine an táobh a stigh.

“Ach tha mi ’faicinn lagha eile a’m’ bhuill a coghadh an aghaidh lagha m’ inntinn, agus ga m’ thoirt am bruid do lagh a’ pheacaidh a ta ànn am bhuill.

“Och is duine truagh mi, co a sháoras mi o chorp a bhàis-so?

“Tha mi ’toirt bhùidheachais do Dhia tre Iosa Crìosd ar Tighearna-Uime sin, tha mise féin leis an inntinn, a deanamh seirbhis do lagh Dhé, ach leis an fheadil do lagh a pheacaidh.”—ROMH. vii. 22-25.

AITHNICHEAR an creideach, cha’n ann a mhàin air a shìth agus a ghairdeachas, ach mar an céudna air a chomhraig agus a dheuchainnibh. Tha sìth air leth aige,

oir tha i sruthadh o Chrìosd, agus mar sin, náomh, nèamh-aidh. Mar an céudna a' chòmhraig, tha i goirt, agus mòr agus marinneach a dh'ionnsuidh a bhàis. Ma cheadaicheas an Tighearna, suidhidh cuid dhinn air a chéud sàbaid aig a bhòrd; is i cheisd uime sin dhuinne 'n dùigh, "an do theich shin dh'ionnsuidh Chrìosd?"

A chum a cheisd so fhuasgladh, thagh mi an ceann-teagaisg so ànns a' bheil iomradh againn air còmhraig a Chrìosduidh, a chum gu'n tuigeadh tu, a' bheil no nach eil thu fo bhratach Chrìosd,—a bheil no nach eil, thu a cathachadh cath maith a chreideamh.

I. *Air tùs tha an creideach a gràdhachadh lagh', Dhé.*—
"Tha tlachd agam an lagh Dhé a reir an duine an táobh a stigh.

Roimhe do neach creidsinn ànn an Chrìosd, tha e fuathachadh an lagha le uile chridhe (Romh. viii. 7). Tha e ga fhuathachadh a chionn gu 'bhiel e náomh. "Ro ghlan tha d'fhocal-sa agus is ionmhuinn le d'oglach c. (Salm cxix. 140). Ach a bhrìgh so is fuathach leis an aingidh e. Tha an lagh a foillseachadh toil náomh Dhé,—a' cuir an aghaidh gach séorsa truailidheachd. Ach tha an t-aingidh a gràdhachadh a pheacaidh, agus a fuathachadh sin a ta cuir an aghaidh an ni a ta e gràdhachadh,—agus ga sheachnadh mar a sheachnas an dallag solus geal na gréine. A rìs tha an t-aingidh a' fuathachadh an lagha do bhrìgh gu' bheil e "ro fhar-suing" (Salm cxix. 96). Tha suil an lagha air gnìomh-araibh an duine, follaiseach 'us diomhair—air gach focal diomhain—air sealladh na sùla, air smuaintibh a chridhe eadhon iad sin is diomhaire, agus uime sin tha an t-aingidh a fuathachadh an lagha. Ghiulaineadh e leis, mur rachadh e ni b'fhaide na gnìomharan o'n taobh a muigh ach

ars èsan tha e a' cronachadh smuaintean, agus iarrtusan nach urrainn mise 'leasachadh; agus uime sin tha e ga fhuathachadh. A rìs tha an t-aingidh a' fuathachadh an lagha, do bhrìgh gu bheil è neo-chaochlaidheach. "Gus an téid nèamh agus talamh thairis, cha téid áon lide, no áon phung do'n lagh thairis gus an coimblionar gach áon ni" (Mat v. 18). Bu mhiann leò gu'n atharraicheadh e,—seadh gu'n rachadh a dhubhadh as gu léir. Ach tha e cho neo-chaochlaidheach ri Dia féin, oir tha è sgriobhta air a chridhe; cha mhugh 's cha bhàsaich è, do bhrìgh nach mugh's nach bàsaich Dia. Cha 'n atharraich e féin agus cha 'n atharraich e aitheanta gu siorruidh. Air an aobhar sin, is fuathach leis an aingidh lagh Iehobhah.

2. Ach air do neach a theachd a dh'ionnsuidh Chrìosd, cha 'n eil a chuis mar so ni's faide. Is urrainn an neach so a' radh "tha tlachd agam an làgh Dhé a réir an duine an táobh a stigh;" agus "cia ionmhuinn leam do lagh-sa, gach là is e mo smuaineachadh" (Salm cxix. 97). Agus a rìs, "is e so mo thlachd do thoil a dheanamh a Dhé seadh tha do lagh an táobh a stigh do m'chridhe" (Salm xl. 8).

Tha da áobhar airson so.

1. *Cha 'n eil an lagh ni's mò na namaid do 'n dréam so.*—Ma tha, áon air bith an so an diugh a ta mothachadh peacaidh; agus mar sin fo' eagal mallachaidh an làgha bhris e, thigidh dh'ionnsuidh Chrìosd, agus gheibh e fois; do bhrìgh gu'n do èan-choimhlion Chrìosd uil agartas an lagha mar urras nan peacach,—agus mar sin, annsan is urrainn dhuit a' radh, "shaor Crìosd mise o mhallachadh an lagha, air dha bhi air a dheanamh na mhallachadh air mo shon" (Gal. iii, 13). Uime sin, air

dhuit a bhi mar so, “ cha ’n ànn fo’ ’n lagh ach fo’ ghràs,” na biodh eagal ort, cha ’n eil áobhar eagail agad ni ’s mo na th’aig an anam sháorte ’n deigh do là a bhreitheanais dol seachad. Smuainich air staid a leithid so do neach,— a chunnaic na mairbh, beag agus mòr fa chomhair na rìgh-chaithreach,—a chuladh binn-ditidh muinntir neo-iompaichte,—a chunnaic iad a dol sìos do ’n loch a ta dearg lasadh le teine agus pronnusg ; ’mothachadh gidh-eadh, nach robh áobhar eagail aige-san. Chunnaic e mallachdan an lágha air an dortadh a mach, ach air féin cha do thuit áon dhuibh. Agus mar sin O chreidich, air dhuitse bhi ’g amharc air sáothair anama Chrìosd—a fullang corruich Iehòbhah na chorp a bh’ air a lot airson peacaidh,—airson do pheacaidh-sa, fáodaidh tu ’ràdh, “ rinneadh e na mhallachadh air mo shonsa ” uime sin carson a bhiodh eagal orm.

2. *Is e an t-áobhar eile, gu’n do sgrìobh Spiorad Dhé a lagh, air crìdhe na muinntir-so.* “ Agus so an co-cheangal a ni mi ri tìgh Israeil, an deigh nan laithean sin, deir an Tighearna, cuiridh mi mo reachd nan tàobh a stigh, agus sgrìobhaidh mi air an crìdheachaibh e, agus bithidh mise dhoibh-san a’ m’ Dhia, agus bithidh iadsan dhomsa ’na m pobull ” (Ier. xxxi. 33). Mar a ta creideamh ànn an Crìosd a toirt sàorsa o eagal ; mar sin tha ’an Spiorad náomh ànns a chridhe, a gintinn gràidh d’a thoil. Tha e ’nis a fantuinn ànns a chridhe,—ga thais-eachadh,—a toirt air falbh a chridhe chloiche, agus a toirt crìdhe feòla, agus a sgrìobhadh air, lagh náomh—náomh—náomh an Tighearna. Mar sin tha an lagh blasda do ’n anam, agus tha mòr thaitneas aig ànn, agus tha e le uile chridhe ag iarraidh gu’m biodh gach smuain focal, gnìomh, agus iartas, fo’ gheill dha. Their

e mar a thubhairt an Salmadair, “o nach ròbh mo chéumanna air air an stiuradh chum do reachdan a choimhead” (Salm cxix. 5). Seadh agus bu mhiann leis gu’m biodh an sáoghal gu leir a geilleadh dha. “Ruith srutha dhéur sìos o m’ shuilibh, a chionn nach do choimhid iad do lagh” (Salm cxix. 136). O b’fheàrr gu’m b’ aithne do ’n t-sáoghal nach eil fìor shonas ànn dealaichte ’o náomhachd; agus mar sin gu’m biodh iad uile mar áon teaghlach fo gheill do riaghailtibh náomha fìor-ghlan an t-soisgeil. Cuiribh mata a cheisd-so ribh féin, an urrainn mise a ràdh, “gu bheil tlachd agam an lagh Dhé a reir an duine an táobh a stigh?” A bheil mi a nis gràdhachadh an lagha a dh’ fhuathaich mi roimhe so, agus a bheil dian-thogradh agam airson an la ànns an toir mi làn umhlachd dha,—ànns am bi mi náomh mar a ta Dia náomh, fìorghlan mar a ta Crìosd fìorghlan.

O thigibh a pheacaichibh, agus thugaibh ur cridhe do Chrìosd a chum gu’n sgrìobh e a làgh air; tha làgh an Diabhoil fada gu leor air; thigibh gu Iosa agus bheir e fàsghadh ’o mhallachdan an lágha, agus bheir e an Spiorad chum a lagh a sgrìobhadh air bhur cridhe,—air sheòl ’s gu’n gràdhaich sibh e le bhur ’n uile chridhe Tagraibh a ghealladh. Is cinnteach mi gu’n d’fhuair sibh gu leor do shòlasan a pheacaidh; O thigibh a nis agus blaisibh air sòlasaibh náomhachd a chridhe nuaidh.

Ma bhàsaicheas tu le do chridhe mar a ta e, bithidh e na chridhe aingidh gu sìorruidh. “An ti a ni eucoir deanadh e eucoir a ghnàth, agus an ti a tha salach biodh e salach a ghnàth” (Taisb. xxii. 11). O thigibh agus faighibh an cridhe nuadh mu’m bàsaich sibh, “oir mur

beirear duine ris, cha 'n fhéud e rioghachd Dhé fhaicinn " (Eòin iii. 3).

II. Anns an dara ait,—*tha am fìor chreideach a faicinn lagh eile ann 'a bhuill, a tha cogadh an aghaidh lagha inntinn.* Air do pheacach ùr-theachd a dh'ionnsuidh Chrìosd, their e, "a nis cuiridh mi cul gu bràth ris a pheacadh." Agus tha e mar gu'm biodh e aig geata nèamh; ach air bàll tha buaireadh a tighinn a ta nochdadh gu soilleir, "gu' bheil lagh eile na bhuill a ta cogadh an aghaidh lagh inntinn."

1. "Lagh eile" ars èsan,—eadar-dhealaichte o lagh Dhé—"lagh a pheacaidh" rann 25, sin ri radh, lagh a ta 'g aithne dha peacachadh agus an dà chuid le aitheantibh agus le bhagraidhibh ga chuir thuige gu so a dhèanamh—"lagh a pheacaidh agus a bhàis" (Romh. viii. 2), do bhrìgh nach e 'mhàin gu bheil e treòrachadh chum peacaidh, ach mar an céudna gu bàs eadhon bàs sìorruidh—"tuarasdal a pheacaidh." A ris, ànn an Gal. v. 17 goirear "*feoil*" deth; "tha 'n fhòil a mianachadh an aghaidh an Spioraid." A ris goirear an "seann-duine" dheth, mar ànn an (Eph. iv. 22)—"a tha truailidh a réir nan ana-miann cealgach;" no mar ànn an (Col. iii.), "*bhur buill a ta air an talamh*:" no mar a ta air a ràdh (Romh. vii. 24), "corp a bhàis so"—air sheòl agus gu bheil eadhon ànn an cridhe a chreidich féin friamh gach seòrsa peacaidh.

2. Faic a nis ciod a ta 'n lagh so a deanamh—tha e a cogadh. Cha 'n ànn idir na thàmh, balbh tosdach a ta e, ach a cogadh, an còmhnuidh a cogadh. Uime sin cha 'n urrainn làn fhois a bhi 'san t-saoghal so an cridhe a chreidich. Tha sìth ri Dia ann; ach cha 'n urrainn e 'bhi 'n sìth ri peacadh. A ris, tha aig an lagh-so

armailt mhòr do dh' anamiannan, leis a bheil e a' cuir air aghaidh a chogaidh-so agus a tha nan luidhe 'm folach gus an tig an t-àm freagarrach, agus an sin leigidh e fo sgaoil iad. Tha an cridhe aig àmana eile cosmhuil ri beanntaibh teine, as nach eil a dol ach deatach; ach gidheadh tha an teine annta—nan cridhe, agus an uine aithghearr brisidh e a mach. Tha gu sonnruichte dithis a ta chuir a chatha-so, Satan agus an fheòil maille ri h-ana-miannaibh air an àon táobh, agus an Spiorad Nàomh agus an créutair nuadh air an làmh eile. Agus mar sin, “tha an fhòil a miannachadh an aghaidh an Spioraid agus an Spiorad an aghaidh na feòla, agus a ta iad sin an aghaidh a cheile, ionnus nach faigh sibh na nithe bu mhiann leibh a dheanamh” (Gal. v. 17).

'Bheil an Diabhol a buadhachadh? Aig amana tha Dia a ceadachadh gu'm biodh an t-anam air a thoirt am bruid le lagh a pheacaidh. Bha Noah cothromach, agus ghluais e maille ri Dia, agus gidheadh “dh' 'ol e do 'n fhion agus bha e air mhisg” (Gen. ix. 21). B'e Abraham caraid Dhé, agus gidheadh rinn e bréug, ag ràdh mu Sharah a mhnaoi, “is i mo phiuthar i.” Bha Iòb na dhuine coimhlionta, agus na neach air an robh eagal Dé, agus a bha toirt fuath do'n olc, agus gidheadh bha e air a bhuaireadh, gu là a bhreith a mhallachadh. Agus mar an céudna Maois, Daibhidh, Solamh, Heseciah agus na h-abstoil,—pheacaich iad.

1. An do mhothaich thu féin a chòmhraig-so—an comharra soilleir-so air cloinn an Tighearna? Tha eagal orm nach do mhothaich a chuid mhòr dhibh i. Na togaibh a mearachd mi. Cha 'n eil àon agaibh nach do mhothaich còmhraig eadar a choguis, nadurra, agus an lagh,—ach cha'n i so idir a chòmhraig a ta ann an cridhe

a chreidich, ach comhraig eadar Spiorad Dhé agus an seann duine, maille ri ghnìomharraibh.

2. Ma tha áon agaibh a fulang ànns a chòmhraig so bithibh air bhur n' ìriosalachadh,—ach na bithibh air bhur tur thilgeadh sìos.

Tha i chum t-ìriosalachadh,—'chum gu 'm mothaicheadh tu nach eil annad ach cnuimh. Thoir fainear cia cho truailidh d'a rìreadh 's a ta thu, do bhrìgh, an deigh dhuit maitheanas fhàotainn,—an Spiorad fhàotainn, fathast gu bheil do chridhe cho làn do na h-uile seòrsa peacaidh! Eadhon 'n uair a tha thu a tighinn dlù do Dhia ànn an tigh Dhé,—eadhon 'n uair a tha thu lubadhl do ghlùin aig táobh leapa aoin a ta dol gu bith-bhuanntachd, air dhuit beachdachadh gu bheil do chridhe eadhon aig na h-amana so làn peacaidh, bu choir d'a so gu cinnteach do thoirt a bhàin gle iosal.

2. *Agus mar an céudna d'fhéum air Iosa fhaicinn.* Tha féum gach là agaid air fuil Iosa. Cha'n urrainn dhuit seasamh am fianuis Dhé, a' d' fhìreantachd féin. Uime sin féumaidh tu 'dol a rìs, agus a rìs, a chum a bhi air do ghlanadh,—eadhon air leabaidh bàis cha'n eil fasgadh agad ach fireantachd Emanueleil; cul-taichd air bith eile ach ésan; uime sin, cum ni's dluithe ris gach là.

3. Na bi fo' dhiobhail misnich.—Tha Iosa làn deònach air do sháoradh—comasach air do sháoradh gu h-iomlan. Ma tha thu smuaineachadh nach urrainn e, innseam-sa dhuit gu bheil cridhe gach neach a tha e tearnadh cho olc ri do chridhe-sa. Cuir cath maith a chreideamh, dean greim air a bheatha mhaireannich; abair mar a thubhairt ministear ainmeil—Mr Edwards—“cha sguir mi 'm feasd, 's cha sgìthich mi d'a bli cathachadh an

aghaidh mo thruaillidheachd, ge b'e cho deacair is a dh'fháodas so a bhi." "An ti a bheir buaidh, ni mi e na phost ànn an teampull mo Dhé, agus cha teid e ni's mo a mach as" (Taisb. iii. 12).

III. *Ann's an treas àit, tha againn an so, sin a tha an creideach a mothachadh ànns a chath-so.*

1. "*Och is duine truagh mi,*" ars esan. Cha'n eil duin' air thalamh cho sona ris a chreideach. Thainig e gu Iosa, fhuair e fois ànn do bhrìgh gu'n d'fhuair e maitheanas peacaidh. Tha mar an céudna fagusachd aige do Dhia, tha a Spiorad a comhnachadh ànn; "tha e deanamh gairdeachais ann an dòchas a ghlòire." Tha sìth aige ànn an amana cunnartach, do bhrìgh gu bheil Dia maille ris. Gidheadh tha amana ànns an abair e, "*Och is duine truagh mi,*" air dha bhi mothachadh plaigh a chridhe—"a sgolb ànns an fheòil." Air do mhòr olcas a chridhe bhi air a dheanamh aithnichte dha, an sin their e "*Och is duine truagh mi.*" Is e áon aobhar air son so, gu bheil mothachadh air peacadh, a folach a dhearbhadh air maitheanas. Tha ciont na coguis a toirt dorchadais air an anam; agus an sin their e, cionnus a theid mise 'm feasd a dh'ionnsuidh Chrìosd oir dh'fhuadaich mi le m' pheacaidh air falbh uam e. Is e ni eile 'tha ga dhèanamh truagh, gràinealachd a pheacaidh,—air a mhothachadh leis mar nathar-neimhe na chridhe. Ge d' tha 'n duine neo-iompaichte neo-fhoisneach a bhrìgh peacaidh, cha'n eil e 'mothachadh a ghràinealachd, ach tha'n creideach a mothachadh gu bheil e d'a rìreadh gràineil. A chairdean an aithne dhuibh-se dad do thruaighe a chreidich! mar faigh sibh aithne air a thruaigh, cha 'n fhaigh sibh am feasd aithne air a ghairdeachas; mar faigh thu aithne air osnaidhibh;

air a dheuraibh, cha'n fhaigh thu am feasd aithne air oran molaidh a bhuidh.

2. *Tha e ag iarraidh sàorsa.*—"Co a sháoras mi ars èsan?" O shean, bha e mar chleachadh a bhi, mar pheanas, a ceangal corp màrbh ri duine beò air sheòl agus ge b'e táobh a rachadh an duine beò gu'n rachadh a cholunn mhàrbh-so na chuideachd. Mar sin tha Pòl a mothachadh an "t-seann duine," mar gu'm biodh e mar sud air a cheangal ri closaich mhàrbh bhréun lobhta, agus uime sin o bheil e ag iarraidh gu dùrachdach a bhi air a sháoradh. "Co ars èsan a sháoras mi." Tha cuimhne agaibh, air do Dhia "sgolb san fheòil" a thoirt d'a shéirbhiseach, "teachdair Shatain a chum gu'm buaireadh se e,"—cionnus a bha e air a chuir gu ghlùnaibh, agus a ghuidh e an Tighearn tri uairean gu'n imicheadh so uaith" (2 Cor. xii. 7, 8). Seadh mata, so agaibh fìor chomharra air leanabh Dhé! Tha pailteas do 'n t-seann nadur ànn an dáoine 'n t-sáoghail,—tha iad lan deth, ach cha chuir e gu 'n glùnaibh iad. Cionnus a ta a chuis maille ribhse? Bheil mothachadh air truailidheachd, ga bhur cuir gu cathair trocair,—a ghairm air ainm an Tighearn,—a ghuidhe air, cosmhuil ris a bhànntrach liosda, "cum coir rium an aghaidh mo nàmhaid?" (Luc xviii. 3.) Bheil sibh cosmhuil ris an a thainig air mheadhon-oidhche ag ràdh a charaid thoir dhomh tri buillionnean air iasachd?" (Luc. xi. 5.) An do chuir truailidheachd sibh a thagradh mar so ris an Tighearn? O cuimhnichibh ma's urrainn sibh luidhe sìos toilichte, am feadh 's a ta anamiannan a riaghladh annaibh, tha e soilleir nach buin sibh fathast do Chrisod.

3. *Tha e 'toirt taing airson na buaidh.*—"Thá sinn a

toirt tuilleadh agus buaidh tridsan a ghràdhaich sinn ” (Romh. viii. 37), agus is urrainn sinn taing a thoirt eadhon mu ’m beil a chomhraig crìochnaichte. Seadh am meadhon a chath, fáodaidh sinn sealltuinn suas an ainm Iosa agus taing a thoirt do Dhia; oir air do’n anam-sin a ta ag osnaich trid eallach a pheacaidh, a bhi sealltuinn tre chreideamh ri Iosa, tha osnaidhean air an tionndaidh gu òrainibh molaidh. Oir ànn an Iosa tha agad tobar a ghlanas do chiont uile air falbh,—ann an Iosa tha gràs gu leòr air do shon, gràs a chumas suas thu dh’ionnsuidh na crìche,—agus gealladh cìnnteach gu ’m bi fadheòidh am peacadh gu h-iomlan air a ghlanadh uait. “Na biodh eagal ort, oir shàor mise thu, ghairm mi thu air d’ainm, is leamsa thu ” (Isa. xliii. 1). “Tha áobhar molaidh an so; cia cho tric us a chi thu sàlm a ta toiseachadh le osnaidhibh, a crìochnachadh le moladh! So mothachadh sluagh an Tighearna. An e do mhòthachadh-sa e. Cuiribh dearbhadh oirbh féin le so, oir mar faigh sibh aithne air oran molaidh an fhìrean, cha thilg sibh a chaoidh maille ris bhur cruin aig cosaibh Chrìosd. Uime sin O chreidich ionmhuinn dean uail eadhon a t-annmhuinneachdaibh, chum gu’n gabh cumhachd Chrìosd comhnuidh ort ” (2 Cor. xii. 9). Glòir, glòir, glòir do’n Uan!

SEARMOIN XV.

AN CRIDHE BRISTE.

“Is iad iobairtean Dhé spiorad briste, air cridhe briste agus brùite, a Dhé cha dean thusa tàir.”—SALM li. 17.

CHA ’n eil salm eile a tha nochdadh dhuinn ni ’s soilleire,

no tha 'n t-salm-so bròn diadhaidh a chreidich:—Air tùs tha againn aideachadh air peacadh ànns na roinn, 3, 4, 5. Anns an dara àit, dian iarrtus an t-Salmadair airson maitheanais tre fhuil Chrìosd rann 7. Anns an treas àit, a mhòr dheidh air cridhe glan, rann 10. Anns a cheathramh àit a mhiann air ni-eigin a dheanamh chum a thaingealachd a thaisbeanadh do Dhia airson a thròcairean. 1. Teagaisgidh mi do luchd-eusaontais do shlighean ars esan. 2. “Cuiridh mo bhéul an céill do chliù.” 3. Bheir Dia cridhe briste, 16, 17. Ceart mar o shean a bha uain air an ìobradh mar thaisbeanadh air taingealachd, mar sin ars èsan, tairgidh mi do Dhia cridhe briste. Agus gach áon agaibh a fhuair mar a fhuair esan, tiodhlac maitheanais, deanaibh mar an céudna,—ìobraibh do Dhia an diugh cridhe briste.

I. *Tha an cridhe nadurra slàn,*

Cha bhris lagh no soisgeul,—trocairean no trioblaid-ean, no am bàs féin an cridhe nadurra. Is cruaidhe na clach e; cha 'n eil ni air thalamh cho chruaidh ris. Uime sin tha sinn a léughadh; “eisdibh rium sibhse aig a bheil an cridhe rag, a tha fad as o fhìreantachd” (Isa, xlv. 12). Shiubhail sinne nios agus sios air feadh na “talmhuinn, agus féuch tha an talamh uile na thàmh, agus a gabhail fois” (Zec. i. 11). Rinn iad an aghaidh ni 's cruaidhe na creag (Ier v. 3), agus mar an céudna mu na “mnathan gun umhail” (Isa. xxxii. 11).

Tha an cridhe nadurra mar so do bhrìgh.

1. Gu bheil bràt dorchadais air. Uime sin cha 'n eil iad a creidsinn a Bhiobuill,—ann am bagraidhibh an lagha,—no ànns an fhearg a ta ri teachd.

2. Do bhrìgh gu bheil seilbh aig Satan orra, agus gu bheil e a togail siol na firinn as an critheachaibh.

3. Do brìgh gu bheil iad màrbh ànn an euceartaibh agus ann am peacaibh. Cha chluinn na màirbh, cha mhothaich iad, do bhrìgh gu'n do chaill iad am mothachadh.

4. Do bhrìgh gu bheil dòchas fealltach aca,—ionad fàsgaidh bréige. Tha sinn ag ùrnuigh, ars' iadsan; tha sinn a toirt deirce, agus tha iad a cuir bun a so.

Bithibh ag ùrnuigh gun sàor Dia sibh o chridhe cruaidh màrbh. Cha 'n fhada 'mhaireas am mealladh so. Tha sibh nar seasamh an ionadaibh sleamhainn, tha na h-uisgeachan domhain aig 'ur cosaibh. Ma thig sibh a nis, tha dòchas ànn, tha Ministearan agus sluagh an Tighearna ullamh, agus Criosd féin ullamh chum gabhail ribh, ach tha 'n t-àm a tighinn, ànns an dean e fanaid oirbh.

II. *Tha an eridhe a th'air a dhùsgadh air a lot; ach cha 'n eile e fathast air a bhriseadh.*

Tha 'n làgh a deanamh a chéud lot. Ann a bhi tearnadh an anama, tha Dia ga thoirt gu bhi faighinn seallaidh air a pheacanna,—gu bhi faicinn “gur mall-aichte gach neach, nach buanaich ànns na h-uile nithibh a ta sgrìobhte ànn an leabhar an làgha, chum, an dèanamh” (Gal. iii. 10). Agus ge b'e nithe a ta'n làgh a labhairt, gur ànn riu-san a ta fo'n làgh a tha a e 'gan labhairt (Romh. iii. 19). Mar sin tha an cridhe agus an caitheamh-beatha na 'n cuis-eagail.

2. Tha mòrachd Dhé a deanamh an dara lot, air do 'n pheacach a bhi' tuigsinn mòrachd, agus náomhachd, an Ti sin an aghaidh an do pheacaich e (Salm li. 4).

3. Tha a mhothachadh air a neo-chomas air cabhair a dheanamh air féin, a deanamh an treas lot,—ach an déigh so uile, cha 'n eil an cridhe fathast air a bhris-

eadh,—oir an deigh so uile, òiridh e suas an ceannairc an aghaidh Dhé.—Air tùs do bhrìgh náomhachd a làgha,—a ris do bhrìgh gur ànn tre chreideamh a tha slàinte, agus gur i tìodhlac Dhe i,—agus do brìgh gu bheil Dia àrd thighearnail, agus gu'n sàor E an ti is àill leis. Tha so a nochdadh gu bheil an cridhe fathast slàn,—agus uime sin gu bheil an duine fathast an staid peacaidh agus truaighe. Air an áobhar-so thoir fainear, gur e áon nì, neach a bhi air a dhùsgadh, agus nì éile, neach a bhi air a thearnadh. O na gabh fois ànn an dearbhadh air bith air peacadh, gun Chrìosd féin fhàotainn.

III. Tha cridhe a chreidich na cridhe briste air da dhoigh.

2. *Tha e air a bhriseadh o fhéin fhìreantachd.*—Air do 'n Spiorad náomh neach a thoirt a dh' ionnsuidh Chrìosd an sin, tha a chridhe air á bhriseadh o bli ag iarraidh slàinte air bònn fhìreantachd féin. Tha obair Chrìosd air a faicinn leis cho choimhlionta,—gur i toradh gliocais agus cumhachd Dhé i,—an fhìreantachd leis a bheil Dia làn thoilichte. Tha ìodhnadh orm ars an creideach, gu 'n do smuainich mi air slàinte fhàotainn air doigh eile. Eadhon ge d' b' urrainn mi a bhi air mo thearnadh le mo dheanadaisibh féin, chuirinn airson na fìreantachd so air chùl iad le m'uile chridhe. Cionnus nach eil an sàoghal gu leir ag áontachadh ris an doigh slàinte-so trid' fìreantachd an Tighearn' Iosa Chrìosd? A ris tha nì eile a briseadh a chridhe, agus 's e sin, cho iongantach 's tha gràs Chrìosd a tha toirt na fìreantachd-so gu sàor do pheacaich. O, ars' an creideach, nach iongantach an nì' e an déigh dhomh-sa bhi uine cho fada ga cuir air cul,—a deanamh tair oirre,—ga

fuathachadh,—cuir beanntaichean dealachaidh eadar mi agus i, gu 'n d'thainig èsan gidheadh thairis air na beanntaibh-so! “Seadh a chum gu 'n cuimhnich thu, agus gu'm bhi nàire ort, agua nach fosgail thu do bhéul gu bràth ni's mò do brigh do nàire, 'n uair a bhios mise réidh riut, airson gach uile ni a rinn thu, deir an Tighearn Iehòbhal” (Esec. xvi. 63). An d'fhuair thu an cridhe briste-so,—briste tre shealladh air a chrànn-chéusaidh! Cha 'n e sealladh air do d'chridhe féin no eadhon do ifrinn,—ach is e sealladh do Chrìosd a bhriseas do chridhe. O guidh' airson a chridhe bhriste,—a dhruid-eas a mach uail,—a bheir dhasan a ghlòir,—a their “Is airidh an t-Uan,”—an àit bhi' cuir a chrùn air do cheann féinn.

2. *Tha an cridhe air a bhriseadh, ànn a 'bhi air a dhealachadh 'o ghràdh a pheacaidh.*—Air do neach creidsinn ànn an Crìosd, tha e faicinn a pheacaidh ro-ghràineil,—gràineil do bhrigh gu 'n do chuir e dealachadh eadar e agus Dia,—agus do bhrigh gu'n d'fhádaidh e teine ifrinn. Gràineil do brigh gu 'n do chéus e Tighearna na glòire,—Gràineil do bhrigh ars èsan gur e plaigh mo chridhe e. Tha ars' esan mo thruaighe gu h-iomlan a sruthadh 'o n pheacadh,—tha dubh-bhròn 'ga m lionadh, do bhrigh gu 'n do 'pheacaich mi an aghaidh a leithid do ghràdh. “An sin cuimhnichibh sibh 'ur slighe agus 'ur n-uile dheanadais ànns an robh sibh air bhrù truailleadh, agus bithidh sibh gràineil ann ar sealladh féin airson ar n-uile lochdan a rinn sibh” (Esec. xx. 43).

IV. *Buannachdan a th'againn on chridhe bhriste.*

1. Cumaidh e thu o bhi fàotainn oilbheum o theagasg a chroinn-chéusaidh. Tha an cridhe nadurra ànns na h-uile doigh an aghaidh teagasg a chroinn-cheusaidh.

Tha mi cinnteach gu bheil muinntir fa m' chomhair an diugh a tha fuathachadh an teagasg-so. Cha 'n eil teagamh agam nach eil mòran dhibh leis nach toil a bhi searmonachadh dhuibh fireantachd áoin eile, mar an áon doigh ànns am bi sibh air bhur tearnadh. Tha mi creidsinn gu 'n d'fhàg cuid an eaglais-so, air son so, agus fáodaidh e bhi gu 'n dean cuid eile a cheart ni a rinn iadsan. Ach cha 'n fhaigh an cridhe briste oilbheum. Cha 'n urrainn sinn a bhi tuilleadh is dileas, ars an cridhe briste. Suidheadh an cridhe briste gu bràth ag eisdeachd mu fhìreanachadh as eugmhais oibre, trid fireantachd an Tighearn Iosa Criosd.

Tha mòran a gheibh oilbheum a chionn 'sinn a bhi dileas ànn a bhi labhairt an aghaidh peacaidh. Fhuair cuid oilbheum eadhon air an t-sabaid a chaidh seachad. Ach cha 'n fhaigh muinntir a chridhe bhriste oilbhéum, oir cha 'n urrainn sinne ni a' ràdh mu'n pheacadh a ni ni's gràineile e no tha e cheana na'n sealladh. Am feadh tha iomadh cosmhuil ri luchd áodhraidh Bhaail, ag radh, "thoir a mach do mhac a chum gu'm bàsaich e" (Breith. vi. 30), is ànn a tha 'n cridhe briste ag iarraidh a bhi saltairt air an iodhol, seadh agus a bhi 'ga phronnadh gu mìn luaithre.

2. *Tha an cridhe briste aig fois.*—Tha 'n cridhe cruaidh cosmhuil ris a mhuir bhuairete, ag ràdh, "co nochdas dhuinn ni maith" (Salm iv. 6), agus mar sin a' dol O áon ni gu ni eile. Ach is i cainnt a chridhe bhriste,"—"pill O m'anam gu'd shuaimhneas" (Salm cxvi. 7). Mar sin bheir fireantachd Chrìosd air falbh gach eagal,—seadh cha 'n urrainn do phlàigh a chridhe féin a shìth a thoirt air falbh gu tur, oir tha an creideach a tilgeadh gach eallach air Iosa.

3. “*Cha ’n éirich áobhar tuislidh dha*” (Salm cxix. 165).—Cia cho eagalach us a ta bochdainn, is leabaidh bàis, do’n duine neo-iompaichte, air a luasgadh a nunn agus agus a nàll mar fhiadh-bheathach ànn an lion-glacaidh! Ach le Criosd na áonar tha ’n cridhe briste làn-toilichte. Is leor e’ cha ’n eil tuilleadh a dh’uireas-bhuibh air; agus mar sin ge d’ bheireadh tu air falbh gach ní eile fanaidh Criosd. Uime sin tha an cridhe briste mar “leanabh a chuireadh do n’ chich” (Salm cxxxi. 2).

SEARMOIN XVI.

TRUAILLIDHEACHD AN DUINE.

“Tha na h-aingidh a’ clonadh o’ n’ bhroinn, tha iad a dol air seacharan o’m breith, a’ labhairt bhréug.

“Tha an nìmh mar nìmh nathrach, tha iad mar nathair bhodhar a dhruideas a cluas.

“Nach eisd ri guth nan drùidh a tha ro sheolta nan drùidheachd.”—SALM lviii. 3, 5.

THA cuid do’n bheachd gu’m bheil againn ànns an t-salìn-so faisneachd mu na breitheanamh eucorach a dhìt an Tighearn Iosa.

1. Tha i toiseachadh le bhi toirt achmhasan dhoibh airson an claoìn-bhreith, rann 1.

2. Tha i nochdadh dhoibh nithe diomhair dorecha an cridhe, agus an caitheamh-beatha. “Tha na h-aingidh a clonadh o’n bhroinn,” rann 3.

3. Tha i ag innseadh dhoibh roimh làimh, ciod a thachradh dhoibh.—“Bithidh aoibhneas air an fhìrean an uair a chi e an dioghaltas, nìghidh e a chosan ànn

am fuil an duine aingidh," 10. A nis a mhuinntir ionmhuinn, tha na daoine olc-so do'n áon nadur ruinne. Tha sinne a tha 'n so an diugh, do'n áon nadur ris na Sgriobhaichibh agus ris na Phairisich, a chéus ar Tighearna air sheol 's gu'm fáod sinn fhaicinn o so, olcas, agus aingidheachd eagalach cridhe an duine.

I. *Air tùs tha againn ànn an so dearbhadh air peacadh gin.* "Tha na h-aingidh a cláonadh o'n bhroinn"—3. Tha na briathran "o na bhroinn" gu minic air an ainm-eachadh 'san fhìrinn, agus a ciallachadh "*'o chéud thois-eachaidh ar bith.*" Thubhairt an t-aingeal ri bean Mhanòah "bithidh an leanabh 'na Nasarach do Dhia o'n bhroinn" (Breith. xiii. 5), sin ri ràdh "*o thùs a bhith.*" Thubhairt Dia ri Jeremiah, "mu'n do dheilbh mi thu 'sa bhroinn b'aithne dhomh thu, agus mu 'n d'thainig thu mach o'n bholg chuir mi air leth thu, mar fhàidh do na cinnich thug mi thu" (Ier. i. 5). Mu'n d'rugadh e bha e air a chuir air leth mar fhàidh. Arsa Pòl "agus an uair a b'i deadh thoil Dé, a sgar o bhroinn mo mhathar mì, agus a ghairm mi tre a ghràs" (Gal. i. 15). Bha e o thùs air a chuir air leth airson na ministreileachd, agus mar sin tha briathran ar bónn teagaisg a ciallachadh o thùs gu'n do chlàoin sinn air falbh o Dhia. Tha so a filladh da ni ann.

2. *An tuigse.*—Gu'n do chlàon an inntinn gu h-iomlan air falbh 'o Dhia. Gu nadurra, tha sinn aineolach air Dia eadhon o n' bhroinn. Tha 'n duine na choigreach do Dhia, cha'n aithne dha e. Cha 'n éil fìor èolas aige air a náomhachd—no air a cheartas—no air a lagh. Cha 'n aithne dha gáol Dhe, air fhoillseachadh ann an Criosd. Tha e gun aithne air, "cha 'n eil Dia na uile smuaintibh" (Salm x. 4). Aon chuid cha 'n eil e smuain-

eachadh idir air, no tha e ga mheas mar áon cosmhuil ris fèin. “Chlaon iad uile” (Salm xiv. 3).

2. *An cridhe*.—Tha leanabh air ùr bhreth ag iarraidh cich a mhathar—ach cha ’n eil e mar so ag iarraidh Dhé “chlaon iad uile.” O thùs, tha sinn ’ga fhuathachadh. Gabhaidh leanabh tlachd ’na pharantaibh agus an comunn cloinne eile; ach cha ’n eil tlachd air bith aig ànn an Dia. ’Sann a tha e nadurra dha dol air seachran uaith—’fantuinn as a shéalladh. Cha ’n eil tlachd aig duine nadurra ànn an comunn sluaigh Dhé; fagaidh e an seòmar ànns a bheil áon diubh agus iarraidh e comunn ni ’s freagarraich ri chàil. Mar so tha e buntuinn ri Dia. Tha e tuilleadh ’s naomh air a shon; agus uime sin fàgaidh e a chomunn. Is e so an t-áobhar nach bi muinntir neo-iompaichte ag ùrnuigh ànns an uaigneas. B’fheàrr leò uair a chuìr seachad ri ni air bith eile, no ànn an comunn an Tighearna; agus tha fìor mu gach neach neo-iompaichte a nis ànns an tigh-so, seadh is e so an cor ànns an robh sin uile, ge ’d tha cuid air an sàoradh uaith. O n bhroinn gus a nis, tha ar n’-inntinn ’s ar cridhe fad as o Dhia. “Oir a ta smuainte cridhe an duine olc o òige” (Gen. viii. 21). “Agus cò a bheir glan á neoghlan cha tabhair a h-áon” (Iob xiv. 4). Tha ur nadur gu h-ìomlan truailidh. Tha thusa smuaineachadh gu’ bheil tomhas do mhaith a comhnachadh annad;—agus ge d’ tha truailidheachd annad, gidheadh gu’ bheil mar an céudna fallaineachd annad. Ach O fòghluim nach ann mar so a ta, ach gu’ bheil “an ceann uile tinn, agus an cridhe uile fànn”—gu’n do “chlaon thu o n bhroinn”—gu’n robh thu gach mionaid a dol air seachran o Dhia; agus mar sin gu’ bheil e sgriobhte air eachdraidh gach là; “cha’n eil Dia na uile smuain-

tibh" (Salm x. 4). "Cha bu taitneach leo eòlas Dé a chumail" (Romh. i. 28).

II. *Anns an dara àit, tha dearbhadh againn ann an so air peacadh gnìomh.*—"Chlàon iad." Tha dà shlighe o bheil gach neach neo-iompaichte a dol air seacharan o n bhroinn.

1. *O shlighe aitheantan Dhé.* An t-slighe ghlan air a bheil na h-aingle náomh ag imeachd—"a deanamh iarrtuis ag eisdeachd ri fuaim fhocail" (Salm ciii. 20)—agus slighe air a bheil deich céumana, air an ionmhuinn leis a mhuinntir sháorta imeachd—iadsan "a thà neo-lochdach san t-slighe a dh'imeicheas ànn an lagh an Tighearna" (Salm cxix. 1). "Thoir orm triall," ars iadsan "an céum d'aitheantan, oir anntsan tha mo thlachd" (rann 35). O'n t-slighe so "tha sinn a dol air seacharan o n bhroinn a' labhairt bhréug." Tha áon diu' ag radh, "na toir fiannuis bhréige an aghaidh do chiomhearsnach." Theagamh gur i so a chéud áon a tha sinn a treigsinn, "a labhairt bhréug." "Chaidh sinn uile mar chaoraich air seacharan; thionndaidh sinn gach áon d'a shlighe féin" (Isa. liii. 6).

2. *O shlighe maitheanais peacaidh.* Thubhairt Iosa, "is mise an t-slighe" (Eoin xiv. 6)—agus a rìs "is cumhann an dorus, agus is aimhleathan an t-slighe a ta treòrachadh a chum beatha" (Mat. vii. 14)—an t-slighe anns an siubhail a mhuinntir sháorta" (Isa. xxxv. 9)—ach o bheil an t-aingidh a dol air seacharan o'n bhroinn a labhairt bhréug. Ge d' tha ùine air a toirt do 'n pheacach gu dol a steach air an t-slighe so, is ann a ta èsan a caitheamh ùine a sior dhol air seacharan uaithe—mar a chi sibh gu soilleir o chosmhalachd na cáora chàillte (Luc. xv). Tha èsan ag iarraidh do thearnadh

—tha thusa a' dol gach là ni's faide air seacharan "Chlàon iad uile as an t-slighe, tha léir-sgrios agus truaighe na'n slighibh" (Romh. iii. 16). Agus O cia eagalach a bhrìgh a tha so a toirt do na brìathraibh, "a labhairt bhréug," oir a ta e sgriobhta, "co a tha na bhreugaire ach esan a dh'aicheadhas gur e Iosa an Chrìosd" (1 Eoin. ii. 22) agus a rìs, "an ti nach creid Dia, rinn e bréugaire dheth" (2 Eoin. v. 10). Fòghluimibh o so, a staid eagalach anns a bheil a chuid sin dhibh, a ta gun Dia—gun Chrìosd.

1. Tha sibh o là ur breith a' dol air seacharan o shlighe aitheantean Dhé. Thagach bliadhna, mios, seachd-uinn, là, uair, mionaid, air an caitheamh ann an seirbhis a pheacaidh. Tha gach là ga 'r toirt ni's faide o náomhachd—o Dhia, agus ni's dluithe do ifrinn—agus mar sin tha sibh "a carnadh suas feirge fa chomhair là na feirge" (Romh. ii. 5), connadh leis am bi sibh a losgadh tre linntibh na bith-bhuanntachd. Tha am misgear, fearna-mionn,—no neach a ta beò ànn am peacadh air bith eile, dìreach a deanamh ullachaidh chùim ifrinn a dheanamh ni's teodha dha féin. Agus mar is mo a pheacaicheas sibh, is ànn is teinne a ta sibh ga 'r ceangal féin le cordaibh a bhàis. Tha gach áon pheacadh a deanamh a chleachdaidh ni's treise, agus tha thu gach là, a cinntinn ni's cosmhuile ris an Diabhol. Mar sin tha gach là a ta dol seachad, ga dheanamh ni 's dorra dhuit pilltinn,—oir tha chuid is mo air an ìompachadh an àm na h-oige. O mhuinntir òg ni gach là a ta sibh gun Chrìosd, ni 's dorra dhuibh pilltinn d'a ionnsuidh "Iadsan a dh'iarras mi gu moch, gheibh iad mi" (Gnàth. viii. 17).

2. O là do bhreith, chaith tu air seacharan o Chrìosd.

ge d' bha am Buachaile maith 'ga d'iarraidh. Agus tha gach la ga d' chur air seacharan ni's faide—'ga d' thoir ni's dlùithe do ifrinn agus ni's faide o Chriosd, oir tha do mhi-chreideamh gach la a cinntinn ni's treise.

III. *Anns an treas àit tha againn an so solus air naimhdeas an duine nadurra an aghaidh Dhé.* “Tha an nimh mar nimh nathrach” (rann 4). Tha dà áobhar air son so.

1. Do bhrìgh gur iad clann na seann nathrach, an Diabhol,—ni a ta fìor mu gach áon a tháobh nàdur (Gen. iii. 15). Uime sin tha gach neach a tha cuir an aghaidh, agus aig a bheil fuath do phobull Dé, a deanamh so do bhrìgh gur iad siol na nathrach, agus gu bheil nimh na nathrach anna. Air a cheart bhónn so, “n uair a chunnaic Eoin Baiste mòran do na Phairisich agus do na Sàdusaich, a teachd a chum a bhaistidh-san thubhairt e riu, a shìol nan nathraiche nimhe” (Matt. iii. 7). Agus mar an céudna ar Tighearna féin, “a nathraiche, a shìol nan nathraiche nimhe” (Matt. xxiii. 33). Bha iad so do 'n áon nàdur ruinne—do 'n aon fhuil, agus do 'n áon chridhe—clann an athar an Diabhol, a coimhionadh ana-miannan,—oir bha nimh na nathrach anna.

2. *Do bhrìgh, mar an céudna, gu bheil fuath eagalach aca dha.*—Tha nimh na nathrach na nimh mharbhtach; agus tha an nathar a sireadh le bhì lot á bhì cuir gu bàs. Is sàmhla so air naimhdeas a chridhe nadurra an aghaidh Dhé. Tha e na namhad d'a uachdaranachd agus d'a bhith; “thubhairt an t-amadan na chridhe cha 'n 'eil Dia ann” (Salm xiv. 1). Agus is e so iarrtus gach cridhe neo-iompaichte. Na 'm b'urrainn da, chuireadh e as dha, mìle uair. Agus an uair a bha e air an talamh

—ge d' bha e 'gu leir ionmhuinn—gun pheacadh, a sior dhol mu'n cuairt a deanamh maith, gidheadh ghlac iad e, chéus iad e, rinn iad fanaid, agus thilg iad smugaid air, agus na 'm b'urrainn iad, dheanadh iad e rithist, mar an céudna, seadh dheanadh gach neach neo-iompaichte e. Fòghluim,—

1. *Aingidheachd eagalach do chridhe.* Gabhaidh mi orm a ràdh nach eile neach neo-iompaichte 'san tigh so an diùgh aig a' bheil fios ciod na doimhneachdan aingidheachd a tha na chridhe,—aingidheachd a chuireadh as do Dhia, na 'm b'urrainn duit. Dheanadh aingidheachd do chridhe so na 'm biodh e na d' chomas.

2. *Gràdh do-labhairt Chrìosd;* "an uair a bha sinn fathast 'uar naimhdean dh'fhuilig Crìosd bàs air ar son' (Romh. v. 8).

IV. *Anns a cheathramh àit tha an duine nadurra bothar do fhuaim an t-soisgeil.*—Tha seòrsa nathraiche ann a ghabhas ceannsachadh le ceòl (Eccl. x. 11, Ier. viii. 17), ni a bha air fhaicinn le luchd-turuis ànns an Ephit, agus ànns na h-Innseann. Ach tha seòrsa nathair ànn, a tha bodhar, no a ta druideadh a cluaise car tamuil air sheòl's nach deanar drughadh oirre le ceòl. Is ànn mar so a tha dáoine neo-iompaichte.

Tha Crìosd na Ard-dhruidh—a ghuth mar fhuaim mhòran uisgeachean,—cha do labhair duine riamh cosmhuil ris. An uair a chualadh Aindrea agus Peadar e, dh'fhag iad na h-uile nithe agus lean iad e,—mar an céudna Seumas Eòin agus Mata, "Guth fhir mo ghràidh," ars a bhean nuadh phosda, 'n uair a chual i e. 'N uair a chluinneas na cáoraich e, leanaidh iad e—'n uair a chluinneas na mairbh e duisgidh iad—'n uair a chluinneas an dream a ta ri sáothair, agus fo thróm eallach e, gheibh iad fois.

Ach cha 'n eisd dáoine neo-lompaichte ris,—tha iad cosmhuil ri Manaseh, cha toir iad cluais dha,—cosmhuil ris na h-Iudhaich ris an robh Stephan a labhairt, dhruid iad an cluasan agus ruith iad air falbh.

O cia liuthad neach agaibh-sa a tha deanamh so—a druideadh bhur cluasan?—'gan druideadh le fuaim an t-sáoghal—le gnothaichibh, le curamaibh an t-sáoghal, no le anamiann-eigin. Chualas guth an Ard-dhruidh gu minic ànns an tigh-so, agus lean cuid e; c'arson a tha thusa a fantuinn!

Thoir fainear an aimeadachd tha an so. Thae ag iarraidh 'n bhi dunadh ris gu d' bheannachadh,—gu maith-eanas,—sìth,—náomhachd a bhuileachadh ort, agus cha 'n eil ainm eile air a thoirt 'm measg dháoine tre 'n urrainn thu a bhi air do thearnadh. Thoir fainear a ris ciont an ni. Is e 'm peacadh is mò a bhi diùltadh eisdeachd ris-san “a ta labhairt o nèamh” (Eabh. xii. 25). Geibh thu maitheanas ànns gach seòrsa peacaidh, ach ma dhruideas tu do chluais air Criosd, bithidh tu gu cinnteach càillte. Tha e a bualadh aig do dhorus agus ag radh, “ma dh' éisdeas neach sam bith ri m' ghuth, agus gu 'm fosgail e an dorus, thig mi a steach d'a ionnsuidh” (Taisb. iii. 20). Smuainich air do chiont, a' cumail Mac Dhé na sheasamh aig do dhorus. Bithidh cuid 'g an sáoradh féin, ach tha Dia a fagail cionta na cuise air do cheann-sa. Is tusa a ta druideadh do chluas,—a cuir an aghaidh an Spioraid Náويمh. Gu cinnteach tuigidh tusa so an déigh so,—mar creid thu nis i,—an fhirinn eagalach, “*an ti nach creid dìtear e.*”

SEARMOIN XVII.

DIADHAIDHEACHD AN DUINE NADURRA A'SEARGADH AS.

"Ciod a ni mi ruit, O Ephraim? Ciod a ni mi riutsa O Iudah, oir tha 'ur maitheas mar nèul maidne, agus mar an drùchd moch a shiubhlas air falbh."—Hos. vi. 4.

TEAGASG.—*Seargaidh diadhaidheachd an duine nadurra as.*

Anns na briathran-so, tha Dia a' gearain nach robh fios aige ciod a dhèanadh e ri Israel,—gu'n robh iad cho iomlaideach. Mar a tha e 'g ràdh anns a choigeamh rànn, "sgath mi sios iad leis na fàidhibh, mhàrbh mi iad le briathraibh mo bheòil; agus bha do bhreitheanais mar an solus na dhol a mach. Chuir e rabhaidhean dùsgaidh da 'n ionnsuidh, chuir e teachdaireachd-gràidh agus gràis, cho maiseach ri gathaibh geal na gréine, agus dhrùidh iad orra ànn an tomhas. Bha iad mar gu'm biodh iad fo eagal,—mar gu'm biodh iad ànn an tomhas fo' bhròn; ach cha b'fhada gus an deachaidh so uile air cùl; cosmhuil ri nèul maidne, agus mar an driùchd moch shiubhail e air falbh. Is ànn mar so tha gach neach neo-iompaichte anns an tigh-so a bhios caillte gu siorruidh. Chuir Dia teachdaireachd dhùsgaidh do'n ionnsuidh—"sgath è leis na fàidhibh iad, mhàrbh e iad le briathraibh a bheòil; chuir e mar an céudna teachdaireachd mhilis do'n ionnsuidh, "mar an solus na dhol a mach;" agus bha beagan taiseachaidh air a dhèanamh mar so air an cridheachaibh; ach an ùine bheag shùibhail è air falbh.

I. *Tha againn an so air tus an teagasg gu'n searg diadhaidheachd an duine nadurra as.*

1. Tha so soilleir o'n Sgriobtuir.—Thoir fainear bean Lot. Bha i air dùsgadh,—ghluaiseadh i 'n uair chunn-aic i “na dáoine” (Gen. xix. 10)—agus a chual i am briathran eagalach, agus a rinn iad gréim oirre le 'n lamhaibh tròcaireach. Rainig mar an céudna an curam a bh'air a fear, agus sin a thubhairt e ri chliamhuinnean air a cridhe. Theich i uime sin, ach féuch! mun do a bhris a mhadiunn shiubhail na smuaintean so air falbh, sheall i air a h-ais, agus rinneadh i na carragh shaluinn. A rìs, féuch clann Israel aig a Mhuir-ruadh; air dhoibh dol troimh na h-uisgeachan mòra, agus an naimhdean fhaicinn bàite, sheinn iad láoidh mholaidh do Dhia; bha iad ro-mhothachail air an t-sàorsa a fhuair iad, agus thubhairt iad, “se 'n Tighearna mo neart agus mo dhàn, agus tha e 'na shlàinte dhomh” (Ecs. xv. 2). Ach gidheadh cha b'fhada gus an do dhi-chuimhnich iad a ghnìomhran; an ceann trì laithean 'n déigh so, bha iad a talach air, airson gu'n robh an t-uisge searbh. A rìs, thainig duin' òg a dh'ionnsuidh Iosa, chrò se e féin sìos na lathair, ag ràdh ris, “A Mhaighstir mhaith, ciod a ni mi a chum gu'n sealbhaich mi a' bheatha mhaireannach” (Marc x. 17). Bha a choguis car tiota air a dùsgadh, agus thug i e gu ghlùnaibh aig cosaibh Chrìosd, ach cha do chrom se e féin rianh tuilleadh an déigh sud,—oir chaidh e air falbh “agus doilgheas air,”—“dh'fhalbh e gu tuirseach,” rann 22. Bha a mhaitheas mar nèul maidne, agus mar an driùchd moch a shiùbhlas air falbh.” A rìs labhair Pòl ri Felics an t-uachdaran Romhanach, “agus air dhasan bhi a' réusnachadh mu fhìreantachd, stuaim, agus breitheanas ri

teachd, ghabh Felics eagal mòr” (Gnìomh. xxiv. 25). Chrith e fo’shearmonachadh an t-soisgeil, ach gidheadh cha robh anam air a thearnadh, “Fhreagair e, imich romhad an trath so, ’n uair a bhios ùine agam cuiridh mi fios ort.” “Bha a mhaitheas mar nèul maidne.” A rìs shearmonaich Pòl fa chomhar Rìgh Agrippa, agus fa chomhar a mhna agus prìomh-dháoine a bhaile. Bhean am focal ris, thug e na deoir gu shuilibh—aig an àm, cha mhòr nach robh e deònach cul a chuir ris gach ni airson Chrìosd. “Is beag,” ars èsan, “nach eil thu ’ga m’ áomadh gu bhi am Chrìosduidh” (Gnìomh. xxvi. 28). Ach bha a mhaitheas mar neul maidne a shiùbhlas air falbh.

2. *Tha faireachduinn muinntir féin a dearbhadh an ni céudna.*—Tha tomhas dùsgaidh air a chuid is mo, fo eìsdeachd an t-soisgeil, agus mar sin na ’n leanadh so riu bhiodh a chuid mhor air an tearnadh,—ach cha ’n ànn mar so a tha a chuis. “Is tearc iad ta ’g amais oirre” (Mat. vii. 14). Féudaidh e bhi, nach eil deichnear ànns a cho-thional so a thainig gu áois duine, nach do mhothaich beagan do chùram anama, agus gidheadh tha eagal orm gu bheil na ceudan dhibh a bhios càillte gu sìorruidh.

1. Air tùs cia lion neach aig an robh àm dùsgaidh ’n uair a bha iad òg,—aig an robh mathraichean a bha ’g ùrnuigh air an son,—athraichean diadhaidh a bha toirt rabhaidh dhoibh,—no bha iad air an teagasg anns an sgoil shàbaid. Cia lion neach a bha mar so gu mòr air an gluasad, ach fadheòidh a chinn “mar an driùchd moch a shiubhlas air falbh.”

2. A rìs, aig a chéud chomanachadh; an uair a labhair iad air tùs ris a mhinistear mu staid an anama, agus a

chual iad a cheistean, agus a rabhaidhean, agus fhuair iad a chéud chomharra' o làimh, agus a dh'ith agus a dh'òl iad air tùs an t-aran agus am fion aig a bhord—bha eagal orra, bha deoir 'nan suilibh,—agus chaidh iad dhachaidh a' dh' ùrnuigh. Ach cha b'fhada gus 'n d'fhalbh so uile. Rinn an sáoghal—a shòlasan agus a chùraman, gréim air an ìntinn, agus shiubhail sud gu léir air falbh, mar dhrùchd moch, no mar néul na maidne.

3. Anns an treas àit,—'n uair a ghabh thu a chéud tinneas, agus a dh' amhairc thu o leabaidh do thrioblaid sios air an uaigh, bha eagal ort, a smuaineachadh cia cho neo-dheas 's a bha thu gu bàsachadh; agus thoisich thu air rùnachadh agus air boideachadh, na 'n toireadh Dia sineadh sáoghail duit, gu'n seachnadh tu gach olc agus gu'n léughadh tu do Bhiobull. Ach cha luaithe 'tha thu cìinntinn ni's fearr na tha do dhéagh rùintean a cìinntinn mar dhrùchd moch, no mar neòil na maidne a shiùbhlas air falbh.

4. Anns a cheathramh àit,—'n uair a bha a cheud bhàs anns an teaghlach O ciod am bruthadh a rinn e air a chridhe. Tha an aireamh thaitneach ud a b'abhaist cruinneachadh mu'n àon teine a nis air a briseadh, 'us cha deanar suas i a cháoidh tuilleadh. An sin thoisich thu air urnuigh—air pilltinn d'a ionnsuidh-san a bhuail thu. Seadh féudaidh, air do ghlùnaibh làmh ris a chorp fhuar, gu'n do bhoidich thu gu'n treigeadh tu am peacadh o'n am ud a mach—no a dol leis an àdhlacadh le deòir ànn do shuilibh, gu 'm fagadh tu do ghòraich an sud ànn an uaigh maille ri duslach an aon ghràdh-aichte. Ach cha b'fhada gus an d'thainig atharracadh ort,—sguir do dheòir, sguir d-urnuighean,—thainig an

sáoghal air ais mar bha e roimhe,—bha do mhaitheas, “mar nèul na maidne a shiubhlas air falbh.”

5. Anns a chuigeamh àit,—aig am dùsgaidh, tha mòran air an gluasad suas. Tha iomadh fo eagal a chionn a bhi faicinn dréam eile fo chùram nach eil ni’s miosa na iad féin. Tha an cridheachan air am bioradh. Tha iad dian-iarrtusach gu’m biodh iad air an ìompachadh,—tha iad ag ùrnuigh le déuraibh. Tha Mr Ionathan Edwards ag innseadh dhuinn, nach robh tigh na teaghlach, no neach àns a sgireachd gu leir àns an robh e, nach robh aig an àm àraidh fo’ chùram-anama,—agus gidheadh, an deigh sud gu’n deach a chuid mhòr air an ais gu mi-chùram. Bha am maitheas, mar “nèul na maidne a shiubhlas air falbh.”

A chairdean ionmhuinn, tha fhios agaibh-se,—agus tha mi ’n duil nach mòr dhibh féin nach robh aig uair no uaireigin fo dhùsgadh coguis, agus gidheadh mar a ta fios aig Dia agus aig ur coguisibh féin, cha b’ fhada mhair e. Ceart mar a shiubhlas nèul na maidne air fhua-dach air falbh le gáoth,—no mar thiormaicheas an drùchd a bhar uachdair na creage,—’ga fagail na crage mar bha i,—mar sinn shiubhail ’ur deagh ruintean-sa a chuid agus a chuid; a fagail bhur cridheachan cruaidh, neo-mhothachail mar bha iad roimhe. Tha ’n t-slighe gu ifrinn air a comhdach le deagh ruintean, agus mòran an sud a ghuidh ’s a ghuil air thalamh airson slàinte an anama. “Ciod a ni mi riut O Ephraim!”

Nochdamaid a nis céumana a chleachdaidh so. Air do neach fas cùramach a tháobh anama, tha e air bàll a toiseachadh air meadhonan nan gràs a ghnàthachadh. Tòisichidh e air ùrnuigh,—féudaidh e bhi le mòr dhurachd,—agus leanaidh e air so, am feadh a ta a chùram

anama a fantuinn. Ach mar a ta a chùram a lagachadh tha so a chuid agus a chuid a sgar. Gheibh e gu'm beil e air a bhacadh le companas,—mar a their e, air dha a bhi a gabhail a leithsgeil,—no le ghnathaichaibh,—no bha 'n codal air, agus mar sin a chuid agus a chuid tha 'n ùrnuigh a dol air cùl, agus fadheòidh cha 'n eil i idir ànn. “Ciod a ni mi riut O Ephraim ciod a ni mi riut O Iudah.”

2. A rìs air do neach a bhi air a dhùsgadh, thig e mach gach sàbaid a dh'èisdeachd an fhocail. Tha fios aige gu' bheil Dia a beannachadh searmonachaidh an fhocail—agus trid, gu'n sàor e an dréum a chreideas. Uime sin, tha e 'g èisdeachd le déagh aire—ag òl suas na firinn o bhéul a mhinistear—tha e beothail na dhoigh fein—thig e mach eadhon air feasgar là seachduinn, agus cuiridh e a ghnathaichean air rian a chum so. Ach mar a ta a chùram a sgar, tha na cleachdaidhean-so a sgar. Air tùs, cha'n eil e nis, cho éudmhor mu na choinneamh sheachduinn 's a bha e; a rìs, tha e cìinntinn mi-chùramach mu'n eaglais, cha'n eil e cho tric ìnnte 's a b'abhuist,—theagamh gur docha leis a bhi fo' mhinistreibh mhàrbh fhuar, no fo'n èisdeachd bheò dhrùiteach bu cháomh leis roimhe so, agus mar so gu'm fan e gus an dùisg bàs agus breitheanas e. Is ann mar so a thachair do cheudaibh ànns a cheart bhaile-so.

3. Air do neach a bhi fo' dhùsgadh coguis, bithidh e ag iarraidh seòlaidh o mhinistreibh Chrìosd. “Feòraichidh iad an t-slighe gu Sion”—theid iad a dh'ionnsuidh an luchd faire, ag radh, “am faca sibh esan do'n d'thug m' anam gràdh;” agus is i an drèuchd-san a bhi 'ga nochdadh “oir bu choir do bhilibh an t-sagairt eòlas a choimhead, agus bu choir an reachd iarraidh as a bhéul,

oir is èsan teachdaire Tighearna nan sluagh” Mal. ii. 7). Ach ’n uair a bhàsaicheas an cùram, sguiridh so mar an ceudna; ’s cha’n fhaic thu an gnùisean, féudaidh e bhi, a cháoidh tuilleadh. “O Ephraim ciod a ni mi riut. O Iudah ciod a ni mi riutsa?”

4. Air do neach a bhi fo chùram, seachnaidh e peacanna follaiseach—teichidh e uatha le uile neart. Athleasaichidh e a dhoigh—“tha thigh sguabta agus deaghmhaiseach” (Mat. xii. 44). Ach mar a tha a chùram a bàsachadh tha anamiannan a’ beothachadh, agus theid e air ais, “mar am madadh a chum a sgeith féin, agus mar a mhuc a chaidh nigheadh chum a h-áornagaich san làthaich” (2 Phead. ii. 22). An cùram a ta slàinteil ’na ghnè, is ànn gu náomhachd a tha e tarruing—ach mur eil e mar so, cinnidh an neach ni’s miosa agus ni’s miosa. Tha seachd diabhlán a dol a steach ànn, agus mar sin a chrìoch dheireannach ni’s miosa na thoiseach.

II. *Bheir sinn a nis áobharan airson so.*

1. A chéud áobhar—cha do mhothaich iad da rìreadh gu’n robh iad càillte; cha ro ’n lotan ni bu doimhne na ’n craicionn—cha robh ànn ach pladhach beag ùamhais a chuir car tiota eagal orra—fáodaidh e bhi a bhrìgh peacaidh sonruichte a rinn iad,—no a chionn a bhi a faicinn dréam eile a teicheadh. Mar so tha iad air an toirt gu bhi ag ràdh, tha mi am pheacach mòr, tha eagal orm nach eil tròcair air mo shonsa—ach cha do mhothaich iad gu bheil iad d’a rìreadh càillte—“cha’n eil am beòil duint” (Romh. iii. 19)—cha’n eil an làmh air am beòil cosmhuil ri na lobhair. Tha iad a smuaineachadh gur leor beagan aithreachais—ùrnuigh agus aithleasachaidh—cha d’thainig iad fathast gu bhi faicinn nach eil an tomhas is lugha do bhrìgh ànns na nithibh

so gu'm fireanachadh. Oir na'm mothaicheadh iad d'a rìreadh gu' bheil iad càillte, agus am féum air fireantachd Aoin eile, cha b'urrainn dhoibh fois fháotainn ànns na nithibh so.

2. An dara áobhar,—cha 'n fhaca iad maise Chrìosd, Bheir eagal duine gu ghlùnaibh, ach cha toir e gu Crìosd e; is e creideamh agus gràdh a ni so. Mar sin cha 'n eil an duine nadurra a faicinn a mhaise,—cha 'n eil e uime sin ag amharc ris,—oir air do neach fìor shealladh fháotainn deth,—d'a oirdhearcas,—d'a lànachd trid 'm beil maith-eanas, sìth, agus náomhachd, cha teid e gu bràth air ais. Féudaidh gu 'm bi e ànn an àmhghar—agus ànn an dorchadas; ach gidheadh cha 'n ànn air ais a theid e, is ànn a dh' éireas e gu dhol triomh 'n bhaile,—cosmhuil ris a cheile,—ga iarraidh-san, do 'n d'thug anam gràdh. An cridhe a mhothaich a ghràdh, cha ghabh e fois ànn an cuspair air bith eile ach e féin.

3. An treas áobhar,—cha d' fhuathaich an duine nadurra am peacadh le chridhe. Chunnaic an duine nadurra, féudaidh e bhi, cunnart a pheacaidh, ach cha 'n fhac e a ghrainealachd. Feudaidh gu bheil e creidsinn gu'm beil Dia ceart,—gu'n coimh-lionar bagraidhean an lagha—gu'n tig corruich Dhé fadheoidh a nuas. Tha e faicinn féudaidh e bhith gu bheil ifrinn ànn, ach cha 'n eil e a' mothachadh gu bheil ifrinn ànns a pheacadh féin. Tha e a' gràdhachadh a pheacaidh,—ni a tha nochdadh nach eil e air ath-ghineamhuinn,—nach eil Spiorad Dé ànn, agus uime sin siubhlaidh a mhaitheas mar néul maidne. Iadsan a th' air an toirt gu Crìosd, tha 'm peacadh gràineil na 'n sealladh. Their iad féuch tha mi graineil cìod a fhreagras mi dhuit, cuiridh mi mo làmh air mo bheul” (Iob xl. 4), agus mar sin,

am fad' 's tha peacadh ànnta bithidh iad a dol d'a ionn-suidh.

4. An ceathramh áobhar—cha 'n eil gealladh aca 'mach a Criosd gu 'n cumail suas. Ach tha iomadh gealladh priseil aig pobull an Tighearna, mar so—"cha phill mi air falbh uatha chum maith a dheanamh dhoibh agus cuiridh mi m'eagal 'nan cridhe chum nach dealaich iad rium" (Jer. xxxii. 30; Philip. i. 6.) Ach cha d'rinn an duine nadurra greim air na geallanaibh so, agus uime sin ànn an àm a bhuairidh, siùbhlaidh a mhaitheas air falbh "mar an driùchd moch, no mar neul maidne."

III. *Ann an treas àit, thoir faineas cho muladach 'sa tha cuis na dreama so.*

1. Tha doilgheas air Dia air an son; agus is bronach d'a rìreadh an nì sin a tha na áobhar bròin dhasan. "Ciod a nì mi riut O Ephraim!" Air do Chriosd gu os-ceann Ierusalem is ànn do bhrìgh gu 'm faca e a staid, agus sin a bha tighinn; agus mar sin an ceann beagan bhliadhnaichean thainig i gu bhi na dun duslaich—bha mìltean dhuibh-san a bha ga h-aiteachadh air an tilgeadh do ifrinn,—agus an clànn nan traillibh air feàdh an t-sáoghail. Mar sin mar an céudna bha doilgheas air airson cruas-cridhe nam Phairiseach; agus gu cinnteach bha iad fad' air an aghaidh an slighe na ceannaire,—oir cha bu nì beag a chuireadh a leithid a dhoilgheas airsan; agus bi-sa cinnteach, gur truagh staid na muinntir a chailleas an cùram-anama, agus mu 'm beil Dia ag radh mar ann an so, "Ciod a nì mi riut O Ephraim!"

2. A rìs thoir faineas, tha e a labhairt mar nach biodh fhios aige ciod a dheanadh e,—do bhrìgh nach "fhagar tuilleadh dhuinn iobairt airson peacaidh" (Eabh. x. 26).

Chualadh sibh gach firinn dhùsgaidh, agus gach firinn mhisnichidh a tha sa Bhiobull. Bha sibh aig Sinai,—ann an Getsemane,—aig Calbhari, agus ciod tuilleadh is urrainn mise a dheanamh ribh? A rìs, bha iad so uile air an daighneachadh le freasdalaibh, le triobladaibh,—le bàs—agus trid “àmanaibh fionnaireachd o làthair an Tighearna” (Gnìomh. iii. 19). Chunnaic thu àm ànns an robh e deich uairean ni bu’ choslaiche gu’m biodh tu air d-iompachadh, na aig àm air bith éile. Ach is ànn air d’ais a tha thu air dol,—“chaidh a’m fogharadh seachad, tha ’n sàmhradh crìochnaichte, ach cha ’n eil thusa air do thearnadh” (Ier. viii. 20). Cha ’n eil argumaid air bith as ùr againn—no ifrinn eile gu eagal a chuir ort, no Crìosd eile gu iompaidh a chuir ort.

3. A rìs, tha do staid ro mhuladach do bhrìgh nach e mhàin nach d’fhuair thu maith àir bith de na chualadh, no na mhothaich thu, ach gur ànn is misde ’u e. ’N uair a shiubhlas an nèul air falbh do’n bheinn, no an drùchd do’n charaig, tha iad le cheile mar bha iad roimhe,—a bheinn cho àrd agus a chraig cho chruaidh. Ach air do dhuine a chùram-anama a chall, tha beinn a pheacaidh ni’s àirde, agus creag a chridhe ni’s cruaidhe. Tha e cosmhuil ris an iarrunn a chruathaicheas mar is trice theasaichear ’sa dh’ fhuaraicheas e—no cosmhuil ri neach a th’air tuiteam air ais a rìsd ànn an teasach, agus a tha ni’s miosa na bha e riamh. Mar sin an neach a chàill a churam-anama, tha e ro mhi-choltach gu ’m bi e air a thearnadh.

1. Tha thu nis ni’s, sine—tha do chridhe cleachdta ri do sheann smuainntibh—do sheann doighibh—agus cha’n fhurasda leis an t-seann ghlùn gu’n lub i.

2. Chaill thu do chothrom—chuir thu doilgheas air a

Spiorad—agus cha'n eil e 'n comas do neach air bith cùram anama a ghintinn ànn féin; is e an Spiorad amhàin is urrainn so a dheanamh.

3. Thà e mar chleachdadh agad mar an céudna a bhi mùchadh do choguis. Mar a phriobas an t-suil an aghaidh cunnairt, mar sin tha am fear ànns a bheil gràdh an t sáoghail so a riaghladh, a druideadh a mach gach rabhadh dùsgaidh.

4. An ifrinn b'fheàrr leat nach robh cùram-anama riamh ort; oir bithidh do chuimhne air so, ag an-tromachadh do pheanais. Guidheam oirbh air a bheil cùram gun sibh a dhealachadh ri blur curam. Is mòr an trocair a bhi fuidh 'n t-soisgeul, is mò na sin àm dùsgaidh fhaicinn, agus a rìs is mo na so, an Spiorad a bhi air a dhortadh ort féin, agus thu a bhi air do dhùsgadh. Na cuir doilgheas air,—cuimhnich bean Lot. “Teich airson d'anama na seall a'd' dhéigh agus na stad sa' chòmhnard uile; teich do'n t-sliabh air eagal gu millear thu” (Gen. xix. 17).

SEARMOIN XVIII.

DEAN NA DH'FHEUDAS TU.

“Rinn i na dh'fhéudadh i, thainig i roimh laimh a dh'ungadh mo chuirp, chum adhlaic.”—MARC xix. 8.

THA sinn a faicinn 'o 'n t-soisgeul a réir Eòin xi. 2 gum bi 'm boirionnach so, Màri piuthar Lasarus agus

Mharta. Bu bhan-chreideach ainmeil i “Shuidh i ag cosaibh Iosa, agus bha i ’g eisdeachd ’fhocail”—agus thubhairt Iosa féin, “rinn Muire roghainn do’n chuid mhaith sin nach toirear uaipe” (x. 42). Ach a thuilleadh air so, bha Muire na creideach a bha gnìomhach, cho maith agus na creideach a bha ag eisdeachd. Tha mòran a smuaineachadh gu bheil creideamh a co-sheasamh ànn am faireachadh a mhàin—am blàth a theid roimh ’n toradh. Tha a chráobh air a suidheachadh chùm gu’n giùlain i toradh—mar sin tha sìth, agus gairdeachas maith, ach is e toradh na náomhachd a chrìoch àrd, airson ’m beil sinn air ar suidheachadh ànn an Crìosd

Tha mi ’n dòchas gur iomadh neach air an t-sabaid mu dheireadh, a shuidh cosmhuil ri Muire aig cosaibh Iosa, ag eisdeachd fhocail; o mata bithibh cosmhuil rithe mar an céudna, ànn a bhi “*deanamh na dh’fháodas sibh*,” air a shon. Ma “cheannaicheadh le luach thu glòraich e le do chorp agus le do spiorad is leis-san.”

I. *Anns a chéud àit, tha nithe ann a dh’fháodamaid & dheanamh.*

1. Dh’fháodamaid Crìosd a ghràdhachadh ni’s mò—a bhi ni’s trice ag ùrnuigh—a bhi tabhairt tuillidh molaidh dha. Sin a rinn Muire rinn i e do Chrìosd. Sháor e a h-anam—sháor e a piuthar agus a brathair, uime sin mheas i nach b’urrainn i tuilleadh ’s gu leòr a dheanamh air a shon. “Thug i bocsa alabastair leatha, oladh spìcnaird ro luachmhoir, agus bhris i am bocsa agus dhòirt i air a cheann an oladh.” Bha gràdh aice do dheisciobluibh—do Pheadar—do Eoin—ach ghràdhaich i Crìosd thairis orra uile. Air a cheann-san uime sin, air an robh an crùn sgithich gu bhi—agus air a chosaibh a bha

goirid an déighe so air an lot, dhoirt i an oladh luachmhor. Leanamaid a h-eiseimpleir. Ma sháor e sinn thugamaid ar n-uile chridhe dha. Gràdhaicheamaid a dheisciobuil—a mhinisteirean—a bhochdan; ach e féin os an ceann uile—agus ge d' nach urrainn sinne a cheann agus a chosan ùngadh, mar a rinn ise—aig stol a choise dortamaid a mach gràdh ar crithe dha. Cha b'i 'n oladh ùngaidh a thaitinn ris cho mòr, aig an àm so, ach an gáol a bha foillseachadh, agus mar sin is e an cridhe nuadh, am bocsa alabastair is ionmhuinn leis; agus an gáol—am moladh—na h-urnuighean a tha sruthadh as, a tha taitneach dha mar oladh chubhraidh.

O chairdean nach b'urrainn dhuibh tuilleadh de so a dheanamh—tuilleadh do bhur cridheachan a dhortadh a mach na lathair, agus mar so a bhi briseadh a bhocsa, agus a lionadh an t-seomar le fáile cubhraidh a mholaidh! O bithibh ag ùrnuigh ni's trice; ag iarraidh bhi air ar lionadh leis an Spiorad—agus gu'm bi a mhinisteirean air an lionadh leis—a phobull air an lionadh leis—agus e bhi mar an céudna air a dhortadh gu saibhir air muinntir neo-ìompaichte?

2. Dh' fháodamaid mar an céudna a beatha a chaith-eamh ni bu náomha. Anns an Dan, tha e air a rádh mu 'n Eaglais, “co ise a ta 'g éiridh suas as an fhàsach mar stuadhaibh deataich, cubhraidh le mir agus tùis, le uile mhìn-dhus ceannaiche nan spìosraidh” (Dan. iii. 6). Tha náomhachd mar an spìosraidh is taitniche; tha an neach a tha dol troimh 'n t-sáoghal, ro dhlùth ris an Tighearna na chaitheamh beatha agus na ghiulan, taitneach mar dheadh spìosraidh,—agus na 'm biodh an sáoghal làn diùbh so, bhiodh e mar leabaidh spìosraidh. Ach O tha áobhar eagail nach mòr aig a 'm bheil mar so

a caitheamh-beatha mar fhaile cùbhraidh fhlaithEANais,—agus nach duilich a chuis a bhi mar so ; o cia lion neach a dh'fhàodadh tu a bhi na do mheadhon air a thearnadh, le a leithid sud a chaitheamh-beatha, thu bhi gach áon là mar bheò-iobairt air do cheangal ri adhaircibh na h-àl-trach (Salm cxviii. 27). Dh'fhàodadh mnathan, mar so, am fir a chosnadh do Chrìosd, “le deadh chaitheamh-beatha” (1 Pead. iii. 1)—parantan an clànn, agus clànn am parantan. A sheirbhiseacha, maisichibh teagasg Dhé bhur Slànuighear ànns na h-uile nithibh. Dealradh bhur solus am fianuis dháoine,—scan is òg, bochd is beartach. O cha 'n eil argumaid dhearbhaidh air bith cosmhuil ri caitheamh-beatha diadhaidh.

3. A ris dh'fhàodadh sibh a bhi 'g iarraidh slàinte muinntir eile. Tha fios agaibh ma thainig sibh a dh'ionnsuidh Chrìosd, gu bheil ifrinn ànn, agus gu bheil gach neach neo-lompaichte a dol gu grad sìos. Tha fios agaibh gu bheil Slànuighear ànn, agus gu bheil a làmh sìnte mach re an là uile. Bheil sibh mata a deanamh na dh'fhàodas sibh, chum peacaich a thearnadh? Tha mi ag ùrnuigh air an son tha thu 'g ràdh,—tha mi 'g ràdh gur cealgair thu mar eil thu sáothrachadh mar an céudna. Cha 'n eisd Dia na h-urnuighean so ;—agus nach eil eagal ort gu 'm fáod thu le ùrnuigh gun oidheirp, 'bhi a' brosnachadh an Tighearna. Cha 'n aithne [d]homhsa labhairt tha thu 'g radh, cha 'n eil mi fòghluimte. An seas an leithsgeul so aig caithir breitheanais? Am féumair mòran fòghluim chum duine ànn an cunnart a dhùsgadh, ag innseadh dha gu bheil a thigh ri theine agus mar sin, ma tha'n toil agad tha fòghlum¹ gu leor agad gu rabhadh a thoirt do pheacach a tháobh² a chunnairt.

Nach b' urrainn dhuit tuilleadh a dheanamh airson na

muintir a tha fantuinn na d' thigh. An d' rinn thu na 's urrainn thu air son do chlann, agus do sheirbheisich,—gus an fhìrinn a theagaisg dhoibh,—an toirt do thigh Dhé,—gu bhi 'g ùrnuigh agus a cuir an aghaidh peacaidh.

Bheil thu deanamh na dh' fháodas tu airson do choimhearsnach. An urrainn dhuit fhaicinn fad iomadh bliadhna air an t-slighe leathain, gun rabhadh a thoirt dha? Bheil thu deanamh na dh' fháodadh tu, le bhi sgaoiladh sgriobhaidhean diadhaidh,—le bhi toirt luchd brisidh na sàbaid do thigh Dhé,—le bhi teagaisg cloinne air an t-sàbaid,—ag innseadh dhoibh mu shlighe na slàinte? Bheil thu deanamh na dh'fháodas tu airson slàinte an t-sáoghail?

4. Bheil thu deanamh na dh'fháodas tu airson bochd-an Chrìosd—air chul thu bhi seirceil ri muintir bhochd eile? Air an là mhòr their Iosa rìusan air a dheis, “thigibh a dháoine beannaichte m' Athair-sa—oir bha mi ocrach agus thug sibh dhomh biadh” (Matt. xxv. 35). Cha 'n eil féum aige-san o so suas air áoidheachd Mharta, no oladh ùngaidh Mhuire,—no air deoch o'n Bhan-Shamaritanich ach dh' fhàg e iomadh piuthar agus brathair ànns an t-sáoghal,—bochd, tiun, bacach,—áosda, agus tha e ag ràdh, “a mhèud 's gun d'rinn sibh e do áon do na braithribh a 's lugha agam-sa, rinn sibh dhomh-sa e” (Matt. xxv. 40). 'Bheil thu cleachdadh tuilleadh stuamachd chum 's gu 'm bi tuilleadh agad gu thoirt seachad,—stumachd ànn an uidheam—ànn an itheadh agus an òl,—chum gu'n dean thu 'tuilleadh fialaidheachd ris a bhochd, agus ris an fheumach?

II. *Nochdaidh sinn a ris aobharan air so.*

1. Rinn Crìosd na dh'fháodadh e air 'ar son-ne.—

“Ciod tuilleadh a ghabhadh dèanamh ri m’ fhion-lios, nach d’rinn mi ànn” (Isa. v. 4). Rinn e na h-uile ni, agus dh’ fhuiling e na h-uile ni. “Air dhuinne bhi fathast gun neart ànn an àm iomhuidh bhàsaieh Criosd air son nan daoine neo-dhiadhaidh” (Romh v. 6). “Gràdh is mò na so, elia ’u eil ànn” Thug e a bheatha gu h-iomlan o phrasaich Bhethlehem gu crànn-eéusaidh Chalbhari air ar son. Dh’fhuiling e na thoill sinne,—rinn e gach ni bu’choir dhuinne dheanamh. Agus mar an céudna a nis ànn an glòir, tha e beò air ar son,—“beò gu siorruidh, a deanamh cadar-ghuidhe air ar son” (Eabh vii. 25)—“na cheann oscionn nan uile nithe do’n eaglais” (Eph. i. 22)—a chum “gu’n eo-oibrich na h-uile nithe chum maith don dream aig a’bheil gràdh do Dhia” (Romh. viii. 28). O is iongantach an fhìrinn i; tha i cho mòr’s gu bheil e duilich a thuigsinn, gu bheil trì pearsa na Driadhachd ’ga ’n toirt féin dhuine ànn an Criosd. Tha, n t-Athair ag ràdh, “is mise do Dhia.” (Isa. xli. 10) Tha ’m Mac ag ràdh, “no biodh eagal ort, or sháor mise thu” (Isa. xliii. 1)—agus tha ’n Spiorad Náomh a deanamh teampuill diubh, ag ràdh “gabhaidh mise comhuaidh annta, agus gluaisidh mi ’nam measg” (2 Cor. vi. 16). Uime sin deanamaid na dh’fháodas sinn air a shon-san, a choisinn an leithid so do bheannachdan dhuinn,—seadh a thug e féin air ar son.

2. Deanamaid na dh’fháodamaid,—oir tha ’n Diabhol a deanamh na dh’fháodas ésan a chum bacaidh. Aig àmana thig e mar leomhann,—aig àmana mar nathair,—aig àmana mar aingal-sholuis. Tha e deanamh na dh’fháodas e gu bhi buaireadh agus a dalladh nan náomh—gu bhi ga ’n toirt air seachran le teagasgaibh mealltach—na dh’fháodas e gu bhi cuir droch smuaintean salach,

toibheumach, ànn nan inntinnibh—na dh'fháodas e, gu bhi cuir an t-sáoghail 'nan aghaidh,—an t-athair agus a mhathair an aghaidh na cloinne,—brathair an aghaidh brathair. Tha e deanamh na dh'fháodas e, gu bhi' beo ghlacadh droch dhàoine,—'ga 'n dalladh fo eisdeachd an t-soisgeil,—ga 'n toirt thairis do anamiannaibh salach, agus ga 'n lionadh le eu-dòchas; agus do bhrìgh gu bheil fios aige gu bheil uine goirid, tha e' deanamh uile dhichill. Uime sin nach bu choir dhuinne na dh'fháodas sinne a dheanamh air dhuinn a bhi ga fhaic-inn-san a deanamh na 's urrainn èsan ann ar n-aghaidh.

3. Is e áobhar eile,—gun d'rinn sinn na dh'fháodamaid roimhe so ànn an seirbhis a pheacaidh. “A ta mi toirt buidheachais do Dhia agus do Iosa Crìosd ar Tighearna, a neartaich mi, do bhrìgh gu'n do mheas e mi dileas 'gam chuir 'sa mhinistireileachd, a bha roimhe am fhear labhairt toibheim agus am fhear géur-leanmhuinn, agus 'a'm' dhuine eucorach” (1 Tim. i. 12, 13). Cha b'urrainn e 'dhichuimhneachadh mar a ghéur-lean e eaglais Dé agus a dh'fhàsaich e i, agus rinn so a nis dichìollach e a chum a togail suas ànn a bhi 'tarruing dhaoine agus mhnathan a dh'ionnsuidh Chrìosd,—“a searmonachadh a chreidimh a bha e sgrios roimbè so” (Gal. i. 23). “Is leòr dhuinn,” arsa Peadar, “a chuid a chaidh seachad do aimsir ar beatha gu toil nan cinneach a dheanamh, 'n uair a shiubhail sinn ànn am macnus ànn an anamiannaibh, ann an anabharra fiona, ànn an geòcaireachd, ann am poiteireachd, agus ànn an ìodhal-áodhradh an-dligheach” (1 Pead. iv. 3). Mar sin thubhairt Mr Eoin Neuton diadhaidh,—“cìonnus,” ars èsan, “is urrainn dhomh a bha roimhe am fhear toibheam, a bhi am thosd.” Mar so bha iomadh

dhibhse a dol gu dian ann an slighe pheacaidh, gun cháomhnadh air airgiod no ùine chum bhur n-anamiann-an a shàsachadh. O mata féuch gu'm bi thu nise cho dileas do Chrìosd, sa bha thu roimhe-so do'n Diabhol.

4. Aobhar eile,—duaisichidh Crìosd sin a nì sinn tre chreideamh,—duaisichidh e na briathran a ta air an labhairt tre chreideamh. Bheannaich Dia focal nighean bheag ànn an tigh Naaman. Bha Mata air a chosnadh le' na briathraibh “lean mise.” Is urrainn Dia oibreachadh leòsan a tha lag, cho maith agus leòsan a tha làidir,—agus na'n deanadh sibhse uile, na dh'fhàodadh sibh, bhiodh 'm baile-so gu leir air a lionadh le faile cubhraidh, agus dhuaisicheadh Crìosd sibh. Dhuaisich e Muire 'n uair a thubhairt e, gu 'm biodh iomradh air “sàothair a gràidh,” air feadh an domhain ànns gach linn. Esan a bheir cupan a dh'uisge fuar do dheisciobul, an ainm deisciobul, cha chaill e a dhuais.

5. A rìs mar dean thu na dh'fhàodas tu, cionnus a bhios dearbhachd agad gur Crìosduidh thu? “'Si so an diadhachd fhior-ghlan agus neo-shalach am fianuis Dé agus an Athar, dilleachdain agus bantraichean fhiosrachadh 'nan trioblaid, agus neach ga choimhead féin gun smal o 'n t-sáoghal” (Seun. i. 27). Tha thu ànn am mearachd, ma tha thu 'smuaineachadh gu 'bheil an diadhachd a co-sheasamh amhàin—ànn am beachdaibh,—am mothachadh agus ann am faireachduinn shòlasach. Tha iad so maith 'na 'n àite féin, ach mur eil iad a giulain toraidh ànns a chaitheamh-beatha, tha áobhar eagail nach eil ach mealladh agad. “Ma tha neach sam bith ànn an Crìosd, is créutair nuadh e” (2 Cor. v. 17).

III. *Annas an treas àit, freagruid ceisdcan.*

1. Nach dean an sàoghal magadh oirn? Freag—Ni. Rinn e magadh air Muire,—thubhairt e gu 'n robh i ri ana-caitheamh,—am feadh is e a thubhairt Chrìosd gur maith a rinn i. Mar sin ge d' ui 'n saoghal magadh ortsa, a deanamh na dh'fháodas tu, gheibh thu gu cinnteach cliù, agus misneach o Chrìosd. Rinn iad magadh air féin,—thubhairt iad uime, gu'n robh an cuthach air,—gu'n robh deamhan aige. Rinn iad magadh air Pol, aig radh, gu'n robh an cuthach air-san mar an céudna; agus mar so buinidh iad ri phobull ànns gach linn,—ach deanadh iadsan gairdeachas, air dhoibh comhpairt a bhi aca do fhulangasaibh Chrìosd; “ma 'se 's gu'm fuiling sinn maille ris, glòraichear sinn maille ris mar an céudna” (Romh. viii. 17.)

2. Ceisd. Ciod a 's urrainn mise dheanamh, boirionnach mar a ta mise? Freag—Bu bhoirionnach Muire, ach rinn i na dh'fháodadh i. Bu bhoirionnach Muire Magdalen, gidheadh bha i roimh chàch aig an uaigh. Bu bhoirionnach Phebe, agus rinn i còmh-nadh ri iomadh, agus ri Pòl féin. Bu bhoirionnach Dorcas, gidheadh rinn i cotaichean agus trusganan do na náoidh bhochda ànn an Iopa.

3. Ceisd.—Cha 'n eil annam-sa ach leanabh, ciod uime sin is urrainn dhomh-sa a dheanamh? “A béul náoidhean, agus chiochran, dh'orduich thu neart” (Salm. viii. 2.) Is minig a bha clànn na 'm meadhon air am parantaibh òmpachadh.

4. Ceisd.—Cha 'n eil gràs agamsa gu dad a mhaith a dheanamh? “An ti a dh'uisgicheas uisgichear mar an céudna c féin” (Gnàth xi. 25). B'e deadh thoil an Athar gu'n comhnuicheadh gach uil iomlanachd annsan”

(Col. i. 19),—lanàchd do 'n Spiorad mar Spiorad ùrnuigh—do ghràs, a chum do pheacaidh a chlàoidh, agus do chridhe neartachadh ànns an Tighearna. Labhair thusa, agus bheir Dia briathran dhuit; thoir thusa seachad gu pailt do bhoichdaibh Chrìosd, agus gheibh thu gu pailt uaithe-san—"is comasach Dia air gach gràs a dheanamh ro phailte dhuibhse, chum air dhuibh ànns gach uile nì làn leòr a bhi agaibh a gnàth gu'm biodh sibh pailte chum gach deadh oibre" (2 Cor. ix. 8). "Thugaibh an deachamh uile chum an tigh thasgaidh, air chor is gu'm bi biadh ann am thigh-sa, agus dearbhaibh mi uis leis an nì so, tha Tighearn nan sluagh ag ràdh" (Mal. iii. 10).

SEARMOIN XIX.

A' DLU LEANTUINN RI CRÌOSD.

"Cha deachaidh mi ach beagan air m'aghaidh uatha, 'n uair a fhuair mi èsan d'a 'bheil gràdh aig m'anam; rinn mi gréim air, agus cha leiginn as e, gus an d'thug mi e do thigh mo mhathar, agus d'a seomarsa a rug mi."—DAN. iii. 4.

An d'fhuair thu èsan d'a 'bheil gràdh aig d'anam? Am faca tu a mhaise,—an cualadh tu a ghuth,—an do chreid thu teisteanas Dé mu thimchioll,—'n do mhiannaich thu a sgàile, agus a 'bheil thu sealbhachadh a cho-chomuinn? O mata dean gréim air, agus féuch nach leig thu as e.

I. *Anns a chéud àit nochdaidh sinn cuid a dh'àobharan air so.*

1. A cheud áobhar,—do bhrìgh gu 'bheil sìth air a fàotainn ANN. Air dhuinn a bhi air ar fireanachadh tre chreideamh, tha sìth againn ri Dia,—cha'n ànn ruinn féin thoir fainear (Romh. v. 1). Cha'n ànn ris an

t-sáoghal, no ris a pheacadh, no ri Satan, ach ri Dia. Agus is ànn amhàin tre chreideamh airsan, a gheibh sinn fìor shìth ri Dia—amhàin trid greim daingean a bhì againn dhe-san. Ma leigeas tu as e, leigidh tu as d'fhircanteachd, oir is e so ainm, agus bithidh tu gun fhìreantachd, gun dìon o chorruih—gun slighe a dh'ionnsuidh an Athar. Ditidh an lagh thu,—bithidh Dia feargach riut,—agus ditidh do choguis thu. Cùm do ghréim mata, 's na leag as e,—cìod air bith a leagas tu as, na leag Criosd as, oir is e do shìth e, agus uime sin earb as na àonar.

2. An dara áobhar,—is e náomhachadh a phobuill e. Cha'n eil dad do fhìor náomhachd air thalamh, nach ànn uaith-san a thainig i; agus uime sin, am fad 'sa dhlù-leanas sinn ris-san, tha ar náomhachadh cinnreach dhuinn; oir gheall e ar gleidheadh le a chumhachd tre chreideamh; mar an céudna tha a gháol dhuinn cho mòr 's nach ceadaich e a cháoidh don pheacadh uachdranachd fháotainn os ar cionn. Tha fhocal againn air son so, agus mar sin bhiodh e gu eas-urram dha, na'n cead-aicheadh e do áon dhiubhsan a tha dlù-leantuinn ris, a dhol air an ais. Uime sin, tha thu faicinn do chunnart, ma leigeas tu as e. Dhiot féin cha 'n eil neart, no gràs, no comas agad an aghaidh na 'milltean do naimhdean a th' air do thoir. Ach ma bhios Criosd leat, co dh'fháodas a bhì na d'aghaidh,—ach c'ait am bi thu ma leagas tu as e?

3. Tha áobhar eile againn, ànn an dòchas a ghlòire. "Tha sinn a deanamh gairdeachais ànn an dòchas glòire Dhé" (Romh. v. 2). Ma fhuair thu Criosd, fhuair thu an t-slighe gu glòire, agus an uine ro ghoirid bithidh tu maìlle ris an Tighearna sáor o àmhghar,—o pheacadh,—o

bhròn—o laigse,—agus o naimhdibh. “Le do chom-airle stuiraidh tu mi, agus fa-dheoidh gabhaidh tu mi chum glòire” (Salm lxxiii. 24). Tha so 'ga d' lionadh le mòr ghairdeachas, maille ri tuilleadh iarrtuis an déigh nèamh. Ach ma leagas tu as Criosd, caillidh tu so—ma leagas tu as èsan, cionnus a choinniches tu ri bàs? Ma leagas tu as èsan, cionnus a theid tha gu breitheanas, agus a sheasas tu fa chomhair na righ-chaithreach.

II. *Anns an dara àit thoir fainear cionnus a chumas tu gréim deth.*

1. Air tùs tha Criosd a gealltainn neart a thabhairt dhuit. Ma tha gréim agad dheth an diugh, is beannaichte thu oir tha e gealltainn neart gu dlù-leantuinn ris. “Tha m' anam a' dlù-leantuinn riut, cumaidh do dheas làmh suas mi” (Salm lxiii. 8). Esan a rinn an sàoghal nadurra, tha e'ga chumail suas, agus mar sin Esan a rinn an cruthachadh nuadh, tha e'ga chumail suas. Cha'n e mhàin gu' bheil an eaglais 'ga taice féin ri Criosd, “ach tha a làmh chli-san fo' a ceann agus a làmh dheas timchioll oirre” (Dan. ii. 6). “Theagaisg mi fòs do Ephraim coiseachd” (Hos. xi. 3). Is maith do leanabh greim daingean a dheanamh air a mhathair, Och! bu bheag a chabhair so, mur biodh a làmh-si timchioll airsan. Is maith an ni creideamh, ach O cha leòr e a dh'easbhuidh airsan o bheil gach uile ghràs—agus a tha ag radh “cuiridh mi m'eagal ann bhuir cridhe.”

2. Anns an dara àit, tha sinn gu greim a chumail dheth trid creideamh,—agus mar sin, tha sinn gu bhi a sior chleachdadh creideamh air—agus a chum so, gu bhi ag iarraidh tuilleadh eòlais air—'na chliù—'na obair, agus 'na phearsa, mar a ta e air fhoilseachadh dhuinn àns na sgreobtuircan. Dèan mata 'n tuilleadh greim trid

creideamh air. Tha a chràobh aig nach eil ach áon fhrèamh, gu furasda air a spionadh suas; ach ma tha iomadh frèamh, aice, seasaidh i. Tha an creideamh cosmhuil ri frèumh, agus nime sin tha gach firinn a tha thu creidsinn mar fhrèamh as ùr gu bhi neartachadh an anama. Air an áobhar sin, thoir cleachdadh do d' chreideamh,—amhaire gu dùrachdach agus gu tric, ri Iosa, gus am bi gach buadh dheth, air a gintinn ànn do chridhe.

3. Is i ùrnuigh meadhon eile. Faic Jacob aig Bethel, chluinn briathran an fhàidh—"dean greim air mo neart" (Isa. xxvii. 5). O gleachd ris mata—agus sin ann an treibhdhireas, cosmhuil ri Heseciah, Jacob, agus Maois.

4. Tha sinn gu bhi cumail gréim dheth le bhi seachnadh leisg spioradail ni a ta cuir mòr dhoilgheas air. 'n uair a tha 'n t-anam a cinntinn leisg—codalach, tha Crìosd air fhuadach air falbh. Deanaibh faire mata, agus a chum so gradhaichibh e nì's mo. Is iomadh oidhche a rinn èsan faire air ar son-ni, agus nach fháod thusa faire re áon uair maille ris-san? (Dan. v. 2). Chum greim a chumail dheth, tha sinn mar an céudna gu bhi seachnadh iòdhail, Cha'n urrainn duit gréim a chumail diùbh le chéile; ma tha thu, 'n deigh dhuit gréim a dheanamh air-san, a deanamh gréim air cuspair. eile, gu cinnteach cha'n fhan e—oir tha e ro eudmhor. Cha'n urrainn dhuit seirbhis a dheanamh do dha mhaighstir; agus ma thig an àire do thigh Dhagoin, gu cinnteach tuitidh an t-ìodhal sìos. A ris gu gréim a chumail dheth, féumaidh tu bhi làn deònach, a bhi air do náomhachadh. Thagh e sinn, ghairm e sinn a chum gu nàomhaicheadh e sinn; agus mar sin tha a bhi caidridh eadhon áon pheacadh a cuir doilgheas air. Anns an

àite fa dhèireadh “thug i è do thigh a màthar;” thoir thusa a dh’ionnsuidh do thighe e—riaghladh è ànn—oir mar eil thusa agus èsan ag ìmeachd maille ri cheile aig a bhaile, cho maith agus o ’n bhaile, bi cinnteach nach fhada gu an dealaich sibh còmpanas.

SEARMOIN XX.

CRIOSD ANNAIBH-SA.

“D’am bu toil le Dia fhoillseachadh, ciod e sàoihbreas an rùn diomhair so am measg nan cinneach, neach is e Criosd annaibh-sa dòchas na glòire.”—COL. i. 27.

Is é so an soisgeul, “Criosd annaibh mar dhòchas na glòire.” Tha dà sheadh aig na briathraibh so, agus cha ’n urrainn mi ìnnseadh co dhiubh a th’ air a chiallachadh an so, ach ainmichidh mi le cheile iad,—oir feudaidh gu ’bheil iad le cheile air an ciallochadh.

I. *Air tùs tha Criosd annaibh a’ciallachadh Criosd air a ghabhail tre chreideamh mar ur fireantachd agus ur neart,—am fìor bhóinn air a’ bheil againn dòchas na glòire.* Mar sin tha e air a’ ràdh, “gu bheil e comhnachadh ànn ur cridhe tre creideamh” (Eph. iii. 17.) Air do ’n Spiorad an cridhe fhosgadh, agus maise agus glòir an Fhìr-Shaoraidh a nochdadh, air bàll tha ’n cridhe a gabhail ris, agus a’ dlù-leantuinn ris,—agus tha gach sealladh as ùr a tha e fáotainn air ’ga cheangal nis mò agus ni’s mò ris. Tha gach masladh,—gach buaireadh,—gach peacadh, gach trioblaid a’ dlùthachadh an anama ni’s mo ris, air doigh agus gu ’m fáod e bhi air a ràdh,

gu bheil Criosd mar so tre chreideamh da' rìreadh a gabhail comhnuidh anns a chridhe. Air a ghabhail mar so, is e Criosd dòchas na glòire—dò bhrìgh agus agus gur e creideamh aìrsan mar ar fireanteachd, air a shìor cleachdadh mar so, am meadhon trid a 'bheil an dòchas beannaichte-so air fhaotainn leinn. Uime sin is urrainn an t-anam ag a bheil Criosd, a' ràdh mar an céudna, is leamsa glòir—oir tha e comasach air ar tear-nadh. 'Bheil Criosd mar so annadsa. Mar eil Criosd annad, cha 'n eil gu cinnteach dòchas na glòire agad fathast."

II. *Anns an dara dìt tha Criosd air a dheilbh anns an anam leis an Spiorad*" (Gal. iv. 19), agus ànns an t-seadh so mar an ceudna, is e dòchas na glòire e,—agus ànns an t-seadh so tha mi tuigsinn briathran ar bónn teagaisg, agus na h-earrainnean a th'againn an Eòin. xv. 4, xvii. 23, 26.

1. A ris, tha so a ciallachadh *gu 'bheil ìinntinn Chrìosd air a deilbh ànns an anam*, "tha ìntinn Chrìosd againne" (1 Cor. ii. 16). Tha so fìor mu thimchioll gach creideach,—tha iad a dh'áon ìntinn ri Criosd,—"tha, Spiorad na h-ìntinn fhallain aca" (2 Tim. i. 7). Cha 'n e gu bheil an creideach uile-leirsinneach mar a ta Esan,—no do bhreithneachadh fìorfe mar a ta Esan; ach gu bheil e am fad 's tha 'eòlas a dol, do'n aon ìntinn agus bheachd, agus a ta Criosd.

Tha e a faicinn a pheacaidh mar a ta Criosd 'ga fhaicinn, eadhon na shearbhadas na olc, agus na nì salach graineil,—meallta na sholasaidh,—cunnartach, agus gu cinnteach a toirt peanais ann na lorg.

Tha e do'n áon ìntinn rìsan a tháobh an t-soisgeil. Tha Criosd a' faicinn glòir do-labhairt ànn. Tha slighe

na slàinte a dh'fhosgail e suas, ànn 'a shealladh làn-choimhlionta, sáor, làn glòire do Dhia, agus làn sonais do n' chinne-daoine. Ri so uile tha an creideach aig a bheil ìntinn Chrìosd a làn áontachadh.

Tha 'n creideach aig a bheil ìntinn Chrìosd a faicinn an t-saoghail mar a tha Esan 'ga fhaicinn. Tha fhios aig Chrìosd cìod a th'anns an duine,—tha fhios aige mar an céudna, air diombanas an t-saoghail an coimeas ri fabhar Dé. Cha 'n fhiùgh a shaibhreas,—urram—a shòlason ann 'a bheachd-sa gun toireadh iad àon osnadh o chridhe. Tha an creideach do'n bheachd chéudna.

Tha e mar an ceudna a dh'áoin ìntinn ris, a thàobh ùine. “Is éigin domh-sa oibre an ti a chuir uaith mi a dhèanamh, am feadh is là e; tha 'n oidhche a' teachd, 'n uair nach urrainn àon duine obair a dhèanamh” (Eòin ix. 4). “Féuch tha mi teachd gu h-aithghearr ra.” So mar an céudna beachd a chreidich.

Tha e mar an céudna a dh'áon ìntinn ris a thàobh na sìorruidheachd. Dh' amhairc Esan air gach ni ànn an solus na sìorruidheachd, agus bha nithe prìseil 'na shealladh a reir an co-cheangal a bha aca ri sìorruidheachd, agus tha so fìor mar an céudna a thàobh a chreidich.

2. *A rìs tha cridhe Chrìosd air a dheilbh ànn an cridhe 'chreideach.*

Tha an creideach a gràdhachadh Dhé mar a glràdh-aich Chrìosd e. “Athair chothromaich ars èsan cha b' aithne do 'n t-saoghal thusa, ach b' aithne dhomh-sa thu” (Eoin xvii. 25). “Cha 'n eil mi 'm áonar, ach mise agus an t-Athair a chuir uaith mi” (Eoin viii. 16). “Tha mi a' toirt buidheachais dhuit o Athair” (Mat.

xi. 25)—Briathran a ta nochdadh an teas ghràdh a bha 'na chridhe dha. Tha an creideach 'ga ghràdhachadh mar an céudna.

Tha an creideach mar an céudna, mar bha Esan—fo' dhoilgheas ma tha gnùis an Athar air a folach uaith. “Mo Dhia, mo Dhia c'arson a thréig thu mi” (Salm xxii. 1). “Gu ùir a bhàis thug thu mi” (15). “Luidh d' fhearg orm gu teann” (Salm lxxxviii. 7). “Thog thu suas mi agus leag thu sìos mi” (Salm cii. 10). Mar so their a shluagh mar an céudna; “their mi ri Dia mo charraig, c'ar son a dhichuimhnich thu mi” (Salm xlii. 9).

Tha n' creideach mar céudna—mar a ta Esan—a' gràdhachadh nan náomh. “A. tháobh nan náomh a ta air thalamh agus nam flath, tha mo thlachd uile ànnta” (Salm. xvi. 3). “Air dha mhuinntir féin a bha ànns an t-sáoghal a ghràdhachadh, ghràdhaich e gus a chrìch iad” (Eoin xiii. 1). “Gradh is mò na so, cha 'n eil aig neach air bith, gu'n leigeadh duine 'anam sìos airson a chairdean” (Eoin xv. 13, xiv. 3, Gniomh. ix. 4). Mar so tha gach fìor chreideach—oir gach neach a ghràdhaicheas, ghineadh o Dhia e, agus is aithne dha Dia (1 Eoin iv. 7).

Tha truas aig an fhìor chreideach do na peacaich—agus ànns an nì so tha è cosmhuil ri Criosd. Thug so Esan o nèamh—thug so dh' ionnsuidh a chrìonn-chéusaidh e—thug a thruas e gu deòir a shìleadh os-ceann Ierusalem—agus uime sin tha e fad-fhulangach do ar táobhne gun toil aige dréum sam bith a bhi càillte (2 Pead. iii. 9). Tha crìdhe a chreidich cosmhuil ri a chridhe-san ànn an cáoimhneas rìusan a th' air an dùsgadh. “Cha bhris e a chuile blàrùite” (Mat. xii. 20).

3. *Tha na creidich mar an céudna cosmhuil ris ànn na*

chaitheamh-beatha ànns an t-sáoghal. Ge d' tha iomadh mi-choimhliontachd maille riu, gidheadh tha iad da rìreadh na 'n luchd leanmhuinn airsan. (Gal. ii. 20, 2 Cor. vi. 16).

Tha iad n'an luchd-leanmhuinn air, ànn a bhi giùlain maslaidh air a sgàth—"neach an uair a chàineadh e nach do chàin a rìs, 'n uair a dh'fhuiling e nach do bhagair" (1 Phead. ii. 23). "Bhris masladh a chridhe" (Salm lxix. 20), gidheadh cha do chàin e; is ànn a ghuidh e air an son. Mar so tha 'n creideach.

Tha iad mar an céudna cosmhuil, "ànn a bhi dol mu'n cuairt a deanamh maith" (Gnìomh. x. 33). B'e so a bhiadh agus a deoch. Agus mar so bithidh a dheis-ciobuil. Na di-chuimhnichibh maith a dhèanamh, agus comh-roinn a thoirt uaibh (Eabh. xiii. 16). Tha iad mar an céudna, mar a bha Esan, dealaichte o pheacaich. Chàidh Esan troimh 'n t-sáoghal gu neo-lochdach, mar ghath soluis a dealradh air gàinntir shalaich, ach cha 'n eil e féin air a shalachadh—no mar amhuinn a tha glanadh, 'us a deanamh torrach, gun i féin a bhi air a truailleadh; mar sin chaidh Esan troimh 'n t-sáoghal, agus ànns an ìmeachd-so, bithidh a phobull ag iarraidh a bhi ga leantuinn (Salm ci. 4).

Ach cionnus, tha thu feòrach, a ta Criosd air a dheilbh annainne mar dhòchas na glòire?

1. Freag: Cha 'n ànn mar fhìreantachd. Cha 'n e Criosd ànns an anam bónn toilltinneas na glòire so. Féumaidh sinn fireantachd choimhlionta a bhi againn gu coir fhàotainn air so; ach cha 'n eil Criosd fathast an seilbh choimhlionta air a chridhe. Uime sin is e Criosd *air ar son*, agus againn *trid creideamh*, ar còir air glòir. Is 'Esan mar ar culaidh-bhainnse—"Iehobhah

ar fireantachd"—a mhàin, a bheir dànachd dhuinn ànn an là a bhreitheanais.

2. Freag: Ach ma tha Criosd air a dheilbh ànns a chridhe tha so a nochdadh gu'n do chreid sinn ann; agus, "an ti a chreideas ànn am Mac Dhé tha an fhianuis aige ànn féin" (2 Eòin v. 10). Ach air chùl so, ma tha duine 'creidsinn, bithidh toradh air fhaicinn 'o 'n táobh a mach, agus mar sin bithidh an dithis mar dhearbhadh aige gu bheil Criosd air a dheilbh ànn. "An ti aig nach eil na nithe-so that e dàll" (1 Phead. i. 9).

3. Freag: A rìs tha Criosd mar air a dheilbh ànns a chridhe, toirt lomchuidheachd airson glòire. "Tha rioghachd Dhé an táobh a stigh dhibh;" agus mar sin tha nèamh air toiseachadh ànns a chreideach cheana. Their e, "tha Criosd annam." uime sin tha nèamh air toiseachadh annam, agus mar sinn tha fhios agam gu 'm bi mi an ùine ghearr, gu bràth maille ris an Tighearn.

Cleachdadh.—1. 'Bheil a *choir laghail* agad-sa fathast air glòir shiorruidh? Sin ri radh, 'n d'rinn thu gréim fathast air Criosd tre chreideamh? Chualadh tu cionnus a ta iadsan a th'air an soillseachadh leis an Spiorad Náomh, a deanamh gréim air mar Iehobhah am fireantachd. An d'rinu thusa gréim air—an do chuir thu umad Criosd. So an aon chòir laghail air glòir; agus uime sin mar eil so agad, cha 'n cil ann do dhòchas ach faileas.

2. A rìs a bheil *iomchuidheachd* agad airson glòir—eadhon Criosd air a dheilbh annad? Bheil E beò annad—a' gluasad annad? Bheil "uáomhachd agad, ni as éugmhais nach faic neach air bith an Tighearn?" —(Eabh. xii. 14).

SEARMOIN XXI.

NEACH A CHUIREADH AIR CUL.

“Uime sin is amhuil a ta mise a’ ruith, cha ’n ànn mar gu neo-chinnteach, is amhuil a ta mi a’cuir catha, cha ’n ànn mar neach a bhuaileas an t-athar.

“Ach tha mi a tròm bhualadh mo chuirp, agus ga chuir fuidh smachd, air eagal air choir sam bith, an deigh dhomh searmonachadh do dhream eile, gu ’n cuirear mi féin air cùl.”—1 Cor. ix. 26, 27.

FAIC.—1. Cia cho dùrachdach ’sa tha Pòl ag iarraidh rìoghachd néamh, “Is amhuil a ta mise ruith cha ’n ànn mar gu neo-chinnteach, is amhuil a ta mi a cuir a chatha cha ’n ànn mar neach a bhuaileas a t-athar.” Is ànn fada ’n deigh ìompachaidh a sgriobh Pòl na briathran-so. B’ urrainn e a radh “dhomh-sa bhi beò is e sin Criosd, agus bàs fhàotainn is buannachd dhomh so” (Philip. i. 21). Bha fhios aige gu’n robh crùn glòire ’feitheamh air—agus gidheadh cia cho dùrachdach ’sa tha e ’chùm gu’m fàs e ànn an gras. Tha e coltach ri neach a ta ruith na réis, a chum gu’m fàs e ànn an gràs. Tha e coltach ris-san a ta ruith na réis a chum na duaise a’ghlacadh; agus air a mhodh chéudna thigeadh do gach àon a ta air an t-slighe chéudna a bhi ag radh, “uime sin is amhuil a ta mise ruith.” Suidhidh cuid sìos ann cathair an leisgein ag ragh, cha ’n eagal dhomh—carson a bhithinn ’gam’ phianadh féin; ach bha Pòl “a dian-ruith a gh’ionnsuidh a chomharraidh.”

2. *Faic, tha àon ni a thaobh an robh e ro éudmhor.*—“Tha mi ars èsan a’ tròm bhualadh mo chuirp, agus ’ga chuir fo’ smachd.” Thug e faineair gu ’n robh iadsan a bha ruith na réise ro-chùramach a tháobh an nì-so, “tha gach uile gleachdair measara ànns na h-uile nithe”—

agus mar sin dh' iarr esan mar an céudna a bhi measara gu sonruichte ànn an itheadh agus an òl—"a tròm bhualadh a chuirp, agus ga chuir fo' smachd."

3. *A ris tha è toirt áobhair air son so*—"air eagal air chor sam bith an deigh dhomh searmonachadh do dhréam eile, gun cuirear mi féin air cùl. Shearmonaich Iudas do mhuinntir eile, agus gidheadh bha e féin air a chuir air cùl." Cha 'n eil so a ciallachadh nach robh dearbhachd aig Pol air gràdh Dhé, ach gu 'n robh fios aige nach deanadh a dhrèuchd ànns an eaglais eadhon *abstolachd* agusa shaothair è os an ceann uile—trid an robh mòran air an iompachadh; gidheadh bha fhios aige dhiubh féin nach cumadh na nithe-so e, "o bhi air a chuir air cùl." Mar an céudna bha fios aig Pol na 'n caitheadh e a bheatha a réir na feòla, gu 'm faigheadh e bàs. Bha fios aige gu 'n robh dlu-cheangal eadar e bhi beò mar so, agus a bhi air a chuir air cùl; agus uime sin, tha è deanamh uile dhichill, chum a bheatha a chaitheamh a réir an t-soisgeil.

I. *Ach ciod a thá air a ghabhail a stigh ánn "a bhi air ar cuir air cul?"*

1. Air tus, bithidh dáoin' aingidh *air an cuir air chùl le Criosd*. A nis tha iomadh dhiubh dlù dha. Tha e 'na sheasmh aig an dorus agus a bualadh—a sineadh a mach a lamhan re an là uile—a labhairt riu ànns a Bhio-bull, agus tre shearmonachadh an t-soisgeil, ag radh, "thigibh a m' ionnsuidh-sa agus bheir mise suaimhneas dhuibh" (Mat. xi. 28)—agus a ris, èsan a thig a m' ionnsuidh, cha tilg mi air chor sam bith a mach e (Eoin vi. 37). Ach air dha a bhinn a thoirt a mach, "imichibh uam a shlugh mallaichte" (Mat. xxv.)—an déigh sin, cha bhual c aig an dorus—cha tabhair e cuireadh no

tairgse am feasd tuilleadh. Is e 'an áon slighe e dh' ionnsuidh an Athar, ach an déigh sud, bithidh i dùint, —an áon dorus,—ach an deigh sud bithidh e dùint gu sìorruidh. Air an làimh eile, is e sonas nan náomh gu 'm bi iad maille ris. “Gu déimhin a ta mi ag ràdh riut, gu 'm bi thu maille ruimsa an diugh ànn am parras” (Luke xxiii. 43). Bithidh iad gu sìorruidh maille ris. Ni iad seirbhis dha, agus chi iad a ghnùis, agus mar sin bithidh fois shiorruidh air a sealbhachadh leis a mhuinntir sháorta. Ach bithidh na mi-chreidich air an cuir air chul o bhi sealbhachadh so—“air an ceangal eadar lamhaibh agus chosaibh agus air an tilgeadh a dh' ionnsuidh dorchadas iomallach” (Mat. xxv. 30).

2. Bithidh dáoine aingidh mar an céudna, *air an cuir air cùl le Dia*. Cha'n e gur urrainn dhoibh a dhol o shealladh; “ma theid mi suas do nèamh, tha thu 'n sin, ma ni mi mo leabadh ànn an ifrinn féuch tha thu 'n sin” (Salm cxxxix. 8, Iob xxvi. 6); is ànn le a chumhachd a rinneadh ifrinn, agus is ànn le anail a tha i air a lasadh (Isa. xxx. 33). Ach gidheadh bithidh iad air an dùnadh a mach.

1. Air tùs bithidh iad air an dùnadh a mach o bhi mealtuinn Dhé. Thubhairt e ri Abrahàm, “is mise do sgiath agus do dhuais ro-mhòr” (Gen. xv. 1). Ris a chreideach tha e ag ràdh, is mise do Dhia. “Is e Dia neart mo chridhe—ars' Daibhidh—agus mo chuibhrionn gu sìorruidh” (lxxviii. 26). Agus co dh' ìnseas gàird-eachas na dream 'tha 'ga mhealtuinn—aig a bheil Dia—an Dia sìorruidh mar an cuibhrionn! Cha 'n fhaigh sibhse so, a mhuinntir neo-ìompaichte—cha bli e mar bhur cuibhrionn agaibh-sa; bithidh e 'nar n-aghaidh.

2. A ris bithidh iad air an dùnadh a mach o *fhàbhar Dhé*—a tha cuir a leithid do shubhachas air a shluagh air thalamh. Lionaidh dealradh gnùis an Tighearna critheachan a phobuill làn sòlais. Ach uaithe so bithidh am mi-chreideach gu sìorruidh air a dhùnadh a mach, agus bithidh e am feasda fo a ghruaim. “Is ni eagalach tuiteam an làmhaibh an Dé bheò” (Eabh. x. 31).

3. Bithidh iad mar an céudna air an tilgeadh a mach o *bheannachd Dhé*. Is ànn uaith-san a ta na h-uile beannachadh, agus cha 'n eil tairbhe dhuinn ann an ni, ach mar a ta e air a bheannachadh leis-san. Tha a ghrian a dealradh oirn—tha am biadh 'ga 'r beathachadh—tha ar càirdean caoimhneil ruinn, do bhrìgh gu 'm beil Esan ga dheònachadh. Tha gach maitheas a sruthadh uaith-san; dealaichte uaith, cha 'n eil ach falamhachd agus dorchadas,—agus uime sin cha 'n urrainn ni air bith sòlas a thoirt dhoibh-san, a bhitheas am feasd air an dealachadh uaith. Ge d' nach biodh teine idir ann an ifrinn, dheanadh so dhe féin ifrinn thróm do anam, e bhi mar so air a dhealachadh o Dhia.

II. *Bithidh daoine neo-iompaichte air an cuir air cùl leis an Spiorad*. Tha 'n Spiorad Náomh a stri eadhon ri muinntir neo-iompaichte—agus tha eadhon modhalachd agus stuamachd an leithidean o ghràs bacaidh an Spioraid.

1. Tha e 'g oibreachadh orra trid orduighibh. Tha áoradh teaghlaich gu tric a cuir cosg air droch clann, agus ga 'n cumail air an ais o iomadh droch shlighe. Tha leughadh agus searmonachadh an fhocail, na 'm meadhon air daoine aingidh a bhacadh. Tha rabhaidh-an, agus geallanna, agus cuiridhean an fhocail, na 'm meadhon air an cumail o iomadh àingidheachd—air

dhoibh a bhi air am fagail dhoibh féin—a ghnìomhaicheadh iad.

2. Tha e mar an céudna ag oibreachadh le a fhreasdaileibh gu bhi 'ga 'n cumail o pheacadh—mar an céudna le bochdainn—tinneas—no àmhghar, no bàs chairdean, air sheòl 'us gu 'bheil srian air a cuir ri an ana-miannaibh o bhi briseadh a mach mar a dheanadh iad, na'm biodh cead aca.

3. Tha e mar an céudna 'cuir cosg orra le bhi trèid an fhocail a dearbhadh peacaidh orra. Tha iomadh aig a' bheil mothachadh géur air peacadh, agus a treigsinn mòran do dhroch cleachdaidhean nach eil 's nach bì am feasd air an òmpachadh. Is maith uime sin an nì gràs bacaidh, leis a bheil e a ceangal suas ana-miannan dhaoine. Smuainich ciod an staid ànns am biodh dáoine neo-òmpaichte, eadhon ànns an t-sáoghal-so na'n toreadh e thairis dhoibh féin iad—ciod am fuath, an aimhreit, am màrbhadh a bhiodh ànn!—ciod an ifrinn air thalamh a bhiodh ànns a bhaile so féin, na'n toireadh Dia thairis gach neach neo-òmpaichte do rùn a chridhe féin.

Agus fadheòidh thig a chuis gu so; “cha bhi mo Spiorad a' stri ris an duine a ghnàth” (Gen. vi. 3)—riùsan “a ta a ghnàth a cuir an aghaidh an Spioraid Náoiimh” (Gnìomh. vii. 5). 'N uair a theid là nan gràs seachad, agus a theid am peacach a dh' ifrinn, cha bhi strì air a deanamh ris an déigh sin, agus an sin tuigidh e ciod e, “bhi air a chuir air cùl.”

1. An sud cha dean an Spioraid strì le meadhoinean nan gràs. Cha bhi áoradh teaghlach an ifrinn—no Biobull—no seinn Shalm—no Sàbaid—no soisgeul—no luchd faire gu caismeachd a thoirt duit a tháobh do

chunnart. Bithidh am fear-faire na thosd—do chunnart air teachd—do bhinn air a cuir an gnìomh, gun àit aithreachais air fhàgail.

2. An sud cha dean e strì riut le a fhreasdailaibh. An sud cha bhi bochduinn no beartas—slàinte no euslaint gu bhi cumail an anama o pheacadh—dad ach àmhghar agus éu-dòchas air nach urrainn duine no aingeal càinnt a chuir.

3. An sud cha bhi dearbhaidhean peacaidh trid an Spioraid. Ditidh do choguis, ach cha bhac i thu. Mar sin brisidh aingidheachd a chridhe mach—fuath do Dhia—toibheum da ainm. An sud bheir thu toibheum do Dhia nèamh; agus an truailidheachd, a bh'air a cumail fodha ànns an t-sáoghal-so le a fhreasdailaibh, agus eagal dháoine, an sud brisidh i a mach cosmhuil ris na diabhlán, am measg am bi do chuibhrionn agad. O ciod 'n truaighe a bhios an so!—an searbhadas do'n anam!—a nochdadh da rìreadh gu bheil slighe an aingidh deacair. Uime sin chi thusa fathast O pheacaich gur cruaidh am maighstir è, agus gu'm bi d'anamiannan 'ga d' chràdh 's ga d' itheadh suas mar a chnuimh nach bàsaich.

III. *Bithidh daoine aingidh air an cuir air cùl leis gach créutair.* Ge d' tha staid neo-iompaichte an duine, a nis na staid eagalach, gidheadh féudaidd gu'n teàrnar e. Tha ainglean a nis ag amharc a dh'fhéuchainn a bheil coltas aithreachais ort. Tha cuid a smuaineachadh gu bheil iad a lathair ànn an co-thionalaibh luchd áoraidh (1 Tim. i. 25). Agus ma tha so fìor tha iad gu cìnn-teach a géur-amharc a dh'fhaicinn a' bheil déur a tigh-inn leis an t-sùil no ùrnuigh o n' chridhe. Bhiodh gairdeachas an diugh àm measg nan ainglibh, na 'm biodh àon pheacach air iompachadh.

Tha mar an céudna sluagh an Tighearna a gabhail

mòr thruas do'n dream neo-iompaichte. Tha iad ag ùrnuigh air an son a là 'sa dh' oidhche; agus is iomadh dhéur a tha sìleadh sìos. Ghuil Ieremiah an uaigneas as an leth; agus bha sruth dhéur a ruith o shuilibh Dhaibhidh air an son. Bu mhiann leò gu mòr gu'm biodh peacaich air an iompachadh. Is e so mar an céudna an ni airson a' bheil ministearan Chrìosd a' sàothrachadh—"ag iarraidh cáoraich chàillte tigh Israeil;" oir ma tha iad cosmhuil ri' a-m maighstir bithidh so aca 'san amharc gu h-àraidh. Ach air do là nan gràs dol seachad, cuirear leis gach créutair náomh air cul sibh; "airgiod nach fiu theirear riu-san a chionn gu'n do chuir an Tighearn cùl riu" (Ier. vi. 30).

Cuirear air cùl le ainglibh sibh, do bhrìgh a nis, nach eil e freagarrach gu'n gabhadh iad truas dhibh "Bithidh iad air am pianadh le teine agus pronnusc am fianuis nan aingle náomha agus am fianuis an Uain" (Taisb. xiv. 10). Cha bhi sluagh an Tighearna ag ùrnuigh, no sìleadh dhéur ni's mò air bhur son. Cha'n abair iad smid as ur leth air dhuibh a bhi air bhur dìteadh, agus air bhur n-iomain a dh'ionnsuidh teine sìorruidh. Is ànn a their iad "aleluia! 'n uair a chi iad deatach bhur doruinn a dol suas gu sàoghal nan saoghal" (Taisb. xix. 3).

Cha bhi Ministerean a stri ribh o so suas. Cha bhi gairm aca gu so a dheanamh—oir bithidh aireamh a shluaigh coimhionta, bithidh a bhord air a lìonadh. Is ànn a bheir iad fianuis an la ud nar n-aghaidh.

Cuiridh an diabhol féin air cul sibh. Am feadh a tha sibh air thalamh, cumaidh e gréim dhibh—meallaidh e sibh le coslas cairdeis agus deagh-ghean d'a 'ur táobh; ach an sud cha mheall e sibh ni's mò—

fuaithaichidh e sibh—pianaidh e sibh oir bithidh sibhse 'ga phianadh-san, agus mar sin tuigidh sibh ciod e sin, “a bhi air bhur beò ghlacadh leis an diabhol.”

IV. *Bithidh na h-aingidh air an cuir air cul leò féin.*—Tha e sgriobhta gu'n iarr iad bàs fháotainn ach gu'n teich am bàs uatha. Tha mi creidsinn gu bheil cuid a mothachadh truaighe ifrinn air thalamh,—mar a rinn Iudas. Cha b'urrainn se e féin 'fhulang, agus mar sin dh'fheuch e ri e féin a chuir air cùl. Is ànn mar so a bhitheas anmana càillte; cha'n urrainn iad amharc orra féin; bithidh iad sgèth dhiubh féin; b'fheàrr leò nach robh bith riamh aca. Anns an t-sáoghal so tha dáoine neo-iompaichte 'an sìth riu féin—tha an ìntinnean aig fois—tha cuibhleachan am beatha a ruith gu taitneach, agus tha iomadh ni taitneach aig a chuimhne gu beachdachadh air. Ach theid so uile air cùl n' uair a theid la nan gràs seachad. An sin—

1. Bithidh do thuigse air a fosgladh gu bhi làn thuigsinn nadur na truaighe a tha thù a fulang,—gu bhi faicinn náomhachd Dhé; a chumhachd,—a mhòralachd; agus mar an céudna do bhìnn féin, agus an doimhne eagalach a dh'ionnsuidh a bheil thu air tuiteam.

2. Bithidh mar an céudna do thoil an aghaidh toil Dé eadhon ged' á tha thu faicinn gu bheil thu fadaidh an teine, ànns a bheil thu losgadh, gidheadh fuathaichidh tu gach ni 'tha èsan a gràdhachadh agus gràdh-aichidh tu gach ni a tha Esan a fuathachadh.

3. A rìs do choguis,—fianuis Dhé ànns an anam cuiridh i do pheacaidh as do leth cuiridh i fa do chomh-air iad, agus dithidh i thu air an son.

4. Bithidh mar an céudna do cuimhne air a géur-achadh, agus cuimhnichidh tu air na sàbaidibh a mhináomhaich thu, air na searmoinibh a chuladh tu mar nach biodh cluasan idir agad,—air do chathair ànn an tigh Dhé, air gnùis, agus guth a mhinistear, agus air fuaim a chluig. Milltean do bhliadhnaichean an déigh so, cuimhnichidh tu orra mar gu'n tachradh iad an dé.

5. An sud bithidh mar an céudna do dhùil na h-uamhas dhuit, eadhon éu-dòchas air nach tig crìoch. O cia mar bu mhiann leat nach robh bith riamh agad, no gu'm biodh do chuimhne agus do choguis air an spionadh asad. Bu mhiann leat bàs fháotainn, ach teichidh è air falbh 'uat,—agus is è so a bhi càillte—is e so sgrios sìorruidh,—is e so thu bhi air do chuir air cùl.

1. Foghlaim O chreidich a bhi dichìollach mar a bha Pòl dichìollach. Is e deireadh droch chaitheamh-beatha a bhi air do chuir air cùl. Tha an dithis dlù-cheangailte, agus cha ghabh iad dealachadh.

2. Foghlaim mar an céudna gu'm bi ifrinn duilich a giùlain—an loch a tha lasadh le teine agus pronnuse—dorchadas iomalach—a chnuimh nach bàsaich, co is urrainn innseadh cìod e mothachadh an anama ànns an coinnich iad gu sìorruidh. “Co aig a bheil fios air neart a chorruich.” O mata na fan ni's faide o Chrìosd. Tha e ris ag ràdh thig, cha 'n fhada gus an abair e ìmich uam. O na cuir a nis doilgheas air a Spiorad Náomh. Tha e strìth riut ach cha 'n fhada gus an sguir E do bhi 'strìth. O na dean dimeas air rabhaidhean o mhinistearaibh, no o chàirdibh diadhaidh; cha 'n fhada gus 'm bi iad tosdach ànns an uaigh—no ag ràdh aleluia! air dhoibh a bhi faicinn deatach do dhoruinn

a dol suas. A bheil thu uaibhreach agus làn féin-spéis? Cha 'n fhada gus am bi thu gràineil ànn do shealladh féin, agus gus am b'fheàrr leat nach robh bith riamh agad air thalamh.

3. Foghlaim, gáol Chrìosd, a ghiulain so uile airson pheacach. Gach ni a th'air fhilleadh ànn a bhi air do chuir air cùl, bha sin air a ghiulain leis-san. Amen.

SEARMOIN XXII.

AIG FRITHEALADH SACRAMAID SUIPEIR AN TIGHEARNA.

“Athair is àill leam an dréim a thug thu dhomh, gu 'm bi iad maille rium far a' bheil mi, chum gu 'm faic iad mo ghlòir a thug thu dhomh, oir ghràdhaich thusa mi mun do leagadh bunaite an domhain.”
—EOIN xvii. 24.

THA againn an so—

I. Air tùs, an doigh ànns a bheil e ag ùrnuigh,—
“Athair is àill leam.” Is i so an ùrnuigh is iongant-
aiche a chaidh riamh suas o thalamh gu nèamh; agus is
è so an t-iarrtus a's iongantach e ta 'san ùrnuigh. Co
ach E féin a mhàin a b' urrainn a' ràdh—“Athair is
àill leam.” B'e Abrahàm caraid Dhé, agus fhuair E glé
fhaisg air ànn an ùrnuigh, ach is ànn “mar dhuslach
agus mar luaithre” (Gen. xviii. 27). “Bha cumhachd
aig Iacob mar uachdaran ri Dia, agus thug e buaidh,”
ach cha bu dàna leis tuilleadh a ràdh, ach “cha leig mi
air falbh thu mur beannaich thu mi” (Gen. xxxii. 26).
Bha Dàniel gu mòr air a ghràdhachadh, agus cha dubh-
airt e ach, “O Thighearn eisd, O Thighearn maith, O
Thighearn cluinn agus dèan” (Dan. ix. 19). Fhuair
Pòl glé dhlu do Dhia, ach cha dubhairt e ach “tha
mi lùbadh mo gluine do Athair ar Tighearna Iosa Crìosd”

(Eph. iii. 14). Ach an uair a chaidh Criosd a dh'ùrnuigh is e 'thubhairt e. "*Athair is àill leam.*" Cia mar a b' urrainn e so a ràdh? Do bhrìgh gur e coimeas an Athair E. "Dùisg O chlaidheimh an aghaidh mo bhuachaill, agus an aghaidh an duine a ta na dhlùth-chompanach dhomh-sa" (Zec. xiii. 7). "Neach nach do mheas e na rèubainn e féin a bhi co-ionann ri Dia" (Philip. ii. 6); oir thubhairt e, "biodh solus ànn agus bha solus ànn." Mar sin tha e nis ag ràdh "*Athair is àill leam.*"

A rìs tha e an so a' labhairt mar "am fear tagraidh maille ris an Athair;" mar gu 'm biodh obair cheana crìochnaichte.—"Chrìochnaich mi an obair a thug thu dhomh r'a dhéanamh" (4)—mar gum biodh fulangasan a chroinn-chéusaidh seachad, agus e "na shuidhe aig deas laimh na mòrachd" oir is ànn mar so a tha e 'nis a labhairt ànn an glòir.

A rìs, tha a thoil-san na h-áon ri toil an Athar. "Mise agus an t-Athair is áon sìnn"—áon Dia—'nar n'áon ànn an crìdhe agus ànn an toil. Tha e fìor gu bheil anam duine aige agus toil duine—ach bha i air a h-áonadh ri a thoil mar Dhia. Bha a chridhe mar dhuine ànns gach nì, na àon ri a chridhe mar Dhia. Uime sin, faicibh cia cho cìnnteach 'sa gheibh an ùrnuigh so freagradh; cha 'n urrainn e bhi nach faigh i freagradh,—oir is i toil an Athar agus a Mhic i; agus mar sin do bhrìgh gur àill leis an Athair agus leis a Mhac e, cha 'n urrainn nì air bith bacadh a chuir. Air an áobhar-so, do bhrìgh gu bheil na càoraich an làimh an Athar agus a Mhic, cha 'n urrainn dhoibh a bhi air an sgrios.

II. *Ann an dara àit, thoir faineas co iad airson a' bheil e ag ùrnuigh—"an dream a thug thu dhomh."* Sè uair-

ean ànns an ùrnuigh-so, tha Crìosd a labhairt mu phobull, “mar an dréum a thugadh dha”—gu bhi a cuir an Athair an cuimhne, gur iad a chuid-san iad, mar is iad cuid a Mhic iad,—gu bheil coir aig an Athair ànnta, mar a ta coir aige-san, do bhrìgh gu’n tug e dha iad mu ’n do leagadh bunaite an domhain. Agus mar sin tha e ag ràdh ànns an deicheamh rànn, “is leatsa na h-uile nithe is leam-sa, agus is leamsa na nithe is leatsa.” Mun do leagadh bunaite an domhain, thagh an t-Athair pobull as an t-sáoghal; thug e do Chrìosd iad ag radh ris-san, “na caill áon diubh”—“dean réite air an son tog suas air an là dheireannach iad. Agus uime sin tha e ag ràdh “ghleidh mi a mhuinntir a thug thu dhomh, agus cha do chailleadh a h-áon diubh” (12). Agus co iad a mhuinntir so—oir a tháobh nadur, cha ’n fheàrr iad na cach,—seadh féudaidh gur iad is miosa na cuid? Is e ’ar freagradh do ’n cheisd so, “gach nì a bheir an t-Athair dhomh-sa thig e a’m’ ionnsuidh” (Eoin vi. 37), oir tha e na chomharradh cìnnteach orrasan a thugadh dha gu’n tig iad uile a dh’ ionnsuidh “Iosa eadar-mheadhonair a’ choinh-cheangail nuaidh agus a chum fola a’ chrathaidh, a tha labhairt nithe a ’s feàrr na fuil Abeil” (Eabh. xii. 24). An d’ thainig sibh? An d’ fhosgail sibh bhur cridhe dha? A’ bheil e luachmhor dhuibh? Ma tha, bithibh cìnnteach gu’n tugadh dha sibh, mun do leagadh bunaite an domhain—agus gu bheil ’ur n-ainmean ànn an leabhar beatha an Uain, agus air uchd-éideadh Chrìosd. Air bhur sonsa mata tha e ’g ùrnuigh “Athair is áill leam gu’m bi iad maille rium,” agus cha chàill e áon dhiubh, oir is mò an t-Athair na na h-uile, agus cha ’n urainn cumhachd air bith bhur spionadh as a làimh.

III. Anns an treas àit thoir fainear an argumaid ghraidh, a tha e gnàthachadh. “Oir ghràdhaich thusa mi.” Tha e ’cuir an Athair an cùimhne air a ghràdh a bh’ aige dha mu’n robh an sàoghal ànn—mu’n robh talamh no grian no duine no aingil ànn. An sin bha e maille ris, agus gràdhaich se è. Co a’s urrainn an gràdh so a thuigsinn—gradh an Dé neo-chrìochnach d’a Mhac neo-chrìochnach? Is mòr gràdh nam ban. Is mòr mar an céudna gràdh a chreidich dhàsan, “is maisiche na clànn nan dàoine.” Is mòr gràdh nan aingle dhà, a tha air an sàmhachadh ri lasair theine. Ach is gràdh so a th’air a thoirt le crèutairibh agus uime sin cha’n eil ann ach sruthanan,—ach is cuan gràidh so, gràdh Dhé d’a Mhac, oir tha gach iomlanachd ànn chum a ghràdh a tharruing agus a ghabhail d’a ionnsuidh. Uime sin thoir fainer argumaid thagraidh,—“ma tha gràdh agad dhomh-sa dean so airson mo phobuil.” Ceart mar a thubhairt e ri Pol—“Carson a tha thu ’ga m’ ghéur-leanmhuinn-sa?” oir tha èsan agus iadsan na’n áon. Mar sin their e air an là mhòr “gu deimhin a ta mi ag radh ribh, a mhèud ’s gu’n d’rinn sibh e do áon do na braithribh a’s lugha agam-sa, rinn sibh dhomh-sa e.” (Mat. xxv. 40) oir tha e ga’m meas mar áon ris féin. Agus mar an céudna an so, is i argumaid thagraidh—“ghràdhaich thu mi,” agus uime sin gràdhaich thu iadsan mar an céudna, oir is áon rium iad.

Uime sin faicibh a mhuinntir ionmhuinn cho cìnnteach sa bhitheas ùrnuigh Chrìosd air a freagradh. Cha ’n eil e tagradh a chionn gu bheil sibhse maith agus náomh. Cha’n eil; tagraidhe air bònn an iomlanachd féin. Na amhaire orra-san ars’ èsan, ach orm-sa, “oir ghràdhaich thu mi, mu’n do leagadh bunaite an domhain.”

O mata féuch, gu 'n gnàthaich sibhse an argumaid thagraidh cheudna,—agus gu 'n iarr sibh air a sgàth-san—agus na ainm-san. So an ùrnuigh nach bi am feasd air a diùltadh. O thigibh mar so a dh' ionnsuidh a bhuird. Abraibh ris an Athair, “gabh ruinn air a sgàth,” oir ghràdhaich thu e, mun do leagadh bunaite an domhain.

IV. *Anns a cheathramh àit tha againn an ùrnuigh féin.*

1. *Tha e ag ùrnuigh gum bi iad maille ris.* Cha'n eil so a ciallachadh gu'n tugadh e air bàll as an t-sáoghal iad. Féudaidh cuid do phobull Chrìosd an so an diugh, urrad d'a làthaireachd a shealbhachadh—urrad do ghràdh an Athar—urrad do ghàirdeachas nèamhaidh—agus leithid a dh'eagal a bhi orra dol air an ais do'n t-sáoghal, agus gu'm bu mhiann leò gu'm b'e so geata nèamh—gu'm biodh iad air bàll air an giulain o'n bhord-so 'dh'ionnsuidh a bhuird a ta shuas. “Tha mi air mo theannachadh eadar dha ni—arsa Pòl—air dhomh a bhi togarrach air siubhal agus a bhi maille ri Chrìosd” (Philip. i. 23). Ach cha'n eil Chrìosd ag iarraidh so;—“cha'n eil mi a guidheadh gu'n tugadh tu as an t-sáoghal iad, ach gu'n coimhheadh tu o'n olc iad” (15). “Do'n àit an teid mi cha'n urrainn thusa nis mo lean-tuinn” (Eoin xiii. 36).

2. *Tha e ciallachadh mata leis an ùrnuigh so, gu'm biodh a phobull, air dhoibh a thighinn gu ceann turuis na beatha so, maille ris far am bheil e.* Tha turus air thoiseach air gach creideach ged' dh' fháodas e bhi n's faide aig cuid no cuid eile—tha uine féin air a comharrachadh do gach áon diubh gu obair-san a choimh-ionadh àns a bheatha so, mar a thubhairt e féin, “is eigin domh-sa oibre an ti a chuir uaith mi a dheanamh

am feadh is là e" (Eoin ix. 4). Ach an uair a bhitheas so deanta, "is àill leis gum biodh tu maille ris," ànn an tigh Athar, far a 'bheil iomadh àite còmhnuidh. Mar sin bithidh sibh maille ris ànns an áon tigh. Cha'n eil làn-aithne againn air neach gus a bheil sinn ànns an áon tigh ris—'ga fhaicinn ànn na thigh féin. Is e so is àill le Criosd d'ar táobh-ne, gu'n tigeadh sinn maille ris do thigh féin—eadhion gu bhi maille ris an uchd Athar. Tha mi ars èsan, "a dol a dh'ionnsuidh m' Athair-féin agus bhur n-Athair-sa." Is àill leis sinn a bhi sealbh-achadh an áoin ghairdeachais—a bhi suidhe air an áon righ-chathair, agus a snámh maille ris, air a chuan gràidh air a bheil e féin a snámh.

Cia cho cinnteach uime sin, is a ta e gu 'm bi thu an uine ghoirid maille ri Criosd. Is àill leis an Athair e, is àill leis a Mhac e, agus is e iarrtus e. Ma thainig thu uime sin d'a rireadh d'a ionnsuidh, cha sgriosair thu am feasd. Bithidh naimhdean agad air an t-slighe gu gloir. Tha Sàtan ag iarraidh do chriathradh mar chruithneachd. Tha do chairdean neo-lompaichte 'cuir bacaidh ort—ach gidheadh bithidh tu maille ri Criosd, agus chi sinn fathast do ghnùis an glòir. Tha cridhe cruaidh agad, tha thu 'g ràdh—cridhe mi-chreideach—cealgach—anabarrach ain-diadhaidh, agus tha thù gu minic fo eagal gu'm brath thu do Shlànuighear. Gidheadh bithidh tu maille ris, oir ma tha thu 'n diugh ann an Criosd bithidh tu gu sìorruidh maille ris. Ach arsa 'usa, O mo dhroch caitheamh-beatha, agus na peacanna eagalach a chuir mise 'n gnìomh! Scadh, ach ma thainig thusa d'a ionnsuidh, bithidh tu gu cinnteach maille ris ann am Parras. Cha'n urrain e dealachadh ribh-se is leis. Is sibh a neamhnuidean—a chrùn. Cha bu nèamh neamh dha,

mur bitheadh sibh maille ris. Bitheadh misneach agaibh uime sin, agus thigibh a dh'ionsnuidh á bhuird. Tha eagal air cuid a tha 'n diugh ag earbs as, gu'm fáod iad a bhrath 'm màireach; agus tha so 'ga'n cumail air an ais. Ach no biodh eagal oirbh—"air dhiubh bhi dearbhta as an ni so féin, eadhon an ti a thoisich air deadh obair annaibh gu'n coimhlion e i gu là Iosa Crìosd" (Philip. i. 6).

3. Is e an dara nl a tà san ùrnuigh-so, "gum faiceadh iad a ghlòir a thug an t-Athair dhà. Tha a ghlòir-so 'ga roinn féin na trì earrainnibh, agus bithidh sonas neamh a co-sheasamh ànn a bhi beachdachadh orra uile.

4. Air tùs tha glòir aige ionann ris an Athar,—mar an dara pearsa do'n Trianaid, agus mu'm beil ionradh againn ànn an earrainn-so, "bha mise aige mar neach a dh'altrumadh maille ris, agus bu mhi a thlachd gach là, a deanamh gairdeachais na fhianuis an comhnuidh" (Gnàth. viii. 30). So a ghlòir a bh'aige maille ris mu'n robh an sàoghal ànn. Mu 'n ghloir so cha'n urrainn duine no aingeal, no àrd-aingeal labhairt. Ach air so tha fios againn,—gu' bheil sinn gu urram a thoirt do n' Mhac co-ionann ris an Athair. Bha e maille ris mu'n robh áon ànn a mholadh e,—mu'n robh aingeal—no seraph,—no cheruban ànn gus a chliu àrd a sheinn. Rompa uile bha èsan, agus an t-áon neach a bha e 'n uair a dh'fhoillsich se e féin, ànn an nadur an duine. Cha d'rinn obair a chruthachaidh, no obair na sàorsa, ach a mhàin fhoillseachadh,—a ghlòir sin fhoillseachadh, a bha dealradh an o'n uile bhith-bhuantachd. Agus uime sin bithidh so na áobhar molaidh gu sìorruidh—gu'n d'rinn e mar so e féin fhoillseachadh.

5. A rìs tha glòir aige mar a ta e air fhoillseachadh

ànn an nadur an duine “Rinneadh am focal na fheòil.” Cha’n e gu’n robh dad air a chuir ri ghlòir dhiomhair. Cha ’n e gu’n do choisinn e buadh air bith as ùr le bhi air a dheanamh na dhuine,—oir bha cheana, uile bhuidhean na Diadhachd aige,—ach bha na buaidhean so a nis air an deanamh aithnichte tre an daonnachd, Bha neart an Uile-chumhachdaich na ghairdean—gràdh neo-chriochnach na chridhe—truas neo-chriochnach a dealradh a mach o shuil. Roimhe sud “bu ghràdh Dia,” ach a nis tha an gràdh so air fhoillseachadh àns an fheòil—“àns na chomhnuich lànachd na diadhachd gu corporra. Agus mar sin, àns gach gnìomh, focal agus briathar,—a rinn, agus a labhair e, bha a ghlòir so a dealradh a mach. Ceart mar a dhealraich a ghloir bha eadar na Cheruban a mach tre ’n roinu-bhrat, mar sin dhealraich Diadhachd a Mhic àns an duine Iosa Crìosd.

Thachair so ’n uair a thiondaidh e uisge gu fion—dh’ fhoillsich e a mach a ghlòir agus chreid a dheisciobuil ànn. Labhair cumhachd Dhé tre ghuth duine, agus mar an céudna a ghràdh; oir nochd e mar so gu’n d’thainig e, ’chum àns gach ionad agus àns gach linn gu’n toireadh e fion d’a phobull an àit uisge.

A rìs dh’fhoillsich e a ghlòir le dhéuraibh a ghuil e oscionn Ierusalem. Bu chosan duine a sheas air an t-sliabh,—bu shuilean duine a dh’amhairc sìos air a bhaile —bu deòir o shuilibh duine a shìl sìos le ghnùis—ach an táobh a stigh bha truas na diadhachd, agus ’ga deanamh féin aithnichte leis na déuraibh ud. O amhaircibh mata agus bithibh beò. Féuch ar Dià; oir èsan a chunnaic gáol a Mhic àns na déuraibh ud, chunnaic e mar an céudna gáol an Athar oir b’e Dia e, air fhoillseachadh

ànnas an fhéoil. Bheil eagal ort nach i toil an Athar gu'n tigeadh tu gu bhi air do thearnadh. Faic an so Dia air fhoillseachadh ànnas an fheòil; oir an ti a chunnaic am Mac, chunnaic e an t-Athair mar an céudna. Carson mata a tha thu an teagamh ni's faide—oir tha gach déur dhiubh sud, a thighinn o chridhe Dhé.

A ris dh'fhoillsich e a ghlòir air a chrann-cheusaidh; bha ghlòir a sruthadh a mach tre a lotan, air a chrànn-chéusaidh ni bu mhò no rè a bheatha roimhe sud; oir air do 'n bhrat-roinn a bhi air a réubadh, dhealraich i a mach na lànachd. Bu cholunn duine 'bha 'n sud,—bu làmhnan duine a thairngicheadh ris a chrànn—bu fheòil duine ànnas an deach an t-sleagh, agus b'fhuil duine a shruth o làmhaibh—o chosaibh, o tháobh. An t-suil ud a sheall suas ris an Athair, bu shùil duine i, agus an cridhe ànnas an robh an teas ghràdh ud d'a màthair, bu chridhe duine e; ach bha glòir na diadhachd a sruthadh troimh gach áon diubh,—oir bha gach lot dhiubh sud, a' cuir an ceill gràs agus gaol Dhé do pheacaich.

Bha glòir náomhachd Dhé a dealradh a mach ann. O cìod am fuath neo-chriochnach a bh'aige do'n pheacadh, mu'n toireadh se e féin mar so suas mar iobairt.

Bha glòir gliocais Dhé a dealradh a mach ànn. Co ach an Diadhachd a b'urrainn a leithid so a dh'innleachd a dheilbh, chum ceartas Dé a ghlòrachadh ànn an tearnadh na'm peacach.

Bha glòir a ghràidh a dealradh ànn,—bha gach boinne fola chaill e, na teachdaire o chridhe, ag innseadh cìod e méud a ghàoil a bha còmhachadh ànn. So agaibh gràdh Dhé, oir èsan a ta faicinn Chrìosd air a chéusadh, tha e faicinn gràdh an Athar. Amhaire mata air—air a lotan, agus faic a ghlòir a ta sruthadh uatha, agus mar

a ta cridhe Dhé air a dheanamh aithnichte dhuinn, ànn an Criosd. Tha cuid agaibh agus cha 'n urrainn sibh bhur suil a thoirt dhibh féin,—do ur cridhe féin—do ur n-aignuidhean—ar tréighe. O seallaibh a mach uaibh féin, agus cluinnibh Esan ag ràdh “féuch mise! feuch mise!” “Amhaireibh riumsa agus bithibh air bhur tearnadh.” Faicibh mata glòir Chrìosd, oir am feadh 'sa ta iomadh áobhar imcheist na do chridhe-sa tha e soilleir gu leòr, ciod a tha na chridhe-san. Amhaire mata a stigh troimh lotaibh, agus creid an scalladh a gheibh thu dhe a gháol.

6. A ris,—agus ànn an àit fa dheireadh tha glòir aige ànn an nàmh shuas. Cha 'n urrainn mi a nis mòran a' ràdh mu n' ghlòir-so, ach tha dòchas agam gu 'm faic mi i gu h-aithghearr. An sud tha a ghlòir air a làn-fhoillseachadh. An sud cha'n eile a dhaonnachd a cuir sgàile air bith air a Dhiadhachd; tha i a dealradh 'mach na làn neart, agus na ghlòir. An sud tha iomadh crùn air—an sud tha slat rioghail uachdaranachd uile, gu faicsinneach 'na làimh.

Bithidh siorruidheachd nan náomh air a caitheamh ànn a bli beachdachadh air a ghlòir so. Chi iad a ghnùis, agus na ghnùis chi iad teas-ghradh Dhé dhoibh féin. Mar an céudna cluinnidh iad uaith gu soilleir na h-uile nithe. “Thig an uair ànn an innis mi gu soillier mu 'n Athair dhuibh” (Eòin xvi. 25.) Amhaireidh sinn airesan a rinn sinn a lot,—air a làmbaibh air a chosaibh—air a tháobh—air a cheann mu 'n d' iathadh an sgith-each, agus mar sin bithidh sinn gu siorruidh a fáotainn soluis air fuath Dhé do pheacadh, air a gháol a thug Criosd gu bàsachadh air 'ur son—agus mar sin a fáotainn foise air uchdsan, a tha cuireadh “na dréam a ta ri sáothair

agus fo throm uallaich.” O ma ’s e so nèamh, ciod a thàchras dhuibh-se nach faca a ghlòir, agus aig nach eil tlachd ànns an t-sealladh.

O mhuinntir ionmhuinn ma bhitheas ur siorruidheachd air a caitheamh mar so, feuch gu’n caith sibh mòran do ur n-ùine air thalamh, a smuanachadh air na nithe so. Ma tha sibh gu bhi air bhur cleachdadh mar so aig a bhord a ta shuas, bithibh air bhur cleachdadh mar an céudna a nis aig a bhord a ta bhos.

“Dion nam Bòrd.”—GNÌOMH. v. 1-11.

BHA cealgairean ’o thùs ànn an eaglais Chrìosd. Bha Iudas am measg nan Abstoil, agus bha Ananias agus Saphira, ànns an Eaglais a chuir iad air chois.

1. Bha peacadh na dream-so a co-sheasamh ànn am bréug. Air do’n Spiorad a bhi air a dhòrtadh gu sàibhir, bha an sluagh uile a dh’áon chridhe agus inntinn. “A mhèud us a bha nan sealbhadairean fearainn, no thighean, air dhoibh an reiceadh thug iad luach nan nithe a chaidh a reiceadh “leò, agus chuir iad aig cosaibh nan Abstol e.” Bu thaitneach an sealladh so. Am measg chàich thainig Ananias. Bha e saibhir, agus o chrìoch-éigin, cheangail è féin agus a bhean iad féin ris na deisciobluibh—ach gidheadh gun gháol aca do’n Fhearsháoraidh. Reic iad so an cuid fearainn, agus air dhoibh cuid do’n luach a thoirt leò cheil iad a chuid eile. Mar so dh’aidich iad a bhi na’n Crìosduidhean,—gràs a bhi aca, ach bu bhréug a rinn iad,—agus cha’n ànn a mhàin do dháoine, ach mar an céudna do’n Spiorad Náomh—oir bha iad mar so a cumail a mach gu’n d’thug Dia cridhe nuadh dhoibh, am feadh a bha iad fathast ànn an staid neo-iompaichte.

2. A rìs faic am peanas,—“thuit iad sìos agus chaidh an deò asda. O is eagalach an nì è, peacach a bhi bàsachadh mar so,—a bhréug air a bhilibh! Mar so thachair dhoibh-san. Ann an tiota,—am priobadh na sùla chaidh iad do’n ionad far an teid gach bréugaire.

3. Faic a bhuaidh a bh’ aig an nì-so, “thainig eagla mòr air an eaglais uile, agus air na h-uile a’ chuala na nithe-so, agus cha robh a chridhe aig áon do chach e féin a cheangal riu.” A chàirdean tha na nithe-so sgriobhte air ar son-ne. A’ bheil mata áon air bith an so, an diugh, a tà deanamh aideachaidh bréugach mar a rinn Ananias.

Tha an t-aran agus am fion so a sàmhachadh corp Chrìosd a bh’air a bhriseadh, agus fhuil a bh’ air a dortadh,—sealladh a dh’fháodadh an cridhe a’s cruaidhe an so a thaiseachadh. Uime sin le bhi gabhail nan sàmhachan so tha thu ’g ràdh, gu’n do ghabh thu ri Crìosd mar do Shlànuighear, agus mar sin gu’n d’fhosgail Dia do chridhe gu bhi creidsinn ànn. Mar ànns a phòsadh tha glacadh na làimhe deise, a’ ciallachadh gu bheil thusa gabhail na mna, no gu bheil ise ga d’ ghabhail-sa, mar a fear posda, mar sin, le bhi gabhail nan sàmhachan-so, tha thu ’g aideachadh a bhi gabhail Chrìosd. Mar eil so fìor tha thu deanamh breige,—breige do’n Spiorad Náomh. Thainig Ananias ag aideachadh gu’n d’fhuair e an Spiorad. B’àm e ànns an robh è air a dhòrtadh a mach gu pailte; agus fáodaidh gu’n d’fhuair e féin agus a bhean tomhas do dhearbhadh air peacadh. Ach do bhrìgh nach robh e treibhdhireach tha e air a ràdh, gu’n d’rinn e bréug do’n Spiorad Náomh. Mar sin a chairdean ionmhuinn tha an Spiorad Náomh a làthair air mhodh àraidh ànns

an ordugh so—an Spiorad a ghlòraicheas Criosd, a dhiompaich iomadh neach ànns an ionad-so. Mar sin, ma thig thusa 'n diugh a dh'ionnsuidh a bhuird, ag aideachadh gu bheil thu fo' 'theagasg, agus gun so a bhi fìor, tha thu dèanamh breige do n' Spiorad Náomh.

Bheil fhios agad nach d'thainig thu d'a ionnsuidh? Bheil fhios agad gu' bheil thu ànn an staid neo-iompaichte, agus gidheadh an gabh thu an t-aran agus am fion-so? Thoir an aire Ananiais! tha thu a deanamh bréige cha 'n ann do dháoine ach do Dhia.

Tha cuid an so a tha gu h-uaigneach air an toirt do mhisg—do mhionnaibh—do pheacadh na neò-ghloine; an tig sibhse an diugh a ghabhail an arain, agus an fhiona-so? Thoir an aire Ananiais!

Féudaidh gu bheil fear us bean an so, aig a bheil fios, nach deach áon dhibh ìompachadh; cha d' rinn sibh ùrnuigh riamh cuideachd, agus gidheadh tha sibh a teachd an so. Thoiribh an aire Ananiais agus a Shaphira!

A bheil fear na géur-leanmhuinn an so,—athair aig a bheil clànn ìompaichte, ach tha na chridhe a fuathachadh an ni,—a cuir na'n aghaidh le briathraibh searbha; agus gidheadh le gnùis mhìn, thig thu agus suidhidh tu sìos aig an áon bhord maille riu! O chealg-aire thoir an aire air eagal gu'n tuit thu sìos màrbh! Thoir air a h-ais do làmh air eagal gu'n searg i! Agus ag a cheart àm-so na 'n tuiteadh an cùpan as do laimh—no na 'm fagadh solus do shùil—no na sguireadh an fhuil do 'bhi siubhal 'na d' chuislibh, O c'ait 'm biodh d' anam bochd?

Ach sibhse a phobull an Tighearna no biodh eagal oirbh-sa a thighinn. Tha am bord sgáoilte airson pheacach a thainig a dh' ionnsuidh Chrìosd—"thigibh

agus gabhaibh 'ur dinnear." Bheil cuid ag radh "cha 'n aithne dhomh an t-slighe." Tha Iosa ag ràdh "is mise an t-slighe." Bheil cuid eile ag ràdh "tha mi dàll cha 'n eil mi faicinn mo pheacanna no mo Slàn-uighear,—tha Esan ag ràdh riut "rach agus nigh ànn an lochan Shiloaim." Tha cuid eile ag radh, tha sinn lomnochd; tha èsan ag ràdh comhairlichean dhuit áodach geal a cheannach, a chùm gu'n comhdaichear thu (Taisb. iii. 18). Tha sibh truailte annaibh féin, ach "thilg Criosd iomal áodaich thairis oirbh." Na bithibh mata fo eagal, thigibh ànn an uidheam fhèrantachd. Thigibh mar so agus gu cìnnteach gabhaidh e ribh.

RIARACHADH A BHUIRD.

"Is leamsa mo gràdh agus is leis-san mise."—DAN. ii. 16.

1. Is leamsa e ànn an gairdeanaibh a chreidimh. Bha mi uair-eigin do 'n t-sáoghal,—mi-churamach a tháobh staid m' anama, ach dhuisg Dia mi, agus nochd e dhomh gu'n robh mi càillte. An sin dh'oidhèrpich mi mo dhoigh ath-leasachadh, ach cha b' urrainn mi, agus shuidh mi sìos ni bu truaighe na bha mi riamh. Croid, ars iad-san rium, ánn an Tighearn Iosa; dh'fheuch mi ri so a dhèanamh; léugh mi leabhraichean mu 'n chreideamh, agus d' oidhirpich mi ànn mo neart féin m' anam a lùbadh gu ùmhlachd, a chùm gu'n rachainn do nèamh ach cha b' urrainn mi, fhuair mi e sgriobhte, "is e creideamh tiodhlac Dhé." Cha 'n urrainn duine sam bith a ràdh gur e Iosa an Tighearn ach tre 'n Spiorad Náomh (1 Cor. xii. 13). Mar sin shuidh mi sìos ni bu truaighe na bha mi riamh, ach air dhomh a' bhi mar so

gu'n neart, thainig Iosa dlù, agus a thrusgan daite 'am fuil. Bha e fada aig mo dhorus ge d' nach robh fios agam-sa air. Bha a cheann còmhdaichte le druchd, agus a chiabha le bràonaibh na h-oidhche (Dan. v. 2). Bha cuig lotan air, agus thubhairt e bhàsaich mi airson pheacach agus áon air bith a thig cha chuir mi uam e. Tha thusa gun neart, an gabh thu mi? cionnus a b' urrainn mi a dhiùltadh, tha gach ni a tha dh' fhéum orm ànn; "rinn mi greim air, agus cha leiginn as e" (Dan. iii. 4). "Is leamsa mo ghràdh."

2. An gairdeanaibh a gháoil is leamsa e. Bha mi uair-eigin gu'n fhios agam ciod a bha muinntir a ciallachadh le bhi toirt gràidh dha; agus air dhomh fheòrach cionnus a bha iad a gràdhachadh áon nach faca iad, fhreag-air iad "d'am beil siun a toirt gràidh ged nach faca sinn e" (1 Pead. i. 8). Ach a nis air dhomh a bhi foluichte ànn,—a dlù-leantuinn ris, cha 'n urrainn mi gun a bhi 'ga ghràdhachadh agus tha fadal òrm, gus am faic mi è, a chum gu'n d' thoir mi tuilleadh gràidh dha. Tha mi ciontach do iomadh peacadh, a tha buntuinn uam mo shìthe 's mo mhothachadh air a làthaireachd; ach eadhon aig an àm sin, tha mi tinn le gràdh, agus tha mi leantuinn as a dhéigh eadhon ànns an dorchadas. Tha e prìseil dhomh, agus ge d' tha mi 'san dorchadas is e "fear mo ghràidh e."

3. Is leamsa ma gràdh ànns an t-sacramaid. Is iomadh uair a thuirt mi ris ag cathair gràis "is leamsa thu." Is iomadh uair agus na dorsan dùinte, air dha a thighinn a stigh a' nochdadh a lotan agus ag ràdh "sìth dhuit," a dhlù-lean m'anam ris ag ràdh "mo Thighearn agus mo Dhia," is leamsa mo ghràdh. Is minig a choinnich mi ris an àitibh àonarach, far nach robh

suil ga 'r faicinn. Is minig a thog mi fianuis air na enuic, agus air na cràobhan gu'n do ghabh mi mar mo Shlànuighear è. Esan ag ràdh "pòsaidh mi rium féin gu bràth thu, agus mise a' freagairt is leamsa mo ghràdh." Is minig maille ri caraid dileas diadhaidh, a dhoirt sinn a mach ar critheachaibh an comhradh ri chéile agus a bha saorsa againn dùnadh ris, agus a fhuair sinn, do bhrìgh gu'm bu pheachaich sinn, gu'n robh barantas againn dunadh ri Slànuighear na'm peacach. Dhlù-lean sinn ris, agus thubhairt sinn "is leamsa e." Tha sinn a nis aig a bhord-so, ga ghabhail gu follaiseach, agus gairm nèamh agus talamh mar fhianuis gu' bheil sinn a gabhail ris. Mar a ta èsan ga thoirt féin ànns an aran feuch mar sin, tha sinne a gabhail ris ànns an aran-so. Togaibh fianuis O dháoine agus aingle—"is leamsa mo ghràdh."

"An deidh dhoibh an t-aran agua am fion a ghabhail bha e mar cleachdadh aige beagan bhriathran a labhairt o earrainnean air leth, do'n fhirinn, mar a ta,—'le so aithnichidh na h-uile dháoine gur sibh mo dheisciobuil-sa ma bhios gràdh agaibh féin d'a chéile' (Eòin xiii. 35). Iarraibh agus gheibh sibh, chum gu'm bi bhur náoi bhneas làn (Eoin xvi. 24). Anns an t-sáoghal bithidh àmhghar agaibh, ach biodh deadh mhisneach agaibh, thug mise buaidhair an t-sáoghal" (Eoin xvi. 33).

EARAIL AIG CO-DHUNADH NA SEIRBHIS.

"A nis dhàsan a tha comasach air bhur gleidheadh o thuisleadh agus bhur cuir gu neo-lochdadh an lathair a ghlòire le h-áoi bhneas romhòr."—IUDÀIS 24.

THA iomadh cùram air ministear. Air tùs tha sinn a

strì gu bhur n' áonadh ri -Criosd; a ris gu bhur gleidheadh o thuisleadh. Tha dòchas agam a chairdean ionmhunn, gu'n d cheangail iomadh an diugh iad féin ris an Tighearna. Ach tha cùram eile an lorg so, gu'n gluaiseadh sibh ànn an Criosd—gu'n gluaiseadh sibh a réir an Spioraid. Ann a bhi labhairt o na briathraibh so bhéir sinn fainear.

I. *Air tùs gu 'bheil e comasach air bhur gleidheadh o thuisleadh.*

1. Cha'n eil sinne comasach air bhur gleidheadh o thuisleadh. Tha iadsan a tha 'g earbs' a ministeiribh, ag earbsa a cuile air a cradhadh le gáoth. Tha an t-anam a fhuir maith spioradail tre mhinistear gu tric a' smuaineachadh gu'm bi e mar an céudna air a ghleidheadh leis o thuisleadh. O ars ésan na 'm biodh an caraid-so a ghnàth dlù dhomh gu seòladh agus rabhadh 'thoirt dhomh! Ach fáodaidh sinne 'bhi gu tur air 'ar tabhairt uaibh, agus gorta arain a bhi agaibh—air chùl gu bheil ar briathran gu tric gun bhuaidh, air do'n bhuaireadh a bhi laidir.

2. Cha'n eil sibh comasach air sibh féin a ghleidheadh o thuisleadh. Cha'n aithne dhuibh ach ro bheag do aingidheachd, agus anfhainneachd bhur cridhe féin. Tha sibh ro-ullamh gu barail chláoin a ghabhail air bhur neart féin. O na 'm faiceadh sibh laigse bhur n-anmanan féin,—mar a ta frèamh gach seachran ànns a chridhe,—mar a ta thú na d'chuile lag,—ghlaodhadh tu ri Dia, “cum m'ineachd suas.” Tha thu smuaineachadh a nis gu bheil thu làidir ach stad thusa ach an tig an cothrom freagarrach. O cà liutha iad 's a thuit aig 'leithid a dh'àm. Tha thu a nis 'ga d' mhothachadh féin mar fhiadh na beiune. Bha Peadar air a mhodh aig chéudna bord an

Tighearna; ach stad thusa gus am falbh am blàs-so—gus an tig am buaireadh,—gus an tig an cothrom diomhair freagarrach,—agus chi thu gu bheil thu mar an t-uisge neo-sheasmhach, agus nach eil peacadh do nach eil thú fosgailte.

3. Tha ar Slànuighear comasach air ar gleidheadh. Tha Criosd a buntuinn rìbh mar a ni sibh ri clànn nach urrainn ìmeachd gun taice. Cumaidh sibh gréim diubh; mar sin tha gréim aig Criosd dhibh-sa le a Spiorad. “Theagaisg mi fòs do Ephraim coiseachd, ’g an togail ànn mo ghairdeanaibh” (Hos. xi. 3). Uime sin abair ris, O Thighearna teagaisg dhomh coiseachd. Leigidh mathair, a tha teagasg d’a leanabh coiseachd a dheanamh, leis tuiteam an àite mìn gu anfhianneachd a leagadh ris dhà, ach cha deanadh i so air oir craige. Mar sin ceadaichidh an Tighearn dhuibh tuiteam mar a chaidh Peadar fodha ànns na h-uisgeachaibh; ach cha ’n ànn gu cron duibh,—oir tha a chàoradh aige air a ghullaibh agus bithidh,—ciod air bith cho fada ’s tha ’n t-slighe, no cho garbh ’s tha an t-slighe gu glòir roimh chuid—còmhrag an anamiannan mar shleibhtean roimh chuid—còmhrag an t-sáoghail mar shleibhtean roim chuid eile. Ach ciod air bith a th’air thoiseach ort tha thu air a ghullaibh-san. Ann an sin, tha E comasach air do ghleidheadh eadhon ànns a ghleann dorcha. An sin eadhon cha tuislich e.

II. *Anns an dara àit tha e comasach air bhur cuir gu neo-lochdach an lathair a ghlòire.*

1. Air tùs a tháobh fireantachd,—Am feadh ’s a ta thu ànns a choluinn cha ’n eil thu neo-lochdach annad fèin; agus is mearachd chunnartach a bhi creidsinn a chaochladh; uime sin ma tha sibh glìce, bithibh ag amharc gu tric air bhur mi-choimhliontachd fèin air a

bheil folach air a chuir fo fhìreantachd an Tighearn Iosa Criosd. Bheir so sibh gu gréim ni 's daingne a chumail dheth—agus maran céudna gu bhi ni 's dlùithe do thobair fhola, chum glanaidh. Mar sin air do Chriosd 'ar cuir an lathair na rìgh-chaithreach, bithidh sibh neo-lochdach ànn an lion-áodach grìnn fhìreantachd. O is taitneach a smuain i, nach fada gus am bi a sluagh air am fáotainn shùas, coimhlionta 'na fhìreantachd. Cia cho ghlòrmhor 's a ta 'n fhìreantachd a sheasas roimh a shùil-san, a tha mar lasair theine! Abair gu bheil earradh a sealltuinn geal ànn an solus fànn, ach thoir gu solus na gréine i agus chi thu smal arra,—ach cha 'n eil smal air bith air an earradh so. Uime sin biodh meas mòr agaibh air an fhìreantachd so trid a bheil ar peacanna gu leir air an comhdach as an t-sealladh.

2. A ris cuiridh e sibh neo-lochdach na làthair, ànn an náomhachd. Tha e ga m'fhagail tinn 'n uair a smuanaicheas mi air mi-choimhliontachd dheadh dháoine,—cho deidheil 's tha cuid duibh air companas gun bhrìgh,—cho fáoin 's tha cuid eile, agus mar a tha cuid eile dhiubh air an toirt do chùl-chaineadh. O iarr-aibh a bhi náomh,—a bhi dealradh ànn bhrìgh caitheamh-beatha. Tha na spéuran air am maiseachadh tuilleadh le áon réul mhòr dealrach, no le iomadh réul chrìon, bheag is gànn is urrainn dhuit fhaicinn. Mar sin tha Dia air a ghlòrachadh ni 's mo ann an aon Chriosduidh soilleir, na na tha e le iomadh eile. O mata iarr a bhi na d' Chriosduidh soilleir.

Ach cha 'n fhada gus am bi iad uile coimhlionta. Esan a thoisich an deagh obair ànnta, bheir e air a h-aghaidh i. Bithidh sinn cosmhuil ris, oir chi sinn e mar a tà e. Uime sin air dhuit O chreidich a cholunn a chuir

dhiot their thu, slàn leat anamiann—slàn leat O uabhair!
—slàn leatsa fhéinealachd! slàn le farmad, agus co-
strigh!—slàn le naire 'bhi orm a Criosd! O tha so a
deanamh a bhàis milis. Biodh fadal ort gus am bi thu
maille ri Criosd.

III. *Dasan biodh a ghlòir.*

1. O ma fhuair d'anam maith air bith, thoir dhàsan a
ghlòir. Na toir glòir do neach air bithe eile, thoir a
ghlòir gu leir dhasan.

2. A ris thoir mar an céudna an rìoghachd dha.
Thoir thu féin thairis dha eadar chorp agus anam.

SEARMOIN XXIII.

GUTH MO GHRAIDH.

“Guth mo ghràidh! féuch tha e teachd a leumnaich air na beann-
taibh, a toirt sìthith air na tulaichibh,

“Is cosmhuil mo ghràdh ri h-earb, no ri láogh féidh, féuch tha e na
sheasamh air cùl a bhalla, a sealltuinn a mach air na h-unneagaihh, ga
nochdadh féin troimh 'n chléith.

“Fhreagair mo ghràdh agus thubhairt è rium, éirich a hbean mo
gháoil, m'áon sgiamhach thig leam.

“Oir féuch tha 'n gèamhradh seachad, tha 'n t-nisge thairis, dh'ímich
e roimhe.

“Chithear ma blàthan air na talamb, tha àm seinn nan eun air
teachd, agus cluinnear guth an turtuir 'n ar tìr.

“Tha an crann-fige a cuir a mach fhige glasa, agus tha dearean
màotha a chrìonn-fhiona a tabhairt faile cubhradh uatha; éirich a
hbean mo gháoil, m'áon sgiamhach agus thig leam.

“Mo choluman a ta ànn an sgoltaibh na creige, ànn an ionad
diamhair a hhruthaich, leig dhomh amharc ort, leig leam do ghuth a
chluinntinn, oir tha do ghuth bìnn, agus t-eugas maiseach.

“Glacaibh dhuinn na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhilleas na crionn-fhiona agus dearean oga ar crann-fiona.

“Is leamsa ma ghràdh, agus is leis-san mise tha e ag ionaltradh am measg nan lili.

“Gus am bris an là, agus an teich na sgàilean, pill bi cosmhuil ri earb a ghràidh, no ri láogh féidh air beanntaibh Bhéteir.”—DAN. ii. 8—17.

CHA 'n eil earrann eil do n' Bhiobull, a dhearbhas ni's soilleire, ciod a ghnè dhiadhachd a th'aig neach no Dan Sholaimh.

1. Ma tha diadhachd duine uile na cheann, a co-sheasamh ànn an teasgasgaibh, air an togail cosmhuil ri balla, clach air muin cloiche, gun bhuaidh sam bith air a chleachdadh na air a caithe-beatha cha 'n urrainn an Dàn so gun oilbheum a thoirt da,—oir cha 'n eil dad ànn a chordas ri càil a leithid do neach.

2. Na ma tha diadhachd duine cosmhuil ris an t-sìol a thuit ànn am fearann creagach,—agus air uachdar ìntinn a mhàin, am feadh is a tha a chridhe cruaidh neo-mhothachail—ge d' a dh' fháodas e tomhas taitneas fhaotinn ànn, a bhàr air na th'aig an fhear eile, gidheadh tha an so a leithid do bhlàthas an fhior ghràidh, agus nach urrainn e taitinn ris—nach urrainn e gun oilbheum a thoirt dha.

3. Ach ma tha diadhachd duine na chridhe, cho maith is an cheann,—ma tha gràdh aige do Chrìosd—mo mhoththaich e fhèum air, ma thugadh è gu bhi dlù-leantuinn ris mar áon am measg dheich mìle agus gu leir ionmhuinn; an sin bithidh an Dàn-so thar tomhas priseil dha—oir ànn, tha againn mòran do dhol a mach cridhe a chreidich a dh'ionnsuidh Chrìosd, agus do dhol a mach a chridhe-sa a dh'ionnsuidh a bhreidich.

Is e beachd a chuid is feàrr do luchd mineachaidh a Bhiobuill.—

1. Gu bheil an Dàn so air a dheanamh suas do dh'iomadh dàn,—

2. Agus a rìs gu bheil iad so, air an deanamh suas do chomhraidh.

3. Agus cosmhuil ri cosmhalachdaibh ar Tighearna, gu bheil iad fo dhreach nithe nadurra a filleadh annta brìgh spioradail.

Tha an earran a léugh mi do'n t-seòrsa so, agus ànns a bheil iomradh againn air Fear-nuadh-posda a dol a dh'fhaicinn a mhnà,—a tha na suidhidh áonarach ànn an lios leatha féin. Tha Beanntan Bheteir—no na beanntan a tha ga dealachadh uaith, mar nach b'urrainnear dol thairis orra. Tha iad a sealltuinn cho cas, agus creagach, agus gu bheil i fo eagal nach bi e comasach air a thighinn tuilleadh 'ga faicinn. Chàill an lios a mhaise dhi,—tha 'n sàoghal uile mar gu'm biodh e falamh dhi, an gèamhradh a muigh 'sa stigh. Cha 'n eil blàthan air an talamh—cha 'n eil na h-eòin mar a b'abhuist a' seinn—cha chluinnear guth an turtuir anns an tìr.

Air dh'ise 'bhi mar so na suidhidh áonarach chual i guth fir a gràidh, oir is ealamh a chluinneas gràdh an guth a's toigh leis; agus mar sin chual' ise a ghuth mu'n cualadh áon d'a maighdeannan e, agus tha i a' toiseachrdh an Dain le briathraibh a bha taitneach dhi-féin;—"Guth mo ghràidh!" (rann 8). Beagan roimhe so, sháoil leatha gu'n ro na sleibhtean a bh'eadar i agus esan cho àrd, agus cas, agus nach gabhadh dol thairis orra; ach a nis air dhi a luathas fhaicinn—a chomas imeachd, tha i 'go choimeas ri earb no ri láogh féidh "a léum-

naich air na beanntaibh a toirt sithidh air na tulaichibh.” Seadh air dh’ise a bhi fathast a’ labhairt, tha e air tighinn gu balla an liois agus air bàll, féuch tha e “a’ sealltuinn a mach air na h-uinneagaibh ga nochdadh féin troimh ’n chlàith.” Anns an ath àit, tha i ag innseadh dhuinn mu na chuireadh a thug e dhi. Am feadh ’sa bha i na li-àonar, chaill gach ni a dhreach ’sa thaitneas dhì, bha dùmhlas a ghèamhraidh na luidhe orra; ach a nis tha èsan ag ràdh rithe, gu ’n d’thug e an t-earrach leis. “Eirich a bhean mo gháoil m’ áon sgìamhach thig leum, oir féuch tha ’n gèamhradh seachad tha ’n t-uisge thairis, dh’ímich e roimhe, chithear na blàthan air an talamh, tha àm seinn nan eun air teachd, agus cluinnear guth an turtuir ’san tìr. Tha an crànn-fige a’ cuir a mach fhige glasa, agus tha dearcan máotha a chroinn-fhiona a’ toirt faile cùbhraidh uatha, éirich a bhean mo gháoil m’ áon sgìamhach agus thig leam.” Air a gluasad le briathran a chuiridh so thainig i ’mach a h-ionad diomhair d’a ionnsuidh, a dlu-leantuinn ris mar chola-man a gréimeachadh ris a charraig. An sin labhair èsan rithe mar a leanas—an càinnt a gháoil. “Mo choluman a ta ànn an sgoltaibh na craige, ànn an ionad diomhair a bhruthaich, laig dhomh àmharc ort, leig leam do ghuth a chluinntinn! oir a ta do guth binn agus t-éugas maiseach.” Dh’áontaich i le mòr ghairdeachas, ach air cuimhneachadh dhi cunnart an fhionain aig an àm so do n’ bhliadhna o na sionnaich, tha i fagail na h-earail so aig a màighdeannan—“glacaibh dhuinn na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhiona, agus dearcan òga ar crànn-fiona,” agus an sin tha i ’g ath-nuadhachadh a cheangail phòsaidh àns na briathran gràdhach so; “is leamsa mo gràdh agus

is leis-san mise, tha e ag ionaltradh am measg nan lili." Agus do bhrìgh gu 'bheil fios aice nach eil an so ach coinneamh ghearr, agus gu'n teid fear a gràidh gu h-aithghearr air ais thar na beanntaibh, cha 'n fhuiling i dha dol gun ghéir iompaidh a chuir air, e bhi cìnnteach gu 'n tig e tric 'ga faicinn, gus an tig an là ànns nach bi dealachadh gu brath tuilleadh ànn. "Gus am bris an là agus an teich na sgailean pìll, bi cosmhuil ri earb a ghràidh, no ri láogh féidh air bèanntaibh Bhéteir."

C'ait a measg sgriobhaidhean dháoine, am faigh sinn Dàn a ta comeas ris an Dàn so, ànns a bheil againn ànn an iomlanachd, àrd bhuaidh gach fìor bhàrdachd. Ach is e an nì sonruichte a ta 'ga mholadh dhuinn, nach eil earrann air bith cile do n' Bhiobull a ta toirt soluis nì 's soilleire dhuinn air cleachdadh cridhe, agus inntinn, na dream sin air an do shaothraich Spiorad an Tighearna gu slàinteil. Amhairceamaid mata air an oran so mar chosamhlachd ànns a bheil cunntas againn air an doigh ànns a bheil an Slànuighear 'ga nochdadh féin dhoibh-san a ta creidsinn ànn,—air doigh eile 'sa tha e deanamh do'n t-sáoghal (Eòin. xiv. 22). Bheir sibh faineas na nìthe so a leanas.

I. *Air tus gu bheil an creideach ro áonarach mar eil e sealbhachadh làthaircachd Chrìosd na anam.*

Chunnaic sibh o n' chosamhlachd gu'n robh a bhcan nuadh phosda ro áonarach, am feadh 'a bha Tighearna air falbh. Cha toireadh cridhealas òigridh co-fhurtachd dhith. Cha do chuir i fios air luchd ciùil gu a cridhe a thogail; cha robh clàrsach no ceòl no fion aig a feisd. Cha robh, oir bha i áonarach do bhrìgh gu'n robh na beanntan eatorra; agus mar sin mar deana-

subhach i le gnùis a Tighearna tha e cinnteach nach deanar subhach le nì air bith eile i. Is ànn mar so a tha 'm fìor chreideach. Ciod air bith beanntaichean a tha eadar anam, agus Criosd—co dhiubh tha e air a thàlaidh le sheann cleachdaidhean air sheòl 's gu bhèil euceartan a rìs a cuir dealachadh eadar e agus a Dhia, agus a lochdan a folach a ghnùis uaith" (Isa. lix. 2)—no gu bheil a Shlànuighear a tarruing uaithe a ghnùis gu bhi cuir dearbhadh air a chreideamh, a dh'fhaicinn air dha "bhi 'an dorchadas agus gun solus aige, an earb e as ainm an Tighearna agus an leag e a thaice r'a Dhia" (Isa. l. 10). Ciod air bith na beanntan dealachaidh a tha ànn, tha e na chomharradh air creideach ànns an t-suidheachadh sin gu bheil e áonarach, agus nach urrainn e mar a nì 'n sáoghal, eallach a thilgeadh dheth le sòlasaibh na-aimsir a ta làthair, no le deoch làidir, cosmhuil ris a mhisgear. Cha dean comunn a chairdean, no eadhon comunn sluaigh Dhé féin an t-eallach a thoirt dheth. Tha na beanntan eadar e agus a Shlànuighear cho mòr, na bheachd, agus gu bheil eagál air nàch tig e am féasd tuilleadh g'a fhaicinn. Mar sin tha dùmhlachd a ghèamhraidh a muigh agus a stigh—tha e áonarach—tha è ag ùrnuigh, agus is i so i—ùrnuigh fìor chreideach o shean. "O Thighearn mar bì mi air mo dheanamh subhach, le solus do ghnuisse féin, no bitheam subhach le nì air bith eile, oir is bàs leam gairdeachas air bith eile, ach gairdeachas do shlainte."

O chairdean an aithne dhuibh dad do n'bhròn so—ciod e a bhi mar so áonarach, do bhrìgh 's nach eil do Thighearn maille riut? Ma's aithne dean gairdeachas, oir is comharradh so gur creideach thù—gu bheil do shìth agus do ghàirdeachas gu léir ànn an Criosd.

Ach air an làimh eile, cia lion neach an so, do nach aithne dad do n' bhròn so—a tha, fáodaidh e bhi, na'n luchd fochaid,—a tha sona leis an t-sáoghal gun sealladh riamh fhàotoinn d ghnùis Iosa. Ma's ànn mar so a tha a chùis,—ma's urrainn sibh a bhi mar so cridheil maille ri'ur companaich, ged' nach do bhean boinne do'n fhuil phriseil riamh ri blur n-anmaibh, tha e soilleir gu' bheil sibh a dol gu dlù do'n ionad, “far nach eil sìth, arsa mo Dhia-sa, do 'n aingidh.”

II. *Tha sinn mar an céudna a fòghluim o'n earrainn so, gu bheil Criosd gu minic 'ga fhoillsachadh féin don' chreideach air doigh iongantach agus 'n uair nach eil suil aige ris.*—Chunnaic sinn o n' chosamhlachd, gur ànn an uair a bha a bhean-nuadh-dhosda na suidhe áonarach, a chual'i gu h-obann guth a Tighearna—agus a ghláodh i a mach “guth mo ghràidh!” Beagan roimh so cha mhòr nach do mheas i na beanntan tuilleadh agus àrd gu e a thighinn thairis orra, ach a nis tha i faicinn gu bheil a luathas “mar earb, no mar láogh féidh.” Seadh air dhi bhi fathast a labhairt tha e aig a bhalla,—aig an uinneag—'ga nochdadh féin troimh 'n chléith. Mar so aig amana tha an creideach áonarach, beanntan an dealachaidh a sealltinn cho àrd 's nach urrainn Iosa a thighinn thairis orra; agus mar sin eagal air nach faic e a ghnuis am feasd. Gu cinnteach tha peacanna a chreidich aig amana àrd mar na sleibhtean, agus mar sin their e. “O gu'n do pheacaich mise a ris mar so. mise a bh'air mo ghlanadh am fuil Chriosd. Is beag peacanna muinntir eile an coimeas ri mo pheacanna-sa. Cha b'aithne dhoibh-san e—cha do ghràdhaich iad e mar a ghràdhaich mis'e. O 's mi ceann-feadhna nam peacach, bhrosnaich mi e gu cùl a chuir rium, oir tha

beanntan mo pheacaidh cho àrd 's nach urrainn dha a thighinn thairis orra!" Mar so tha 'n creideach a cuir sìos nithe searbha na aghaidh féin, agus féudaidd e bhì aig a cheart àm sin, gu bheil guth a ghràidh air a chluinntinn leis. Tha èarran do n' Bhlobull, no focal air a labhairt le áon do shluagh an Tighearna, no sear-moin a chual' e, a deanamh aithnichte Chrìosd as ùr dha mar Shlànuighear nam peacach,—eadhon an céud-fhear. No féudaidd e bhì gu'n dean se e féin aithnichte am briseadh an arain; agus am feadh a tha e labhairt nam briathra so "is e so mo chorp-sa a bhriseadh air o shonsa, is e an cùpan so an Tiomnadh Nuadh ann m' fhuil-sa, a dhoirteadh airson maitheanas peacaidh mhòran, òlaibh-sa uile dheth"—nach urrainn dha gun a bhì ag ràdh, "guth mo ghràidh féuch tha e a' teachd a léumnaich air na beanntaibh, a toirt sìthidh air na tulaichibh."

O 'chàirdean an aithne dhuibh dad do n' ghàirdeachas so? Ma 's aithne, carson a shuidheas sibh sìos fo éudòchas mar gu'm biodh a ghàirdean air a giorachadh—no a chluas air fas tròm. Seadh an uair is mò 'n dor-chadas abraibh, "carson a tha thu air do leagadh sìos o m'anam, agus carson a tha thu fo bhuaireas an tàobh a stigh dhiom; earb thusa a Dia oir fathast molaidh mise e, slàinte mo ghnùise, agus mo Dhia" (Sal'm xlii. 5). Thig mata le duil, a dh-eisdeachd an fhocail. Na thig mar nach biodh earbs' agad gu'm faigheadh tu buanna-chd air bith 'o dhad a's urrainn enuimh a ràdh riut. Cha 'n e focal duine a ta 'n so, ach focal an Dé bheò. Thig mata le mòr dhuil, agus mar sin gheibh thu mach gu bheil an gealladh fìor—"gu'n lion e an dream a bha ocrach le nithe maitha, agus gu'n cuir e uaithe na dáoine sàoi bhir fala-mh" (Luke ii. 53).

III. *Ann* an treas àit tha comunn Chrìosd, air dha teachd a dh'ionnsuidh a chreidich, a cuir dreach nuadh air gach ni agus 'ga lionadh ni's mo's ni's mo le gradh. Mar a chunnaic sibh 'o n' chosamhlachd, am feadh 'sa bha a bhean nuadh phòsda áonarach, bha na h-uile ni a sealltuinn cho duaichnidh; cha robh maise 'sa ghàradh—am muigh agus a stigh bha dùmhlachd a gheamhraidh. Ach air do a Tighearn a thighinn, thar na beanntaibh, thug e an t-earrach leis. Dh' atharraich e gach ni le a theachd, agus mar sin tha e ag ràdh, éirich a bhean mo gháoil m'áon sgiamhach thig leam, oir féuch tha 'n gèamh-radh seachad, tha 'n t-uisge thairis dh'ímich e roimhe. Mar sin tha an creideach brònach mar eil e sealbhach-adh làthaireachd Chrìosd, ach air dha 'thighinn thar beanntaibh a bhrosnachaidh tha e a toirt bláths an earraich leis a dh'ionnsuidh an anama; agus cha'n e mhàin gu bheil Grian na fireantachd air dhi éiridh air, mar so a toirt bláths a dh'ionnsuidh an anama, ach tha a solus a cuir dreach ùr, air gach ni eile. “Tha mhachair ait agus gach ni a ta innte, tha cranna na coille a deanamh luath-ghaire” (Salm xcvi. 12). Tha a theachd mar an theachd earraich 'n uair a thuiteas bráonaibh uisge air an fhonn, agus a dh'fhàsas suas gu bras bòidheach na blàthan, 'ga 'n sgáoileadh féin a mach gu sòlasach ri gathaibh tlà na gréine,—tha e a cuir dreach us ùr air gach ni.

1. A nis tha dreach nuadh air aghaidh nadur féin “an àite droighne fásaidh an giùbhas, agus an àite drise fásaidh am miortal” (Isa. lv. 13). Tha maise as ùr air gach coill 'us crànn.

2. Tha nis tuilleadh taitneis aige ànn an nithe spioradail. Tha tuilleadh soluis aige air a Bhiobull—

tha e fáotainn brìgh, agus sáoibhreas, agus ùrachadh, agus teagasg, ànns gach earrainn dheth!

3. Tha a nis tuilleadh taitneis aige ànn an tigh na h-ùrnuigh. Am feadh a bha Fear a ghràidh air falbh, cha robh blas aig air—bha tiorrnachd ànn—cha robh e air a shàsachadh, ach a nis air dha a bhi 'ga fhaicinn mar chunneas roimhe è na ionad náomh, is i a chàinnt “cia cho so-ghràdhach do phàilleana a Thighearna nan slògh! Tha m'anam a miannachadh seadh eadhon a fannachadh le déigh air cùirtibh an Tighearna” (Salm lxxxiv. 1, 2).

4. Tha a nis tuilleadh cùraim air anam, a tháobh garaidh an Tighearna—tuilleadh truais aig do 'n dream neo-iompaichte—tuilleadh gràidh do shluagh Dhé—tuilleadh co-chumuinn ri shluagh. Tha a nis àm séinn a chliù air teachd, tha guth an turtuir—gràdh dha—air a chluinntinn san anam—fionan an Tighearna a cinneachadh—agus Criosd ag ràdh ris an anam, “éirich a bhean mo gháoil m'áon sgiamhach agus thig leam” (Dan. ii. 13).

Agus a nis, cosmhuil ris a choluman a th' air a ruagadh le eun creiche—agus dlù do bhi air a glacadh agus a dh'fholuicheas e féin le uile chridhe an a sgoltadh na na creige—an ionad diomhair a bhruthaich; mar sin tha'n creideach cul-sleamhnach a dh'iarradh le Satan, a chum gu'n criathradh e mar chruithneachd e, air dha a nis a bhi air a chuir fa sgáoil le teachd Chriosd, tha e a dlù-leantuinn ris agus ga fholuch féin ui's mò no rinn e riannh ànn na lotaibh. Is e Peadar—a dh'aicheadh e—air dha 'bhi 'n déigh sin air a thoirt dlù dha, an áon neach dhiubh a chuir a chota air, agus a thilg e féin ànns a mhuir gu dhol d'a ionnsuidh. Agus ceart mar a mhoth-

aich èsan, air dha e féin fholach mar so an carraig nan Al, a ghràdh a bhi cho mòr 'sa bha e riamh—mar sin gheibh gach creideach air dhasan e féin fholach as ùr an lotan an Fhir-Sháoraidh, gu bheil a ghràdh a sior sruthadh—gu bheil E a cuir thairis le cáomhneas gràidh, agus cáomh thròcairean. Féuch ciod a tha e 'g radh; “mo choluman a ta ànn an sgoltaibh na creige, ànn an ionad dìomhair a bhruthaich, leig dhomh amharc ort, leig leam do ghuth a chluinntinn, oir a ta do ghuth binn, agus t-eugas maiseach.”

O mo chairdean gràdhach an aithne dhuibh dad dhe so? An do mhothaich sibh teachd Iosa thairis air na beanntaibh mar earrach do bhur n-anama? Agus an d'fhuair thusa a chreidich cul-shleamhnaich, air dhuit thu féin fholach as ùr na lotaibh, mar a fhuair Peadar air dha e féin a thilgeadh ànns an fhairge gu dhol na choinnidh, gu bheil a ghràdh a nis do d'anam cho mòr 'sa bha e riamh? Uime sin, c'arson nach deanadh tu aithreachas air bàll air dhuit tuiteam. C'arson a dh'fhanadh tu uaith áon mhionaid. Bheil thu feitheamh gus an glan thu féin air falbh an smal o t-áodach?—am feadh 's nach urrainn ni eile a ghlanadh ach a mhain an fhuil air a bheil thu deanamh tarchuis. No bheil thu feitheamh gus am bi thu ni's airidh air gràs do Thighearna? O dhuine, ge d' a dh'fhanadh tu gu siorruidh, cha deanadh tu thu féin ni b'airidh na tha thu. Ciod is urrainn dhuit a' radh ach gu bheil thu truagh peacach—ach O thig thusa agus chi thu cia cho gràdhach—cia cho coimhneil agus a leighiseas e do chul-sleamhnachadh.

IV. *Anns a cheathramh áit thoir fainear gu bheil trinithe a ta air an toirt gu cleachdadh an cridhe a chreidich, air do Chrìosd, mar sud, è féin a nochdadh dha—*

agus na trì nithe so a deanamh suas cuird na chridhe—cord trì fillte nach eil gu furasda air a bhriseadh.

1. Air tùs tha *gràis an eagail* air a thoirt gu cleachdadh. A reir cosamhlachd an Dàin, cha rachadh a bheannuadh-phosda a mach an codhail a Fir, gun àithne theann fhagail aig a maighdeana “na sionnaich—na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhiona, agus na dearcas òga, a ghlacadh.” Mar sin tha fios aig gach creideach gur àm cunnairt am dlù cho-chomuinn ri Chrìosd. Is ànn air dha féin a bhi air a Bhaisdeadh, agus air do n’ Spiorad Náomh mar choluman a thighinn a nuas air, agus a chualas an guth “is e so mo Mhac gràdhach anns a bheil mo mhòr-thlachd” (Mat. iii. 17); is ànn an sin, a bha e air a threòrachadh do’n fhàsach gu bhi air a bluaireadh leis an Diabhol. Agus ceart mar sin is ànn air do’n anam a bhi sealbhachadh mòr shochairean agus sholasan—na sòlasan a’s mo, a’s dlùithe,—a ta Sàtan agus a theachdairean a tighinn—na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhiona.

Air do ’n anam a bhi mar so ga fholach féin an lotaibh Chrìosd, agus mar sin a fàotainn iomadh comharraidh air mhaith uaith, tha an cridhe a fàs uaibhreach, agus a smuaineachadh gu maith deth féin, ag ràdh gur neach-eigin è féin—fada air thoiseach air a chuid a’s mò do mhuinntir. So agad áon do na sionnaich bheaga a dh’itheas a stigh eadhon gu smior na fìor Dhiadhachd.

Tha cuid eile a deanamh Slànuihear de’n sochairibh—ag àmharc riu,—ga’n taice fein riu, an àit bhi ’g àmharc agus ga’n taice féin ri Fear-Sáoraidh. So agad áon eile do na sionnaich bheaga.

Tha cuid eile air am mealladh le beachd gu bheil iad os ceann peacachadh,—os ceann buairidh—comasach air

cuir an aghaidh gach namhaid. So an t-uabhar a ta dol roimhe thuisleadh,—àon eile do na sionnaich a ta milleadh an fhionain. O na dichuimhnich guidheam ort, gu' bheil eagal na fhior chomharradh air leanabh Dhé. Eadhon am feadh a tha thu mothachadh gur e Dia a ta 'g oibreachadh annad, eadhon an sin tha 'm focal ag radh “oibrich a mach do shlàinte le h-eagal agus ball-chrith” (Philip. ii. 12). Eadhon an uair a tha do ghairdeachas a' cuir thairis, cuimhnich gu' bheil e sgriobhta “dean gairdeachas le ball-chrith” agus a ris “no bith àrd-inntinneach ach fo eagal.” Cuimhnich an rabhadh a thug a bhean-nuadh-phosda, agus abair thusa mar an céudna, “glacaibh dhuinn na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhillcas na croinn-fhiona.”

2. Ach ma tha eagal aig leithid 'a dh'am na chomharradh air fìor chreideach, cia mòr is mò a ta gradh mar sin. Air do Chrìosd a thighinn thar na beanntan agus e féin a nochdadh do'n anam air doigh eil sa ni e do'n t-sáoghal, an sin their an t-anam, “is leamsa mo ghràdh.” Cha 'n eile mi 'g ràdh gur urrainn an creideach so a' ràdh aig gach àm. Tha amana ànns a bheil a chreideamh lag. Ach tha gu cìnnteach amana, ànns a bheil a leithid a shealladh aig air Crìosd agus a mhothachadh air a sháor ghràs, is nach eil càinnt eile ni's freagarraich gu faireachadh sòlasach anama a chuir an ceill, no “is leamsa mo ghàdh, agus is leis-san misc.”

Tha e ga fhaicinn mar Shlànuighear sàor—deònach gu'n tigeadh na h-uile d'a ionnsuidh chum beatha fhàotainn—agus a sineadh a mach a lànhan re an là gu iomlan, ag ràdh “pillidh, pillidh, c'arson a bhàsaicheas sibh.”

Tha e ga fhaicinn na Shlànuighear freagarrach, a cheart chomhdach a tha dh'fhéum air an anam. Fhuair

e na Shlànuighear freagarrach e o thùs—"sgaile creige mòire ànn an tir arsneulaich" (Isa. xxxii. 2). Ach a nis tha e faicinn freagarrachd ùr ànn mar a fhuair Peadar, air da a chota chuir air, agus e féin a thilgeadh anns an fhairge. Tha e' faicinn gu bheil e na Shlànuighear freagarrach dhàsan a chùl-sleamhnaich—gu'n glan fhuil eadhon ciont an "neach a dh'ith aran maille ris agus a thog a shail na aghaidh."

Tha e g'a fhaicinn mar an ceudna ann 'a lànachd,—a toirt cha 'n e mhàin maitheanas, ach maitheanas gun tomhas;—a tabhairt cha 'n e mhàin fireantachd, ach "fireantachd Dhé"—cha 'n e mhàin a tabhairt a Spioraid, ach "a dortadh tuilltean air an talamh thioram." Agus air do'n anam a bhi faicinn so uile an Iosa, cha'n urrainn e gun a ròghnachadh—gun a bhi deanamh gairdeachais ànn—gun a bhi ga ghràdhachadh ag radh, "is leamsa mo ghràdh." Agus ma dh' fheòraicheas neach air bith—"cionnus is dàna leat, cnuimh pheacach mar a ta thusa, a ràdh mu 'leithid a Shlànuighear gur e do Shlanuighear-sa e? Is e so am freagradh, "is leis-san mise." Thagh e mi o shiorruidheachd agus uime sin thagh mis' ésan. Dhoirt e fhuil air mo shon, uime sin tha na deòir so a sruthadh o m' shuilibh. Shir e mi, agus uime sin shir mis' ésan. Gràdhaich e mi, agus uime sin ghràdhaich mise ésan. Uime sin do bhrìgh gu'n do thagh ésan mise, uime sin ròghnaich mise ésan gu siorruidh. "Is leamsa mo ghràdh agus is leis-san mise."

3. Anns an áite mu dheireadh ma tha gràdh aig a leithid a dh' àm na chomharradh air fìor chreideach, tha mar an céudna dòchas na chomharradh. "Is maith dhuinne bhi an so" (Mat. xvii. 4), arsa fìor chreideach aig àm anns an robh àrd cho-chomunn aige ri a Shlà-

uighear. Agus ma tha thusa a' creidsinn, dh' fhoillsich se e féin dhutsa,—anns an uaigneas—an tigh na h-ùirnuigh—no am briseadh an arain, agus air doigh cho milis druitheach, agus gu'n dubhairt thusa mar an céudna, “is maith dhomh-sa a bhi an so.” Ach ge d' tha so fìor, gu bheil so taitneach mar an solus do'n t-suil, gidheadh tha an Tighearn a faicinn iomchuidh nach biodh tu an sud a ghnàth. Feumaidh Peadar a thighinn a nuas o bheinn a chruth-atharrachaidh, agus cath math a chreideamh a chuir ànn an sàoghal fìar sgeigeil—a ta ga chuir gu naire agus masladh. Tachraidh so do gach áon do chlann an Tighearna. Cha 'n eil sinn fathast air nèamh, ach air talamh far a' bheil creideamh foighidin agus dòchas ri chleachdadh—agus uime sin feudaidh gur e áon áobhar airson nach eil lathaireachd Chrìosd air a sior mhealltuinn an so, a chum gu 'm biodh gràs an dòchais a fáotainn cleachdaidh. Tha na creidich is mò, a gluasad gu minig an so ànn an duibhre, agusthana foillsichidheana tha Iosa a deanamh dheth féin, a nochdadh so gu soilleir. Ach tha 'chuid mhòr do 'n oidhche air dol seachad, tha 'n là 'm fagus—tha là na siorruidheachd cheana a briseadh a mach, agus na sgàilean dlù do bhi air an sgapadh. Gus a sin, tha cridhe gach fìor chreideach a guidhe gu'n tigeadh e gu tric a chum còmhfhurtachd, agus solus a thoirt dha air a thurus. Seadh, gach neach a ta gràdhachadh Iosa Chrìosd, ànn an treibhdhireas, áontaicheadh e ri bhi cuir suas na h-ùirnuigh so,—“gus am bris an là agus an teich na sgàilean, pill, bi cosmhuil ri earb a ghràidh, no ri láogh féidh air beanntaibh Bhéteir.”

SEARMOIN XXIV.

IS BEANNAICHTE NA MAIRBH.

“Is beannaichte na mairbh a gheibh bàs san Tighearn a so a mach ; seadh a ta an Spiorad ag radh chum gu faigh iad fois o’n saothair, agus leanaidh an oibre iad.”—TAISB. xiv. 13.

THA dà ni comharraichte ànns an doigh ànns a bheil na briathran so air an toirt dhuinn.

I. *Is iad briathran an Athar iad air an labhairt ruinn leis an Spiorad.* “Chuala mi guth o nèamh.” “Seadh a ta an Spiorad ag radh.” Bha suil Eòin aig an àm air an t-sealladh iongantach a th’air ainmeachadh ànns a chéud earrainn do’n chaibdeil. “Uan na sheasamh air sliabh Shioin, agus maille ris céud agus da fhichead agus ceithir mìle,” a tha ga leantuinn ge b’e táobh a theid e—agus gu h-obann chual’ e guth mìn ciuin ag radh “sgriobh, is beannaichte na mairbh a gheibh bàs san Tighearn;” agus an sin thubhairt an Spiorad Amen,—“seadh a ta an Spiorad ag radh.”

Tha e sgriobhta, gu’n seas teisteanas dithis fhianuisean. An so mata tha dithis fhianuisean—an t-Athair, agus an Spiorad Naomh le cheile a nochdadh gur sona iadsan a tha bàsachadh ànns an Tighearn. A bheil cuid do phobull an Tighearna, a tha fo eagal a bhàis? A’ bheil am bàs dhuibh mar uile-bheist eagalach a tha ullamh chum bhuir sgrios? Féuch an so mata dà fhianuis a toirt dearbh theisteanas gu’n d’thugadh an gath o’n bhàs—gu’n d’thugadh buaidh thairis air an uaigh. Eisd uime sin, agus mar an céudna faic, cionnus a ta a ghruaim air teicheadh ’o ghnuis a bhàis—cionnus a tha an gleann dorch’ air a lionadh le solus—oir tha an t-Athar

agus an Spiorad ag áontachadh ann a bhi toirt cìnnteachd dhuinn “gùr beannaichte na màirbh a bhàsaicheas ànns an Tighearn.”

II. “*Sgriobh,*” arsa ‘n guth. *Ge b’e ni a th’air a sgriobhadh tha e nìs buaine; cha d’ theid e cho luath air dhi-chumhne ris sin a tha air a labhairt o neach gu neach.* Air an áobhar sin thug Dia na deich aitheantan do chloinn Israel sgriobhta le mhèur féin air da chlar chloiche. Mar an céudna dh’aithne e air dhoibh dol thar Iordan clachan mòra a chuir suas air an comhdach thairis le áol, agus uile bhriathran an lagha bhi air an sgriobhadh orra (Deut. xxvii. 3, 4). Mar an céudna dh’aithn Dia do na fàidhibh an fhaisneachd a sgriobhadh —agus do na h-Abstolaibh an soisgeul agus an cuid litrichean a sgriobhadh sìos, agus uime sin, tha Biobull sgriobhta againn, an àite bèul aithris. Bu mhiann le Iob a bhriathran a bhi sgriobhta; “O nach robh mo bhriathra nis air an sgriobhadh! O nach robh iad air an cuir sìos ann an leabhar! Le peann iarruinn, agus luaidh gu bràth ànn an carraig, nach robh iad air an gearradh! Oir a ta fios agam gu bheil m’ Fhear-Sáoraidh beo” (Iob xix. 23, 24, 25)—briathran ro phrìseil—airidh a bhi gu bràth air an cuimhneachadh,—agus ànns a bheil mòr chòmhfhurtachd do’n chreideach an àm a dhòrchadais. Uime sin thubhairt e, “O nach robh iad air an cuir sìos ànn an leabhar.” Air an áobhar sin thubhairt an guth o neamh sgriobh,—cluinn agus sgriobh,—sgriobh ann an leabhar e, le peann iarruinn agus luaidh gu bràth ànn an carraig—“is beannaichte na màirbh a gheibh bàs ànns an Tighearn.”

“Is beannaichte na màirbh.” Tuig mata cho prìseil ‘sa ta na briathran so. Is ro oirdhearc na briathran iad.

Tha luachmhorachd ànns gach focal dhiubh. O tha iad ni's mìlse na mhill—no cìr mheala—ni's prìseile na 'n t-òr, seadh no'n t-òr is fìor-ghloine; tha iad mar an céudna prìseil an sùilibh an Tighearna féin. O mata sgriobhaibh-sa iad ànn bhur cridheachaibh; stòlaidh iad sibh—cumaidh iad sibh o bhi air bhur giulain air falbh le fáonas an t-sáoghail—bheir iad sòlas ànn an àm na dèuchainn—bheir iad a ghath o'n bhàs, agus a buaidh o'n uaigh. Sgriobhaibh, O sgriobhaibh domhainn ànn bhur cridheachaibh, iad “is beannaichte na mairbh a gheibh bàs anns an Tighearn.” Thugamaid a nis fainear brìgh nam briathran.

1. “Is beannaichte na màirbh.”—Is beannaichte na beòthaibh arsa 'n sáoghal ach arsa Dia “is beannaichte na màirbh.” Tha breith an t-sáoghail a réir seallaidh—a reir coslais nithe o 'n táobh a muigh; ach tha breith Dhé a reir mar a ta nithe anna féin. Their an sáoghal, “gur fearr cu beò na leòmhann màrbh.” 'N uair a tha 'n sáoghal a faicinn neach a fàs mar bhlàth an fhèid—ruiteach le snuagh na slàinte—lan do neart agus do dhòchas na h-òige—a sealbhachadh pailteis, agus a reir coslais mòran laithean roimhe; an sin their an sáoghal “o nach sona an neach sud.” Ach bheir Dia thu do'n t-seòmar dhorch' ud, far a bheil áon do chloinn. Agus nochdaidh e dhuit a ghnùis ghlas ud, air a bheil am bàs a tarruing a dhreach,—oir faic cho chaite sa ta i—cho fann sa tha 'n t-sùil,—cho fuar sa tha 'n làmh, agus cairdean déurach nan seasamh timchioll, agus an deigh so uile tha e ag radh “is beannaichte na mairbh.” Smuainich mata co dhiu is tusa na Dia a ta ceart,—co bhios ceart fa dheireadh? O mata thoir fainear cho fáoin sa ta 'n sáoghal so—cho beag brìgh sa ta na churamaibh—

“ach cha’n eil an duine, cosmhuil ris na h-ainmhidhean a theid ’m mugha, a toirt fainear.” Seadh their clànn an Tighearna féin ag amana “is beannaichte na beòth-aibh.” Ach thoir fainear ge d’ is sona a bhi sealbhachadh an Tighearna an so—sìth a bhi agad ri Dia—a bhi lùbadh do ghluin aig cathair trocair—a bhi sìr thoirt suas iobairt mholaidh—a bhi rannsachadh fhocail—a bhi ’g eisdeachd ris—’bhi deanamh seirbhis do Dhia—a bhi gleachd—a ruith—a cogadh fo a bhrataich. Gidheadh, agus an deigh so gu léir, tha e ag radh “is beannaichte na màirbh.” Oir ma ’s sona bhi an tomhas a faicinn a ghnùis an so, cia mo gu mòr a bhi ’ga làn shealbhachadh an gloir,—ma ’s maith a bhi fàs air a ráon a bhos, nach mò na sinn, a bhi na thigh tasgaidh shuas—ma ’s maith t-acair a bhi ’n táobh a stigh do’n bhrat-roinn, nach fearr na sin, thu féin a bhi ànn—“far a bheil lànachd áoibhneis agus sùbhachas gu sìorruidh” (Salm xvi. 11). Mhottaich eadhon Iosa féin so—agus tha Dia ’ga ràdh. “Is beannaichte na màirbh a bhàsaicheas san Tighearn.”

2. Ach cha ’n iad na màirbh uile ach a chuid diubh a bhàsaicheas san Tighearn. Is mòr da rìreadh an aireamh do shluagh a tha bàsachadh. “Dh’ fhuadaich thu iad mar le sruth” (Sàlm xc. 5). Tha trì fichead mìle agus a deich a bàsachadh gach là—mar sin, ceud gach mionaid, agus mar sin tha fagus do neach ànns gach tiola a dol thairis o thiom a dh’ ionnsuidh sìorruidheachd. Tha uime sin an cinne-dáoine cosmhuil ri sruth, a ruith air an aghaidh sìos a dh’ ionnsuidh bith-bhuan-tachd. A’ bheil iad so uile beannaichte O cha ’n eil. Is beannaichte na màirbh a bhàsaiches ànns an Tighearn. Do ’n aireamh mhòr so thá gun stad a táomadh

air an aghaidh a dh' ionnsuidh bith-bhuantachd cha 'n eil ach ro bheag a chreid ann à Crìosd,—oir, “is cùmhann an dorus agus is aimh-leathain an t-slighe a tha treòrachadh a chum na beatha, agus is tearc iad a ta ag amas oirre” (Mat. vii. 14). Cha 'n iad na màirbh uile a ta beannaichte—cha 'n iad na màirbh a ta bàsachadh gun Chrìosd a tha beannaichte. Tha iadsan a dol gu bith-bhuantach, mi-náomha—gun mhaithanas. Fáodaidh an cairdean an cuirp a chuir 'an cisteachaibh-luidhe air an deagh mhaiseachadh—an ainmean a chuir an litricheibh airgid air an uachdar—luchd nan áodai-chean dubha a thoirt a dh' ionnsuidh an adhlacaidh—a chiste a chuir san uaigh—am foid is guirme a chuir os a cionn, agus clach-chuimhne a thogail air a h-uachdar ach an déighe so uile cha 'n eil ànn ach adhlacadh neach a th' air a dhìteadh gu sìorruidh—oir cha 'n urrainn dhuit “is beannaichte” a sgrìobhadh, far an do sgrìobh Dia, “is mallaichte.” “An ti a chreideas ànn cha dìtear e, ach an ti nach creid tha e air a dhìteadh a cheana” (Eoin iii. 18).

Thoir a nis fainear cìod a th' air fhilleadh ànns na braithraibh “ànns an Tighearn.”

1. Air tùs thà e air fhilleadh, gu' bheil iad so air an àonadh ris an Tighearn. Bha gach neach a tha beannaichte na bhàs, air tùs air iompachadh; fáodaidh nach taitinn so ri cuid, ach tha e fìor gidgeadh. Bha iad air an dùsgadh—air an toirt gu bhi faicinn an staid chàillte—gu bhi silleadh dhéur—gu bhi ag ùrnuigh agus aig iarraidh an Tighearna. Chumnaic iad nach b' urrainn siad iad féin fhìreanachadh—bha iad air an toirt a nìos agus an sin thainig Iosa am fagus dhoibh agus dh' fhoillsich se e féin doibh, mar aran na beatha, ag radh

riu, “an ti a thig am ionnsuidh cha tilg mi air chor-sam bith a mach e” (Eoin vi. 37). Chreid iad, agus rinn iad gàirdeachas ànn; a meas nan uile nithe mar chàll airson Chrìosd (Philip. iii. 8). Thug siad iad féin dha, agus b’e so tòiscachadh na cuise.

A chàirdean ionmhuinn an do thoisich an obair-so annaibh-sa? An deach’ ur n-ìompachadh,—an robh sibh air ur breith a ris, agus air bhur n-áonadh ri Chrìosd? Tha cuid ag radh cha ’n eil fhios agam. An e so a tha thu ’g radh,—ach na ’n robh thusa uair-cigin dheth d’ bheatha an cunnart bàthaidh,—seadh no ’n robh thu air do bhàthadh ach air do thoirt air d’ ais a ris gu beatha, bhiodh cuimhne agad air gu uair do bhàis,—agus cia mo gu mòr, na ’m biodh tu air do thoirt a dh’ ionnsuidh Chrìosd. Na ’m biodh tu dàll agus gu faigh-eadh tu do shealladh an déigh dhuit a thighinn gu h-inbhe duine, cha b’fhurasda dhuit a dhi-chuimhneachadh. Mar sin, ma thainig thu da rìreadh a dh’ ionnsuidh Chrìosd cha leig thu as da bheachd e, agus mar d’ thainig, gu cinnteach bàsaichidh tu ’na do pheacana, “Mar dean sibhse aithreachas sgriosair sibh uile mar an céudna” (Luke xiii. 3).

2. Anns an dara àit tha na briathran a filleadh annta sior-bhuanachadh. Cha ’n cil gach géug a sháoileas sibh àns an fhionan. Tha cuid a thuitcas dheth n’ chráibh ’n uair a tha gháoth àrd, do bhrìgh gu bheil iad grod. Mar sin ag am buairidh no géur-leanmhuinn, no dèuchainn, tuitidh iomadh cealgair air falbh—mar a chaidh mòran do ’dheisciobluibh Iosa air an ais, nach d’innich ni’s mo maille ris (Eòin vi. 66). Lean iad e, bha iad ag ùrnuigh maille ris, mhol iad e, ach chaidh iad air an ais, agus cha do ghluais iad ni’s mo maille ris.

Mar sinn ànn 'ar measg féin tha iomadh a tha mar gu'm biodh iad air an ìompachadh,—a tha gealltanach, ach a thuiteas air an ais, 'n uair a thig gèamhradh orra. Tha eagal orm gu bheil cuid air tuiteam air falbh cheana, agus mar sin, gu'n d'theid cuid eile na'n déigh. Cha bhi an leithide so beannaichte na'm bàs. Gu'n gleidheadh Dia mise o bhi aig leabaidh bais a chealgair! Bha mi aice, ach tha mi 'n dòchas nach bi gu brath tuilleadh. Cha 'n iad so a tha beannaichte na'm bàs. Cha 'n eil géug air bith air an dean an teine a leithid a ghréim sa nì è air na géugaibh groda. Smuainich cionnus a bhitheas tu air do phianadh, a cuimhneachadh gu'n do chaith thu do bheatha ag aideachadh a bhi na d' Chriòsduidh, agus gu'n do chàill thu do chothrom air a bhi mar sin d'a rìreadh! Ann an ifrinn bithidh do pheanas gu mòr air a mhèudachadh le fios a bhi agad air na nithe so agus gu 'n robh thu cho dlù do Chrìosd, agus gidheadh nach d'fhuair thu e. Uime sin is beannaichte iad a bhvanaicheas a dh'ionnsuidh na crìche,—nach tréig dòchas an t-soisgeil, agus an uair a ni cuid eile so, a their ris an “a Thighearna co dh'ionnsuidh a théid sinn!” Leanaidh iad so e tre mhi-chliu agus tre dheagh-chliu; agus mar is mo an cunnart, is ann is dluithe a ni iad gréim air. An ànn dhiubh so thusa? Fan ànn a dh'ionnsuidh na crìche, “gun a bhi air bhur n-atharrachadh o dhòchas an t-soisgeil” (Col. i. 23). Oir rinneadh sinne 'nar luchd-comhpairt do Chrìosd, ma chumas sinn toiseach ar muinghin gu daingean gus a chrìoch (Eabh. iii. 14). Eadhon ànn a ghleann dhorcha ni sibh gréim air. O thigibh ma ta mar a thainig sibh air tùs—cìontach, ga'r taice ris mar ar fireantachd—“a rinneadh na pheachadh air bhur son.” Is e so a bhi

bàsachadh ànns an Tighearna,—agus is e so a bhi sona.

III. *Anns an treas àit nochd aidh sinn C'arson a tha iad so beannaichte.*

1. Tha iad beannaichte a bhrìgh àm am bàis “a so a mach ars an Spiorad.” Bha àm géur-leanmhuinn na Papanachd a fagus—“a bha gu náoimh an Ti a’s àirde a chlàoidh” (Dan. vii. 25). Uime sin is beannaichte iadsan a bhios air an tabhairt air falbh o’n olc ri teachd. “Tha na dáoine tròcaireach air an toirt air falbh agus gun aon neach a tuigsinn gu bheil an t-ionracan air a thoirt air falbh o’n olc a ta ri teachd” (Isa lvii. 1). Agus is e so áon áobhar “gur e bhi maille ri Criosd, a’s ro-fheàrr,” oir cha’n eil a ghéur-leanmhuinn furasda a ghiulan. Ma bhios sinn air ar gairm gu fulang, bitheamaid gaisgeil air dhuinn fios a bhi againn, gu’n duaisichear iadsan uile a bheir buaidh (Taisb. ii. 3). Agus ma’s i toil Dé ar gairm mu’n d’tigh là na deuchainn, ro mhaith! “is beannaichte na màirbh a bhàsaicheas ànns an Tighearn a so a mach.” An déigh so, cha bhi géur-leanmhuinn ànn oir an sud is cairdean iad gu léir; gach áon a tilgeadh a chruin aig a chosaibh-san agus ag iarraidh le uile chridhe a bhi ’ga ghlòrachadh An sud cha bhi cònsàchadh,—no neach gu casgadh a’ chir air ar n-òran molaidh.

2. Tha iad beannaichte mar an céudna do bhrìgh gu faigh iad fois o’ n sáothair. An so tha am peacadh, Satan, agus naimhdeas an t-sáoghal a deanamh na h-uile ni na eallach. Tha cuid a chreidich ànn, agus tha an Diabhol a cathachadh riu gun sgur—a gnàth na sheasamh aig an làimh dheas a cuir ’nan aghaidh—cuir nan aghaidh ànn nan dleasdanasaidh,—ann nan ùr-

nuighibh—a'tilgeadh a shàighdibh teinnteach orra—'ga 'm buireadh gu peacanna gràineil a chuir an gnìomh air doigh 's gu bheil am beatha gu léir na h-eallach dhoibh. “Ach iadsan a bhàsaicheas ànns an Tighearn,” gheibh iad fois o'n sáothair. An sud sgairidh obair an Diabhoil, agus cha chuir fear casaid nam bràithrean dragh orra tuilleadh. “Cha bhi leòmhnan an sin ni mothig fiadh-bheathach mìlteach suas ànn; cha'n fhaighear an sin e, ach subhlaidh a mhuinntir sháorta ànn” (Isa. xxxv. 9). A ris tha mar an céudna droch cridhe—“an seann duine”—“corp a pheacadh,” na eallach trom do shluagh an Tighearna. An uair a dhùisgeas iad sa mhaduinn tha e mar thròm chudthrom orra. An uair bu mhiann leo ruith an slighibh an Tighearna tha iad so 'cuir bacaidh orra, agus 'n uair a dh'éireadh iad snas mar air sgiathaibh tha iad ga'n cumail fodha. “Och is duine truagh mi” (Romh. vii. 27). Ach “siubhal agus a bhi maille ri Criosd” (Philip. i. 23) 'se sin a bhi sàor uatha,—a bhi saor o chorp a bhàis—a bhi saor o'n fheòil—a bhi saor o gach eallach,—a bhi air ar lionadh leis an Spiorad, agus mar sin làn fhois fhaòtainn 'o ar sáothair. O mata nach sona iad a gheibh bàs ànns an Tighearna. Bithidh iad mar na h-aingle,—a là agus a dh'oidhch' deanamh seirbhis dha na theampull. Mar sin, chi sibh nach ànn o'n oibre ach o'n sáothair a gheibh iad fois. An sud cha bhi sáothair, ach fois—fois cha 'n ànn o 'n oibre, ach fois ànn an oibre—fois ànns an Tighearn agus ànn an seirbheis an Tighearna. Uime sin deanadh so thusa O chreidich deònach air a' dhol air falbh. Deauadh so nèamh ni's taitnichte,—an bàs ni's so-ghluhan dhuit. An sud gheibh thu fois. An sud bithidh lànachd do shòlas, an sud, bithidh subhachas a còmhachadh gu sìorruidh.

3. A rìs tha iad beannaichte do brìgh gu'n lean an oibre iad. An sud bithidh oibre maith a bh'air an deanamh an ainm Iosa air an duaiseachadh. Air a cheann-so thoir fainear trì nithe.

Cha deid an oibre air thoiseach orra. Cha 'n ann air an sgàth a ghabhair riu ach a mhàin air a sgàth-san ànns a bheil iad a bàsachadh.

Bithidh an droch oibre air am folach,—air an tilgeadh ànn an doimhneachdan a chuain—cha bhi tuilleadh iomradh orra.

Bithidh gach ni a rinn iad 'o ghràdh do Chrìosd air a dhuaisiachadh. Féudaidd nach bi cuimhne agad-sa orra, agus gu'n abair thu ris air an là ud, "c'uin a chunnaic sinn euslan thu, no am prìosan, agus a thainig sinn a d'ionnsuidh" (Matt. xxv. 39). Ach bithidh cuimhn' aige-san orra; "agus freagraidh an Rìgh agus their e riu, gu deimhin a ta mi ag radh ribh a mheud 's gu'n d'rinn sibh e do áon do na brath-raibh a's lugha agam-sa, rinn sibh dhomh-sa e" (40). Cha bhi urrad cùpan a dh' uisge fuar nach duaisich e.

Ambhaircibh mata ris an luach-sáothrach a chum a "bhi ga 'ar deanamh togarrach air siubhal."

IV. *Anns a cheathramh àit, faic ciod a lean (roinn 14, 15), "Chuir Iosa a steach a chorran agus bhuain e."*

1. Faic mata gu bheil e a tional a sguaban roimh 'n doinnean, mar a ni tuathanaich; mar sin air dhuit fhaicinn a tional a naoimh làn abuich, bi cinnteach gu bheil an doinnean am fagus.

2. Foghlaim mar an céudna gu bheil e ga'n tional 'an gràdh dhoibh. Uime sin "na bi fo bhròn eadhon mar dháoine eile, aig nach eil dòchas" (1 Tesal iv. 13). Tha iad air an tional gu uchd Iosa, far an dealraich iad mar a ghrian, ànn an rìoghachd an Athar.

SEARMOIN XXV.

AG CO-DHUNADH SABaid COMANACHAIDH.

“Ciod mo ghnothach-sa tuilleadh ri iodholaibh?”—Hos. xiv. 8.

THIGHEADH do gach neach a tha d'a rìreadh air áonadh ri Criosd, agus a dh'aidich an diugh e am fianuis dháoine, na briathran so a ghabhail agus a ràdh fa chomhair Dhé, ciod mo ghnothach-sa tuilleadh ri iodholaibh. Tha dà áobhar air an tabhairt.

I. *Ann's a chéud àit, gu'n do ghràdhaich Dia gu sáor thù.* (Rànn 4). Ma chreideas tu ànns an tì á dh'fhireanaicheas an duine mì-diadhaidh, measar do chreideamh mar fhireantachd (Romh. iv. 5). Am feadh a thainig thu gu Dia 'na d' d'ainm féin, bha thu ciontach, salach, gráineil na shealladh; bha beanntan do pheacaidh na'n luidhe air d'anam; ach O, gu m' a' beannaichte gu 'n robh an Spiorad a threòraich a chùim Iosa thu. Thainig thu gu òglach fireanach an Tighearna, tre eòlas air a dh'fhireanaicheas mòran do bhrìgh gu'n do ghiùlain è an éuceartan (Isa. liii. 11). Tha foluch air a chuir air do pheacaidh, cha'n eil Dia a' faicinn peacaidh annad, tha e 'gad ghràdhachadh gu sáor, tha fhearg air a pilleadh air salbh uait. Ciod uime sin do ghnothach-sa tuilleadh ri iodholaibh? Nach leòr gràdh Dhé dhuit? Is leòr leis an deadh mhnáoi ghràdhaichte, gràdh a firposda; cha 'n eil déigh aice air fear eile. Mar sin, ma thainig thusa a dh'ionnsuidh Chriosd, is e do Chruithfhear d'fhear-posda, agus is leòr a gháol dhuit; cha 'n iarr thu atharrach, oir tha slighe gu dol a steach agad gu

tobair sonais, sithe, agus náomhachaidh, agus uime sin, ciod do ghnothach-sa tuilleadh ri iodholaibh? O, ma tha do chridhe a snàmh ànn an cuan gaoil Dhé ànn an Criosd, cha 'n urrainn àite 'bhi ànn do iodholaibh.

II. *Annas an dara dìt, thig an Spiorad mar an drùchd a nuas air d'anam.* “Bithith mi mar an drùchd” (rann 5). Ma tha thu air an là-so air d'áonadh ri Criosd, thig an Spiorad a nuas mar an drùchd air d'anam. Nuair tha 'n sáoghal aig fois, gun urrad agus duilleag a gluasad, an sin, thig an drùchd a nuas gun sùil 'ga faicinn, gun chluas 'ga cluinntinn. Is ann mar so a thig an Spiorad orrasan a tha creidsinn. Air do'n chridhe a bhi ag fois ànn an Iosa, gun a bhi air fhaicinn no air a chluinntinn leis an t-sáoghal, thig an Spiorad, agus lionaidh e an t-anam a ta creidsinn, 'ga bheòthachadh agus 'ga athnuathachadh. Is e so a ghealladh. Sibhse a mhuinntir ionmhuinn a thag Dia anns an t-sáoghal so, tha sibh coltach ri rùsg Ghidioin, a bha fiuch am feadh a bha 'n talamh uile tioram. Is sibh fion-lios an fhiona-dheirg a tha e a coimhead agus aig uisgeachadh gach tiota—gu sàmnach, gu neo-fhaicsinneach, ach gidheadh gu cìnnteach. Cuimhnichidh gur-Spiorad Náomh e agus gu bheil Dia na Dhia éudmhor, —nach fuiling e do iodhol a bhi na theampull. Air do airc Dhé a bhi air a tabhairt d'a thigh Dhagoin, thuit an t-iodhol sìos fa comhair; agus cia mò gu mòr air do Spiorad an Tighearna a thighinn do thigh an anama', a thilgeas e a mach gach iodhal.

Air do Iosa dol do'n teampull fhuair e, “nan suidhe luchd reicidh cruaidh, agus chàorach, agus choluman, agus luchd malairt an airgid” (Eoin ii. 14). Agus air deanamh sgiùrsair dha do chòrdaibh cáola, dh'fhuadaich

e mach as an teampull iad uile. Mar sin 'n uair a thig an Spioraid do'n anam fuadaichidh e luchd reicidh, agus ma fhuair thusa e, bithidh tu ag ràdh 'na do chridhe, à Thighearn thoir air falbh na nithe sin. Ciod mo gnothaich-sa tuilleadh ri ìodholaibh? Is iad cuid do na h-ìodholaibh a bhios air an tilgeadh air falbh,—

1. *Féin-fhìreantachd*.—So agad an t-ìodhol a's mò a th'anns a chridhe—an t-ìodhol a's taitniche leis an duine, agus is mo 'tha Dia a fuathachadh. A chàirdean ionmhuinn, bithidh sibh à sior dhol air bhur n-ais a dh'ionnsuidh an ìodhoil so. Tha sibh a sior oidhirp-eachadh a bhi ni-eigin annaibh féin,—agus fabhar Dhé a chosnadh le bhi gabhail bhur leith-sgeul, no 'g amhare ri bhur n-ath-leasachadh, bhur deòir, bhur n-àrnuigh-ean—no le bhi 'g amhare ri bhur gràsan, no ri obair a Spioraid ànn bhur cridheachaibh. Bitlibh air bhur faicill o Chriosdaibh bréige. Deanaibh bhur n-uile dhìchil gu bhi náomh, ach na deanaibh Criosd dheth so. The Dia a fuathachadh ìodhal na féin-fhìreantachd, do bhrìgh gu bheil e gabhail àite Chriosd agus a suidhe air a rìgh-chathair. Mar is e 'bhi 'g áoradh do'n òigh Muire, an t-ìodhal-áoradh is miosa t'ann is i 'n fhéin-fhìreantachd an t-ìodhal is mo a ta Dia a'fuathachadh, oir tha e suidhe air rìgh-chathair Chriosd. Tilgibh sìos e, agus no togadh se e féin gu bràth. Tha e cosmhail ris an Ìomhaigh a chuir Manaseli ànn an ionad bu rònáimhe. Air do Mhanasch, tighinn air ais na dhuine nuadh gu Ierusalem, nach e 'chéud ni a dhéanadh e, a dhol do'n teampull agus a cheart Ìomhaigh-so a ghlacadh, a thoirt a nuas bha rìgh-chathair Dhé agus a bhriseadh na bhloighdibh. Dean thusa so mar an céudna. Ma mhothaich thu gràdh Dhé tre fhìreantachd as

engmhais oibre, ciod an gnothach a th'agad ris an iodhol-so?

2. *Peacaidhean a tha ro thaitneach.*—Cha 'n eil neach gun a pheacaidhean taitneach a bhi aige. 'S fada 'chum iad thu o 'n Tighearn Iosa. Dh'aidich thu 'n diugh, gu bheil thu deònach air cùl a chuir riu gu léir, air sgàth Chrìosd. Rach dhachaibh agus ìoc do bhoidean. An déigh na càisge a ghleidh iad, an làthaibh Hescsiah, agus aig an do shealbhaich iad a leithid a thomhas do ghaol Dhe, air dhoibh pilltinn dhachaidh, “bhris cloinn Israeil na dealbhan, agus gheàrr iad sìos na doireachan, gus an do sgrios iad gu tur iad.” Dean thusa mar an céudna. Bris sìos ìodhoil do theaghlach,—cleachd-aidhean mi-naomha a tha air fàs ànn do theaghlach. Tilg sìos ìodhail dhiomhair do chridhe. No fàg fiu áon. Cuimhnich gu'n d'thug áon Achan ànn an càmpa Israeil, trioblaid orra, agus gu'n do bhuailleadh iad roimh 'n naimhdean. Mar sin fáodaidh áon iodhol 'na da chridhe-sa mòran trioblaid a thoirt ort. Cuir Achan gu bàs ma's maith leat a dhol air adhairt san t'-slighe le gàirdeachas. Ma bheir do làmh dheis oìlbheum dhuit gearr dhìot i; ciod do ghnathach-sa tuilleadh ri iodholaibh.

3. *Gràdh neo-cheadaichte.*—Cha'n eile frèumh eile a tha giùlain ni 's mo do thoradh a pheacaidh agus na tìnaighe, no a cheart ni-so. Féuch cia méud an tonhas do cheòl, agus do bhàrdachd ar dùcha a ch'air an gnàthachadh gu áoradh a thoirt 'a dh'iodholaibh! O mo chairdean, cia lion neach a tha toirt áoraidh do mhìr creadha, a bhios gu gearr air itheadh suas le cnuimhibh. O chairdean an do mhothaich sibh gràdh Chrìosd? An do mhothaich sibh gáthan tlà a gháoil a dealradh gu

milis ò steach air an anam? An do shil drùchd a Spioraid oirbh? Cionnus uime sin a ghràdhaicheas sibh áon a tha falamh do ghràs an Tighearna. Cìod ur gnothach-sa tuilleadh ri ìodholaibh. A mhuinntir òga, na smuainichibh ach le gràin, air a bhi pòsda ri neach neo-iompaichte “Na cuing-cheanglair gu neo-chothromach sibh maille ri mi chreidich” (2 Cor. vi. 14). Pòsaibh ànns an Tighearn, air neo is pòsadh toirmisgte e. Fàodaidh nach bi áon air thalamh a bhios gu stad a chuir air, agus gu’m bi cairdean talmhaidh toilichte, agus cuideachd na bainnse, làn gear is suilbhearachd; ach tha Dia na aghaidh. Ach tha thu ’g radh, nach fáod gràdh laghail a bhi ànn? Tha mi ’g aideachadh gu ’m fáod, ach thoir an aire, nach bi a chuspair na ìodhal agad. Tha mi creidsinn gur iad is sonadh, a tha beò amhàin airson siorruidheachd, agus aig nach eil cuspair talmhuidh air bith, a tha tarruing an cridhe o Chrìosd. Tha an aimsir goirid sna bheil ri teachd, ionnas faráon gu’m bi iadsan aig am bheil mnái mar nach biodh mnái aca” (1 Cor. vii. 29). Cìod uime sin mo ghnòthach-sa ri ìodholaibh?

4. *Ministearan*.—Tha iomadh áobhar agaibh a’ bhi gràdhachadh Mhinistearan agus mòr mheas a bhi agaibh orra airson an sáothrach. Tha gràdh aca-sa dhuibhse. Tha iad ri faire os ceann bhur n-anama, mar dhréam a bheir cùnnas. Tha iad ga ’r giùlain air an cridheach-aibh. Tha iad ri sáothair oirbh, gus am bi Crìosd air a dheilbh annaibh mar nhòchas na glòire. Tha iad ga’n caitheamh féin as ur leth, agus gu minig a fulang iomadh buairidh agus cruaidh-ghleachd air bhur son.

Is aithriche ànns an Tighearn cuid dhiubh,—dainh náomh, nach bi gu bráth air a briseadh. Agus uime sin

tha deadh áobhar agaibh bhur n-aithriche ànns an Tighearn a ghràdhachadh,—ach O na deanaibh ìodhoil diubh. Iadsan a rinn áoradh do Phòl, is iad a cheart shluagh a chlach e. O is e mo mhiann sibh a bhi 'n diugh air bhur toirt cho dlù do Chrìosd, agus cho mòr fo bhuidh a ghràidh, agus a Spioraid, agus nach dean sibh uail ni's mo a duine! Oir ciod e bhur gnothach-sa tuilleadh ri ìodholaibh.

5. *Sòlasan sàoghalta.* Is ìodhal ro fheallsach ia so, leis a'bheil na mìltean air an dalladh—"aig am beil bàrrachd gràidh do shàimh, na tha aca do Dhia" (2 Tim. iii, 4). Ciod do ghnòthaich-sa ri a leithid so a dh'ìodhol? Aig amana gheibhear an t-ìodhol-so air a chuir suas ànns an tigh-chluiche. Aig amana eile gheibhear e ànns an tigh-òsda, far am faighear a luchd áoraidh misgeach tuainealach, a seinn molaidh dha. Ciod bhur gnothach-sa ri 'n leithide? Bheil gràdh Dhé annaibh; bheil Spioraid Chrìosd agaibh? cionnus mata a 's urrainn sibh dol do 'n tigh chluiche, no do 'n tigh-òil. Ciod! an urrainn Spiorad Dé a bhi maille ri óranaibh drabusda an tigh-chluiche, no maille ri aiteas báoth buaireasach, tigh-namisce? Mo nàire gu'n abradh, no gu smuainicheadh tu a leithid! Treigibh iad mo chairdean gràdhach—"àitean comhnuidh dheamhain, prìosan do gach spiorad neòghlan ionadaibh cumail do gach eun neòghlan, agus fuathmhor" (Taisb. xviii. 2). Na rachaibh thar an stars-naichibh gu bràth. Agus ciod a their mi mu chluich air chairtean—mu dhisnean—mu dhànnsa? Their ma tha thusa ga 'n gràdhachadh, nach do bhlais thu fathast air sòlasaibh an duine nuaidh. Oir mu mhothaich thu gràdh Dhé agus gràdh a Spioraid, gu cinnteach cha chuir thu doilgheas air, le fáoineas chairtean, no dhisnean.

Ciod a their mi ri conaltradh áotrum—ri gobaireachd, agus ceilidheachd gun bhrìgh, gun treibhdhireas? Cha chan, ach gur iad is sona d'a theaghlach an Tighearna, aig nach eile áon chuid toil, na tiom, airson an leithide. Agus cha 'n eil mi creidsinn far a bheil mòran do na cleachdaidhean so, gu bheil mòran do Spiorad an Tighearna. Ciod a their mi mu uidheam. Fluair boirionnach òg a bha creidsinu ànns an Tighearn tairgse do bhlàthan airson a fuilte. Cha ghabhadh i iad, agus 'ge d'a chuireadh ìompaidh oirre, gidheadh dhiùlt i iad. 'Carson arsa an neach a thairg iad, a tha thu ga 'n diùltadh? O ars' ise, cionnus a chuireas mise ròsan air mo cheànn, agus gu'n robh an sgitheach air a li-iathadh mu cheànn mo Shlanuighear? Tha gàirdeachas an Tighearna cho milis, agus an coimeas ris gu bheil gach gàirdeachas eile gun bheatha, gun bhlas. "Na làimh chli, tha sàoi bhreas agus urram, 'na làimh dheas, sàoghal fada. Is sligheanna sùbhachais a shligheanna-san." Ciod nime sin mo ghnothach-sa tuilleadh ri ìodholaibh.

6. *Airgeod.* A chairdean gràdhach mu mhothaich sibh gràdh Dhé, an drùchd nèamhaidh féumaidh sibh an t-ìodhol-so a thilgeadh sìos. Cha 'n fhàod sibh airgeod a ghràdhachadh, ach an tuilleadh fiadhluidheachd a ghnàthachadh. Thugaibh tuilleadh do na bochdan. An ti a ghabhas truas do'n bhoichd, bheir e air iasachd do'n Tighearn (Gnath. xix. 17). A mhéud 's gu'n d' rinn sibh e do áon do na braithrean a's lugha agam-sa, rinn sibh dhomh-sa e (Mat. xxv. 40). Togaibh tuilleadh eaglaisean. Gu m' á beannaichte gu'n robh Dia, airson na th' air a dheanamh a cheana, ach, féumaidh sibh mòran tuillidh a dhèanamh. Tha fathast urrad a shluagh ànns a sgìreachd so, nach eil a dol do thigh-

áoraidh air bith, agus a lionadh eaglais eile làn. Féumaidh sibh tuilleadh a thoirt, gus an soisgeil a chuir a dh'ionnsuidh nan Iudhach, agus nan cinneach. Cionnus a's urrainn sibh ar n-airgeod a chumail le a leithid do dhéigh, agus na milltean a bàsachadh na 'm peacaidhean? Sibhse 'tha toirt deich, féumaidh sibh céudan a thoirt. Sibhse 'tha bochd, dèanaibh na dh'fháodas sibh. Cuimhnichibh air Muire, agus air a bhantrach bhochd. Seadh thugamaid an deachamh do 'n Tighearna. "Is comasach Dia air gach gràs a dheanamh ro phailte dhuibhse, chum air dhuibh ànns gach uile ni, làn leòr a bhi agaibh a ghnàth, gum biodh sibh pailte, chum gach deadh oibre" (2 Cor. ix. 8).

6. *Eagal duine.* Iodhol gruamach,—fuilteach. Is iomadh anam a shluig e, agus a shaltair e sìos a dh'ifrinn! Tha e làn fuath do dheisciobuil Chrìosd. Tha e làn "fanaid luchd an Spors'." Tilg sìos e. Tha e a cumail cuid dhibh o ùrnuigh uaigneach,—cuid eile o áoradh a chumail ànns an teaghlach—cuid eil o dhol a dh'ionnsuidh a mhinistear mu chor an amana; agus cuid eile o Chrìosd aideachadh gu follaiseach. Sibhse a fhuair Spìorad Dhé agus a mhothaich a ghràdh, O tilgidh sìos an t-ìodhol-so. Brisibh na bhloighdean e. Carson a chuireadh duine bàsmhor eagal ort? Na biodh eagal ort a chnuinn Iacoib, Ciod do ghnòthaich-sa tuilleadh ri ìodholaibh?

"Mo bhraithre gràdhach, agus air a bheil mo dheidh," is e dùrachd mo chridhe, sibh a bhi na 'r sluagh náomh. Cia cho fada sa dh'fháodas mi a bhi fathast ànn bhuir measg, aig Dia amhàin tha fios; ach ma bheir e slàinte agus neart dhomh, bheir mi, mi féin gu toileach dha, ànn an sáothair an t-soisgeil. Air mu shon féin, cha 'n

eil déigh agam air socair no sáibhreas, no ni air bith a's urrainn an sáoghal a thoirt. Cheannaich e mi, agus uime sin is leis-san mi gu h-iomlan. Thigibh mata, agus thugaibh sibh féin do'n Tighearn maille riumsa. Ceanglaibh sibh féin ri ádharcaibh àltair Dhé. Chaith sinn gu leòr do ur n-ùine ànn an seirbhis an t-sáoghail, an Diabhoil, agus a pheacaidh. Thugamaid sinn féin a nis do Chrìosd. 'Bheil sibh deònach? Tog fianuis O Thighearna; séulaich air nèamh e; sgriobh n'-ad leabhar e. Togaibh fianuis aingle, a dhiobhlan, a sháoghail; toghaibh fianuis a ghrian agus a gheallach,—togaibh fianuis a chlachan, agus fhiodh,—tog fianuis Iosa, Uain Dè! Is leatsa sinn a nis, is leatsa sinn gu brath. Ciod ar gnothach-ne tuilleadh ri ìodholaibh!

SEARMOIN XXVI.

AN RIGH-CHATHAIR MHOR, AGUS GHEAL.

“Agus chunuaic mi righ-chathair mhòr agus gheal, agus an ti a shuidh oirre, neach d' an do theich nèamh agus talamh o a ghnùis agus cha d' fhuaradh àite dhoibh.

“Agus chunnaic mi na màirbh beag agus mor nan seasamh am fianuis Dé, agus dh' fhosgladh na leabhraichean agus dh' fhosgladh leabhar eile eadhon leabhar na beatha, agus thugadh breith air na màirbh as na nithe sin a bha sgriobhte 'sna leabhraichibh a reir an gnìomharra.

“Agus thug an fhairge uaipè na màirbh a bha innte agus thug am bàs agus an uaigh uatha na màirbh a bha ànnta, agus thugadh breith orra gach áon a reir a ghnìomharra.

“Agus thilgeadh am bàs agus ifrinn do'n loch theine is e so an dara bàs.

“Agus ge b’e air bith nach d’ fhuaradh sgrìobhte ànn an leabhar, na beatha, thilgeadh e san loch theine.”—TAISB. xx. 11-15.

I. *An Rìghh-Chaithir agus am Breitheamh.*

An Rìghh-Chathair.—1. *Mòr.*—Do bhrìgh gu’n seas a leithid aireamh a’ dh’ aiream mhòr fa’ comhair; do bhrìgh gu’n suidh a leithid do Shlànuighear mòr ana; agus do bhrìgh gu’ m bi’ bhìnn a bheirear na binn shìorruidh.

2. *Geal.*—Do bhrìgh cho naomh, agus cho cheart sa ta’ m breitheamh. Bithidh a cheartas aithnichte ànn a bhi dìteadh, agus ànn a bhi sàoradh. Cha ghabh smal, cuir air.

Am Breitheamh.—Criosd féin.

1. Do bhrìgh gur e Mac an duine; agus gur aithne dha na h-uile nithe (Eoin v. 22-27).

2. Mar dhuais a sháothrach (Philip. ii).

3. A chum comhfhurtachd d’a shluagh.

4. Agus a chum àmhluidh dhoibhsan a tà gun Chrìosd.

Fòghluimibh.—1. A bhi ’g ullachadh air a shon. 2. A dhol gu cathair gràis. 3. A bhi cùramach mu anam-aibh a chéile.

II. *Anns an dara àit tha againn an so iadsan air an toirear breith.*

1. Na h-uile. Na màirbh beag agus mòr; muinntir do na h-uile inbhe agus staid; riaghlairean, agus ìochdaranan; pàrantan, agus clànn; ministearan agus pobull. Cha bhi neach cho àrd ’s nach ruigear, air no cho ìosal ’s nach glacair e.

2. As gach àit;—an uaigh, an fhàirge, am bàs, agus ifrinn.

3. Seasaidh na h-uile maille ri chéile (Philip. iv. 1, 1 Tes. ii.).

4. Fo chomhair Dhé.

5. *Féumaidh* iad a bhi air an nochdadh (Eoin v.).

III. *Bithidh na leábhraichean air am fosgladh.*

1. *Leábhar na cuimhne*.—(Mal. iii., Salm. lvi.)—

Briathran, smuaintean, agus gnìomharra. Peacanna a bh'air an dèanamh ànns a chridhe, no ànns an uaigheas; braid agus neòghloine uaigheach; peacaidh a bh'air air an dichuimhneachadh.

Oibre mhaith nan náomh; cùpan a dh' uisge fuar; oladh chubhraidh Mhoire; cha 'n ànn a réir coltais no aideachaidh, no beachd dháoine do d' tháobh, no a réir do bheachd fein, ach a réir d'oibre.

2. Am Biobull.—(Eòin xii. 48.)—An lagh; agus an soisgeul. A réir an lagha, agus a réir an t-soisgeul; cha 'n ànn a réir do bheachd-sa, no beachd chaich. Bheir dáoine breith mar dháoine—a coimeas neach ri neach. No a reir am beachd féin.

3. *Leábhar na beatha*.—A nochdadh gu bheil a rùntan sìorruidh air an coimhlionadh. A nochdadh mar an céudna, ciod an tobar o bheil slàinte gach neach a sruthadh.

IV. *A bhinn.*

1. Tha so a nochdadh e'arson nach eil Dia a deanamh dìoghaltais air bàll—do bhrìgh gu'n do shonruich e là, ànns an toir e breith air an t-sáoghal, leis an duine sin a dh'òrduich e.

2. Tha e nochdadh cho aimideach 'sa tha peacaidh uaigheach.

3. Deanaibh aithreachas. “Tha Dia ag aithne do na h-uile dháoine anns gach àit, aithreachas a dhèanamh, do bhrìgh gu'n do shònruich e là ànns an toir e breith air an t-sáoghal tre Iosa Crìosd.”—(Gnìomh. xvii. 31.)

SEARMOIN XXVII.

AMHAIRC RI CRIOSD A CHEUSADH.

AIG AM COMANACHAIDH.

“Agus dòirtidh mi a mach air tigh Dhaibhidh, agus air luchd-àiteachaidh Ierusalem spiorad nan gràs agus nan athchuingean, agus amhaircidh iad airsan a lot iad agus ni iad cáoidh air a shon, mar a cháoidheas duine airson áon ghin mic, agus bithidh iad an doilghios air a shon, mar dhoilghios airson céud-ghin.”—SECHAR. xii. 10.

“Anns an là sin, bithidh tobar air fhosgladh do thigh Dhaibhidh agus do luchd àiteachaidh Ierusalem, airson peacaidh agus airson neò-ghloine.”—SECHAR. xiii. 1.

THA cùntas againn ànns na briathran so, air ìompachadh nan Iùdhach—a bhitheas do’n t-sáoghal mar bheatha o na màirbh. Ach is ànn le gràs Dé a tha neach air bith air ìompachadh—agus is e ìompachadh an obair is glòrmhora a ta Dia a deanamh. Bha cruthachadh na gréine na h-obair ghlòrmhor. Is iongantach an t-atharrachadh a ni ’n t-earrach—air do Dhia snuagh a chuir leis, air gach luibh ’s gach cráoibh, ga’n comhdach le duilleach uaine agus le blàthaibh. Ach is iongantaiche gu mòr na so ìompachadh an anama! Ann an ìompachadh tha solus air a cruthachadh a dhealraicheas tre linntibh na bith-bhuantachd; earrach an déigh nach tig gèamhradh—agus cráobh air a suidheachadh a bhitheas gu sìorruidh a tighinn fo bhlàth ann am Pharras Dé.

I. *Air tùs thoir fainear co a dh’ìompaicheas—gur e Crìosd.*” Dòirtidh mi a mach air tigh Dhaibhidh, agus air luchd àiteachaidh Ierusalem Spiorad nan gràs agus nan athchuingean, agus amhaircidh iad airsan a lot iad.” Tha an Spiorad Náomh a tighinn o’n cheart áon, a bha air a lot leis na tairngnean air a chrànn mhallaichte.

Tha e fìor gu bheil an Spiorad Náomh ànns an Athair. Tha Iosa féin ag ràdh gu bheil e a tighinn a mach o'n Athair; agus ann an 2 Cor. ii. 11, tha e air a ràdh gu bheil e ànn an Dia mar a ta an t-anam ànns an duine, agus mar sin, a còmhachadh o shìorruidheachd ànns an Athair, agus anns a Mhac. Gidheadh tha e fìor gu'n d'thugadh an Spiorad do Chrìosd leis an Athair. "Oir, b'e deagh thoil an Athar gu'n còmhnuicheadh gach uile ìomlanachd ànnsan" (Col. i. 19). Fhuair e tìodhlac an Spioraid mar dhuais oibre; agus tha e freagarrach gu'm biodh an Spiorad aigesan a bhàsaich a chum a thoirt do'n tì is àill leis, agus uime sin thubhairt e 'na chòmhradh deireannach r'a dheisciobluibh, "cuiridh mi èsan do 'ur n-ionnsuidh. Agus an uair a thig èsan, bheir e dearbh-shoilleireachd do'n t-sàoghal mu pheacadh" (Eoin xvi. 8).

1. Tha so a nochdadh dhoibhsan a th'air an dùsgadh, co uaith a tha dearbhaidhean air peacadh a sruthadh. A bheil áon air bith an so air a dhùsgadh gu curam-anama? Bha thu mata air do throimh-lot, le saighead dearbhaidh-peacaidh. Féuch thainig an t-saighead, o làimh Chrìosd. Is e Crìosd a thug a bhlog-saighead i. Is e Crìosd a bhual a dh'ionnsuidh do chridhe i. Tha fuil a laimh orra oir thainig i o laimh a gháoil—o 'n laimh a bha air a tàirngeachadh ris a, chrànn. Gabh so mata mar dhearbhadh gu bheil Crìosd aig iarraidh do thearnadh. Tha e nis a' buntuin riut. Na pill uaith, na tarruing air ais an t-saighead. Na leighis an lot gu fasdharsach. Rach d'a ionnsuidh féin, agus a cheart lamh a lot thu slànuichidh i thu. "O Thighearn mar a faigh mise leigheas uait féin, deònaich nach faigh mi sìth o' ni, na o' neach air bith eile."

2. *Air dhuìt dream eile fhaicinn air an lot mar so, buinidh e dhuìt làmh Chrìosd aideachadh ànns a chruis.* Bheir cuid a ghlòir a bhuineas dhasan, do Mhinistear. Tha eas-urram mar so air a chuir air Emanuel beannaichte! Bha e air a ràdh mu Ralph agus Ebeneser Erschine, gu'n do chùm Dia ànn an tomhas mòr, air ais am beannachadh o 'n sàothair, do bhrìgh gu'n robh iad cho àrd 's nach faiceadh am pobull Crìosd os an ceann. Tha beagan de so nar measg féin. Gu'n robh an Tighearn a teagaisg dhuibh a bhi 'g amharc os-ceann Mhinisteiribh ris an Fhear-sháoradh ghlòrmhor, a tha 'marcachd air an each gheal—a tilgeadh a mach sìghdean a gheurmhothachaidh!

3. *Bi 'g ùrnuigh ri Crìosd gu'n dean e so.* Ma dhoirt-eas e a mach an Spiorad, co a bhacas e? Cha 'n eil teagamh agam nach eil cuid dhibh a thainig an so an duigh, nach tigeadh idir na 'm biodh sibh an duil gu'n ìompaicheadh Crìosd bhur n-anama. Tha eagal orm gu bheil cuid dhibh an so, dhùin bhur suilean, agus a "dhruid bhur cluasan, agus a rinn bhur cridhe reamhar, air eagal gu'm biodh sibh air bhur n-ìompachadh, agus gu'n slànuicheadh Crìosd sibh." Is gràin dhuibh na deòir, a tha iadsan a ta creidsinn ann, a sìleadh, na h-urnuighean a tha iadsan a cuir suas; agus an irioslachd. Ach ma dhoirteas Crìosd a mach an Spiorad air an là-so, bithidh-sibhse eádhon, air bhur taiseachadh—bithidh eádhon sibhse air bhur leaghadh, agus air bhur toirt gu bhi ag ràdh, "cìod is coir dhomh a dheanamh chum gu'n tèarnar mi" (Gnìomh. xvi. 30).

Anns na h-amana ànns nach eil Crìosd a dortadh a mach a Spioraid, cha bhi ach beag do thoradh a lean-tuinn sàothair Mhinisteirean. Tha iad mar gu'm biodh

iad a labhairt ris a ghàoth, no ri tonna na fairge. Ach air do Chrìosd éiridh o rìgh-chathair, agus a Spiorad a dhortadh a nuas, an sin bithidh na meadhoinnean is anfhuinne cumhachdach, agus, “cha bhi ’m focal ann am focal amhàin.” Bu lag an claidheamh cnàimh-pierceil na h-asail gu daoine a thoirt fo chìs leis; gidheadh ann an laimh Shamsoin, bha e cumhachdach. Mharbh e mìle fear leis. Bu lag am bàll-airm crann-tabhuill, gu cuir an aghaidh famhair leis, agus gidheadh leis a bhàll-airm so, thilg Daibhidh clach leis an d’thug e air tuiteam sìos a dh’ionnsuidh na talmhainn. O bithibh ag ùrnuigh gu’m bi an crann-tabhuill agus a chlach, an diugh an laimh an tì air an robh Daibhidh na shàmhla—gus an drùidh am focal air crìtheachaibh cruaidh dhaoine, agus mar sin gu’m bi eàdhon gaisgich ann an seirbhis a pheacaidh air an toirt a dh’ionnsuidh an duslaich. O tha cagal orm, gu bheil mòran dhibh armaichte o mhullach ar cinn gu bónn ar coise, an aghaidh focail Dé. Fàodaidh gu bheil cuid a magadh; ach O seallaibh suas a mhuinntir ionmhuinn ri gairdean Emanueil, tha èsan comasach air an neach is àirde nar measg isleachadh. Tarraibh air, gu’n doirteadh e a mach a Spiorad. Tha mi creidsinn gu’m fàod fìor obair gràis toiseachadh ann am baile, a’m a freagradh ùrnuigh áon do phobull an Tigh-earna. Na’m biodh daoine nar measg cosmhuil ri Noah, Iob, agus Daniel, dh’fhàomaid frasan do ghràs Dé fhàotainn.

II. *Ann an dara àit bheir sibh faicear gu bheil Crìosd ag iompachadh leis an Spiorad.*

1. *Spiorad nan gràs.* Is e Spiorad nan gràs e, do bhrìgh gu bheil a theachd a dh’ionnsuidh an anama, agus gach nì a ta e deanamh anns an anam o shàor

ghràs. Air dha teachd do 'n anam air tùs, cha'n eil a fáotainn dad ànn a tha 'ga thàladh. Tha e 'ga fháotainn mar na cnàmhan tioram ànn an gleann an taisbeanaidh—gun sgiamh, gun bheò-iarrtus air bith. Cha 'n eil na's mò do mhaise ànns an duine gu nàdurra, na tha ànn an cnàmhan duine màrbh, no na's mo do iarrtus airson gràis na tha ànn an ciosaiche. Seadh 's ànn a tha gach ni ànn a tha gràineachadh a' Spioraid. Tha èsan náomh; ach ànns a chridhe cha 'n eil e a fáotainn ach truàillidheachd—agus anamiannan fuath-thoilltinn-each. Tha èsan làn gràidh, ach anns a chridhe cha 'n eil e a fáotainn ach ceannairc agus fuath. Tha e na Spiorad éudmhor, ach ànns a chridhe cha 'n eil e fáotainn ach iodhail, agus ìodhol-áoradh. Tha mi mar gu'm bithinn a' cluinntinn a' Spioraid ag ràdh mu thimchioll cuid agaibh, "carson a thiginn-sa a dh' ionnsuidh an anama-so; cha 'n eil e 'g iarraidh gu'n iompaichinn-sa e. Is àill leis a bhi mar a ta e. Is roghnaiche leis a bhi beò da anamiannaibh féin; agus carson uime sin a chuirinn trioblaid air? Leigidh mi leis. Stad stad a Spioraid bheannaichte! Thig, cha'n ann a chionn gu' bheil iadsan 'ga d' iarraidh, ach a chionn gu bheil thu gràsmhor. Thig agus duiag suas na cnàmhan tioram-so, chum gu'n gairm iad air ainm an Tighearna."

Tha fhois aig cuid a tha ga m' eisdeachd gur ànn mar so a thainig e do'n ionnsuidh, gu'n d' fhuair e nan ceannaircich iad, ach gu'n d' rinn e clànn umbail dhiubh. Carson mata, nach iompaicheadh e neach air bith cile, agus gu'n d' aom e do chridhe-sa! Tha cuid 'nar measg, agus thug dáoine thairis iad, air dhoibh a bhi beò fada ànns a pheacadh—o chionn fhada a brath an Tighearna. Gidheadh na cailleamaid ar dòchas

eadhon dhiubhsan! Is Spiorad sáor an Spiorad, agus thoir thusa uime sin, anam bhoichd, cuireadh dha a theachd a'd' ionnsuidh.

2. *Spiorad nan athchuingean*—do bhrìgh gu bheil e a teagaisg dhuinn a bhi a'-g ùrnuigh. Is gànn is urrainn sinn a radh mu 'n duine gu nadurra, gu bheil e 'g urnuigh idir. Tha coslas ùrnuigh aige, agus gairmidh e air Dia aig am trioblaid—ach “an gairm e air Dia gach àm” (Iob xxvii. 10). Cha 'n urrain anam a th' air a dhùsgadh a bhi toilichte le coslas ùrnuigh; agus mar sin air do 'n Spiorad teachd, cuiridh ean duine a dh'ùrnuigh d'a rìreadh. Chuir e Manaseh a dh' urnuigh. An làithibh òige lub e a ghlùn gu tric, aig glùn Athar diadhaidh; agus lub e a ghlùn mar an ceudna do ìodhol-aibh—seadh do dhiabhoil, ach a nis air dò n' Spiorad teachd, tha e ag urnuigh d'a rìreadh. Chuir e Pol féin a dh'urnuigh. Gun teagamh bha e 'g urnuigh aig cosaibh Ghamàlieil; agus ànns an t-Sionagog, agus ànns na sràidibh, “chum gu 'm faigheadh e glòir o dháoine.” Ach a nis, air dha a bhi air a dhùsgadh le Spiorad Dhé, “*féuch tha e ag ùrnuigh.*”

An do theagaisgeadh dhuit ùrnuigh a dheanamh le Spiorad an Tighearna? Bha thu 'g ùrnuigh roimhe-so air sgàth coslais—no do dh'-iolaibh,—ach an do chuireadh gu cathair tròcair thu leis an Spiorad Náomh? Ma thachair so, bi cinnteach gu'n do thòisich e obair 'na do chridhe. Ach mur do chuir,—mur eil thu air do chuir leis an Spiorad a dh'ionnsuidh na h-uaigneis, bi cinnteach gu 'm bheil thu fathast “ann an domblas na seirbhe, agus fo chuibhreach na h-éucorach” (Gnìomh. vii. 23). Tha anam gun ùrnuigh, na anam neo-lomp-aichte—agus ro dhlù do 'bhi air a losgadh. Loisgidh

cuid do dh'fhiodh, ni's ealamh na cuid eile. Tha cuid do dh'fhiodh uaine agus cha ghabh e teine cho ealamh; ach glacadh mìr tioram, teine gle ealamh. Tha anmanan gun ùrnuigh mar fhisdh tioram—tha iad ullamh airson an losgaidh.

II. *Ann an treas àit, thoir fainear co ris a tha 'n t-anam ag amharc, air dha a bhi air iompachadh.*—“Amhaircidh iad airsan a lot iad.” Ma tha Spiorad Dhé ag oibreachadh ànns a chridhe; bheir se e gu bhi 'g amharc ri Crìosd air a chéusadh; agus mar sin ge b'e ionad ànns a bheil e, is e so an cuspair air a bheil a shuil suidhichte. B'fheàrr le Sàtan neach, a dh'amharc táobh air bith eile, na ri Crìosd. Tha iompachadh fallsa ànn. Ag amana tha Sàtan féin, a cur seòrsa cùraim air muinntir mo chor an anama, agus cuiridh e iad a dh'ionnsuidh Mbinisteirean—dh'ionnsuidh leabhraichean—a dh'ionnsuidh choineamhean no dhleasan gu bhi foiseachadh ànnta. Leigidh e leo amharc ri ni air bith, na foiseachadh ann ann an ni air bith, ach ann an “crànn-céusaidh Chrìosd.” Is e an soisgeul,—soisgeul glòrmhor Chrìosd, an áon ni a tha a 'folach. Ach air do n' Spiorad Náomh teachd, cha leig èsan leis an anam amharc ri ni air bith ach ri Crìosd, agus èsan na áonar—Crìosd agus esan air a chéusadh.

Ciod a tha anam, a ta mar so air a dhùsgadh, a faicinn ànns an t-sealladh-so?

1. *Tha e faicinn gu 'n do lot e Mac Dhé le pheacaidh.*—Tha so a toirt beachd eagalach dha air mòr olcas a pheacaidh. Cha sháoil an duine nadurra dad do'n pheacadh. Cha truime e na iteag, bréug, no mionnan, air coguisibh cuid dhibh. Seadh ge d' bhiodh mìlltean dhiubh na 'n luidhe air bhur coguisibh, cha mhothaich-

eadh sibh na'n eallach iad. Coidlidh tu gu sàmhach fo d'pheacaidhean uile. Ach na'm biodh do shùilean air am fosgladh gu Criosd agus èsan air a chéusadh fhaicinn, an sin, chitheadh tu gu' bheil am peacadh na eallach neo-chriochnach. O faic cha do cháomhain Dia a Mhac féin. Ge d' nach robh peacadh ànn, ach amhain gu'n robh e air a mheas dha; gidheadh, ciod a chorruich a bh'air a dortadh air! O ciod na saighdean leis an robh anam náomh air a throm'-lot; Lot na tairgnean a lamhan beannaichte, ach O bha saighdean an Uile-Chumhdachdaich ag òl suas anama. An cáomhain Dia thusa mata, ma bhàsaicheas tu na d'pheacaidh féin—do ghnìomharra agus do cheart dheanadais féin!

A ris, thoir fainear, is e Criosd Dia. Is e an duine dhoilgheasan-so, an t-Athair siorruidh agus Prionnsa na sìthe. Gidheadh faic mar a tha e a lùbadh fo'n eallaich—mar a tha e ànn an Getsemane fo' bhàll-chrith—mar a tha fhallus mar bhràonaibh mòr fola—mar 'tha chnàmhan as an alt, agus a cheann prìseil air a chromadh sìos ànn an cruaidh ghleachd a bhàis. Cionnus a ghiulaineas tusa a tha na d' chnuimh a leithid so do chorruich. “An urrainn do chridhe fulang, no 'n urrainn do làmhnan a bhi laidir, anns na laithibh anns am buin mise riut” (Esec. xxii. 14)? Amhaircibh ri Criosd—ri Criosd agus èsan air a chéusadh, agus deanaibh cáoidh. Cha bhris ni an cridhe ach sealladh do Chriosd, agus èsan air a chéusadh airson peacaidh.

2. *Chi an t-anam a th' air a dhùsgadh air dha amharc air, gu 'n do lot e Mac Dhé le mì-creideamh.* Agus air do'n Spiorad, Criosd a nochdadh dha, craidhidh so gu goirt e. Cha sháoil an duine neo-iompaichte ach beag do n' mhi-chreideamh; agus cha 'n eil a cuir suim air

bith air, ged' a dhiult e Criosd mìle uair. Shearmoinich ministeirean dha, gus a bheil iad sgùth a guidhe air piltinn agus a bhi beò. Sheas Criosd rè an là aig a dhorus, dh'fheith Dia air, agus ghiùlain e leis, agus gidheadh tha e fathast ceannairceach, cruaidh-chridheach. Ach air do 'n Spiorad an duine-so a dhúsgadh, chi e sealladh iongantach, eadhon Criosd air a chéusadh? Tha cuid a' radh O, rinn mise dimeas air an áon ghlòrmhor-so. Cia minig a b'áill leis mu thional, ach cha 'n áontaichinn. Tha Dia air a bhi feitheamh orm rè iomadh bliadhna. The Iosa rè uine fhada a bualadh aig mo dhorus ach cha leiginn a stigh e, agus a nis tha eagal orm gu 'n do chuir e cùl, agus sin am feasd rium. Agus tha cuid dhibh a mothachadh *nach aill* leibh gabhail ris—tha bhur critheachan cruaidh màrbh. Ach 's ànn is maisiche 'tha e ànn do shealladh mar a's motha do chridhe air a chràdh a chionn gu 'n do dhiult thu e. Cha 'n eil bròn air bith cosmhuil ris a bhròn a tha sruthadh o bhi ag amharc ri Criosd agus èsan air a chéusadh.

1. *Is bròn ro shearbhl e.*—Am faca tu parantan a cáoidh bàs an cloinne—an céud ghin? Is bròn e nach gabh innseadh. So sàmhla air bròn na dréam a dh' amhairceas ri Criosd air a lot leò. Tha e fìor gu bheil bròn cuid nì's mò, no bròn cuid eile, ach gidheadh tha searbhadas-aig gach àon a dh' amhairceas ris.

2. *Is bròn àonarach e.* Tha e fìor gu'n fáod e briseadh a mach ànn an ionad air bith; agus tha mi do n' bheachd, gu' bheil iad mearachdach a chuireadh bacadh air eadhon ànns an fhollais; ach gidheadh iarraidh e an t-uaigneas—iarraidh an t-anam-so a bhi leis féin maille ri Dia, na maille ri dréam a tha gh'áon inntinn ris. Tha

Mr Brainerd ag ìnnseadh dhuinn, air dha 'bhi searmonachadh Chrìosd do na h-Innseanaich gu 'n d'fhoillsich-eadh cumhachd Dhé gu h-iongantach. “Bha arsa èsan curam gach aon airson—anama féin cho mòr, 's gur gann a bha e a toirt neach air bith eile fainear. Bha iad 'ua 'm faireachduinn féin cho áonarach, agus ged' bhiodh gach neach leis féin ànn am meadhoin fàsaich. Ge 'd bha iad uile cuideachd, gidheadh bha gach àon ag urnuigh air leth leis féin.”

O chairdean gràdhach, na 'n amhairceadh sibh airsan a rinn sibh a lot, bhiodh gach neach an so ànn an doilgheas anama gu bhi air fhàotainn ànn. Féuch mata cia mar rinn sibh dimeas air anns na làthaibh a chàidh seachad. An làthaibh 'ur n-òige, áuns a sgoil shabaid, 'n uair bha sibh 'n ar clann bheag, rinn sibh dimeas air? Seadh aig bòrd an Tighearna, far an robh e air a nochdadh céusda fa 'r comhair, rinn sibh dimeas air agus shaltar sibh fo 'r còsaibh e. An lot sibh as ùr au diugh e—an cuir sibh ua tarranninn a ris 'na làmhaidh—an t-sleagh ua tháobh—an crùn sgithich air a cheann? O stad a pheacaich; an lot thu mar so áon a tha gad' ghràdhachadh—am marbh thu prionnsa na beatha—an dean thu dimeas air an áon Slànuighear? Ma dhiultas tu an diugh e, fáodaidh nach faic thu e, gus am faic thu e a tighinn àns na nèulaibh, agus “a ni thu cáoidh air a shon.”

A phobull an Tighearna, cuimhnichidh gu'n do lot sibhse e, agus mar sin ithibh an t-Uan casg maille ris na luibheanna searbha. Deanadh searbh chuimhne air peacadh nan laithean a bh'ànn, Crìosd ni's prìseile dhuibh.

IV. *Anns a cheathramh ait tha tobar ri bhi air a faicinn ànn an Crìosd air a chéusadh.*

Ni a chéud sealladh do Chrìosd bròn oibreachadh ànns a pheacach. Ni an dara sealladh, gàirdeachas a ghintinn. Air do 'n anam amharc air tùs, cha'n fhaicear leis ach cuid do'n fhìrinn. Tha e 'faicinn corruich Dhé an aghaidh peacaidh—gu bheil Dia náomh—gu 'n dean e dioghaltas air peacadh—nach “sáor e air áon doigh an ciontach”—agus nach gabh tomhas d-chur air a chorruich. Ach air dha amharc a ris, tha e a faicinn a chuid eile do 'n fhìrinn—gràdh Dhé do pheacaich chàillte, agus gu 'n d' ullaich e urras a tha sáor do na h-uile, agus tha so a lionadh an anama le gàirdeachas. Nach iongantach an ni e, gum bris sealladh do Chrìosd an cridhe, agus gu 'n slànnuich an ni céudna e ! Ach tha e fìor ; ni sealladh do Chrìosd a lot, agus ni sealladh do Chrìosd a leigheas. Tha eagall orm nach eil aig cuid ach leth-shealladh do Chrìosd, cha tha toir ach bròn a dh 'ionnsuidh an anama e. Tha mòran a tha màll gu bhi creidsinn na th' air a labhairt mu thimchioll Iosa. Cha chreid iad cho sáor 'sa tha e. Cha 'n eil iad a faicinn na fìrinn ghlòrmhor-so—“gu' bheil Chrìosd air a cheusadh, sáor do gach peacach a tha air thalamh,”—gu' bheil lànachd Chrìosd, sáor da na h-uile.

Ach 'n uair a tha an Spiorad Náomh a teagaisg neach bheir e làn shealladh dha do Chrìosd—sealladh dheth, mar is e amhàin fireantachd an anama e. Nochdaidh e dha lotan Chrìosd,—an tobar airson peacaidh agus neo-ghloine. O pheacaich a tha fo churam, thig agus faigh an sealladh-so do Chrìosd ! Thig agus faic tobar air fhosgladh, o chionn còrr agus ochd-ceud-deug bliadhna air Calbhari airson peacaidh agus neo-ghloine. “Cha 'n urrainn mi,” tha thu ag ràdh, “oir tha mo pheac-

aidh mòr.” A bheil thu làn peacaidh agus neo-ghloine gun ni annad aeh peacadh,—’na d’áon mheall peacaidh, an cridhe, agus ànn an eaitheamh-beatha? Féuch tobar air fhosgladh dhuit! Amhaire risan a th’ air a lot, agus dean bròn, agus amhaire a rithist, agus dean gairdeachas. Aeh cha ’n urrainn mi, mi féin a ghlanadh, tha thu ’g ràdh. Is e ar freagradh, gur e “amhare airsan”—gur e sin glanadh, oir eha luaithe a tha ’n t-suil a dearcadh air, na tha a chulaidh shalach a tuiteam dhìot.

Uime sin tha ’n tobar-so air fhosgladh an so an diugh, an tigh Dhé. Aig ceann a bhuird-so, tha Iosa na sheasamh ag radh, “ge b’e neach leis an àill gabhadh e uisge na beatha gu sàor.” A bheil thu deònach? A bheil thu ’g amhare risan a mhàin mar d’ fhìreantachd? Ma tha, thig mar so am fireantachd Chrìosd gu bord an Tighearna, ànn a cheart uidheam a bhitheas ort ann an glòir. Suidh sios mata le d’ shuil air an tobar, agus a’ cuir mòr mheas air,—oir ciod a chomain fo nach eil thu dhàsan, a tha ga d’ shàoradh o bhàs sìorruidh!

Tha cuid ànn, agus rachadh iad seachad air an tobar a dh’ionnsuidh a bhuird. Thor an aire O dhuine ain-diadhaidh! An dàna leat suidhidh, agus eallach eionta do pheacaidh na luidhe ort? An dàna leat beantuinn do’n aran-so, agus nach eil d’anam air a ghlanadh? Ma ’s dàna craidhidh do dheanadas fathast gu goirt thu! Tha mi ’n dòchas gu bheil cuid a ehuimhnicheas an là so ànn an glòir; agus air an làimh eile tha eagal orm gu’n eumhnieh cuid eile e ànn an ifrinn.

SEARMOIN XXVIII.

BEAN LOT.

“Agus sheall a bhean 'na déigh o' cùlthaobh agus dh'fhàs i 'na carragh salainn.”—GEN. xix. 26.

CHA'N eil earrann do n' Bhiobull ni's féumaile gu teagaisg, no 'n cùntas a th'againn mu Lot agus a theaghlach. Tha eachdraidh a bheatha féin a nochdadh gu soilleir, cionnus is ànn air eigin a thearnair am firean ; agus tha a chliamhuinnean a nochdadh cho soilleir sin, an doigh ànns am buinear ris an t-soisgeul le sáoghal foisneach mi-churamach. Tha a bhean na sàmhla orra-san a th'air an dùsgadh ach nach eil air an iompachadh—a thoisicheas air teicheadh o'n fhéirg a ta ri teachd, ach an déigh so uile a bhios càillte gu sìorruidh—am feadh 'sa tha gnìomh nan aingle a rinn gréim orra-san a bha deanamh moille, na shàmhla air tròcair rìoghail agus iongantach Iehòbhah, ànn a bhi tearnadh anmanan.

Aig an am so, tha mi rùnachadh bhur n-aire a threòrachadh a dh'ionnsuidh eachdraidh na mnaso, gu bhi 'nochdadh, gu bheil iomadh a th'air an dùsgadh gu bhi teicheadh o'n fheirg a ta ri teachd, a sealltuinn na'n déigh agus mar sin air an càll gu sìorruidh.

I. *Tha iomadh a teicheadh fo ghéur dhùsgadh coguis nadurra, ach air da so laghachadh ànnta, tha iad a sealltuinn air an ais, agus mar sin air an càll.*

Is ànn mar so a bha bean Lot. Cha robh i, gu léir, cosmhuil ris a chuid eile do mhuinntir Shodoim—tur mi-churamach a tháobh a h-anama—no coltach r'a cliamhuinnean a mheas gu'n robh Lot a magadh

orra. Bha ì fo fhior churam, agus uime sin theich ì, agus gidheadh bha “a maitheas mar an drùchd moch, no mar-nèul maidne, a shiubhlas air falbh.” Air do na h-aingle an toirt an táobh a muigh do’n gheata, thubhairt iad, “teich airson d’anama, na seall a’d’dhéigh, agus na stad sa’ chomhnard uile; teich do’n t-sliabh air eagal gu millear thu.” Agus am feadh a bha fuàim nam briathran eagalach-so nan clusaibh, gun teagamh theich ì le mòr chabhaig. Rinn sin a thachair air an oidhche a chaidh seachad maille ris an dorchadas,—cùram a fir—earail dhùrachdach nan aingle, a coguis a dhùsgadh, gu teicheadh. Ach a nis dh’éug gláodh eagalach nan Sòdomach, dh’éirich a ghrian le ’dealradh maiseach mar a b’abhaist, air comhnardaibh Iordain; bha cléamhneaninn agus a càirdean, a tigh agus a máoin, fathast ann an Sòdom, agus mar sin bha a cridhe ànn mar an céudna. Theich a cùram maille ri dorchadas na-h-oidhche; agus chuir i roimpe gu’n toireadh i áon sealladh as a déigh, a dh’fhaicinn an robh am baile d’a rìreadh air a sgrios. “Sheall ì na deigh o cùlthaobh, agus dh’fhàs i na carragh salainn.”

Is ann mar so a tha iomadh neach nar measg-ne. Air dhoibh a bhi fo’ dhùsgadh coguis nadurra, tha iad a teicheadh, ach a chuid agus a chuid, tha ’n t-eagal a lùghdachadh—tha iad a sealltuinn air an ais, agus mar sin air an càll.

Tha cuid a dol troimh ’n t-sáoghal gun dùsgadh coguis air bith, agus gun dad a chùram a tháobh cor an anama.

1.—Tha cuid coltach ri dáoine Shodoim a ceannach ’sa reic, ’togail thighean na suidheachadh fhion-liosan— a pòsadh, na toirt am pòsadh—na cho gionaich ’tháobh

an anamiannan, agus nach eil cluas aca do'n fheirg a ta ri teachd. Mar nach eil èsan a tha bualadh an ùird air an innean a cluinntinn an fhuaim a tha 'muigh, do bhrìgh fuaime ùird féin; mar sin, cha 'n eil iad sud a cluinntinn dad mu'n fheirg a ta ri teachd, oir tha iad cho chabhagach le gnothaichaibh féin.

2. Tha cuid coslach ri clèamhnaibh Lot. Tha 'n duine ud a tha cho géur, glìce, ànn an nithe sàoghalta, a' smuaineachadh gur ànn a magadh a tha 'ministear. "Tha sinn ànn 'na 'n sùilibh mar neach a ta ri fanoid." Tha iad cho cleachdta ri bhi faicinn chuilbheartan dháoine sàoghalta, agus gu bheil iad a cuir cealgaireachd as ar leth-ne mar an céudna. Agus 'n uair is urrainn dhoibh ministear mi-dhiadhaidh ainmeachadh, tha so 'gan deanamh cinnteach na'm beachd. Tha na dáoine-so a smuaineachadh gu bheil ministeirean a gnàthachadh bhriathran cuidthromach, mar a chuireas daone eile áodach dubh orra aig àdhlacadh, gu bhi 'n deagh uidheamh, a réir an àma. Tha iad a smáoineachadh gu bheil Ministeirean a' cuir nithe eagalach 'na 'n searmoinibh, dìreach gu eagal a chuir air créutairean anfhann; agus gu seòrsa iongantais a chuir air a mhòr chuideachd. Nis, cha tric le 'n leithide so do dháoine, dad a mhothachadh a bhi-aca ànnta féin na dad do dhùsgadh coguis; theid iad gu ciùin sàmhach tre 'n t-sàoghal a dh' ionnsuidh siorruidheachd do dhòruinn.

3. Tha cuid eile na'n codal rè 'm beatha gu léir, fo mhinistireileachd fhuar mhàrbh. Air do Dhia ànn am breitheanas focal fìor-ghlan an t-soisgeil a thoirt air falbh, agus goinne arain agus uisge na beatha so a chuir, thuca; gidheadh tha an anama a fantuinn cruaidh agus neo-mhothachail. Seadh tha iad a fàs uaibhreach, agus

ceannairceach an aghaidh an t-soisgeil, dùnaidh iad an cluasan; cha'n èisd iad; an àite sin, is ànn a tha iad ga fhuathachadh. Mar so tha iad beò, agus a bàsachadh gun an dùsgadh a's lugha, agus gun fhios aca gu bheil iad càillte, gus a bheil iad ànn an truaighe ifrinn.

4. Ach tha cuid a mhuinntir sháoghalta a tha aig amana fo chùram a tháobh an anmanan. Tha iad le tinneas cunnartach, no-bàs ànn nan teaghlach, no le freasdal bagarrach-eigin, air an gluasad gu bhi teicheadh o'n fheirg a ta ri teachd. Aig an àm, tha iad treibhdhir-each—cuiridh iad cùl ri peacadh—ri droch còmpanas—léughaidh iad am Biobull—ni iad ùrnuigh; agus tha iad mar gu'm biodh iad d' a rìreadh a teicheadh a Sòdom. Ach cha 'n eil an cùram a leantuinn ach goirid. Tha e mar an driuchd moch, na néul maidne, a siubhal air falbh. Tha iad a risthist a soirbheachadh ànns an t-sáoghal, tha 'n t-eagal a lùghdachadh, tha iad a sealltuinn air an ais, agus mar sin càillte gu sìorruidh.

Nach eil cuid an so a mhothaich a cheart ni a tha mi a nis ag ràdh! Nach eil cuimhne agad a bhi air do dhùsgadh le freasdal sonruichte—tinneas, no plaigh a bh' air tighinn do'n bhaile—no ni-eigin a thachair ànns an teaghlach—agus mar sin thu bhi ro iarrtusach air teicheadh a Sòdom. O cia mòr am mùgha a bh' eadar thu ag an àm ud, agus an sáoghal aighearach mi chùram-ach! Cha b'e do bheachd gu'n robh ministirean a magadh. Léugh thu do Bhiobull, agus chaidh tu air do ghlùnaibh gu dùrachdach a dh' ùrnuigh. Ach chaidh an stoirm a chuid agus a chuid seachad, dh' éirich a ghrian ort, agus an sin thòisich thu air a bhi 'ga mheas cruaidh ort a bhi cuir cùl ri cairdean—peacaidhean sòlasach—toil-inntinn an t-sáoghail, agus fáodaidh arsa tusa, nach eagal

dhomh, agus nach tig fearg Dhé a nuas orn. Sheall thu air d' ais agus an diugh tha thu cho cruaidh agus cho neo-ghluasadach ri carragh shalainn! “Cuimhnich bean Lot”—agus.

Fòghluim an dà ni-so.

1. Gu bheil mòr eadar-dhealachadh eadar dùsgadh na coguis nàdurra, agus dùsgadh Spioraid an Tighearna. Cha do theich duine riamh a dh' ionnsuidh Chrìosd a mhàin o dhùsgadh na coguis nadurra. “Cha tig áon neach a m' ionnsuidh-sa,” arsa Chrìosd, “mar tarruing an t-Athair a chuir uaith mise e.” O mata, iarr gu'n saoth raich Spiorad Dhé air d' anam.

2. Faic cho fad' 'sa ta thu o rìoghachd Dhé. Tha thu gu h-ìomlan càillte. Cha 'n eil druighadh air bith air a dheanamh ort, le na tha thu cluinntinn. Cha ghuil thu, 's cha bhuail thu air d' uchd, 's cha theich thu ge d' tha dearbh chinnt' air a tabhairt duit, gu bheil thu na d' luidhe fo chorruich an Dé mhòir a chruthaich thu. An déigh so uile, cha ghluais thu céum gu teicheadh. O cia cho chosmhuil 's a ta thu ris a charragh shalainn ud—tha e ro choltach gu'm bi thu càillte gu sìorruidh.

II. *Tha Mòran a theicheas a chionn gu bheil an cairdean a teicheadh, ach an déigh sin a sheallas air an aís, agus a bhitheas càillte.*

Mar so bha e maille ri bean Lot. Do na h-uile ni a bha na mheadhon dùsgaidh dh'i, tha mi a creidsinn gur e an ni bu druightiche an cùram a chunnaic i air Lot. Mur biodh èsan fo chùram, cha 'n eil teagamh agam, nach biodh ise cho mi-chùramach ris a chuid eile do luchd-àiteachaidh a Bhaile. Ach air dhi amharc air a ghnùis-san, agus air dhi fhaicinn, cho dùrachdach 'sa bha e tagradh ri chlàmhnaibh, cha b' urrainn ise gun a

bhi mar an céudna fo chùram. Bha comhpairt aice da shoirbheachadh agus da dhèuchainnibh àns na h-amana a chaidh seachd, agus cha robh i deònach cùl a chuir ris. Dhù-lean i ris, rinn i gréim air iomal áodaich, a runachadh a bhi tearuinte no càillte maille r'a fear. An so tha againn aignuidhean nàdurra a tha ro thaitneach r'm faicinn; ach tha eadar-dhealachadh eadar nàdur agus gràs. Thug gràdh nàdurra a Sòdom i, ach cha d' thug e gu Sòar i, oir dh' amhaire i air a cùlthaobh, agus dh' fhàs i na carragh shalainn.

Tha sinn a creidsinn gu bheil so fìor mu iomadh àns an tigh-so 'n diugh—a tha teicheadh, a chionn gu bheil an cairdean a teicheadh, ach an deigh sin a dh'amhairceas air an ais, agus a bhitheas càillte gu sìorruidh.

Tha mòr éifeachd ann an eiseimpleir neach a th'air a dhùsgadh, gu bhi dùsgadh muinntir eile. Mar sin thubhairt Rut, air dhi dlù-leantuinn ri Naomi, “ge b'e táobh a théid thusa, théid mise.” Thubhairt mar an céudna nigheana Ierusalem, air dhoibh a bhean-nuadh-phòsda fhaicinn an toir air fear a gràidh “Cia an táobh a thioundaidh fear do ghràidh? agus iarraidh sinn e maille riut” (Dan. vi. 1). Tha e sgrìobhta gu'm bi e mar so àns na laithibh deireannach, 'n uair “a ni deichnear gréim as uile chanainibh nan cinneach, air sgiort an ti a bhios na Iùdhach” (Sech. viii. 23)—ag ràdh theid sinn leat oir chualadh sinn gu' bheil Dia leibh. Bha e mar so 'n làthaibh Eoin baiste, air do mhòran do na Phàirisich, agus do na Sàdusaich, teachd a chum a bhaisdidh-san, thubhairt e riu, “a shiol nan nathraiche nimhe, co thug rabhadh dhuibh-sa teiceadh o'n fheirg a tá ri teachd” (Mat. iii. 7).

Is drùiteach an ni, a bli faicinn áon ghràdhaichte

'ga cheangal féin ri fìor phobull an Tighearna. Air dha cùl a chuir ri a sheann ionadaibh-taitneach, r'a sheann dhoighibh aimeadach—r'a sheann chompanaich; agus a toiseachadh air a Bhiobull a léughadh, agus air a bhi 'g ùrnuigh, agus a dol a dh' éisdeachd an fhocail le mòr aire; is sealladh so a nì mòr dhrùthadh air a chàirdean. Gun teagamh bithidh cuid dhiubh na aghaidh; oir thainig Criosd "a chuir na 'li-ighinne an aghaidh a màthair, agus bean a mic an aghaidh a màthair-cheile;" ach gidheadh tha cuid a bhios mar so air an dùsgadh gu bhi teicheadh a Sòdom.

Nach eil cuid an so a bh'air an gluasad gu bhi teicheadh, a chionn gu'm faca iad air tus caraid-eigin a teicheadh? Nach eil bean ànn, a bh'air a gluasad gu teicheadh maille ri a fear, ach a dh'fhas sgèth—a sheall air a h-ais, agus mair sin a tha coltach ri bean Lot? Nach eil neach air bith an so, a dh'fhàs cùramach air dha a bhi faicinn a chompanaich fo' chùram anama? Ghuil iad-san agus cha b'urrainn thu gun deòir a shilleadh maille riu. Mhothaich iad gu'n robh iad càillte agus car tachdain sháoil leat gu'n do mhothaich thu féin so mar an céudna. Bha iad dùrachdach ag iarraidh Slànuighear, agus dh'iarr thusa e maille riu. C'ait mata a' bheil do dhùrachd, agus do chùram a nis? Shiubhail e, "cosmhail ris an drùchd moch no nèul maidne." Sheall thu air d'ais agus tha thu a nis cho neo-mhothachail ri carragh shalainn.

Bha e ceart dhuit teicheadh maille riu—bha e ceart dhuit dlù-leantuinn riu; oir mar deanadh tu so, bhiodh tu gu cinnteach air do chruadhachadh; oir na'n cuir-eadh tu 'n aghaidh nan cuiridhean-so cìod leis an gabhadh gluasad a chuir ort? Bha e ceart dhuit teicheadh, agus thá so fathast ceart dhuit. Ach c'arson a shealladh

tu air d'ais? Tha iad sud a dol chum beannachaidh a shealbhachadh, agus c'arson nach rachadh tu maille riu? Tha iad a teicheadh o fheirg Dhé, c'arson nach teicheadh tusa mar an céudna? "Cuimhnich bean Lot." A bheil thu deònach a bhi gu sìorruidh dealaichte ris a mhuinntir sháorta? Mar eil carson a dhealaich thu idir riu? C'arson a choisg thu a chéud ghluasad ud, a bha ànn do chòm? O teich fathast, dhùilean riu, agus abair, "théid sinn gu chunteach maille ruibh."

III. *Anns an treas àit, tha cuid air a bheil Dia féin, ann an seadh a deanamh gréim, agus mar sin a th' air 'n gluasad gu bhi teicheadh agus gidheadh a shcallas air an ais agus a bhios càillte.*

Is ànn mar so a bha bean Lot. Bha, cha'n e 'mhàin meadhoinean nadurra air an gnàthachadh, ach mar an céudna meadhon miorbhuileach, gu cabhag a chuir oirre. Cha 'n e mhàin gu'n robh i air a gluasad le h-eagal, agus le eisimpleir a fir; ach bha i air a tarruing a mach mar an céudna le aingle. "Agus an uair a bha e deanamh moille, an sin rug na daoine air làimh air, agus air làimh air a mhnáoi, agus air laimh air a dhithis nighean, air do'n Tighearn bhi tròcaireach dha, agus chuir iad e 'n táobh muigh do'n bhaile" (Gen. xix. 16). Bha i air a còmhnaidh le Dia mar a bha a fear. Bha a làmh chumhachdach air a sineadh a chum a tearnaidh, agus thugadh i mar aithinne as an losgadh, ach féuch chà. thugadh gu Sòar i; cha do thog an làmh-so i a dh'ionnsuidh didean an t-sléibhe. Rinn gràs ni-eigin air a son, ach cha d'rinn e na h-uile ni. Sheall i air a h-ais, agus dh'fhàs i na carragh shalainn.

'Sànn mar so a tha a chuis, 'tha eagal orm a tháobh

iomadh nar measg féin. Tha cuid mar gu'n deanta gréim orra le Dia—a tha teicheadh, ach gidheadh a tha sealltuinn air an ais, agus a bhios càillte—am feadh a tha cuid eile ànn mu nach eil coir air bith againn a ràdh gu 'n d'rinneadh gréim riabh orra, le Dia.

1. Tha cuid a tha beò ann an tur aineolas air an staid chàillte, agus a thagras air bonn an neochlontais féin aig a cheart àm anns a' bheil 'm bàs a cuir a làimh fhuar orra. Tre aineolas tha cuid a tha deònach bàsachadh, agus breith a bhi air a thoirt orra leis an lagh. Bha sinn rè ar beatha béusach arsa iadsan agus neo-lochdach agus cha 'n urrainn dhuinn a thuigsinn carson a thigeadh fearg Dhé a nuas oirne. O chairdean ma's e so bhur beachd, tha e soilleir nach robh sibh riamh d'a rìreadh air bhur dùsgadh; agus is e cumhachd Dhé amhàin is urrainn ar dùsgadh gu bhi teicheadh.

2. Tha cuid eile, a tha beò gach là gu mì-onarach, no a toirt ainme Dhé an dìamhanas—agus mar sin a glùasd ànn an comhairle nan aingidh. A chuid dhibh-sa a tha mar so, O bithibh cinnteach nach robh sibh fathast air bhur dùsgadh o shuas. Ma tha neach d'a rìreadh fo' chùram mu staid anama, cuiridh e cùl ri pheachadh follaiseach.

3. Tha cuid eile a tha sior dhearmad mheadhoinean nan gràs—cuid nach léugh am Biobull ach ainmic, no nach léugh idir e mur léugh iad e air là an Tighearna. Tha cuid eile, nach eil ag ùrnuigh ach a nis agus a rithist—agus gun dad a dhùrachd an sin féin—cuid eile a tha mi chùramach mu thigh Dhé, toilichte le bhi tighinn air áon cheann do'n là—nach cuir iad féin gu dragh éiridh mu thràth, gu bhi deas airson tigh an Tighearna—a leigeas le na leisgeulaibh a's lugha an cumail air

an ais—a chaitheas an là a' sràid-imeachd,—a dol a dh'fhaicinn luchd eòlais, no do na ráontaibh; agus mar sin a mi-náomhachadh an là-so ni's mò na là air bith eile do'n t-seachduinn. O mhuinntir ionmhuinn, ma's ann mar so a tha sibhse, tha e soilleir nach d'rinneadh fathast gréim oirbh le gràs an Tighearna. Tha sibh cho màrbh, agus cho neo-mhothachail ris na clachaibh air a bheil sibh ag imeachd. Tha thu fathast ànn am meadhon Shodoim, agus fearg Dhé a' gabhail comhnuidh ort.

Ach tha cuid. agus tha sinn an dòchas gu'n d'rinneadh gréim orra le Dia, agus uime sin gu 'n do theich iad d'a rìreadh. Tha comharraidhean orra a tha nochdadh so.

1. Tha beò-mhothachadh aca air an staid chàillte. Tha iad a creidsinn gu 'n robh iad rè a chuid a chaidh seachad do 'm beatha na'n luidhe fo thròm chorruich Iehòbhah, an Cruithfhear. Tha iad a giùlain a chùram-anama leo. Cia b'e táobh a theid iad, tha stòladh eadhon na' n glùsad. An e so do staid-sa? ma's è, bha thusa air do dhùsgadh le Dia.

2. A ris, cha dàna leo so a dhol air an ais gu peacaidhean follaiseach do'n robh iad roimhe-so ciontach. Cuiridh iad cùl air bàll ris na mionnaibh—ris a bhraid-uaigneach ris a chul-chàineadh. Dealaichidh iad ri 'n droch companaich, agus ri 'n cainnt shalach; oir tha iad a nis faicinn gu' bheil 'm bàs ànnus a chùpan-so; agus uime sin cha dàna leo òl dheth ni's faide. 'N ànn mar so a tha thusa? Ma's ànn tha áobhar a bhi creidsinn, gu bheil thu d'a rìreadh air do dhùsgadh.

3. Tha iad gu dicchiollach a gnàthachadh mheadhonan nan gràs. Tha iad a rànsachadh nan Sgriobtuirean a là agus a dh'oidhiche—tha iad gu dùrachdach ag

ùrnuigh; gun sgìos a feitheamh air ordiughean an t-soisgeil; cha 'n fhurasda leo fantuinn a tigh Dhé; tha iad ag iarraidh Chrìosd mar ionmhas foluichte—agus ag éisdeachd ri ainm, mar a chluinneas neach a th'air a dhìteadh teachdaireachd maitheanais. 'N ànn mar so a tha thusa? Ma 's ànn, tha e coltach gu 'n robh Dia trècaireach do d'anam; gu 'n do ghluais e thu gu teich-eadh a Sòdom, a chum gu 'm biodh tu air do thearnadh.

Ach tha briathran ar bònn teagaisg a nochdadh, gu bheil iomadh a th'air an dùsgadh a sealltuinn air an ais agus mar sin air an càll. "Cuimhnich bean Lot." Thainig i 'mach a Sòdom agus gidheadh sheall i às a déigh agus dh'fhàs i na carragh shalainn. Bha i air a dùsgadh agus gidheadh cha robh i air a tearnadh. Tha áobhar eagail gu' bheil so fìor mu iomadh nar measg.

1. Tha cuid a th'air an dùsgadh ach a tha toirt thairis dùil ri Chrìosd fhaotainn. Cuiridh iad a choire air Dia, nach d'fhuair iadsan sìth; mar so tha iad a sgar do bhi stri gu dol a steach air a gheata chumhan; a sealltuinn air an ais, agus mar sin tha iad càillte.

2. Tha cuid a th'air an dùsgadh a smuaineach-anh gu bheil iad a cheana tearuinte. Thréig iad ioma droch cleachdadh; tha iad gu dùrachdach ag ùrnuigh, agus air do'n cairdean so fhaicinn, tha iad do'n bheachd gu bheil ian a nis gu cinnteach tearuinte, agus nach eil áobhar gu 'n teicheadh iad ni b'fhaide. Mar so tha iad ag amharc air an ais, agus a fàs mar charragh shalainn.

3. Tha cuid eile a tha air an dùsgadh a fàs sgìth do bhi ri dìchioll, ag iarraidh Chrìosd. Tha iad a cuimhneachadh le tlachd air an seànn sòlasaibh—an seànn chompanas, maille ris a chridhealas, agus an t-socair

fheòlmhor a bh'aca roimhe-so ; agus tha iadsan mar an céudna a sealltuinn air an ais, agus air an càll.

Abràm focal ri anmaibh a th'air an dùsgadh. Fáodaidh gu bheil cuid an éisdeachd fo làimh an Tighearna air an dùsgadh. Tha géur mhothachadh agaibh air bhur staid-chailte, chuir sibh cùl ri peacaidhean follaiseach, agus tha sibh a feitheamh gu riaghailteach air meadhon-aibh nan gràs. Uime sin, tha áobhar a bhi creidsinn gu 'n d'rinn Dia gu tròcaireach gréim oirbh. “Cuimhnichibh bean Lot.”

1. Fòghlumaibh uaithi nach eil sibh fathast air bhur tearnadh. Bha bean Lot air a toirt air làimh le aingil a Sòdom, agus gidheadh bha i càillte. Cha'n eil gach anam a th'air a dhùsgadh air a thearnadh. Cha'n eil thu air do thearnadh gus a bheil thu ànn an Crìosd. Cha leòr gu' bheil thu a' teicheadh mur teich thu dh'ionnsuidh Chrìosd. O féuch nach luidh thu sìos gu codal—féuch nach amhaire thu air do chulthaobh. “Cuimhnich bean Lot.” 2. Fòghluim nach eil Dia fo cheangal air bith thusa a thoirt a dh'ionnsuidh Chrìosd. Cha d'rinn Dia ach áon chumhnant ri Crìosd, agus ris-san mar cheann a shluaigh a tha ànnsan. Ach cha cheangail se e féin air áon chor rìusan a tha mach a Crìosd. Fáodaidh nach toir e 'm feasd a dh'ionnsuidh Chrìosd thu, agus gidheadh bithidh e gu brath ceart agus náomh. Uime sin na iarr slàint' mar gu'm biodh coir agad air slàinte, ach luidh sìos aig a chosaibh, bochd, dìblidh, aig aideachadh, àrd-thighearnais.

Abram focal rìusan a tha toiseachadh air a bhi dol air an ais. Tha e na áobhar eagail gu bheil mòran a bh'air an dùsgadh gu bhi fo churam anama, a dol air an ais 1. Chaill cuid dhibh ar mothachadh air bhur staid

chàillte, agus tha sibh a nis do bheachd eile a tháobh na cuise. 2. Tha cuid eile dhibh air dol air bhur n-ais gu bhur seann pheacaidhean—gu bhur seann chleachd-aidhean—gu h-aràidh a bhi deanamh companais ri muinntir mi-dhiadhaidh—am feadh tha cuid, tha eagal orm, a toiseachadh air sgeig a dheanamh air a chùram fo'n robh iad uair-eigin. 3. Tha cuid dhibh a th'air fàs ro-mhi-chùramach mu'n Bhiobull, mu ùrnuigh, agus mu mheadhona nan gràs. Aig an t-sacramaid fa dheireadh bha mòran air an robh coslas a bhi ag iarraidh Chrìosd. C'ait a bheil iad a nis? Tha eagal orm gu'n d'fhàg an cùram iad, agus gu' bheil a mhòr-chuid diubh a dol air an ais.

“Cuimhnichibh bean Lot.” 1. Cha sháor e thu, gu'n robh thu uaireigin fo chùram—seadh ge d' bhiodh tu fo chùram tre oibreachadh an Tighearna féin. Bha bean Lot air a toirt mar so gu bhi fo chùram, 's gidheadh chailleadh i. 2. Ma sheallas tu as do dhéigh, tha e mi-choltach gu'm bi thu a rithist air do dhùsgadh. Amhaire air a charragh shalainn sin, a th'air còmhnaidh aibh Iordain; labhair ri, cha chluinn i thu, éigh ach cha toir i fainear, earalaich oirre teicheadh o chorruich, ach cha ghluais i, tha i màrbh. Mar so bithidh tusa. Ma sheallas tu a'd' dhéigh; fáodaidh sinne labhairt ach cha'n èisd thusa, fáodaidh sinn éigheach ach cha toir thu fainear; fáodaidh sinn earalachadh ort teicheadh, ach cha ghluais thusa. “Ma philleas neach sam bith air ais cha bhi aig m'anamsa tlachd ànn” (Eabh. x. 38).

“Agus thubhairt Iosa ris, cha'n eil neach air bith a chuireas a làmh ris a chrànn-araidh, agus a sheallas 'na dhéigh iomchuidh airson rioghachd Dhé” (Luc. ix. 62).

SEARMOIN XXIX.

ISRAEL SHONADH, AIR AN SAORADH LEIS AN TIGHEARN.

“Is sonadh thu O Israeil, co tha cosmhuil riut O shluagh a sháoradh leis an Tighearn, sgiath, do chòmhnaidh, agus neach is e claidheamh do mhòrachd! Agus gheibhear do naimhde 'nam bréugairibh dhuit, agus saltraibh tu aair an àitibh àrda.”—DEUT. xxxiii. 29.

So cuid do bhriathran deireannach Mháois, an duine le Dia. Bha e a nis céud agus fichead bliadhna dh'áois, agus cha d'fháilnich a shùil, ni mò a thréig a neart e. Rè dha-fhichead bliadhna, threòraich e an sluagh troimh an fhàsach—a gabhail cùraim dhiubh mar a ni buachaille d'a thréud; agus a nis air dha a bhi gu'm fagail tha e 'gabhail cead diubh 'gam beannachadh. Bha e mar so na shàmhla air an t-Slànuighear, nu'm beil e air innseadh gu'n d'thug e a dheisciobluibh a mach cho fhad ri Betani, “agus thog e suas a làmhan, agus bheannaich e iad” (Luc. xxiv. 50). Agus am feadh a bha e 'gam beannachadh dhealaicheadh riu e, agus thogadh suas gu nèamh e.

Air tùs fáodaidh sinn na briathran-so a ghabhail ànns an t-seadh litireil ànns a bheil iad a deanamh sgeòil air a bheannachadh a thug Máois do Israeil aig an àmasa. Air dha anhare air ais air slighe an fhàsaich trid an do stiùradh iad, féuch cia méud a mhaithis a bha air a thaisbeanadh dhoibh le Dia. Chuimhnich e air a ghairdean chumhachdach, leis an robh iad air an toirt as an Ephit—mar a sgoilt e a Mhuir-Ruadh, agus mar a bhàthadh an naimhde ànn's na h-uisgeachaibh—mar a threòraich e iad san là ànn am meall neòil, agus san

oidhche ànn am meall teine—mar a rinn e uisgeachan Mharah milis, agus a thug e mana dhoibh o nèamh. Chuimhnich e mar a bhuaileadh leis a charraig agus a shruth na h-uisgeachan a mach—mar a thogadh suas a làmhnan gu dol fodha na gréine, agus a bhuadhaich Israel air Amalec; agus mar a fhuair e 'n lagh o cheart làimh Dhé féin. Chuimhnich e mar an céudna, mar a thug e uisge as a charraig aig Meribah, agus mar a thog e an nathar anns an fhàsach; agus air dha mar so amharc air iongantasaibh nan da-fhichead-bliadhna a chaidh seachad, ànns nach d'fhàs an áodach sean—ànns nach d'at an cosan le siubhal, cionnus a b'urrainn e gun am beannachadh a thoirt orra? Mhothaich e mar a thubhairt Balaam, “is beannaichte èsan a bheannaicheas tu, agus is malluichte èsan a mhalluicheas tu;” agus mar sin air dha dol o thréubh gu tréubh, a toirt beannachd air gach áon fa leth dhiu, tha e a co-dhunadh les na briathraibh glòrmhor-so, “cha'n eil neach cosmhuil ri Dia Iesuruin.

Ach ànns an dara àit, tha na briathran-so air mhodh sàmhhlachail, a nochdadh dhuinn beannachadh Sluagh Dhé ànns gach linn. Cha 'n urrainn neach Sgriobtuire an t-Seann-Tiomnaidh a léughadh le déagh aire, gun a bhi faicinn, gu'n robh Israeil nan sluagh sàmhhlachail—gu'n robh an teachd as an Ephid—an slighe tre'n Mhuir-Ruadh, agus tre'n fhàsach, a dh'ionnsuidh tìr a gheallaidh, a sàmhhlachadh na slighe-sin air a bheil Dia a sàoradh a shluaigh-taghta ànns gach linn, agus 'gan toirt do'n Chanaan nèamhaidh,—an fhois a tha feitheamh air sluagh Dhé. Uime sin ma tha dáorsa,—sàorsa, mì-chreideamh, naimhdean, turusan, agus stiùradh Israeil a dh'ionnsuidh am foise; sàmhhlachail air

an doigh ànns a bheil Dia a buntuinn ri a shluagh, tha e ceart dhuinn beannachadh Mháois, an duine le Dia, a chàramh ri 'phobull sáorta ànns gach linn.

“Is sonadh thu O Israeil, co tha cosmhuil riut O Shluagh a sháoradh leis an Tighearn, sgiath do chòmhnaidh, agus neach is è claidheamh do mhòrachd? agus gheibhear do naimhde' nam bréugairibh dhuit agus saltraibh tu air an àitibh àrda.”

Teagasg.—Tha Sluagh an Tighearna na'n sluagh sonadh do bhrìgh gu bheil iad air an saoradh leis an Tighearna.

I. *Anns a chéud dìt tha Israeil nan sluagh sonadh do bhrìgh gu bheil iad air an taghadh leis an Tighearn.*

1. Bha so fìor mu Israeil o shean. Tha Máois ag ràdh riu, “cha do ghràdhaich an Tighearn sibh, ni mo a thagh e sibh a chionn gu'n robh sibh ni bu lionmhoire na sluagh air bith eile, oir is sibh bu teirce do gach uile shluagh. Ach a chionn gu'n do ghràdhaich an Tighearn sibh agus a chum gu'n gleidheadh e na mionnan a mhionnaich e d'ur n-aithrichibh” (Deut. vii. 7, 8). Tha ni iongantach an so nach tuig an sàoghal, Ghràdhaich e, do bhrìgh gu'n do ghràdhaich e iad—cha 'n ànn a chionn gu'm b'fheàrr, no gu'm bu mho', no gu'n robh àiridheachd aca thar cinnich eile, ach dìreach a chionn gu'n do ghràdhaich e iad. Is Rìoghail, iongantach, do-thuigsinn an gràdh so! Uime sin “cha 'n ànn o'n ti leis an àill, no o'n ti a ruitheas, ach o Dhia a ni tròcair” (Pomh. ix. 16).

2. *Mar an céudna, tha so fìor mu fhìor phobull an Tighearna ànns gach linn.* Tha Daibhidh ag ràdh; “is beannaichte èsan a thaghas tusa, agus a bheir thu am fagus duit” (Salm lxxv. 4). Tha Crìosd ag ràdh, “cha

do thagh sìbhse mise, ach thagh mise sìbhse.” Tha Pòl ag ràdh, “ beannaichte gu’n robh Dia eadhon Athair ar Tighearna Iosa Criosd, a bheannaich sinne leis gach uile bheannachadh spioradail, ann an ionadaibh nèamhaidh ann an Criosd ; a réir mar a thagh e sinn annsan mu’n do leagadh bunaite an domhain chum gu’m bitheamaid naomha agus neo-choireach na lathair-san ann an gràdh” (Eph.i. 3, 4). “ Seadh a chairdean tha ar Dia-ne àrdthigh-earnail, agus uime sin ni e tròcair air an ti a’s àill leis, agus an ti a’s àill leis cruadhaichidh e” (Romh. ix. 18). Is fianuis gach creideach air so. A’bheil creideach ’an so an diugh? Tha mi ga d’ thogail mar fhianuis. Bha thu uair-eigin màrbh, mi-churamach a tháobh cor t’anama, bha thu sona maille ris an t-sáoghal mi-náomha, agus fo ’n mhallachd. Cionnus mata a theich thu o’n fheirg a ta ri teachd? An do dhùisg thu thu féin? Cha do dhùisg, tha fhios agad gu cinnteach, na’n leagadh Dia leat, gu’n coidleadh tu gu toilleach gus an là ’n diugh, ag radh cosmhuil ris an leisgean, “ fathast beagan codail beagan clo chodail, beagan fillidh nan làmh gu codal (Gnath vi. 10). Ach dhùisg e thu le fhocal, no le mhinisteiribh no le fhreasdalaibh, agus cha leigeadh e as thu gus an do ghláodh thu, “ ciod is coir dhomh a dheanamh chum gu tearnar mi” (Gniomh. xvi. 30). Mar an céudna thugadh dhuit maille ri dearbhadh air peacadh, dearbhlshoilleireachd air fireantachd, agus fadheòidh fois o t’eagalaibh trid creideamh anns an Tighearn Iosa Criosd. Agus cionnus a fhuair thu so? An tu féin a choisinn e, no’n robh thu air do tharruing leis an Athair? The fios agad gur e Dia a thug gu Iosa thu. “ Esan air tus, a dhealraich solus á dorchadas,” dhealraich e annadsa gu bhi creidsinn. Mar sin bha thu air do

thearnadh, “oir cha ’n urrainn do neach air bith teachd a dh’ionnsuidh Iosa mar tàrruing an t-Athair e. O’toiseach gu deireadh, tha an obair o Dhia. Tre ghràs tha sinn air ar tearnadh, agus uime sin; “is beannaichte an duine a thaghas é; agus a bheir e am fagus dha.”

Ach fáodaidh gu’n abair cuid gu bheil an teagasg-so a gluasad suas uabhair. Is e mo fhreagradh, gur i so a cheart teagasg a ta toirt an uabhair as a fhrèamhaibh—mar a ta e sgriobhta. “Co a tha deanamh eadar-dhealachadh ortsa o neach eile? agus ciod e a ta agad nach d’fhuair thu? A nis ma fhuair thu e, c’arson a ta thu deanamh uail mar nach faigheadh tu e” (1 Cor. iv. 7). Abram ris a chreideach an so; amhaire timchioll orra-san do ’n teaghlach do ’m buin thu a tha fathast gu’n Chrìosd, agus gun Dia ànns an t-sáoghal. Feudaidh gur tusa an áon neach ànns an tigh, aig a bheil eòlas air, agus a tha gràdhachadh an t-Slànuighear. Co mata a rinn an t-cadar-dhealachadh? A bheil thu gu nàdurra dad ni ’s fearr no iadsan a th’ air am fàgail. C’arson uime sin a tha thu ’deanamh uail. Amharc a rìs, air a choimhearsnachd, ànns a bheil thu, chi thu misg, agus mi-nàomhachd, agus neò-ghloine. Co mata a rinn an t-eadardhealachadh, ciod a b’ fheàrr thu na iadsan, mu’n d’ thug Dia cridhe nuadh dhuit? cionnus mata a ni thu uail. Amhaire a rìs agus faic mar a tha Papanach, agus Cinnich an t-sáoghail na’n luidhe ànn an dorchadas, gun áon a dh’ innseas dhoibh mu’n t-slàinte tha ’n Iosa. Amhaire air a chuid is mo do’n t-sáoghal a tha gun fhior sholus an t-soisgeil; innis dhomh co a riun an t-eadar-dhealachadh agus abair an ion dhuit uail a dheanamh? No, amhaire an táobh thall do’n t-sáoghal-so, agus féuch ionad na truaige, agus faic ànn an sin na h-aingle a

thuit, “air an coimhid ànn an geimhlibh slorruidh fo dhorchadas, fa chomhair breitheanais an là mhòir” (Iud. 6), agus innis dhoinh, co a rinn an t-eadar-dhealachadh, no ciod is fearr thusa tháobh nadur no na diabhoil? Tha dáoine neo-iompaichte nan clànn do’n diabhol. Cha ’n eil anamiann ànn an cridhe ’n diabhoil, nach eil ànns gach cridhe neo-iompaichte, agus gidheadh chaidh Dia seachad orrasan agus sháor e thusa. Dhùisg e thu ’n uair a bha thu fathast ànn an staid nadur,—cho olc ris an diabhol, agus dh’ fhàg e muinntir eile. Dh’ fhag e do choimhearsnaich—fáodaidh e bhi do chlann, agus dhùisg e thusa.

Nach iongantach,—nach diomhair an gràdh, gràdh taghaidh. Dh’ fháodadh Pòl d’a rìreadh a ràdh. “O doimhne sáoibhris aráon gliocais agus eòlais Dé, cia do-rànnsachaidh a bhreitheanais, agus do-lorgachaidh a shlighean” (Romh. xi. 33). A’ bheil so mata ’ga do dheanamh àrdanach? Nach ànn a tha e toirt ort do cheann fholach ànns an duslach gu bràth! Ach aig an am chéudna nach eil e ga d’ dheanamh sona? “Is sonadh thu O Israeil, co a tha cosmhuil riut O Shluagh a sháoradh leis an Tighearn.”

Nach eil e ga d’ lionadh le gàirdeachas, gu’n do ghràdhaich Dia thu mu ’n do leagadh bunaite an domhain?—gu’n d’ thug e o shiorruidheachd do’n Mhac thu, gu bhi air do sháoradh leis. “Mu’n do dheilbh mi thu sa’ bhroinn b’ aithne dhomh thu, agus mu’n d’ thainig thu mach o’n bholg, chuir mi air leth thu” (Ier. i. 5). Nach eil e ’toirt sòlais dhuit gu’n do ghràdhaich Mac Dhé mar so thu, gu’n d’ thainig e do’n t-sáoghal a’ giùlain d’ ainm’ air uchd, gu’n do ghuidh e air do shon eadhon air an oidhch’ sin ànns an robh e ànn an cruaidh ghleachd

anama. “Cha ’n eil mi ars’ esan a guidhe, air an sonsan a mhàin, ach mar an céudna airson na muinntir sin a chreideas annam-sa troimh am focal-san” (Eoin xvii. 20). Uime sin, tha e toirt sòlais duit gu’n do smuainich e mar so ort, seadh agus gu’n do rànaich e na fulangasan so fhulang air do shon-sa. O chlàn bheag cia mar a thogadh e bhur cridhe os ceann an t-sàoghail, os ceann a churaman—a chonnsachaidh suarrach,—a shòlasan salach, na faighadh sibh an gàirdeachas a tha ’s-na briathraibh-so. “Athair ghràdhaich thusa mi, mu’n do leagadh bunait an domhain.”

Sibhse nach eil a creidsinn, cha ’n aithne dhuibh-sa dad don’ ghàirdeachas-so. Is an-dànadas e ann bhur beachd, ceart mar a tha ’m Biobull ag ràdh d’r táobh, “na aoibhneas cha bhi comh-roinn ag coigreach” (Gnath xiv. 10). Uime sin, tha Criosd féin ag ràdh “cha chreid sibh do bhrìgh nach ann do m’ cháoraich sibh.” Giùl-anaibh leibh an ni-so,—ni a their gach creideach riut. “Bha sinne uaireigin mar a tha thusa, cho neo-mhotha-chail, cho mi-chùramach riut-sa. Rinn sinn fanoid air a cheart mhuinutir maille ris a’ bheil sinn ’nis nar n-áon ànns an Tighearn, ach dhuaisg Dia sinn, theich sinn a dh’ ionnsuidh Chrìosd, agus ànnsan tha sinn sonadh, “air dhuinn fios a bhi againn air ar taghadh” (1 Tes. i. 4). O gu’m b’àn a bhitheas e mar so a tháobh gach neach ànn am eisdeachd, agus an sin tuigidh sibh brìgh nam briathran, “*O Israél shona.*”

II. *Anns an dara àit tha Israel nan sluagh sona, do bhrìgh gu bheil iad air am fireanachadh leis an Tighearn.* “Is e an Dia bith-bhuan do thearmuinn” (rann 27). “Sgiath do chòmhnaidh” (29).

Tha so fìor do bhrìgh gur e Criosd ar fàsghadh agus ar

sgiath, agus is e am fìor Dhia Chrìosd. Tha e air a ràdh mu thimchioll,—“Anns an toiseach bha am Focal agus bha ’m focal maille ri Dia, agus b’e am Focal Dia” (Eoin i. 1). A ris tha e sgrìobhta, “tha do rìgh-chathair a Dhé gu sàoghal nan sàoghal; is slat-rìoghail ro chothromach slat do rìoghachd-sa” (Eabh. i. 8). Agus a ris, is ànn leis-san a chruthaichheadh na h-uile nithe a ta air nèamh, agus a ta air talamh, faicsinneach agus neo-fhaicsinneach, mìs àrd-chaithrichean iad, no thighearnais, no uachdaranachda, no cumhachda is ann leis-san agus air a shonsan a chruthaichheadh na h-uile nithe, agus tha esan roimh na h-uile nithe, agus tridsan tha na h-uile nithe a’ co-sheasamh (Col. i. 16, 17). A rìs tha e air a ràdh gur esan Dia os ceann nan uile, beannaichte gu sìorruidh (Romh. ix. 5). A rìs thubhairt Tómas ris, “mo Tighearn agus mo Dhia.” Agus uime sin is e “Dia e, air fhoillseachadh ànns an fheòil” (1 Tim. iii. 16). Emanuel “Dia maille ruinne.” Is esan Cruithfhear an t-sàoghail, Dia an fhreasdail, Dia nan aingle, agus is e so èsan a thainig a thearnadh nam peacach, eadhon an céud fhear!

Faicibh a nis cho chuidthromach ’sa tha’n teagasg-so, agus mar a tha comhfhurtachd agus gàirdcachas an fhìrean, air am bònntachadh air. Air tùs tha na h-uile nithe a tha Dia a deanamh coimhlionta, cha dhìobair e ann ’an ni air bith. Mar sin tha gach ni a tha Chrìosd a deanamh coimhliont’, ’s cha dhìobair Esan ann an ni air bith a ghabhas a fo’s làimh. Ghabh e air corruich Dhé a ghiùlain an àite nam peacach. Bha a chridhe suidhichte air so o shìorruidheachd; oir mu ’n robh an sàoghal ànn, tha e sgrìobhta “’gun robh a thlachd maille ri cloinn nan dáoine.” Uime sin, ghabh

e ar nadur air—bha e, “na dhuine dhoilgheasan agus eòlach air bròn. O bhreith gu bhàs air a chránn-chéusaidh, bha nèul corruich Dhé air, agus gidheadh ghiùlain e an t-iomlan gu toileach. “Cia mar a ta mi, ars’ esan, air mo theannachadh gus an coimhlionair e.” Bha cùpan corruich Iehòbbah air a chuir lom-làn na làimh, agus thubhairt e “an cùpan a thug m’ Athair dhomh-sa nach òl mi e?” (Eoin xviii. 11). Do bhrìg uime sin gur e Mac Dhé e, fáodaidh sinn a bhi cinnteach gu’n d’fhuiling e gach ni bu choir do pheacaich fhulang. Na’m b’aingeal e, dh’fháodadh gu ’n diobradh e ànn an cuid; ach do bhrìgh gur Dia e, cha ’n urrainn obair gun a bhi comhlionta. Uime sin thubhairt e, “tha e criochnaichte,” agus do bhrìgh gur Dia e, tha cinnteachd againn nach urrainn e bréug a dheanamh—gu bheil fhulangais comhlionta, agus nach urrainn e féin no áon do phobull tuilleadh diolaidh a thabhairt na tha air a thabhairt cheana leis-sa mar urras a shluaigh. 2. Ach ghabh e air mar an céudna ùmhlachd a thoirt do’n lagh an àite nam peacach. Bhri an cinne-dáoine lagh Dhé; agus a nis cha ’n eil e comasach dhoibh air áon chor a choimhlionadh; agus uime sin b’éigin do Iosa, cha ’n e ’mhàin a bhagraidhean a ghiùlain ach mar an céudna aitheanta a choimhlionadh. Rè a bheatha gu léir b’e a bhiadh agus a dheoch toil Dé a dheanamh, agus do bhrìgh gur e Mac Dhé e tha sinn cinnteach gu’n d’ rinn agus gu’n d’fhuiling e, na bha air agradh. Uime sin is i fhìreantachd fìreantachd Dhé, agus an lorg so tha gach peacach a chuireas an fhìreantachd so uime, ni’s fìreanta na bhiodh e ge d’ nach tuiteadh e—ni’s fìreanta na aingle—cho fìreanta ri Dia féin or tha a nis fìreantachd Dhé, air a meas dha. “Co a chuireas coire sam bith as

Ieth dáoine tághta Dhé? Is e Dia a dh'fhìreanaicheas" (Romh. viii. 33).

A pheacaich mhi-churamaich is e so an Slànuighear a tha, agus a bha sinn a tairgse dhuitse—Emanuel a bha thu thuige so a saltairt fo d'chosaibh. Mhasadh tu na ni mòr e, na'n tigeadh an rìgh a bhàr a rìgh-chaitheach, —na'm buaileadh e aig do dhorus, a guidhe ort beagan airgid a ghabhail uaith. Ach O cia mo gu mòr, an ni a tha 'n so? Dh'fhàg Rìgh nan Rìgh a rìgh chathair, bhàsaich e airson pheacach, agus tha e nis a bualadh aig do dhorus. O pheacaich mhi-churamaich an cuir thu na aghaidh?

Sibhse o th'air bhur dùsgadh, so an Slànuighear a tha sinn a ghnàth a tairgse dhuibh—am fasgadh—a charraig a tha 'ga 'ur leantuinn. Tha thu fo chùram a thàobh d'anama, carson mata nach folaich thu, thu féin annsan. Na smuainich gu bheil thu' cuir urraim airsan, le bli cuir an teagamh gur leòr fhuil agus fhìreantachd gu do chomhlach. A bheil e na urram do Dhia a bhi deanamh breugaire dheth—a bhi a cuir an teagamh an teisteis a thug e mu' Mhac. O na cuir an teagamh e ni's faide. Am maireach fàodaidh tu bhi tuille 's anmoch. Teich mar neach ag a bheil ifrinn shiorruidh air a thoir, agus nèamh bhi-bhuan air thoiseach air. Glachd rioghachd nèamh le làmhachas-làidir. "Imichibh a steach air an dorus chumhann, oir is farsuinn an dorus, agus is leathan an t-slighe, a ta treòrachadh chum sgrios, agus is lionmhor iad a ta dol a steach oirre" (Mat. vii. 13).

Agus sibhse a ghabh fasgaidh ànus an t-Slànuighear! ribhse their mi, "is sona thu O Israeil co a tha cosmhuil riut O shluagh a sháoradh leis an Tighearna." "Is e an Dia bith-bhuan do thearmunn," co chuireas

eagal ort. Fan ànn. An àm a bhuairidh tha Satan a ghnath aig oidhirpeachadh do tharruing uaithe. Their e riut, an e Criosd da rìreadh Dia? A bheil obair crìochnaichte—am fáod peacach e féin fholach ànn—an gabh e ris a pheacach chul-shleamlhach? Ach O na tilg thusa air falbh do dhòchas, dlù-lean ris agus mar sin bithidh an Dia sìorruidh na thearmunn dhuit. Fáodaidh, aig uair a bhàis, gu 'm bi an gleann gle dhorcha, gu'n càill thu do dhearbhadh air do choir ànn, agus gu mothaich thu, thu féin cho falamh agus gu'n abair thu, tha na nithe-so uile 'na m'aghaidh. Gidheadh mar pheacach càillte millte, rach thusa d'a ionnsuidh; co dhiubh a chreid thu roimhe so, no nach do chreid, abair ris tha mi a creidsinn a nis O Thighearna. Mar sin bithidh solus agad aig àm an fheasgair agus bàsaichidh tu, agus an Dia bith-bhuan mar thearmunn agad. Air dhuit do shuilean a dhùnadh air an t-sáoghal so, fosglaidh tu iad air sáoghal eile far nach bi teagamh no eagal no bàs.

-III. *Anns an treas àit, tha Israel na'n Shluagh sona do bhrìgh gu bheil iad air an náomhachadh le Dia.* “Fodha tha na gáirdeana sìorruidh,” “agus neach is e claidheamh do mhòrachd.”

Anns a chaibideil roimh-so tha Dia 'ga choimeas féin ri iolair a tha giùlain a h-àlaich. “Mar a charaicheas iolair suas a nread, a dh'itealaicheas i os ceann a h-àlaich, a sgáoileas i mach a sgiathan, a ghabhas i iad, a ghiùlaineas i iad air a sgiathaibh. Mar sin threòraich an Tighearn na áonar èsan, agus cha robh Dia coigreach maille ris (xxxii. 11). Agus a rìs tha Isaiah ag ràdh, “nan àmhghar uile bha esan fo àmhghar; agus rinn aingeal a làthaireachd an tearnadh, ann an gràdh agus

ànn an iochd rinn e an sáoradh, agus dh'iomchair e iad agus gliùlain e iad re nan uile làithean o shean" (Isa. lxiii. 9). A ris tha e air a ràdh ànn an cosamhlachd na cáora chàillte, "air dha a fáotainn cuiridh e air a ghuaillibh i le gairdeachas" (Luc. xv. 5), a cheart ni a th'air a ràdh ànns na briathraibh, "fodha tha na gard-deanan siorruidh," agus a ris, "neach is e claidheamh do mhòrachd."

Air do neach creidsinn ann an Iosa, air ball bithidh e aig iarraidh gluasad gu náomha. Cho luath 'sa tha e a mothachadh sìth an anama a fhuair maitheanas, tha e aig an àm chéudna a mothachadh eagal peacaidh. Thainig mi ars' esan a dh'ionnsuidh Chrìosd ànns a bheil fois agam, ach gidheadh tha eagal orm nach bi mi comasach air aideachadh fa chomhair dháoine. Tha mi a nis a'faicinn gu bheil an sáoghal a'm' aghaidh, gu bheil ànns gach ni, buaireadh a chum peacaidh, agus tha eagal orm gu'n teid mi air ais do'n t-sáoghal. Tha eagal orm gu'm bi mi fathast air mo ribeadh. Cionnus a chuireas mi an aghaidh mo chompanaich;—agus Satan, cionnus a chuireas mi 'na aghaidh-san?

Is e so an t-àm d'a bheatha ànns a bheil an creideach a deanamh mòran do rùintean maith 'na neart féin. Na 'm b'urrainn mi, ars' esan, comunn an t-sáoghail a sheachnadh, agus fantuinn a slighe a bhuairidh, cha b'fhada gus am bithinn náomh; ach nochdaidh Dia dha nach ann na neart féin a choisneas e so. Brisear gu leir a dheadh rùintean, agus siubhlaidh iad air falbh roimh bhuaireadh, mar a dh' fhuadaicheas gáoth air falbh a cheothaich. Mar sin suidhidh e sìos, agus guilidh e os ceann aingidheachd a chridhe, ag radh, "och is duine truagh mi, cò a sháoras mi o chorp a bhàis-so."

Ma tha áon dhiubh so a nis 'gam' eisdeachd ceadaichibh dhomh doigh eile a mholadh dhuibh, agus doigh nì's ro oirdheirc. Cuiribh sibh féin ànns na gáirdeanaibh siorruidh. Air don pheacadh a bhi strìth ribh—air don t-sáoghal a thighinn oirbh mar thuil—air do bhuaireadh a thighinn gu h-ealamh oirbh, taicibh sibh féin ris a Spiorad uile-chumhachdach, agus bithidh sibh tearuinnte. Tha'n leanabh a th'air a chuir air làr gu coiseachd air, air do chosan faillneachadh fodha, air ball 'ga thoirt féin suas do gáirdeanibh a mathar? Cha'n urrainn e dol leis féin, agus mar sin tha e deònach gu'm biodh e air a ghiùlain. Dean thusa air a mhodh chéudna O leinibh Dhé. Thug Dia creideamh dhuit chum dlù-leantuinn ri Criosd mar d'fhìreantachd, agus mar sin fhuair thu sìth na dream a dh'fhìreanaicheadh. Bi guidhe mata gu'n toir Dia dhut maille ri so, creideamh gu bhi ag earbsa as amhain airson neart—ga d' thoirt féin thairis do na gáirdeana siorruidh. Rach agus fòghluim ciod a tha so a ciallachadh, gur e "Iehòbhah ar fireantachd, Iehòbhah ar bratach." An sin amhain tuigidh tu ciod a th'air a chiallachadh leis a bheannachadh-so. "O Israel shona, co a tha cosmhuil ruit O shluagh a sháoradh leis an Tighearna."

Ach tha thu 'g ràdh cha'n eil mi a faicinn, no a cluinntinn, no a mothachadh a Spioraid, agus cionnus a chuireas mi mi féin 'na ghairdeanaibh? Freagradh. Is e iomradh a Bhiobuill mu obair a' Spioraid, "gu bheil a gháoth a seideadh far an àill leatha agus tha thu a' cluinntinn a fuaim, ach cha'n eil fhios agad cia as a tha i teachd, no c'ait a tha i dol, is ann mar sin a tha gach neach a th'air a bhreith o'n Spiorad" (Eoin iii. 8). Cha'n eil thu a faicinn na gáoithe, no cionnus a tha i a

seideadh, ach gidheadh tha thu a sgáoileadh an t-shùil gu glacadh, gus am bi an lóng air a giùlain thar chuantaibh, gus a chalachd bu mhiannach leat. Mar sin ge d' nach tuig thu cionnus a tha 'n Spiorad a oibreachadh, gidheadh taic thu féin ris. Ge d' nach eil thu 'ga fhaicinn creid ànn, agus mar sin gheibh thu gàirdeachas—bithidh tu air do ghiùlain thairis air tonnaibh garbh an t-saoghail so, do chalachd na foise. Faic a ris, ged nach aithne dhuit cionnus a tha 'n t-uisge ag éiridh suas ànns an tobair, gidheadh theid thu le do shoitheach d'a ionnsuidh, agus bheir thu air ais lan è. Mar sin, earb as an Spiorad; ge d' tha e neo-fhaicsinneach tarruing uaith as ùr fa chomhair gach là. Rach gu dàna chum tobraiche na slàinte agus tarruing uisge le áoibhneas, oir tha e sgriobhta ma tha tart air neach air bith, bheir mise dha ri òl. “O Israeil shona, co a tha cosmhuil riut!” Bithibh do dheadh mhisneach, “air dhuinn a bhi dearbhta as an nì so féin, eadhon an ti a thoisich an deadh obair annaibh, gu’n coimhlion e i gu là Iosa Criosd” (Philip. i. 4).

Ach O anam gun Chrìosd, cha’n eil gealladh air bith agadsa. Tha uile gheallana Dhe ànnsan. Mach a Criosd cha’n eil gealladh air bith—no nì, ach corruich. Fodhaibhse cha’n eil na gáirdeana sìorruidh, tha sibh collaidh gun an Spiorad a bhi agaibh. Cha’n eil seòrsa peacaidh do nach eil sibh buailteach—peacanna r’an ainmachadh, a chuireadh oilt air muinntir. Cha do gheall Dia do ghleidheadh uatha. Cha’n eil an Spiorad agad. Cha’n eil gràdh agad do Dhia, cha’n urrainn dhuit obair mhaith a dheanamh, ach amhàin peachadh. O anamanan bochda, a tha fathast air an t-seann fhream, ciod ach droch thoradh a ghiulainear leibhse do’n-deireadh

am bàs. Rach, rach, agus dean bròn os ceann do staid thruagh, agus guidh air Dia gu'n cuir e thu maille ri Israel shona a th'air an taghadh; air am fireanachadh, air an náomhachadh, agus air an sáoradh leis an Tighearn.

SEARMOIN XXX.

CHA'N AILL LEIBH TEACHD A M'IONNSUIDH-SA.

“Gidheadh cha'n àill leibh teachd a m'ionnsuidh-sa, chum gu'm faigheadh sibh beatha.”—EOIN. v. 40.

NACH iongantach agus nach brònach an ni e, air do Shlànuighear a bhi air a thairgse, comasach air an t-sàoghal uile thearnadh gu bheil cho beag a teachd d'a ionnsuidh. Na'm biodh bàta, mòr gu leòr, gus an t-iomlan dhiubh a thearnadh a bh'air lòn a bha dol fodha, air a chuir a dh'ionnsuidh na luinge, agus gu'm pilleadh i air ais le leth na h-aireamb, nach feòraicheadh tu le mòr chùram, c'arson nach robh a chuid eile dhuibh air an thearnadh. Mar sin air do Chrìosd a theachd a tearnadh an dream a tha càillte agus gidheadh gu bheil a chuid is mo càillte, buinidh e dhuinn a cheist a chuir c'arson nach eil tuilleadh air an sáoradh. Is e ar freagradh, “cha'n àill leibh teachd a m'ionnsuidh-sa chum gu'm faigheadh sibh beatha.”

Teagasg. Tha peacaich air an càll, cha'n ann a bhrìgh ni sam bith a ta ànn an Crìosd, ach a bhrìgh ni-eigin, tha annta féin. Cha tig iad a dh'ionnsuidh Chrìosd a chum gu'm faigheadh iad beatha.

I. *Air tùs, nochdaidh sinn nach ann, a brìgh nì air bith a ta ànn an Criosd, a ta peacaich air an càll gu sìorruidh.*

1. Cha 'n ànn a chionn nach eil Criosd làn chomasach air an sàoradh eadhon gach aon diubh, a tha peacaich air an càll. Tha 'm Biobull gu léir a nochdadh, gu bheil Criosd làn chomasach air an t-sàoghal uile a thearnadh—sin ri ràdh gu'm biodh an sàoghal gu leir air a thearnadh, na 'n tìgeadh an sàoghal a dh'ionnsuidh Chrìosd. “Féuch Uan Dé a ta toirt air falbh peacaidh an t-sàoghail” (Eoin i. 29). Cha 'n eil so a' ciallachadh gu bheil peacaidh an t-saoghail uile a nis air an toirt air falbh. Tha e soilleir nach eil am peacaidh air am maitheadh do 'n t-sàoghal uile aig a cheart àm-so.

(1) Oir cha 'n eil an sàoghal uile air a thearnadh.
 (2) Tha Dia a gairm pheacach ànns gach cearna gu aithreachas; agus is i a chéud obair a tha 'n Spiorad a deanamh, a bhi toirt dearbhaidh air peacadh—an t-eallach tróm fo' 'm beil gach anam gun Chrìosd na luidhe.
 (3) Tha maitheanas a ghnàth co-cheangailte ri 'bhi a creidsinn. Air dhoibh an duine a bha tinn leis a phairilis a thoirt a dh'ionnsuidh Iosa agus air dha an creideamh fhaicinn, thubhairt a ri fear na pairilis, biodh deadh mhniseach agad a mhic, a ta do pheacanna air am maitheadh dhuit” (Mat. ix. 2). “Creid ànns an Tigh-earn Iosa agus tearnar thu.” Mar sin, tha 'm Biobull a teagasg gu 'n d'fhuiling Criosd am bàs airson pheacach, agus gu bheil coir aig gach áon a ta na pheacach, a theachd d'a ionnsuidh.

Tha e soilleir gu bheil Criosd comasach air na h-uile a thearnadh, do bhrìgh gu bheil e comasach air neach air bith a thearnadh. Oir ma tha e comasach air áon pheacach a thearnadh, tha e comasach air an tearnadh

uile. Cha b'è bha na cheist air Dia—tha mi labhairt mar dhuine—cionnus a ghabhadh e ri mòran pheacach ach cionnus a ghabhadh e ri áon. Agus ma tha a cheist-so air a fuasgladh ann an Crìosd a tháobh áon pheacach, tha i air a fuasgladh a tháobh nan uile a tha na'm peacaich. Ma dh'fháodas áon pheacach a theachd a dh' ionnsuidh Dhé ann an Crìosd agus sìth fháotainn freagarrach ri glòir ceartais, tha e soilleir gu 'm fáod an t-ionlan diubh teachd; oir ma's leòr Crìosd airson Abeil, is leòr e airson gach neach a thig na dhéigh. Ma dh'fháodas áon ghaduiche amharc ris aig uair a bhàis, fàodaidh iad uile. Ma dh'fháodas fear-coimhead a phrìosain agus e air chrith, creidsinn ànn, fàodaidh gach peacach eile air a bheil eagal, an ni so a dheanamh mar an céudna. Bithidh muinntir a connsachadh mu a leithid so do phunc, ach ma bhàsaicheas sibh gun Chrìosd, an sin chi sibh tuilleadh agus anamoch, gu'n robh pailteas ruim fo sgiathaibh Chrìosd air bhur son, ach nach b'àill leibh.

2. A ris, cha 'n ànn a chionn nach eil Crìosd deònach air na h-uile a thearnadh, a tha peacaich air an càll. Tha am Biobul gu h-iomlan a nochdadh gu bheil Crìosd deònach, agus dian-iartach air peacaich a thearnadh. Bha 'm baile dion o shean na shàmhlà air Crìosd, agus bha mar is cuimhneach leibh, a gheatachan fosgailte a là agus a dh'oidhche. Bha gáirdeana Chrìosd air an sìneadh a mach air a chrànn-chéusaidh ni a tha sàmhlachadh cho deònach 'sa tha e gus na h-uile a thearnadh mar a thubhairt e féin, “agus mise ma thogair suas o'n talamh mi, tairnidh mi na h-uile dháoine am' ionnsuidh.” (Eoin xii. 32). Bu daingean a bha a gháirdeana air an tairgneachadh ris a chrànn, ach is daighne na sin, a

tha iad a nis air an tairngeachadh le gáol agus truas, gu bhi sinnnte mach chum gabhail ri peacaich chàillte.

Cha'n eil cion-toile air Iosa Criosd. Air do mhuinntir a bhi iarrtach air ni air bith a dheanamh, ni iad gach ni a tha na 'n comas, a chum a chiomhlionadh. Is ànn mar so a rinn Criosd, "Cìod tuilleadh ars' èsan a ghabhadh deanamh ri m'fhion-lios nach d'rinn mi ànn" (Isa. v. 4). Agus ma tha iad ro-iarrtach bheir iad an oidhirp a rìs agus a rìs. Is ànn mar so a rinn Criosd. "A Ierusalem, Ierusalem a mhàrbhas na fàidhean, agus a chlachas an dréum a chuirear a' d'ionnsuidh; cia minig a b'àill leam do chlàn a chruinneachadh r'a chéile, mar a chruinnicheas cearc a h-eòin fo' a sgiathaibh agus cha b'àill leibh! Agus ma tha iad anabarrach iarrtach, bithidh mòr dhoilgheas orra mur teid leò. Mar so bha Criosd. "Agus an uair a thainig e am fagus chunnaic e am baile agus ghuil e air a shon" (Luc. xix. 41). Seadh fulingidh dream a tha ro dheigheil, cràdh, a roghainn air an ni a thoirt thairis. Mar so rinn Iosa, thug am buachaille maith anam airson nan caorach. Uime sin ma bhios sibh càillte cha 'n ànn a chionn nach eil Iosa toileach gu 'm biodh sibh air bhur tearnadh.

Focal ri anamanan a tha fo chùram. Nach iongantach gur iad so a's mò a chuireas an teagamh gu bheil Criosd deònach air an tearnadh, agus gur iad bu lugha, bu choir a chuir an teagamh. Ma tha e deònach anam air bith a sháoradh tha e deònach 'n t-anam "a tha fo throm eallach!" Thoir fainear an dàll o Iericho a bha 'g iarraidh na déirce. Bha e cosmhuil riutsa dàll agus dìblidh agus ghlàodh e, "Iosa mhic Dhaibhidh dean tròcair orm." Agus air do'n chuideachd iarraidh air a bhi na thosd, is ànn is mò a ghlàodh e ris. Nach robh Iosa

deònach air an duine-so 'sháoradh? Bha gu cinnteach oir sheas e agus agus dh'aithn' se e a bhi air a thoirt am fagus, agus thubhairt e ris shlànuich do chreideamh thu. Tha e cho deònach a nis 'sa bha e riamh. Eigh ris, agus ge d' theireadh an sàoghal bi a'd' thosd, éigh thusa n's dùrachdaiche ris.

Focal riusan tha mi-churamach. Their thu fáodaidh gu bheil Criosd na Shlànuighear toileach do mhuinntir eile, ach ciod an cinntas a th'agam gu' bheil e mar so do m' tháobh-sa? Amhaire ris mata na shuidhe an sud aig tobair Shamaria, a dearbhadh peacaidh air a mhnaoi ud, agus ga toirt air a h-ais d'a ionnsuidh féin. Tha e mar so dhutsa an diugh; agus ma bhàsaicheas tu cha'n ànn a chionn nach eil Criosd deònach do thearnadh. Tha e deònach air na h-uile thearnadh, agus an toirt gu eòlas na firinn. Tha e tagradh riut ag radh, "Pill, Pill carson a bàsaicheas tu."

II. *Ann an dara àit nochdaidh sinn áobharan airson nach eil peacaich a teachd a dh'ionnsuidh Chrìosd.* Cha 'n àill leo. Is ànn aca-san 's cha'n ànn aig Criosd a tha a choire.

1. Is e aineolas air Criosd aon áobhar a tha bacadh pheacach o theachd do ionnsuidh. Chum so na h-Iudhaich uaith. "Air dhoibh bhi aineolach air fireantachd Dhé, agus ag iarraidh am fireantachd féin a chuir air, chois, cha do strìochd iad do fhìreantachd Dhé" (Romh. x. 3). Tha so fìor mar an céudna a tháobh iomadh peacach 'an so 'n diugh. Cha tig iad gu Iosa do bhrìgh nach aithne dhoibh e. Tha aineolas cuid a cuir mòr iongantas orm—dréam a tha bliadhnaichean fo éisdeachd an fhocail, agus aig nach eil fios fathast co e Criosd. Tha iad nan tur choigrich dha. Tha cuid ànn,

agus cha 'n aithne dhoibh, co as a thainig e, no cait a' bheil e dol, co chuir a dh'ionnsuidh an t-sáoghail è carson a thainig e, na a dh'fhuiling e. Tha cuid eile ànn aig a bheil eòlas na litreach, ach aig nach eil a bheag a dh' eòlas slànteil air Crìosd. Cha'n aithne dhoibh, a mhaise, no cho freagaraach 'sa tha e mar Shlànuighear dhoibh, agus uime sin cha 'n àill leo teachd d'a ionnsuidh. Air do fhras uisge tuiteam cha rachadh tu fo fhasgadh, mar biodh fhios agad gu'n robh faskadh ànn. Agus na m' biodh tu beò aig àm na tuile, na 'm biodh tu aineolach air an airc no air a féum, cha rachadh tu d'a h-ionnsuidh; 's ànn mar so a tha e tháobh cuid aig an àm-so. Tha cuid ànn agus cha 'n eil eadhon eòlas litireil féin aca air Crìosd, agus uime sin, cha 'n àill leo-san teachd. Cuid eile, agus ge d' tha eòlas litireil aca, gidheadh cha d'thainig iad gu bhi 'a tuigsinn am feam air, agus uime sin cha 'n àill leòsan teachd chum beatha fháotainn.

O mhuinntir ghràdhaichte na bithibh aineolach air tha mi guidhe oirbh. Siribh e mar airgeod, agus mar a shireas neach airson ionmhas foluichte. Na abair, tha mi tuilleadh is sean chum fòghluim. Is urrainn do n' Spiorad do theagaisg. Gabhaidh e do nithe Chrìosd, agus nochdaidh e dhut iad. Agus na abair gu bheil thu tuilleadh 's òg. Is iad is sonadh is òige fhòghlumas! Is sonadh na h-uain a th'air an tional a dh'ionnsuidh uchd an t-Slànuighear!

2. *Is e áobhar eile 'tha cumail pheacach o Chrìosd, nach eil iad a mothachadh am feam air.*—Na 'm màrbhadh tu duine, ach gun fhios a bhi agad gu'n robh fear diolaidh na fola air do thoir, cha theicheadh tu á dh'ionnsuidh a bhaile dhion. Na'm bìodh do lóng

a dol fodha, ach gun fhios a bhi agad air, cha theicheadh tu ; no tinn, agus gun fhios a bhiagad air, cha chuireadh tu airson an lighiche. Mar sin, ma tha áon aineolach air 'a bhi fo chorruich Dhé, agus buailteach do thruaighe ifrinn, cha'n àill leis teachd a dh'ionnsuidh Iosa, gu beatha fháotainn. Amhaire timchioll ort, agus chi thu nach eil dad a chùram air a chuid is mò, mu chor an amana. Tha curam orra mu'n teaghlaichean, mu 'máoin, mu 'n cliù, ach cha 'n eil dad orra do churam anama. Ma dh'fheòraicheas tu carson a tha cho beag a teachd a dh'ionnsuidh Iosa? their sinn, do bhrìgh gu bheil aireamh cho beag fo chùram airson an anama. Tha e soilleir, mur dùisgear duine, gu teicheadh o'n fheirg a tarra teachd, nach teid e 'm feasd a dh'ionnsuidh Iosa. Bha na trì mìle air tùs air am bioradh na'n cridhe, agus an sin, dh'iarr iad a dh'ionnsuidh Iosa. Bha fear-coimhead-a phrìosain air tùs fo mhòr chùram mu chor anama, agus an déigh sin, air a thoirt gu gairdeachas a dheanamh ann an Iosa. Cha robh neach riamh air a thoirt gu Iosa, gun a pheacaidh a bhi air tùs air an dearbhadh air.

Sibhse tha mi churamach, O iarraibh dearbhadh peacaidh—iarraibh gu'n deònaicheadh Dia dhuibh mothachadh air bhrìgh staid chàillte thruaigh; oir mar dùisgear sibh cha tig sibh 'm feasd gu Iosa, agus cha bhi sibh air bhrìgh tearnadh. Agus sibhse a tha fo chùram anama O gleidhibh bhrìgh mothachadh air peacadh. Is ni e tha air a chàll gu ro fhurasda, agus ma chailleas e tha e ro mhi-choslach gu'm faighear a rìs e. Agus mar sin bithidh sibh cosmhuil ri bean Lot, a sheall air a h-ais agus a dh'fhàs na carragh shalainn.

3. *Is e an treas ni a tha cumail pheacach o theachd a dh'ionnsuidh Iosa, gu bheil an cridhe ag éiridh suas na*

aghaidh. Tha iomadh neach air a thoirt gu mothachadh air peacadh leis nach àill gidheadh, teachd a dh' ionnsuidh Iosa. Cha 'n e ni air bith a th' ànn an Crìosd a tha deanamh so, ach sin a tha 'g éiridh suas nan cridhe féin. Tha Crìosd saor—na dhorus nach urrainn neach air bith a dhùnadh; agus ged, bu mhiann leò ag amana a bhi ag fois ànn, tha an cridheachean uaibhreach ag éiridh suas na aghaidh.

Tha da áobhar airson so. Fáodaidh gu bheil do chùram 'ga do ghluasad gu a bhi a cuir air chois d'fhìreantachd féin, agus uime sin gu bheil thu tuilleadh agus àrd-inntinneach gu 'theachd a dh'ionnsuidh Iosa. Is ànn mar so a bha na h-Iùdhaich. Air chul gu'n robh iad aineolach air fhìreantachd Dhé chaidh iad mun'n cuairt a chuir air chois am fhìreantachd féin, agus uime sin, cha do strìochd iad do fhìreantachd Dhé. Sháoil leat air dhuit a bhi air tùs air do dhùsgadh, gu'm faigh-eadh tu sìth air bàll. Sháoil leat trid dhéuraibh, agus urnuighibh, gu faigheadh tu e ach cha d'fhuair tu' tlachd earbsa na toill-inntinn ann. Tha thu 'deanamh Crìosda breige dhuit féin, agus uime sin cha 'n eil tlachd agad ànn an Crìosd a Dhé. Air an áobhar sin tha e 'g ràdh riut, “cha 'n àill leat teachd a 'm'ionnsuidh-sa a chum gum faigheadh tu beatha.” Ma thig thu d'a ionnsuidh-san féumaidh tu cùl a chuir ri d'fhìreantachd féin ri d'ghliocas féin—agus cromadh sìos falamh, truailidh agus deònach air a ghlòir uile a thoirt dhasan. Ach tha do chridhe àrdanach féin-fhìreanta ag éiridh an aghaidh so, agus mar sin bithidh tu càillte. “Cha' n àill leat teachd agus beatha fháotainn.” 2. Tha anama a tha fo churam, mar an cèudna, air an cumail, o Chrìosd air a mhodh-so. Sguir iad d'a bhi ag earbsa annta féin chum

iad féin fhireanachadh fa chomhair Dhé. Tha thu a cromadh sìos ànn an duslach agus ag aideachadh ma bhitheas tu am feasd air d'fhìreanachadh, gur ann trid ùmhlachd agus fulangasaibh Mhic Dhé, agus tha thu cho fada ànns an staid inntinn-so, agus gu bheil thu nis a smuaineachadh gu 'm bu choir do Chrìosd e féin fhoillseachadh dhuit. Sin ri ràdh, tha thu air a bhi ga d'irioslachadh féin a chum 'us gum biodh tu airidh airsan. Tha thu uime sin ag iarraidh, cha'n e mhàin maitheanas a cheannach mar so le d'irioslachadh, ach eadhon Crìosd féin a cheannach. Tha thu smuaineachadh gu bheil do dheòir, agus d'irioslachadh toilltinneach air Crìosd, agus mar so tha thu ag oidhirpeachadh Esan a cheannaich, a chum agus mar sin gun ceannaich thu maitheanas peacaidh. Is ribe cunnartach so a th'air a leagadh leis an diabhol, a chum anmanan a tha fo chùram, a chumail o theachd a dh'ionnsuidh Chrìosd, "gun airgeod agus gun luach."

Tha eagal orm gu bheil iomadh anam mar so air a chall. "Cha 'n àill leo teachd a dh' ionnsuidh Chrìosd a chum gu 'm faigheadh iad beatha." Fàgaidh mi an da sheoladh-so aig anmanaibh a tha fo chùram. (1.) Féumaidh tu bhi deònach teachd a dh'ionnsuidh Iosa Crìosd, ma bhios tu am feasd air to thearnadh. Cha 'n urrainn dhuit a bhi air do thearnadh an aghaidh do thoile. Tha cuid an dùil gu 'm bhi iad air an toirt d'a ionnsuidh an aghaidh an toile. Tha so eucomasach. Cha robh Noah air a thogail suas do'n airc an aghaidh a thoile, ach thubhairt Dia ris, "thig a stigh." Mar sin tha pobull Chrìosd nan pobull toileach. Thig iad gu toilleach—le'n uile chridhe agus le'n uil' anam. Cha 'n e mhàin gu bheil iad toileach teicheadh o chorrùich, ach tha iad toilèach mar an céudna teachd a dh' ionnsuidh Chrìosd

—agus deònach a bhi air an tearnadh leis-san a roghainn air doigh air bith eile. Ge d' bhiodh deich mìle Slànuighear ànn, roghnaicheadh iad èsan, oir is áon e a measg dheich mìle, agus tha e gu leir ionmhuinn; agus mar sin is àill leò a bhi falamh agus gun nì a bhi aca, a chum gu 'm bi a ghlòir uile aige-sa. (2.) Is e Dia amhàin, is ùrrainn do thoil a lùbadh gu teachd a dh' ionnsuidh Chrìosd. Cha 'n urrainn áon air bith, Tigh-earn a ghairm deth, ach tre 'n Spiorad Náomh. “Cha tig neach air bith ars èsan a' m'ionnsuidh-sa, mur tarraing an t-Athair a chuir uaith mise e.” Is e Dia amhàin is ùrrainn do smuaintean àrda 'thilgeadh sìos. Is èsan amhàin, is urrainn do chiont agus do lomnochd, fhoill-seachadh dhuit—agus is urrainn falamhachd, agus mifhiùghalachd d'fhein-fhireantachd a nochdadh dhuit. Is èsan mar an céudna a dh' fhoillsicheas dhuit maise, agus oirdheirceas Chrìosd;—agus gur e a's ro fheàrr gun ghlòir air bith a bhi agad-sa, ach a ghlòir uile a bhi aige-san. O iarr thu bhi air do theagasg le Dia. Cha'n eil ànn an teagasg dhàoine ach faileas, as eusbhuidh teagasg an Spioraid. Bi 'g ùrnuigh a là agus a dh'oidhche airson a theagaisg; oir gach neach a tha air a theagaisg leis an Athair thig e d'a ionnsuidh-san, agus èsan a thig, cha chuir e air chor sam bith air falbh e.

III. *Anns an treas àit thoir fainear ciont na dréam leis nach àill teachd a dh'ionnsuidh Chrìosd.*

1. Tha mòrachd Chrìosd a nochdadh mèud an cionta. Is e Mac sìorruidh Dhé, air a bheil iad a deanamh tair. Rinn Eoin fianuis mu thimchioll; rinn a mhiorbhuillean fianuis; rinn Athair fianuis; agus tha na Sgrìobtairean ànns gach earrainn diubh, a deanamh fianuis air a thàobh; agus gidheadh cha'n àill leibh teachd a chum

's gu'm faigheadh sibh beatha. Is e mac Dhé a ghabh air fèin bàsachadh ann an àite nam peacach; agus gidheadh cha chuir peacach bochd truailidh mar a tha thusa, urrad a dh'urram air, agus gu'n earb thu, thu fèin ri obair chriochnaichte. "O cionnus a theid sinn as ma ni sinn dimeas air slàinte cho mòr."

2. Tha maise Chrìosd a nochdadh mèud an cionta. Is drùiteach d'a rìreadh na briathraibh iad—"cha'n àill leibh teachd a'm' ionnsuidh." Cha'n eil fhios agam co-dhiubh is mò diomb Slànuighear air a bheil dimeas air a dhcanamh, no truas an Tì a ghuil air Sliabh-nan-crànn-oladh airson Ierusalem. Tha e mar gu'm biodh e 'g ràdh, "dh'fhàg mi uchd an Athar a chum 's gu'm bàsaichinn an àite pheacach" eadhon an cùd fhear; agus gidheadh O pheacaich cha'n àill leat-sa teachd a'm' ionnsuidh. Dh'iarr mi a cháora chàillte air na moraidh-ibh agus air na beanntaibh; tha mo làmhnan sinnte mach re 'n là gu h-ìomlan ri pobull eas-umhal, thagair mi ri peacadh, ghuil mi os an ceann, agus gidheadh, cha'n àill leibh teachd agus beatha fhàotainn. A chàirdean ma's e peacadh an aghaidh gràidh, am peacadh is duibhe fo na nèamhaibh is e sin do pheacadh-sa, do bhrìgh gu bheil thu saltairt air fuil Mhic Dhé agus a deanamh tarchuis air Spiorad nan gràs.

3. Tha mòr chùram muinntir eile, a meudachadh an cionta. Tha cuid a tha fo mhòr chùram mu staid an anama, agus gidheadh cha tig iad gu Crìosd. Tha iad ag iarraidh Slànuighear, ach cha ghabh iad Crìosd' mar an Slànuighear. Nach eil cuid an so, a dheanadh ni air bith cìlc airson slàinte. Ach "am bi an Tighearn toilichte le mìltibh do reithcachaibh le deich mìltibh do shruthaibh oladh? An toir mi mo chéud ghin airson

mo chionta, toradh mo chuirp airson cionta m' anama?" (Mic. vi. 7.) Na 'n tairgeamaid slàinte dhuibh, air chùmhachadh deòir a shilleadh, no ùrnuigh a chuir suas, dhèanadh sibh e; no 'n tairgeamaid slàinte air chùmhachadh sac-eudach a chuir oirbh, agus trasgadh a dheanamh, dhèanadh sibh e; ach air dhuinn a bhi 'g radh, thigibh a dh' ionnsuidh Chrìosd, cha dean sibh so air áon chor. A chridhe àrdanaich a tha 'gad' sgrios féin, gabhaidh tu ioc-shlainte air bith, ach ioc-shlainte Ghilead—Slànuigh-ear air bith, ach Mac Dhé.

O gu'n lotadh na briathran-so thu a dh' ionnsuidh a chridhe—briathran an t-Slànuighear ghràdhaich, air a' bheil thu deanamh dìmeas, agus a tha 'g ràdh, "cha 'n aill leibh teachd a' m' ionnsuidh-sa a chum gu'm faigh-eadh sibh beatha."

LAOIDHEAN SHIOIN.

GU BHI

MISNEACHADH, AGUS 'A STIURADH EILTHIRICH,
AIR AN T-SLIGHE,

A DH' IONNSUIDH NA II-IERUSALEM NEAMHAIDH.

AN CRANN-FIGHE NEO-THORRACH.

Luc. xiii. 6-9.

'Am fion-lios a bha roimhe ànn
Crann-a-fighe, bha gu teann,
Fo ghrìan 's fo dhrùchd a fàs.
A ghéugan sìnnte fada mach,
Fo dhuilleach uaine bu mhaith dreach.
'Sa teachd a mach fo bhlàth.

'N' uair thainig àm an toraidh dlù,
Bha 'n crànn-a-fig' ud dosrach ùr
Mar gum biodh toradh ànn.
Ach ge d' a bha a dhuilleach uain',
Cha d' thug e dad 'a thoradh uaith',
Oir cha robh toradh ànn.

Rè thrì do bhliadhn'an thàinig mì,
Thun na cráoibh so dh' iarraidh bìdh,
Thuirt Sealbhadair a chroinn.
Ach toradh riamh cha d' fhuair mi dhì,
'Us uime sin sìos leagam l.—
Tha fàsachadh an fhuinn,

Aón bhliadhna eile fàg-sa i,
 Is ni mi tuilleadh sáothrach ri',
 Thuirt gàradair an liois.
 An sin mar toir i toradh dhùinn,
 Gearraidh sinn i á bhàr an fhùinn,
 Mar chráioibh nach giùlain meas.

Cia liùtha bliadhna, m'anam féin,
 Mar an crànn so bha gun fhéum,
 Fo dhuilleach nach bu ghànn.
 An drùchd a silleadh orm a nuas,
 An solus dealradh orm o shuas,
 Ach toradh cha robh ànn.

Is Iosa guidhe tuilleadh dàil',
 Gu'm fáighinn fathast air a sgàth,
 'S gu'n deanta sáothair riùm,—
 Le tròcair, trioblaidibh,—le slàint',
 A chum ma bha e dhomh an dàn,
 Gu'n éireadh toradh léam.

Oir tuig O m' anam nach robh Dia,
 A' gabhail tlachd an creideamh riamh,
 Gun toradh a bhi fàs,—
 Le 'bhi gluasad mar bu chòir,
 An slighe náomha Rìgh na glòir,
 Trid oibreachadh a ghràidh.

IEHOBHAAH TSIDCENU,

NO

IEHOBHAAH AR FIREANTACHD.

Ier. xxiii. 6.

BHA mi uair 'na mo choigreach do ghràs 'us do Dhia,
 Gu'n fhios air mo chunnart, mo chiont no mo dhiol.
 Ge d' mholadh le m' chàirdean dhomh Slànuighear céusd
 Iehòbhah Tsidcénu, bu shuarach leam féin.

'S ge d' léugh mi na sgrìobhaidhean sìmplidh aig Eoin
 'Us briathran Isaiah am Fàidh le deòin ;
 Drùiteach mar dh' fheach iad dhomh Ios' air a chrànn,
 Iehòbhah Tsidcénu, gun mhaïs' bha 'san àm.

Ge d' ghuil mi gu déurach, mar dhréam thug dha gáol
 A smuaineach' mar chràdhadh Emànuel cáomh ;
 Cha do mheas mi mo pheacadh, mar áobhar a phéin.
 Iehòbhah Tsidcénu bu shuarach leam féin.

'N uair dhùisgeadh o'n àird mi, tre fhàbhar ar Dé ;
 Lion eagal a bhàis mi, is chràidh e mi géur.
 Fasgadh cha d' fhuair mi, no bùaidh ann an nì.—
 'Se Iehòbhah Tsidcénu m' fhear-cóbhrach 's mo shìth.

'N sin theich uam gach eagal, tre chreideamh na chliù ;—
 Is thog mi mo mhisneach, 'us thainig mi dlù—
 A dh' òl as an tobair, 'á bheatha gu sáor
 Iehòbhah Tsidcénu, dha thug mi mo gháol.

Iehòbhah Tsidcénu, 'se m' ionmhas 'us m' uail,—
 Gu'n 'chailleadh a h-áon a thug gáol dha, co chual'.
 Trid, bheirear buaidh leam, air cuan 'us air tìr ;
 M' uchd éideadh, 'us m' acair, 's mo sgiath dhe do nì.

'N uair théid mi triomh 'n ghleann 'sam bi teanndachd a bhàis,
 Bithidh 'n t-ainm so na mhnisneachd, do m' chridhe tre ghras.
 'N uair dh' fhuasglas mo Dhia mi, gu sìor o gach truaigh',
 Iehòbhah Tsidcénu, leam seinnear le buaidh.

“THA MI FO' FHEICH.”

'N uair theirgeas fòs gach nì fo 'n ghréin ;
 'Sa loisgear suas an cruinne-cé ;
 Sa bhìos mi mar ri Criosd an glòir,—
 A beachdachadh cia orm mar dh' fhòir.
 An sin amhàin do thuigeam féin,
 Na féich, fo' bheil mi dhuit á Dhé.

'N uair chluinnear leam an t-aingidh olc,
 A gláodhaich ris gach sliabh is cnoc,—
 Fo bhàll-chrith roimh an uamhas mhòr,
 A bhios an sud a teachd na chòir.
 An sin amhàin do thuigeam féin,
 Na féich, fo bheil mi dhuit á Dhé.

'N uair sheasas mi fa chomhair Dhé
 Sgeudait' am maise nach leam féin ;
 S' 'a chithear leam thu 'na do ghlòir,
 S' 'a bheir mi gáol duit mar bu chòir.
 An sin amhàin do thuigeam féin,
 Na féich, fo bheil mi dhuit á Dhé.

'N uair chluinnear leam do chliù 'ga shéinn,
 Ard mar thàirueanach an t-sléibh ;
 Na tuilltean mòra dol le glìnu :
 'Us blasda mar cheòl clàrsich bhinn.
 An sin amhàin, do thuigeam féin
 Na féich, fo bheil mi dhuit á Dhé.

Seádh a nis O leig le d' ghlòir
 Ann an tomhas, thighinn a'm' chòir.
 Pàirtich rium tre 'n fhuil de d' shìth
 'S de d' Spiorad, 'cheartachadh mo chll.
 A nis, gu'n tuigeam beagan, féin,
 De'n fhéich fo'm bheil mi dhuit á Dhé.

Thagh thu mi gu sáor o ghràs,
 Is dhùisg a chùim dol as o'n bhàs
 Tre fhireanteachd Fhir-sáoraidh féin,
 Anns a bheil náomhachadh d'a réir.
 Air thalamh teagaisg dhomh á Dhé
 Le mèud mo ghràidh bhi nochdadh m'fhéich.

An nèul an uair a luidheas òrm,
 Ga m' chuarteachadh le duibhre dòrch,
 'Sa bhios eagal 'ga mo chràdh,
 An sin thig Ios' le solus gràidh.
 Uime sin dean murrach mi
 'Bhi nochdadh m'fhéich cia mòr do bhi.

Is tric a thug am peacadh mi
 Am bruid d'a thograidhean tha clì.
 Thuit mi, ach dh'éirich rithist suas
 Tre d' Spioraid theich am buaireadh uam
 O Spioraid dednaich dhomh 'bhi nochd'
 Na féich fo 'm bheil, do pheacaich bhochd.

'Si oidhch' a bhròin a nis a t-ànn
 Bròn is trioblaid, gul nach gann
 Ach cha mhair iad ach rè oidhch',
 Thig a mhaduinn le á soills'.
 A Dhé an áoibhneis thoir dhomh féin,
 Do d' bhochdaibh a bhi nochdadh m' fhéich.

LOCHAN SHILOAIM.

ISAIAH viii. 6.

Fagus do Shliabh Mhoriah féin
 Tha nìsge 'g éridh suas
 'Sa siubhal seach gu sàmhach réidh
 Mar shìth mhòr Dhé nan sluagh.

'N sud cromaidh am fear turuis sìos,
 A dh'òl do'n uisg' á shàth.
 An t-anam tartmhor 's ànn air Criosd
 An sud a sinuaineach tà.

Silòam, ainm da tobrach so,
 No, "*Neach air a chuir le Dia.*"
 Oir mar á h-uisg' tha cliù a Mhic,
 A sgáoileadh gu cian nan cian.

O deònaich mar tha 'n tobar so
 Na cuimhneachan air àinm.
 Gun sgur, mu shlàint gu'n labhram-sa,
 O là gu là 'ga séirm.

A' CHRIOCH.

